

ΝΟΤΕΣ ΦΩΤΟΣ

Συλλογή Διηγημάτων

Νότες Φωτός

Η δημιουργία, η έκφραση, η αναζήτηση της έμπνευσης και η συγγραφή είναι οι δρόμοι που οδηγούν πάντα στη λύτρωση, ακόμη και όταν το σκοτάδι προσπαθεί να εισβάλει στην καθημερινότητα μας. Ίσως τελικά αρκεί να αφήσουμε τη λογοτεχνία να πασπαλίζει με νότες φωτός τις διαδρομές μας.

Το παρόν ebook μέσα από 56 σύντομες ιστορίες από τους μαθητές των online τμημάτων του εργαστηρίου [Δημιουργικής Γραφής](#) (Φεβρουάριος, Μάρτιος, Απρίλιος 2021) του [Skillbox.gr](#), σας καλεί να στρέψετε το βλέμμα στο φως, στην ελευθερία του νου και την απελευθέρωση όλων των αισθήσεων. Οι συγγραφείς μας ετοίμασαν

προαιρετικά δυο διηγήματα και ένα από αυτά επιλέχθηκε από τον εισηγητή, συγγραφέα και μεταφραστή, Κυριάκο Χαλκόπουλο, ο οποίος επιμελήθηκε και την έκδοση που διαβάζετε αυτή τη στιγμή ηλεκτρονικά. Σας ευχόμαστε καλή ανάγνωση!

Περιεχόμενα

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΤΖΙΜΟΓΙΑΝΝΗ - Στον άστεγο τρομπετίστα	5
ΔΗΜΗΤΡΑ ΠΕΡΙΧΑΡΟΥ - Να ζήσεις	7
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΑΝΤΩΝΑΚΑΚΗΣ - Όνειρο	9
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ-ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΟΥΖΟΥΛΟΓΛΟΥ - Τα λαμπιόνια	11
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΕΝΤΕΣΙΔΗΣ - Μάης 2004	15
ΟΥΡΑΝΙΑ ΤΟΥΜΑΝΙΔΟΥ - Τελευταία Παράσταση	18
ΣΠΥΡΟΣ ΚΑΡΡΑΣ - Εμίλ και Γιούαν	21
ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΝΑΚΗ - Ελεύθερη	27
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ - Δύο φτερουγίσματα	29
ΣΑΒΒΑΣ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ - Έξοδος από και προς την πραγματικότητα	32
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΗΛΙΟΥ - Η ανακάλυψη	33
ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΚΟΥ - Μια παλιά ανάμνηση	35
ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ - Ο Πάρης	39
ΘΕΟΔΟΣΙΑ ΚΑΘΕΡΗ – Ο φίλος μου, βράχος	41
ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ - Καίσαρ, οι Είδοί του Μαρτίου	45
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΑΥΡΟΥ - Ο μαρμάρινος νεροχύτης	47
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΤΣΙΚΗΣ – Η σπηλιά	50
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΒΕΝΙΟΥ - Ο Άγγελος	57
ΜΑΡΙΟΣ ΦΟΥΣΚΑΣ – Εκδίκηση	59
ΜΑΡΙΑ ΓΚΟΥΦΑ - Ο Παρασκευάς έφυγε Σάββατο	62
ΒΑΡΒΑΡΑ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ - Η Φυλακή της Βασίλισσας	66
ΕΛΕΝΗ ΣΙΝΤΟΥ - Η ποθητή μορφή	68
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ - Πρόσεχε τι εύχεται	69
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΑΛΕΥΡΑ - Αυτός ο φίλος μου, αυτός!	77
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΕΦΑΛΑ – Ανάσα	81
ΑΓΑΠΗ ΧΑΡΙΤΑΚΗ - Η Καρδιά	83
ΙΩΑΝΝΑ ΑΜΑΞΗΛΑΤΗ - Το Θάυμα	86
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΝΤΑΡΑΚΗΣ - Το Εύρημα	88
ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΟΥΛΟΥΘΡΟΥ - Ο Χρόνος	95
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΤΣΙΛΙΓΙΑΝΝΗ - Φτου και βγαίνω	97

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΜΑΤΣΟΥΚΑ – Κάιν	99
ΕΥΤΥΧΙΑ ΝΑΣΙΩΚΑ – Στην κορυφή του λουλουδιού	102
ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΕΤΡΟΓΛΟΥ - Η Μαύρη Τουλίπα	105
ΔΑΦΝΗ ΜΑΡΣΩΝΗ – Ρωμαίος	107
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ – Άλλος ένας χορός	109
ΓΕΩΡΓΙΑ ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ – Το ταξίδι	114
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ - Μια τυχαία μέρα	117
ΚΑΤ - Ιστορίες για Άγριες	119
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ - Εσωτερική Διεργασία.....	121
ΦΙΛΙΩ ΚΑΤΣΟΥΛΗ – Ο Θεός στον καθρέφτη μου	123
ΓΕΩΡΓΙΑ-ΝΙΚΟΛΕΤΑ ΚΟΣΚΕΡΙΔΟΥ – Το φως στο σκοτάδι μου	125
ΕΛΕΝΗ ΚΟΥΤΟΥΦΗ - Η πράσινη βαλίτσα	127
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΑΚΗΣ - Ο τουρίστας	129
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ - Μια Ελπίδα	132
ΛΑΜΠΡΟΣ ΜΠΑΜΠΑΛΗΣ - Οι γραμμές των οριζόντων	135
ΕΙΡΗΝΗ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ – Εφιαλτική Ανάβαση	138
ΥΒΟΝΝΗ ΠΑΝΙΔΟΥ - Βουτιά στο κενό	141
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΥΛΗ - Ο εφιάλτης	143
ΒΥΡΩΝ ΠΡΙΜΕΝΤΑΣ – Η τελευταία βόλτα	145
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΑΒΒΙΔΟΥ - Οι μαύρες κουκίδες	148
ΕΛΕΝΗ ΤΖΙΓΚΟΥΡΑ – Ανατροπή	150
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ – ΗΡΑΚΛΗΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ - Ο μοναχικός άνθρωπος	152
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΤΣΙΤΟΠΟΥΛΟΥ - Η κοιλάδα με τις αμυγδαλιές	154
ΧΑΡΗ ΦΩΤΕΙΝΑΚΗ - Ο Επαναστάτης	156
ΣΟΦΙΑ ΧΑΛΚΙΔΟΥ – Το ταξίδι	158
ΝΑΝΣΥ ΨΗΜΕΝΑΤΟΥ - Η αναγνώριση	160

ΤΖΙΜΟΓΙΑΝΝΗ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ

Στον άστεγο τρομπετίστα

Η Νόρα ήταν στο κρεβάτι της. Έξω έβρεχε. Τι νύχτα η χτεσινή! Ευτυχώς ήταν καλά, σπίτι της. Τι μπορεί να σου κάνει η στενοχώρια... Κι όμως, στις πιο δύσκολες ώρες, κάποιος θα βρεθεί που θα σε κάνει να πιστέψεις και πάλι στον εαυτό σου, να ξεχάσεις ό,τι σε πόνεσε και να πας μπροστά. Έφερε στη μνήμη της τον άνθρωπο στο διπλανό ράντσο. Η ιστορία του άρχισε να παίζει στο κεφάλι της.

“Ωραία είναι εδώ, αν το σκεφτείς. Υπάρχει ποικιλία, δε βαριέσαι ποτέ. Έχεις και φαγητό κι ένα κρεβάτι να ξαποστάσεις. Με παρέα τους γιατρούς και τις όμορφες ειδικευόμενες. Μακάρι να μη χρειαστεί να φύγω. Τι να κάνουμε όμως, έτσι είναι η ζωή. Όσο περιμένεις, θα σου πω κάποια πράγματα για μένα, σε κάποιον πρέπει να τα πω.

”Εμένα που με βλέπεις, έχω γυρίσει όλο τον κόσμο! Αμερική, Αυστραλία, Ευρώπη. Τρομπετίστας μεγάλος. Μην κοιτάς τα ρούχα μου που είναι τρύπια τώρα. Κάποτε φορούσα τα πιο φινετσάτα κουστούμια. Έπαιξα στις πιο διάσημες μπάντες της εποχής μου. Ε, είμαι και πολύ μεγαλύτερος σου, πώς να το κάνουμε. Τζαζ, σόουλ, μπλουζ, δεν ξέρω αν ακούς, φοβερές μουσικές. Και γυναίκες! Αχ, γυναίκες να δουν τα μάτια σου. Αυτό με κατέστρεψε.. Όποτε μια ωραία γυναίκα βρισκόταν στο δρόμο μου, τα έδινα όλα για εκείνη. Τι ήθελε; Γούνες; Κοσμήματα; Ταξίδια; “Πρόσεχε” μου έλεγε ένας φίλος, καλή του ώρα κι εκείνου, “Πρόσεχε. Κράτα και κάτι για σένα. Οι γυναίκες χάνονται, είναι αέρας”. Πού να τον ακούσω. Καλοστεκούμενος εγώ τότε, κολακευόμουν πολύ. Κι εσύ είσαι πολύ γλυκιά κοπέλα, να προσέχεις την υγεία σου. Μη χαλάς τον εαυτό σου για τίποτα. Να, δες πώς κατέληξα εγώ τώρα. Κουρελής, άστεγος, άρρωστος και το χειρότερο, μόνος. Αυτές οι σχέσεις ήταν, γίνομαι κλισέ, μάταιες.

”Έχω βέβαια κάτι να θυμάμαι. Δεν έχω παράπονο! Μπορεί να είμαι άφραγκος αλλά έχω πλούσιες εμπειρίες! Άκου, άκου αυτόν πώς φωνάζει, σαν να δίνει παράσταση! Καημένο πρεζόνι, τι ιστορία θα κουβαλά. Για γέλια είμαστε όλοι κορίτσι μου. Νομίζουμε πώς είμαστε κάποιοι, αλλά τελικά δεν είμαστε τίποτα. Έπαιξα στα μεγαλύτερα κλαμπ της Αμερικής. Και; Ποιος με ξέρει σήμερα; Ποιος με θυμάται; Αέρας είναι όλα. Μη θυσιάζεις την ευτυχία σου για ένα όνειρο. Γιατί, για να είσαι εδώ σήμερα, κάτι θυσιάσες. Δεν έχεις δουλειά με μας, τους απόκληρους της ζωής. Εμείς κάναμε τα λάθη μας και τα πληρώνουμε. Με συγχωρείς ένα λεπτό, να κάτσω λίγο πιο άνετα. Τι σου έλεγα; Δε σε κουράζω, έτσι; Για να μου γνώφεις, με αντέχεις λίγο ακόμη.

”Άσε με να σου πω για τη Στέισι. Ήμουν γύρω στα σαράντα πέντε, εκείνη τριαντάρα. Εγώ, στο απόγειο της καριέρας μου. Εκείνη, τραγουδίστρια. Δεν ήταν σπουδαία φωνή αλλά είχε μπρίο. Όλοι στη μπάντα ήμασταν τσιμπημένοι μαζί της. Εγώ το τράβηξα στα άκρα. Μέχρι και σε γάμο τη ζήτησα. Και συμφώνησε! Παντρευτήκαμε. Έμεινε σπίτι, έκοψε τη “νύχτα”. Εγώ συνέχισα. Αλλά δε σταμάτησα τις γυναίκες. Άτιμο κουσούρι! Δε μου έκανε παράπονα. Δε με ρώτησε ποτέ γιατί λείπω τόσες ώρες. Τα μάτια της, μόνο. Μιλούσαν. Δεν άντεχα να την κοιτάω. Ντρεπόμουν. Δεν μπορούσα όμως να το κόψω. Το ξέρω ότι με κρίνεις. Κι εγώ με κρίνω, αλλά είναι αργά.

”Μετά από ένα ξέφρενο βράδυ, πήγα σπίτι με τύψεις. Ήταν όμορφο πρωινό, θα την πήγαινα βόλτα. Κι ας ήμουν άυπνος,

της άξιζε. Αυτή η γυναίκα ήταν θησαυρός, είχε ήδη ετοιμάσει τοστ και καφέ! Ποιος ξέρει πόσες ώρες έμεινε άυπνη να με περιμένει.. Έφαγα και πήγα να πλυθώ. Κοιμόταν. Δε θέλησα να την ξυπνήσω και πλάγιασα να ξεκουραστώ, θα πηγαίναμε μετά τη βόλτα μας. Ξύπνησα από ένα περίεργο όνειρο. Δεν το θυμόμουν, αλλά με τάραξε. Εκείνη ήταν ακόμη δίπλα μου. Την αγκάλιασα, ήταν κρύα. Κάτι δε μου άρεσε. Τράβηξα τις κουρτίνες..

”Λιποθύμησα. Δε θέλω να σε ταραξώ με λεπτομέρειες, αν και θυμάμαι ελάχιστες. Μια θολούρα από τηλέφωνα, αστυνομία, ασθενοφόρα, αντικαταθλιπτικά. Το πρόσωπό της ακίνητο, ανέκφραστο. Φορούσε το σατέν νυχτικό που της είχα κάνει δώρο τον πρώτο καιρό. Πόσο αιθέρια έδειχνε.. Είχε αφήσει ένα γράμμα στο τραπέζι. Δεν το είχα δει πριν.. Ζητούσε συγνώμη που δεν ήταν αρκετή για μένα. Το χωράει ο νους σου; Εκείνη δεν ήταν αρκετή για μένα; Μίσησα τον εαυτό μου τρελά. Αλλά δε θα μου έκανα τη χάρη να πεθάνω για να σταματήσει ο πόνος. Θα ζούσα την κάθε μέρα τιμωρώντας με. Έφυγα από την μπάντα. Δε μου είπαν τίποτα αλλά ήξερα πως με θεωρούσαν υπεύθυνο. Γιατί ήμουν. Δεν είχε γονείς, ούτε συγγενείς να με κυνηγήσουν όπως μου άξιζε. Ο χαμός της πέρασε στα ψιλά. Έφυγα και γύρισα στην Ελλάδα, και δεν κατάφερα να σταθώ στα πόδια μου ξανά.

Σε βάρυνα, ε; Με συγχωρείς. Δε φανταζόσουν ότι θα συναντούσες έναν τρελό γέρο στα εφημερεύοντα. Ποιος είμαι εγώ να σου δίνω συμβουλές; Αλλά με το θάρρος ενός ανθρώπου που κοιμήθηκε πλάι σε μια νεκρή, στο λέω. Ό,τι κι αν σε βασανίζει, δεν αξίζει να καταστρέψεις τη ζωή σου. Γιατί δεν ξέρεις ποιον άλλο θα πάρεις στο λαιμό σου. Κι άντε να παλεύεις με τις τύψεις. Τί, πρέπει να πάω για εξετάσεις; Τι νόημα έχει γιατρέ μου; Δε με αφήνεις να πεθάνω εδώ; Καλά, ό,τι μου πεις. Σε χαιρετώ κοπέλα μου. Σε ευχαριστώ που με άκουσες. Σου εύχομαι να μην ξανάρθεις εδώ”.

Η Νόρα τον ευχαρίστησε που της κράτησε παρέα. Άργησε να φύγει από τα εφημερεύοντα, αλλά ευτυχώς δεν είχε τίποτα, μια αδιαθεσία λόγω έντονου άγχους. Ήταν ένα δύσκολο βράδυ, αλλά κράτησε μέσα της την ιστορία αυτού του ανθρώπου. Είμαι πολύ τυχερή, είπε, και έχω ό,τι χρειάζομαι για να κάνω τη ζωή μου να δουλέψει. “Ας είναι καλά ο άστεγος τρομπετίστας, ας ηρεμήσει η ψυχή του”.

ΠΕΡΙΧΑΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Να ζήσεις

Πάντα ήμουν ένα φυσιολογικό αγόρι. Μπορεί να είχα πάντα μακριά μαλλιά, καθώς άρεσαν στη μαμά μου, όμως ήμουν πάντα πρώτος στο ποδόσφαιρο. Η μάνα μου δεν προλάβαινε να μπαλώνει τις φόρμες που με μανία έσκιζα στο γρασίδι του σχολείου. Ο καλύτερος μου φίλος ήταν ο Πέτρος. Τι γέλια κάναμε και πως σχολιάζαμε τα κορίτσια στο σχολείο! Δεν θα ξεχάσω πως μπουγελώσαμε την Αναστασία, την μεγάλη μου αγάπη στην τετάρτη δημοτικού! Εκείνη νόμιζε πως την μισούσα, αλλά η αλήθεια είναι ότι την πείραζα για να της τραβήξω την προσοχή!

Όλα αυτά, βέβαια, μέχρι την έκτη δημοτικού. Με το που μπήκα στο γυμνάσιο, τα παιδιά σταμάτησαν να με παίζουν στο ποδόσφαιρο, ξεκίνησαν να με κοροϊδεύουν, να μου τραβάνε τα μαλλιά και ο Πέτρος κάπως μπλέχτηκε με την Μαρία, που ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερη και κάπως έτσι σταματήσαμε να πηγαίνουμε για σινεμά κάθε Κυριακή. Ναι, αν το σκεφτώ ένιωσα πολύ μόνος στο γυμνάσιο. Πολλά παιδιά βέβαια όταν μπαίνουν στο γυμνάσιο αποκτούν προβλήματα, ίσως θα έπρεπε να αισθάνομαι τουλάχιστον τυχερός που πάντα γύρναγα στην αγκαλιά της μαμάς μου.

Βέβαια, και οι αγκαλιές της μαμάς μου ελαττώθηκαν σιγά σιγά στο λύκειο. Ξεκίνησε να γκρινιάζει για τις αλλαγές στη διάθεση μου, για το πως με έχει χτυπήσει η εφηβεία και σταμάτησε να εγκρίνει τις επιλογές μου. Ξεκίνησε να ‘ναι υπερπροστατευτική και πειστική. Έπρεπε όλα να τα κρύβουμε, κυρίως από τον πατέρα μου.

Σήμερα κλείνω τα δεκαοκτώ. Άλλοι στη θέση μου ίσως θα λυπούνταν να περάσουν αυτή την μέρα μόνοι. Δεν είμαι εντελώς μόνος αλλά έτσι νιώθω. Οι γονείς μου έχουν γεμίσει με χρωματιστά κομφετί το σπίτι και οι θείες μου έχουν φέρει δώρα, τα οποία είναι σαν να προορίζονται για άλλο παιδί, σαν να μην με ξέρουν. Ο Πέτρος βέβαια έχει έρθει. Αλλά και με αυτόν έχουμε μεγαλώσει και ακολουθούμε άλλες πορείες σιγά σιγά σαν άνθρωποι.

Μέσα σε όλον αυτόν τον πανζουρλισμό, νιώθω αρκετά μόνος, αλλά καθόλου λυπημένος. Μεγάλωσα τόσο όσο να χαράξω πια την δική μου πορεία. Σήμερα είναι η πιο σημαντική μέρα της ζωής μου. Σήμερα ενηλικιώνομαι. Πάντα άκουγα ότι πριν να γίνω δεκαοκτώ, δεν μπορώ να πάρω τις δικές μου αποφάσεις, δεν έχω επαρκείς γνώσεις ή εμπειρίες για να κρίνω ποιο είναι το σωστό. Όλα αυτά που έλεγα εγώ είναι λάθος. Οι γονείς μου ήταν πάντα σωστοί. Έμαθα να υπακούω σε κανόνες που δεν με εκφράζουν, σε μια υπερπροστατευτική φούσκα της μάνας μου και σε ένα καθεστώς υποταγής του πατέρα μου. Βλέπω τόσα ψεύτικα χαμόγελα. Είναι δυνατόν αυτοί οι άνθρωποι να χαίρονται που φεύγω από τα δεσμά τους;

Έρχεται η στιγμή που περίμενα. Η τούρτα καταφτάνει στο τραπέζι και εγώ μπορώ, αφού σβήσω τα κεριά, να τρίψω σε όλους τον πολυπόθητο αριθμό της ηλικίας μου και να ξεκινήσω την δική μου πορεία. Τέλος η καταπίεση και τέλος η υποταγή. Κοιτάω την τούρτα και το μόνο πράγμα που σκέφτομαι όσο ακούγεται το τραγούδι σαν βαβούρα στα αυτιά

μου, είναι πώς θα ξεκινήσω αυτήν την λαμπρή πορεία. Δεν προλαβαίνω να τα σβήσω όλα, το μόνο που θέλω είναι να διαλύσω την τούρτα που γράφει “Να ζήσεις Αλεξάνδρα”. Η Αλεξάνδρα πέθανε.

ΑΝΤΩΝΑΚΑΚΗΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Όνειρο

22 Απριλίου 1616

Να με συγχωρέσεις θα ζητήσω πρώτα αγαπητό μου ημερολόγιο. Που τόσο καιρό σε άφησα διψασμένο από το μελάνι της πέννας μου. Μα είχα πολύ δουλειά στα χωράφια και έπρεπε να διαλέξω ή το φαΐ ή να γράψω για την ασήμαντη ζωή μου. Αμαρτία να αφήνεις μελάνι, χαρτί και γράμματα στο κεφάλι σου απάντρευτα. Μα αμαρτία να αφήνεις και κοιλιά άδεια.

Ούτε γυναίκα, ούτε και παιδιά έχω. Μα και εγώ πρέπει να φάω ο κακόμοιρος. Δύσκολο πράγμα να είσαι άνθρωπος έξω από παλάτι, βλέπεις, και ακόμα πιο δύσκολο να είσαι μόνος άνθρωπος.

Δεν θυμάμαι στην ζωή μου κάποιον στο πλευρό μου μηδέ να με αγαπήσει, μηδέ να με μισήσει. Χειρότερη από το μίσος είναι η αδιαφορία. Αυτή μόνο εισέπραξα στην ζωή μου.

Μα τί λέω ο τρελαμένος;

Πως μπορώ να συγκρίνω αδιαφορία με μίσος αφού δεν ξέρω πως είναι να σε μισούν;

Ίσα ίσα που πρόλαβα την μάνα μου πριν την πάρει από την ζωή ο θάνατος. Πατέρα δεν γνώρισα και ούτε η μάνα μου από αυτά που άκουσα τον ήξερε καλύτερα από εμένα. Κάτι λιγοστά φράγκα μου άφησε άθελα της, στη γιαγιά μου, που τα πήρα στα δεκατέσσερα χρόνια μου όταν πέθανε και αυτή, και τα φύλαγα σαν θησαυρό όπου γυρνοβολουύσα. Μέχρι να τα κάνω λίγο περισσότερα και να αγοράσω αυτό το μικρούτσικο χωραφάκι εδώ, με την καλυβούλα που έφτιαξα μόνος μου. Έτσι για να βγάζω το ψωμί μου χωρίς να γυρίζω και να κλέβω.

Μα τί στα λέω βρε αγαπητό μου τετράδιο ξανά; Το ξέρω πως κάθε φορά τα ίδια σου λέω. Ευτυχώς που δεν είσαι η ίδια κόλλα χαρτί κάθε φορά, γιατί και εσύ θα με βαριόσουν και θα έβγαζες πόδια να φύγεις. Μα σου υπόσχομαι δεν θα σου τα επαναλάβω ξανά.

Σήμερα θα σου μιλήσω για κάτι πιο ευχάριστο που το έχεις ξανακούσει καμιά-δυο φορές αλλά είμαι σίγουρος ότι όπως και εμένα σε κάνει ευτυχισμένο, όσες φορές και να το ακούσεις.

Την βλέπω κάθε φορά στα όνειρα μου. Τον μεγάλο έρωτα της ζωής μου. Δεν κατάφερα ακόμα να μάθω πως την λένε. Αλλά δεν με νοιάζει!

Φτάνει που την βλέπω και με αγαπάει και την αγαπώ. Δεν θυμάμαι πάντα τι συμβαίνει στα όνειρα μου όταν την βλέπω αλλά ούτε αυτό με ενδιαφέρει. Με νοιάζει που κάθε φορά που κλείνω τα μάτια μου σε αυτό τον άπονο κόσμο, είναι εκεί και μου χαμογελάει και την κοιτάζω στα καστανοπράσινα, σαν λουλουδιασμένη γη, μάτια της. Που κάθε φορά όταν τα αντικρίζω μου λένε:

-Μου έλειπες Άρνολντ μου!

Και τρέχει στην αγκαλιά μου, και νιώθω τόσο ευτυχισμένος που αυτό το υπέροχο πλάσμα είναι κοντά μου και περιμένει

κάθε μέρα να φανώ για να μου δείξει ότι με αγαπάει.

Σου είπα ξανά, αγαπητό μου ημερολόγιο. Δεν θυμάμαι τι κάνουμε και που πάμε, όταν είμαστε μαζί. Θυμάμαι όμως ότι είναι ένας από τους αγγέλους που άφησε ο Θεός στην γη. Με το άσπρο της φόρεμα και τα καστανά ίσια μαλλιά της. Όμορφη και περιποιημένη, χωρίς υπερβολή πουθενά.

Αχ γιατί κάθε φορά να τελειώνει αυτό το όνειρο και να μην συνεχίζει για πάντα;
Κανείς δεν θα μου απαντήσει. Μα κάθε μέρα σκέφτομαι. Μήπως δεν είναι η αγαπημένη μου το όνειρο, σε αυτόν το σάπιο κόσμο, αλλά αυτή η δυστυχισμένη μου ζωή ένας εφιάλτης στον υπέροχο έρωτα με την αγαπημένη μου;

Δεν μπορώ να απαντήσω. Ποτέ δεν θυμάμαι τίποτα από το όνειρο μου όταν είμαι στον εφιάλτη μου. Αλλά ποτέ δεν θυμάμαι και κάτι από τον εφιάλτη μου όταν είμαι στο όνειρο μου.

Ένας τρόπος υπάρχει να μάθω ποιο από τα δυο είναι η αλήθεια. Να δώσω τέλος σε ένα και να δω αν το ξεφορτωθώ και συνεχίσω να ζω με το άλλο. Μα εννοείται πως δεν θα δώσω τέλος στον έρωτα της ζωής μου.

Πως θα την αντικρίσω και θα της πως αντίο;

Μα πώς θα πω αντίο και σε εσένα αγαπητέ μου φίλε, που τόσο καιρό άκουγες μόνο την μίζερη ζωή μου και ούτε ένα αναστεναγμό δεν έβγαλες;

Μα δεν έχει νόημα να μείνω εδώ άλλο. Θα δώσω τέλος στον εφιάλτη μου, που και η πραγματικότητα να είναι δεν θα μου λείψει.

Ας με συγχωρέσει ο Θεός αν η θεωρία μου βγει λάθος και κατέστρεψα ένα δημιούργημα του. Μα τέτοια δημιουργήματα, σαν την εφιαλτική ζωή μου, νομίζω πως μάλλον ούτε ο ίδιος θέλει να θυμάται ότι έκανε. Μα συγχώρα με και εσύ αγαπητό μου ημερολόγιο, που σε αφήνω έτσι μόνο. Μα πριν φύγω θα σε περιποιηθώ και θα σε αφήσω σε μέρος που να σε δουν όταν έρθουν να με ψάξουν. Θα σε δουν και θα πουν: “Ωραίο τετράδιο”, με θαυμασμό, “πάρε το να το παντρέψω με την πένα μου”.

Έτσι δεν θα μείνεις μόνος φίλε μου, και αυτή είναι η τελευταία φορά που μιλάμε.

Αντίο λοιπόν πιστέ μου φίλε, που η σιγή σου ήταν ο καλύτερος σύμβουλος. Ας ευχηθούμε μαζί ότι η θεωρία μου είναι αλήθεια και ότι βάζοντας τέλος στον εφιάλτη θα ζω μόνο το όνειρο!

ΚΟΥΖΟΥΛΟΓΛΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ-ΔΗΜΗΤΡΑ

Τα λαμπιόνια

Το ξυπνητήρι χτύπησε στις εφτά ακριβώς κι εκείνος σηκώθηκε με δυσκολία ψάχνοντας ξανά τον λόγο που βγαίνει από τα σκεπάσματα. Παραμερίζει τη σκούρα κουρτίνα στο παράθυρο και κοιτάζει έξω. Το ίδιο γκρίζο όπως κι εχθές. Έπειτα άρχισε να ψάχνει τη στολή της δουλειάς του. Κατάφερε να την ξεθάψει κάτω από ένα σωρό βρώμικων ρούχων και άσχετων πραγμάτων: τρυπημένα εσώρουχα, βρώμικες κάλτσες και ένα άσπρο πουκάμισο λεκιασμένο από το μπλε στυλό που είχε ανοίξει πάνω του. Κοίταξε για μία στιγμή τη στολή για να ελέγξει αν είναι αρκετά ευπρεπής. Την προηγούμενη εβδομάδα, ο διευθυντής του πολυκαταστήματος όπου δούλευε του έκανε παρατήρηση για τη λεκιασμένη στολή που φορούσε. Όπως φρόντισε να τον ενημερώσει «ο κανονισμός αναφέρει ρητά ότι η μη ευπρεπής εμφάνιση στον εργασιακό χώρο αποτελεί λόγο απόλυσης».

Όχι ότι τον ένοιαζε να ξεφύγει από αυτό το καθημερινό βασανιστήριο της δουλειάς του, την ατέρμονη ρουτίνα και τις απλήρωτες υπερωρίες – εδώ και δώδεκα χρόνια είχε ξεπακετάρει χιλιάδες κούτες με κάθε λογής αχρείαστα πράγματα και είχε απαντήσει στην ερώτηση «Έχετε περισσότερα στην αποθήκη σας;» αμέτρητες φορές. Μόνο που σκεφτόταν τη μέρα του στη δουλειά, ήθελε να πηδήξει από το μπαλκόνι της γκαρσονιέρας του. Ακόμα κι αυτό φάνταζε περισσότερο συναρπαστικό σε σχέση με αυτή την καθημερινή επανάληψη του κόσμου με τα υπερχειλισμένα καρότσια από άχρηστα πράγματα, τα γεμάτα ταμεία, τα κλάματα των παιδιών που δεν ξέρουν τι να πρωτοδιαλέξουν στο τμήμα των παιχνιδιών και τα ράφια που όλο τα γεμίζει και όλο αδειάζουν.

Όχι, για μια στιγμή δεν τον ένοιαζε καθόλου να ξεκουμπιστεί από κει μέσα. Φανταζόταν τον εαυτό του στην ασφάλεια της γκαρσονιερίτσας του, μακριά από τα περίεργα μάτια και τον ατελείωτο κόσμο, να «λιώνει» στον καναπέ μπροστά στην τηλεόραση και να τρώει τις αγαπημένες του λιχουδιές, όπως του αρέσει να κάνει τις Κυριακές. Μακριά από όλους και από όλα. Αλλά... τη χρειαζόταν τη δουλειά.

Έτσι, λοιπόν, μετά την παρατήρηση του διευθυντή, με βαριά καρδιά είχε κάνει την τεράστια αγγαρεία να πλύνει τα ρούχα του – τη στολή κυρίως. Αν και πέρασαν τρεις μέρες από το τελευταίο πλύσιμο, η στολή φαινόταν αρκετά καθαρή. Μια κάποια μυρωδιά ταγκισμένου ιδρώτα, και δυο ανεπαίσθητοι λεκέδες από τα σουβλάκια που κατάπιε στο χθεσινό δεκαπεντάλεπτο διάλειμμα στη δουλειά, δεν πίστευε ότι θα έθεταν σε κίνδυνο την «ευπρεπή εμφάνιση» του. «Μια χαρά φοριέται και σήμερα», σκέφτηκε βαριεστημένος και ξεκίνησε να ντύνεται.

Αφού περίμενε δέκα λεπτά στη στάση, έφτασε το λεωφορείο και εκείνος επιβιβάστηκε. Ευτυχώς είχε μια τελευταία άδεια θέση. Τον εκνεύριζε να στέκεται όρθιος μισή ώρα μέχρι να φτάσει στον προορισμό του. Του έφτανε η πολύωρη ορθοστασία της δουλειάς. Σωριάστηκε λοιπόν στο κάθισμα καρφώνοντας το βλέμμα του έξω από το παράθυρο του λεωφορείου. Πέρασαν δέκα στάσεις. Πολλοί βγήκαν και πολλοί μπήκαν στο λεωφορείο. Στριμωξίδι, σπρώξιμο, πρωινές ανάσες. Οι περισσότεροι απορροφημένοι στο κινητό τους – εκτός από τις γιαγιάδες φυσικά, που απορροφούνται από ο,τιδήποτε δεν τις αφορά – ενώ μερικοί παππούδες που δεν έβρισκαν θέση να κάτσουν τον κοιτούσαν επίμονα και

πετούσαν υπονοούμενα μεταξύ τους για τους αγενείς νέους που δεν σκέφτονται την κούραση των χρόνων τους.

Έφτασε στη δουλειά, μπήκε μέσα από τον χώρο εκφόρτωσης των νέων εμπορευμάτων και χτύπησε την κάρτα του στις οκτώ ακριβώς. Ο διευθυντής του καταστήματος, δέκα μέτρα πιο πέρα, χαζογελούσε με τις νέες υπαλλήλους. Ελπίζοντας να μην τον πάρει χαμπάρι, ο Γιάννης προχώρησε γρήγορα – σχεδόν τρέχοντας θα έλεγε κανείς – προς τα ντουλαπάκια των ανδρών για να αφήσει τα πράγματά του. Για κακή του τύχη όμως ο κύριος Μάρκος τον είδε με την άκρη του ματιού του και τον πρόφτασε. Τα ατημέλητα μαλλιά του, τα γένια του και η μάλλον εμφανής αποχή του από το μπάνιο για μέρες τράβηξαν ξανά την προσοχή του διευθυντή. Ο κύριος Μάρκος βρήκε την ευκαιρία να τον καλέσει ξανά στο γραφείο του και να του μιλήσει:

«Γιάννη... Πώς είσαι;»

«Μια χαρά» απάντησε εκείνος προσπαθώντας να κρύψει την ενόχλησή του.

«Καταλαβαίνω ότι οι τελευταίες εβδομάδες πρέπει να είναι πολύ δύσκολες για σένα... Πήρες αρκετές μέρες άδεια και νομίζω ότι είναι ώρα να επανέλθεις στη δουλειά όπως πρέπει...»

Ο Γιάννης περίμενε αμίλητος να τελειώσει το κήρυγμα ο διευθυντής.

«Τέλος πάντων... Ξέρεις ότι πρέπει να έχεις μία ευπρεπή εμφάνιση στη δουλειά. Αυτό σημαίνει καθαρά ρούχα και φυσικά να φροντίσεις την υγιεινή σου... Πρέπει να ξυρίζεσαι καθημερινά. Είμαστε σύμφωνοι;»

«Μάλιστα, κύριε Μάρκο. Κάτι άλλο;» είπε ο Γιάννης με ένα ψεύτικο χαμόγελο.

«Όχι, Γιάννη. Μπορείς να πηγαίνεις και αύριο σε περιμένω ανανεωμένο. Και μην ξεχνάς το αποσμητικό, ναι;», του είπε περιπαιχτικά κλείνοντάς του το μάτι.

Μετά το δεύτερο κήρυγμα γι αυτήν την εβδομάδα για την «ευπρεπή εμφάνιση», ο Γιάννης, σέρνοντας με δυσκολία τον εαυτό του, ανέβηκε στην αποθήκη, γέμισε το τρόλεϊ με τις κούτες των εμπορευμάτων και πήγε στο πόστο του για να ξεκινήσει το γέμισμα των ραφιών.

Το κατάστημα άνοιξε στις εννιά ακριβώς. Ήδη απέξω είχε μια ουρά δεκαπέντε ατόμων. Η αρχή του Νοεμβρίου σημαίνει την έναρξη των Χριστουγέννων, άλλωστε, για τα περισσότερα εμπορικά καταστήματα, οπότε και ο κόσμος προσαρμόζεται αναλόγως. Δεν υπήρχε χειρότερη περίοδος για τον Γιάννη στη δουλειά. Η ζήτηση για τα πολλά και τα φθηνά – ο λόγος που ερχόταν ο κόσμος δηλαδή στο πολυκατάστημα – τετραπλασιαζόταν στον πολυπόθητο ερχομό των Χριστουγέννων. Πήρε λοιπόν την πέμπτη κούτα με τα λαμπιόνια και ξεκίνησε να την ανοίγει με το μαχαίράκι. Είχε ακόμα έξι ώρες και πενήντα οκτώ λεπτά για να τελειώσει τη βάρδια του. Στην πραγματικότητα είχε έξι ώρες και πενήντα οκτώ λεπτά για να τελειώσει το προβλεπόμενο ωράριο, καθώς ήξερε πολύ καλά, ότι οι έξι ώρες θα γίνονταν δέκα, δώδεκα, δεκαέξι! Ήταν όμως εκείνες οι ώρες, όταν ξεπακέταρε τα προϊόντα και τα οργάνωνε στα ράφια, που σκεφτόταν όλη του τη ζωή.

Δεν ήταν και κάτι ιδιαίτερο η ζωή του, βέβαια. Δεν θα μπορούσε να ζει μια πιο συνηθισμένη ζωή. Ήταν το τρίτο παιδί μιας πενταμελούς οικογένειας, με τυπικούς Έλληνες γονείς που ήθελαν να σπουδάσουν τα παιδιά τους, με ένα διαμέρισμα στη Καλλιθέα κι ένα σπίτι στο χωριό. Οι αδερφές του άριστες μαθήτρες, τις «έσπρωξε» ο μπαμπάς να μπουν στην αστυνομία γιατί «σαν το δημόσιο δεν έχει. Ό,τι και να γίνει ο μισθός να πέφτει» όπως συνεχώς έλεγε. Το πόσο φούσκωνε σαν το παγώνι κάθε φορά που μιλούσε για τις κόρες του δεν λέγεται. Μπήκαν στο δημόσιο και είχε το κεφάλι του ήσυχο. Με αυτόν τον αχαϊρευτο τον γιο του δεν ήξερε τι να κάνει. «Πώς θα κάνεις παιδί μου οικογένεια με

τρεις και εξήντα;» του άρεσε συχνά να υπενθυμίζει στον καημένο τον Γιάννη που με δυσκολία τελείωσε το λύκειο και δεν κατάφερε να μπει στην αστυνομία όπως ονειρευόταν ο πατέρας του. Είχε καταφέρει όμως να βρει μια δουλίτσα σε ένα μεγάλο πολυκατάστημα ίσα ίσα για να φύγει από τον στενό κλοιό και τις προσδοκίες της οικογένειας. Στην αρχή ήταν ενθουσιασμένος για την ανεξαρτησία του και δούλευε σκληρά για να καταφέρει σύντομα να πάρει προαγωγή και να ανελιχτεί στην ιεραρχία της αλυσίδας των πολυκαταστημάτων. Τώρα σκέφτεται πόσο σπουδαία τα κατάφερε, κολλημένος τελικά στην ίδια δουλειά και στην ίδια θέση για χρόνια, παγιδευμένος σε έναν άλλο στενό κλοιό. Και σαν να μην έφτανε η στάσιμη μίζερη καθημερινότητά του, πριν μερικές βδομάδες μαθαίνει ότι η μεγάλη του αδερφή χαροπαλεύει στο νοσοκομείο εξαιτίας σοβαρών τραυμάτων από έκρηξη βόμβας στο αστυνομικό τμήμα όπου εργαζόταν. Κι όλα αυτά για μια θέση στο δημόσιο, για να πέφτει ο μισθός ό,τι και αν γίνει.

«Με συγχωρείτε. Πού έχετε τα χρωματιστά λαμπιόνια;» διέκοψε τις σκέψεις του για άλλη μια φορά μια πελάτισσα σκουντώντας τον στην πλάτη. Χωρίς να κάνει τον κόπο να είναι ευχάριστος και χαμογελαστός, όπως κανονικά είναι η γραμμή της εταιρείας για την εξυπηρέτηση πελατών, γυρίζει για να απαντήσει για πολλοστή φορά εκείνη την ημέρα ότι όλα τα λαμπιόνια είναι σε αυτόν τον διάδρομο που γράφει ΛΑΜΠΙΟΝΙΑ και αν δεν έχει στα ράφια, τότε έχουν τελειώσει.

«Γιάννη; Δεν το πιστεύω! Τι κάνεις;» είπε η κοπέλα έκπληκτη μόλις τον αντίκρισε. Ο Γιάννης έμεινε άφωνος για μια στιγμή, καθώς αφενός είχε μόλις επανέλθει στην πραγματικότητα από το ταξίδι στις σκέψεις του και αφετέρου το τελευταίο άτομο που θα περίμενε να δει μπροστά του ήταν η Ελένη.

Η Ελένη κατείχε μια ιδιαίτερη θέση στην καρδιά του. Ήταν ο εφηβικός του έρωτας και αγάπη μαζί. Ήταν η φίλη του και η συνοδοιπόρος του στα εφηβικά όνειρα και τις νεανικές τρέλες. Σε εκείνη έδωσε το πρώτο του φιλή. Με εκείνη έκανε την πρώτη του σχέση. Μαζί έκαναν για πρώτη φορά έρωτα. Κάθε ανάμνηση μαζί της ήταν ένα ζεστό κύμα στο στήθος και ένα αβίαστο χαμόγελο.

«Ελένη! Πόσα χρόνια έχω να σε δω; Δεν έχεις αλλάξει καθόλου!» είπε έκπληκτος μην ξέροντας πώς ακριβώς έπρεπε να αντιδράσει.

«Αχ, πέρασαν σχεδόν... δώδεκα χρόνια; Ναι, δώδεκα χρόνια! Δεν το ήξερα ότι δουλεύεις εδώ. Πώς είναι η οικογένειά σου; Εσύ τι κάνεις;» του αποκρίθηκε γεμάτη χαρά.

«Καλά είναι όλοι» απάντησε ο Γιάννης και όσο κι αν του δημιουργήθηκε η ανάγκη να της πει για την αδερφή του, αποφάσισε να κρατηθεί και συνέχισε «Όπως τα ξέρεις, σχεδόν. Εσύ όμως σίγουρα θα έχεις να μοιραστείς πιο συναρπαστικά νέα! Τελείωσες από την Αγγλία;»

«Ναι, ναι τελείωσα... Πήρα το πτυχίο μου, δούλεψα και κάποια χρόνια εκεί, αλλά τα τελευταία τρία χρόνια είμαι στην Ελλάδα» συνέχισε χαμογελαστή και λαμπερή όπως τότε.

Ο Γιάννης παραξενεύτηκε. «Αλήθεια; Δεν περίμενα να γυρίσεις. Θυμάμαι πόσο ήθελες πάντα να ζήσεις στο εξωτερικό»

Η Ελένη γέλασε. «Έχεις δίκιο. Πάντα αυτό ήθελα. Να γνωρίσω τι γίνεται πέρα από την... Ελλαδίτσα μας. Ταξίδεψα, δεν μπορώ να πω! Έζησα και πολλά χρόνια στο Λονδίνο. Όμως να σου πω την αλήθεια, βαρέθηκα... Κουράστηκα με τους ρυθμούς της πόλης. Μου έλειψε και η ζωή εδώ. Έτσι, αποφάσισα να γυρίσω».

«Μα και η Αθήνα πόλη είναι. Δεν νομίζω να γλίτωσες και πολύ» αστειεύτηκε ο Γιάννης προσπαθώντας να διώξει την αμηχανία που ένιωθε.

«Μα δε γύρισα στην Αθήνα. Έχω έρθει μόνο για να δω την αδερφή μου και τα ανίψια μου. Μένω στο χωριό της μαμάς μου τώρα... μαζί με τον άντρα μου» αποκρίθηκε η Ελένη και ο Γιάννης έμεινε έκπληκτος.

«Δεν σε πιστεύω! Εσύ στο χωριό; Εσύ δεν ήθελες να ξέρεις ότι έχεις χωριό!»

Ένα αυθόρμητο ειλικρινές γέλιο έλαμψε στο πρόσωπο της Ελένης. «Κι όμως, Γιάννη... Είμαι πολύ καλά εκεί. Η ζωή μοιάζει πιο απλή χωρίς πολλά πολλά, αλλά για πρώτη φορά μετά από χρόνια, αναπνέω και αισθάνομαι τη ζωή μέσα μου. Καταλαβαίνεις τι εννοώ;» είπε και ο Γιάννης συνέχισε να την κοιτάζει απορημένος και συνάμα κατακλυσμένος από μια πρωτόγνωρη συνειδητοποίηση.

«Τέλος πάντων! Έχω να πάω στην αδερφή μου και ο ανιψιός μου θα με σκοτώσει αν δεν βρω χρωματιστά λαμπιόνια για το χριστουγεννιάτικο δέντρο. Κάθε χρόνο στολίζουν όλο και νωρίτερα. Για πες μου, λοιπόν, πού θα τα βρω;».

ΜΕΝΤΕΣΙΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Μάης 2004

Η Ανατολή μου είπε να γράφω τις σκέψεις μου και τα όνειρά μου στο χαρτί για να τα θυμάμαι. Βοηθάει λέει, με τη θεραπεία. Μου υποσχέθηκε ότι αν το κάνω αυτό θα δω διαφορά με την πλάτη μου. Πρέπει, λέει, να δω τα προβλήματα μου γραμμένα για να τα αντιμετωπίσω, τότε θα φύγει το σφίξιμο. Το καλό που της θέλω να έχει δίκιο. Δεν μπορώ να σηκώσω ούτε δυο κούτες πλέον και είναι λίγο νωρίς στα 45 να βγω στη σύνταξη. Τέλος πάντων.

Δεν κράτησα ποτέ ημερολόγιο. Εκείνη την εποχή αυτό το έκαναν μόνο τα κορίτσια.

Ούτε που θυμάμαι πως γράφουν, να πω την αλήθεια, πόσο μάλλον πως γράφουν καλά.

Θυμάμαι τη δασκάλα που έλεγε εκείνο το καλοκαίρι στην τρίτη δημοτικού, να βάζουμε τελείες και κόμματα. Είναι σημαντικές οι τελείες και τα κόμματα, δίνουν στον άλλον χρόνο να ανασάνει. Μέχρι εκεί φτάνουν οι γνώσεις μου.

Ούτως η άλλως αυτό το χαρτί είναι για μένα και για κανέναν άλλο. Σε περίπτωση που το διαβάζει κάποιος για κακή του τύχη, ας δείξει κατανόηση, δεν είμαι γραφιάς.

Είδα πάλι το ίδιο όνειρο. Ίδιο όπως κάθε φορά. Είμαι στο ρέμα με τον Θωμά. Παιζαμε κάτι, ούτε που θυμάμαι μετά από 36 χρόνια. Του είπα ότι φοβάται να πηδήξει από τη μία πέτρα στην άλλη. “Δεν φοβάμαι” μου λέει με εκείνη τη φωνή του παιδιού που αδικείται.

Συνεχίζω να του το λέω.

Δεν ξέρω καν γιατί το έκανα τότε. Τι μπορεί να με έκανε να επιμένω τόσο; Τι θα κέρδιζα με το να το λέω ξανά και ξανά;

Το είπα και στην Ανατολή κάποιες φορές μου αρέσει να βλέπω τους άλλους να βασανίζονται. Στη δουλειά κάνω ότι είμαι απασχολημένος, αλλά τους ακούω να λένε τα παράπονά τους, τις δυσκολίες τους. Νιώθω όμορφα που δεν είμαι εγώ αυτός που τα περνά αυτά. Έτσι κι εκείνη τη μέρα. Έβλεπα τον μικρό μου αδερφό να κλαίει και χαιρόμουν για κάποιον ρημαδιασμένο λόγο.

Ο Θωμάς κλαίει κι εγώ συνεχίζω να κοροϊδεύω. Δίνει ένα σάλτο και πατάει για ένα δεύτερο στην πέτρα. Το επόμενο τον

βλέπω να φεύγει προς τα πίσω και να χτυπά το κεφάλι. Ακόμα το στομάχι μου μαζεύει με το που το βλέπω. Να το έχω δει χίλιες φορές; Ίσως να λέω και λίγο. Κάθε φορά χάνω τη γη κάτω από τα πόδια μου.

Μετά τρέχω επάνω του και τον αγκαλιάζω. Τον έβγαλα έξω από τα νερά και τον χτυπούσα στα μάγουλα να συνέλθει, να σταματήσει να κάνει χαζομάρες, να ξυπνήσει να πάμε σπίτι. Αμέσως φτάνω στο σπίτι, δεν θυμάμαι τη διαδρομή, αλλά τον πόνο στο στήθος και τη φωτιά που πήραν τα πνευμόνια μου από το τρέξιμο.

Βλέπω τη μάνα να καθαρίζει το πεζοδρόμιο. Φορούσε το μπλε το φόρεμα της για τελευταία φορά. “Που είν’ ο μικρός”, λέει.

Ακούω τη φωνή μου σαν μεγάλου άντρα κι έτσι πρέπει να ήταν τώρα που το σκέφτομαι. Μαζί με τη φωνή, μου έβγαινε και λίγη ψυχή. “Δεν... Δεν ήθελα... Δεν το ξερα...”

Καθαρή κι η εικόνα της μάνας μου λες και δεν είναι όνειρο. Φρίκη στο βλέμμα. Κάτι φωνάζει και τρέχει στο μέρος μου. Με ταρακουνάει, “Που είναι το παιδί” λέει μάλλον.

Να λέω κι άλλα “δεν ήξερα δεν έφταιγα”. Σε κάθε πράμα που λέω να ακούω μια φωνή από πίσω: έφταιγες έφταιγες έφταιγες ΕΦΤΑΙΓΕΣ.

Ξανά πίσω στο ρέμα. Κραυγές κι η μάνα μου να κρατά ένα άψυχο σώμα. Δεν ήταν ο Θωμάς αυτό που κρατούσε στα χέρια της. Τον βλέπω όμως δεν είναι αυτός. “Αν ήταν αυτός θα έτρεχε από εδώ κι από εκεί, αυτό το πράμα δεν κάνει τίποτα”. Είμαι σαν ενήλικας από πάνω από τον εννιάχρονο εαυτό μου και ουρλιάζω με όλη μου τη δύναμη πως αυτός είναι ο αδερφός σου, αυτός είναι ξύπνα κωλόπαιδο.

Μετά μαύρο. Πολύ μαύρο. Μία στιγμή είμαι στο κενό, την άλλη στην κηδεία. Όλοι με μαύρα παντελόνια και κορδέλες και φορέματα. Κρατούν ένα μικρό φέρετρο. Όλοι στεναχωρημένοι. Εγώ να λέω ότι δεν είναι ο αδερφός μου εκεί μέσα δεν μπορεί να είναι, ο αδερφός μου είναι ζωηρός, τρέχει όλη την ώρα.

Και μετά είμαι στο σπίτι να μου λέει η μάνα μου ότι δεν έφταιγα εγώ.

Και να ξέρω ότι μου λέει ψέματα. Να ξέρω ότι δεν το εννοεί. Ποιον πάει να κοροϊδέψει; Φαίνεται στα μάτια της.

Μετά φεύγω από το σπίτι μέσα στο βράδυ, 12 χρονών δε θα ήμουν λογικά. Με γυρνάνε οι αστυνομικοί και λένε στη μάνα μου να προσέχει λίγο περισσότερο το παιδί της κι αν πάθαινα κάτι τι θα έκανε;

Κι η μάνα μου κλαίει, κλαίει πολύ, την ακούω όλη τη νύχτα και δεν κοιμάμαι. Μία φωνή ακουγόταν όσο γυρνούσα στο κρεβάτι:

έφταιγες έφταιγες ΕΦΤΑΙΓΕΣ ΣΟΥ ΛΕΩ.

Βλέπω που έφυγα κρυφά από το σπίτι για να πάω στο πανηγύρι ενώ ήμουν τιμωρία και τη μάνα μου να με μαλώνει. Να λέω ότι δεν με αφήνει να κάνω τίποτα και να μου λέει με ένα καταραμένο βλέμμα πως ό,τι ήταν να κάνω το έκανα.

Εκεί ξυπνάω. Στο βλέμμα που στάζει απέχθεια.

Στο “ό,τι ήταν να κάνεις το έκανες” γιατί ξέρω τι εννοεί.

Στο τελευταίο βλέμμα που μου έριξε πριν φύγω μια και καλή.

Δεν ξέρω πως στο διάολο θα με βοηθήσει που τα γράφω και τα ξαναθυμάμαι. Το καλό που της θέλω να έχει δικίο...

ΤΟΥΜΑΝΙΔΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Τελευταία Παράσταση

Μέσα στο μικρό διαμέρισμα της οδού Γαλήνης επικρατούσε απόλυτη ησυχία που διέκοπτε μόνο ο ήχος του ρολογιού. Η Κλειώ κοιμόταν όπως πάντα στον καφετί καναπέ του μικρού διαμερίσματος. Δεν τον είχε αγοράσει, τον είχε βρει σε εκείνες τις γωνίες με τα διαλυμένα έπιπλα που παρατούσαν όσοι έπαιρναν καινούρια. Την είχαν βοηθήσει τότε δυο γείτονες να τον μεταφέρει μέχρι το σπίτι της, όπου έπειτα τον καθάρισε με πολύ κόπο και μάλωσε με ιδιαίτερη μαεστρία την τρύπα που είχε στην δεξιά μεριά. Το ένα πόδι του έλειπε κι έτσι έκοψε πρόχειρα και τα άλλα τρία για να μπορεί να ισορροπεί, ωστόσο κάθε φορά που άλλαζε πλευρό αυτός παλάντζαρε κάνοντας την να ανοίγει τα μάτια της. Έτσι συνέβη και εκείνη την στιγμή, άνοιξε τα μάτια της και κοίταξε απέναντι στον λευκό μουχλιασμένο τοίχο το ξύλινο ρολόι να μετράει τα δευτερόλεπτα ασταμάτητα.

Είχε πάει 7 το απόγευμα, άρα το ξυπνητήρι της δεν χτύπησε. Έπρεπε να σηκωθεί, όμως το σώμα της δυσκολευόταν να υπακούσει. Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να συνεχίσει τον ύπνο της μιας και ένιωθε όλο και πιο αδύναμη. Ίσως να έφταιγαν τα χάπια που της είχε δώσει ο γιατρός, γιατί από όταν τα ξεκίνησε ένιωθε συνεχώς μια υπνηλία. Δεν έπρεπε να κοιμηθεί, όμως, το ήξερε καλά. Σήμερα ήταν η πρεμιέρα της μεγάλης παράστασης «Φαίδρα» της Μαρίνας Τσβετάγιεβα όπου πρωταγωνιστούσε η Λημναίου. Θα ήταν η τελευταία της παράσταση, όπως είχε ανακοινώσει, κι έπειτα θα αποσυρόταν από τον χώρο του θεάτρου. Ήταν το γεγονός του μήνα για όσους λάτρευαν το θέατρο όπως η Κλειώ. Κάθε χρονιά παρακολουθούσε όλες τις παραστάσεις που ανέβαιναν στην Πρωτεύουσα αλλά και στις γύρω περιοχές. Αντλούσε έμπνευση από το σανίδι, προσπαθώντας να συγκριθεί με τους πετυχημένους ηθοποιούς. Δεν κατάφερε να βρει το θάρρος να πιστέψει στον εαυτό της. Δεν ήταν αρκετά επίμονη ή της έλειπε το άστρο. Κάποιοι άνθρωποι απλά γεννιούνται για να πετύχουν, εκείνη το γνώριζε ότι γεννήθηκε για να μείνει στο περιθώριο ως μια μετριότητα. Βαθιά μέσα της γνώριζε ότι τα είχε παρατήσει.

Δίχως ιδιαίτερη διάθεση σηκώθηκε από τον καναπέ και κατευθύνθηκε λίγα βήματα παρακάτω, στον ίδιο χώρο όπου βρισκόταν το ψυγείο. Το άνοιξε αντανakλαστικά ξεχνώντας ότι όλο το φαγητό είχε τελειώσει μέρες πριν. Ήταν όλο σχεδόν άδειο, έχοντας στοιβαγμένα στο κάτω ράφι δυο κουτάκια μπύρας. Έπιασε την μια μπύρα και την άνοιξε ενώ ταυτόχρονα βρήκε την αφορμή να γράψει σε ένα τετράγωνο χαρτί «Αύριο ψώνια» και να το στερεώσει στο ψυγείο με ένα διαφημιστικό μαγνητάκι από μια πιτσαρία. Αν δεν το έγραφε θα αμελούσε πάλι να το κάνει. Πίνοντας την μπύρα κινήθηκε προς την μικρή ντουλάπα της για να ετοιμαστεί. Εντελώς μηχανικά έπιασε ένα από τα μαύρα μπλουζάκια της κι ένα τζιν και τα φόρεσε αμέσως, πίνοντας έπειτα γρήγορα τις τελευταίες γουλιές από το αλουμινένιο κουτάκι. Δεν την ένοιαζε η εμφάνιση της και έτσι δεν κοιτάχτηκε καν στον καθρέφτη πριν αρπάξει βιαστικά την τσάντα και τα κλειδιά της.

Δεν ήταν πάντα έτσι κακόκεφη, της είπαν, δεν μπορούσε να είναι σίγουρη αν ισχύει, γιατί δεν είχε αναμνήσεις από πριν το αυτοκινητιστικό δυστύχημα που κόστισε την ζωή των γονιών της. Ο αδερφός της, από την άλλη, απέκτησε κινητικά προβλήματα όμως δεν σταμάτησε ποτέ να χαμογελάει. Είχαν περάσει είκοσι χρόνια από τότε κι όμως ποτέ δεν

ανέκτησε την μνήμη, ούτε το χαμόγελο της. Ήταν πλέον μια ώριμη γυναίκα αμίλητη, ανέκφραστη και αδιάφορη για το τι συνέβαινε στο περιβάλλον της. Ένιωθε ότι κάτι έλειπε πάντα από την ζωή της χωρίς να μπορεί να προσδιορίσει τι ήταν αυτό. Υποψιαζόταν ότι ήθελε απλά να ξεφύγει, να μαζέψει τα λιγοστά υπάρχοντα της και να αποδράσει σε ένα μικρό νησάκι με λιγοστούς κατοίκους, όπου κανένας δεν θα γνώριζε για το παρελθόν και τον πόνο της. Σχεδίαζε να το κάνει σύντομα, μόλις θα τελείωνε με την θεραπεία της.

Το θέατρο «Προσκήνιο» βρισκόταν στο κέντρο της Αθήνας σε μια περιοχή που χαρακτηριζόταν από πολλούς δύσκολη ή κακόφημη. Ήταν μικρό και πολλές φορές οι θεατές χρειαζόταν να περιμένουν υπομονετικά στον πεζόδρομο έξω από την είσοδο, μιας και το φουαγιέ του ήταν αρκετά μικρό. Παρόλα αυτά ήταν καλά σχεδιασμένο εσωτερικά, ώστε η ακουστική να είναι πολύ καλή άσχετα με την θέση του θεατή. Αναμφισβήτητα όμως δεν ήταν το κατάλληλο θέατρο για να παίξει κανείς το κύκνειο άσμα του. Μα η Λημναίου ήταν πάντοτε απρόβλεπτη σε όλη την καριέρα της. Είχε πριν λίγο καιρό κλείσει τα σαράντα, αναγνωρισμένη από όλους στον τομέα του θεάτρου, ωστόσο οι φήμες την ήθελαν άρρωστη και αναγκασμένη να σταματήσει για να αφοσιωθεί στην θεραπεία της. Κανένας όμως δεν γνώριζε τι συνέβαινε, γιατί προστάτευε πάντα την ιδιωτικότητα της,

Ήταν πάντοτε χαμογελαστή και ευγενική με τον κόσμο αποπνέοντας μια αύρα θαυμασμού προς όσους την κοίταζαν. Μπορούσε να μαγνητίσει όλα τα βλέμματα μπαίνοντας σε ένα χώρο και να τους κάνει να χάσουν τα λόγια τους. Δεν ευθυνόταν όμως μόνο η ομορφιά της, αλλά όλες οι κινήσεις της σε συνδυασμό. Είχε αυτό που περιγράφουν ως άστρο και έδειχνε ότι το γνωρίζει χωρίς όμως να επαναπαύεται σε αυτό. Ήταν αυτό που έλεγαν όλοι η τέλεια ηθοποιός, συνεργάτης και γυναίκα. Μπαίνοντας στο θέατρο ο ηλικιωμένος κύριος των εισιτηρίων της χάρισε ένα αυθεντικό χαμόγελο, κι εκείνη του το ανταπέδωσε κι έπειτα του ψιθύρισε:

«Δεν έχω ελπίδα, έτσι;» κρύβοντας πνιχτά το γελάκι της γιατί γνώριζε ότι ο σκηνοθέτης θα γκρίνιαζε για αυτή την αργοπορία της. Ο ηλικιωμένος της ψιθύρισε με τη σειρά του:

«Πετάχτηκε πριν λίγο στο περίπτερο, αν πας γρήγορα στο καμαρίνι δε θα τα ακούσεις» κι έτσι έκανε. Δεν αργοπορούσε ποτέ όμως σήμερα δεν είχε προλάβει να ξυπνήσει έγκαιρα. Δεν έφταιγε εκείνη, αλλά το ρολόι της που δεν χτύπησε να την αφυπνίσει. Έτρεξε γρήγορα στο καμαρίνι της και ντύθηκε όσο γρηγορότερα μπορούσε με τα ρούχα της σκηνής. Κοιτάχτηκε στον μεγάλο καθρέφτη για να ετοιμάσει τα μαλλιά και το μακιγιάζ της με τρομερή λεπτότητα. Τα αμυγδαλωτά μελοπράσινα μάτια της ήταν ακόμη κόκκινα από τον πολύωρο ύπνο της και θα την πρόδιδαν αν δεν ήταν τόσο καλή ηθοποιός ότι ήταν κουρασμένη. Ωστόσο δεν ένιωθε κουρασμένη, ένιωθε γεμάτη ενέργεια και χαρά. Θα έδινε την καλύτερη ερμηνεία της σήμερα για όλους τους θεατές που θα παρευρίσκονταν. Αυτό είχε σκοπό και μετά θα μπορούσε να αφοσιωθεί εντελώς στον εαυτό της για να μπορέσει να θεραπευτεί. Κοιτάχτηκε για ακόμη μια φορά στον καθρέφτη για να ελέγξει τις λεπτομέρειες όσο άκουγε από έξω τον σκηνοθέτη να μουρμουρίζει με τον συμπρωταγωνιστή της για την αργοπορία της. Τον ενημέρωσε γελαστά ότι τον ακούει και του ζήτησε συγγνώμη για την αργοπορία όσο ακόμη ετοιμαζόταν με την πόρτα της κλειστή. Σε λίγα λεπτά θα ξεκινούσε η παράσταση κι εκείνη είχε κάτι τελευταίο να κάνει. Πήρε χάπια μέσα από την τσάντα της και κατάπιε μερικά χωρίς νερό, ξερά. Έπειτα τα φώτα χαμήλωσαν και η παράσταση ξεκίνησε. Ένιωθε έτσι ζωντανή και ελεύθερη. Μπορούσε να είναι η καλύτερη εκδοχή του εαυτού της. Δεν ήταν ούτε η Λημναίου αλλά ούτε η Φαίδρα που ενσάρκωνε, ήταν πιο ολοκληρωμένη, τόσο ολοκληρωμένη που δεν ήταν απλά λαμπερή αλλά τέλεια, αυτό το τέλειο που πάντα της έλειπε από την ζωή της. Ήταν η Κλειώ Λημναίου πεσμένη στο έδαφος της σκηνής χαμογελαστή με δάκρια να τρέχουν από τα μάτια της. Ήταν η Κλειώ Λημναίου που επιτέλους αναίσθητη μπορούσε να ονειρεύεται.

ΣΠΥΡΟΣ ΚΑΡΡΑΣ

Εμίλ και Γιούαν

“Όνειρο...πάλι όνειρο”, σκέφτηκε. Ήταν ήδη χάραμα. Ο Εμίλ πετάχτηκε όρθιος και ιδρωμένος. Πολύ συχνά τελευταία έβλεπε το ίδιο όνειρο. Στο χωριό του, πριν τον πόλεμο. Ήταν, λέει, έξω στο χωριό, στην αυλή του Σεντρίκ. Αυτός, ο μακαρίτης ο Ζοζέ, ο αδερφός του ο Γιούαν, η γάτα του η Ζιζέλ. Η παλιά τσακαλοπαρέα. Απόβραδο, ψυχρούλα. Έπιναν κρασί, έτρωγαν λουκάνικα και γελούσαν... Μάλλον μιλούσαν για το κυνήγι ή για γυναίκες. Ο Εμίλ τους καταλάβαινε όταν μιλούσαν γι αυτά. Καταλάβαινε τις μεγαλόθυμες ή πονηρές γκριμάτσες τους, άκουγε βαθιά το βουητό από τα ξεφωνητά. Συνήθιζε, σε κάτι τέτοιες συγκεντρώσεις, να κρέμεται από τα χείλη τους, μήπως κερδίσει καμιά κουβέντα παραπάνω. Σπάνια τα κατάφερνε. Αρκούταν συνήθως στα πρόσωπα τους και με τον καιρό είχε γίνει πολύ καλός στο να ξεχωρίζει τον εύθυμο, τον νευρικό, τον θυμωμένο, γιατί του φαινόταν ότι εκτός από τα χέρια και το σώμα τους, έβγαζαν και μια ξεχωριστή μυρωδιά, σε κάθε περίπτωση, που ο Εμίλ είχε μάθει να την ξεχωρίζει από μικρός..

Ξεζαλίστηκε απότομα, από ένα σκούνημα στον ώμο και είδε τον Νοά να του γνώφει έντονα και θυμωμένα, να αναλάβει τη βάρδια στο πολυβόλο. Ήταν η ώρα και είχε αργήσει. Προσπάθησε να σηκωθεί, μια-δυο φορές, αλλά γλίστρησε στις λάσπες. Τα κατάφερε την τρίτη φορά. Σε τούτα τα μέρη ήταν μεγάλη υπόθεση να είσαι στην ώρα σου. Περπάτησε καμπουριαστός, αργά, σκουπίζοντας το ψιλόβροχο από το πρόσωπο του. Ήταν διαταγή να σέρνονται στις αλλαγές, για να μη δίνουν στόχο στους απέναντι, από τότε που ο Ζοφρ σωριάστηκε δίπλα του με μια σφαίρα στο κούτελο. “Αρκεί ένα απότομο τίναγμα ενώ λαγοκοιμάσαι και γλυτώνεις”, σκέφτηκε. Ο φουκαράς ο Ζοφρ... Θυμήθηκε, πως σωριάστηκε, με έκπληκτο βλέμμα, θαρρείς και δεν το πίστευε, όλο έκπληξη, με γουρλωμένα μάτια και το στόμα φουσκωμένο. Λες και ήθελε να μιλήσει και να βλαστημήσει τους απέναντι.

Του θύμισε πάλι το χωριό του, όταν είδε πεθαμένους για πρώτη φορά. Το αντρόγυνο Φουρβιέ. Έψαχναν για παλιά μέταλλα στο δάσος και έλιωναν και πουλούσαν ό,τι έβρισκαν από τις παλιές μάχες. Κανείς από την παρέα του δεν έμαθε πότε τα ονόματα τους, το “Φουρβιέ” ίσχυε και για τους δυο. Η γυναίκα πάντα κουβαλούσε το σακί με τα σιδερικά στον ώμο. Από παιδί θυμόταν τον άντρα Φουρβιέ, να ξεχαρβαλώνει τα πάντα, από κατσαρολικά μέχρι εργαλεία. Μέχρι που σκαρφίστηκε να σκαλίσει μια παλιά νάρκη, για να πάρει την εκρηκτική ύλη για ψάρεμα στο ποτάμι. Το έκαναν πολλοί στο χωριό, ψάρεμα με δυναμίτη. Ο Εμίλ ήταν εκεί κοντά τότε, παιδί, και σκάλιζε τα χώματα στο παλιό εργοστάσιο. Χωρίς να καταλάβει και πολλά, έπεσε κάτω από το τράνταγμα. Όταν σηκώθηκε, είδε τον μισό Φουρβιέ πάνω στα δέντρα. Η γυναίκα του πιο πέρα, σε ένα χαντάκι. Θυμόταν ακόμα το πρόσωπο της με το στόμα φουσκωμένο, ολόιδιο σαν του Ζοφρ, σαν να ήθελε να μιλήσει και της έκοψαν την κουβέντα στη μέση, λες και οι πεθαμένοι δεν πρόλαβαν να τα πουν όλα όσο ζούσαν. Θα ήθελε να πει στον άντρα της, σίγουρα: “Τι έκανες βρε ηλίθιε...”, συλλογίστηκε και χασκογέλασε ο Εμίλ, ενώ περιδιάβαινε αφηρημένα τις γραμμές για να φτάσει στο πόστο του.

Το χαμόγελο του δεν άρεσε και πολύ στον Σουμπερμπιέλ, που τον περίμενε ανυπόμονα για να απαλλαγεί από την υπηρεσία του. Του χάραξε άκεφα, σε ένα τσαλακωμένο χαρτί, τα σημεία που έπρεπε να προσέχει στις γραμμές των απέναντι, εκεί όπου συνήθως έμοιαζε να κινείται άνθρωπος. “Το νου σου”, φώναξε δείχνοντας με το δάχτυλο τα μηνίγγια του και, χωρίς άλλη κουβέντα, γλιστρώντας χάθηκε στο μισοσκόταδο. Ο Εμίλ κούνησε σχεδόν υποτακτικά το κεφάλι.

Κάθισε, πίσω από το πολυβόλο, έπιασε τα κρύα μέταλλα από τις λαβές διότι είχε πλέον μάθει να μη ξεχνά τα γάντια του, από την τελευταία φορά, που κόλλησαν τα χέρια του στις λαβές από το κρύο και άφησε μέρος από την πέτσα του εκεί. Έπειτα έκανε την συνηθισμένη δική του επιθεώρηση. Οι γεμιστήρες και τα πυρομαχικά δίπλα του, σε αυστηρή τάξη και πάνω στο ξύλινο κουτί που τα προστάτευε, ξανακοίταξε και τα γυναικεία στήθη, που κάποιος επιδέξιος συνάδελφος του είχε ζωγραφίσει. “Μα τω Θεό” σκέφτηκε, “τούτος πάει χαμένος, αληθινός καλλιτέχνης”. Μετά κοίταξε προσεκτικά τα χέρια του και τους λασπωμένους, μισοματωμένους επιδέσμους που σκέπαζαν το αριστερό του χέρι, ενθύμιο από τη σφαίρα που του έφαγε δυο ακροδάχτυλα πριν δυο εβδομάδες. Ούτε θυμόταν πια από πού είχε έρθει η σφαίρα. Ευλαβικά, όπως πάντα, σαν να βρίσκεται σε τελετή, κάρφωσε στο απέναντι δοκάρι την ξεθωριασμένη φωτογραφία ενός βρέφους. Ήταν το ανίψι του, η Φρανσίν. Μετά εξασφάλισε τον εαυτό του, βάζοντας εφ’οπλου τη λόγχη του και σιγουρεύτηκε ότι είχε κοντά του την αντι-ασφυξιγόνο μάσκα. Ύστερα από τα συμβάντα της προηγούμενης εβδομάδας, την είχε πάντα δίπλα του. Ξεδίπλωσε με προσοχή το γράμμα του αδερφού του, που ήταν στα χαρακώματα στο Βερντέν. Άρχισε να διαβάσει, αργά, συλλαβιστά, λέξη-λέξη μέσα του, κουνώντας το γράμμα, όπου έπεφτε το φως, σαν να ήταν το πιο σπουδαίο πράγμα στον κόσμο.

“Εμίλ, ελπίζω να είσαι ζωντανός, να είσαι καλά. Κλείσαμε 5 μήνες εδώ, ήταν λέει να μείνουμε 5 εβδομάδες. Τι τα θες, οι γαλονάδες μας ξέχασαν, οι λοχίες μας λένε ότι οι Γερμαναράδες ξαναετοιμάζουν γενική επίθεση, προς τα μέρη σας, μάλλον πάλι με αυτούς τους σιχαμένους καπνούς, τα στρατιωτικά αέρια, λες και δε φτάνουν τόσες ψυχές από μας και από δαύτους. Τουλάχιστον αυτοί είναι και δεκαπλάσιοι, πιο ξεκούραστοι. Ακούστηκε ότι ο λοχαγός έκανε σαν τρελός για να στείλουν ενισχύσεις. Μιλάει συνεχώς με τον Πεταίν, αλλά αυτός το βιολί του, θα ’ναι τώρα κάπου στα ζεστά, με τις φιλεναδίτσες του, μήπως θα σκεφτεί εμάς εδώ, μες στα λασπόνερα και τα σκουλήκια; Ήθελα να το ξέρεις, να φυλάγεις. Ένας τρελοσκοτζέζος εδώ μας είπε σοβαρά ότι, αν τύχει να μην έχουμε μάσκα, πρέπει να βάλουμε κατουρημένα πανιά στο πρόσωπο... Εξουδετερώνει, λέει, το αέριο μουστάρδας. Σκάσαμε στα γέλια, ο Ζορζ έβγαλε παράγγελμα, σημειωτέον... Εν δυο...Μαρς! Επιτόπου ούρησις!

Μη ρωτάς αν το δοκίμασε κανείς. Άκουσα ότι μια δική μας περίπολος έπεσε σε αέρια. Είχαν πάει για αναγνώριση, χωρίς μάσκες. Ήταν όλοι από τη Σόμερβιλ. Οι νταήδες. Τους θυμάσαι; Πάντα μας έκαναν τους έξυπνους. Όχι άδικα. Είχαν και καλύτερο πανηγύρι... Και ωραίες γυναίκες είχαν. Τους φαντάζεσαι να τρέχουνε με τα πουλιά απέξω; Δεν είχαμε νέα τους. Μακάρι να μην τους βρουν ξεβράκωτους. Θα ακουστεί και δε θα τους αξίζει.

...Εμίλ, το νου σου, να σώσεις το τομάρι σου. Όλοι κλάψαμε για τη μικρή. Ξέρω σου είχα θυμώσει πολύ καιρό και σε αδίκησα. Ο πόνος, βλέπεις, ήταν αβάσταχτος. Το σκέφτηκα πολύ τελευταία. Δεν έφταιγες εσύ. Η κακιά η ώρα. Κοίτα να φυλάγεις. Ξέρω, δυσκολεύεται να γράψεις εσύ, θα κοιτάξω να σου ξαναγράψω με την πρώτη ευκαιρία.

Ο αδερφός σου,

Γιούαν”

Ο Εμίλ δίπλωσε προσεκτικά το γράμμα και το έχωσε στον κόρφο του. Ήταν η πρώτη φορά που του έγραφε ο αδερφός του, από τότε που έγινε. Έσφιξε το στόμα του, μέχρι που πόνεσε ολόκληρο το κεφάλι του. “Αν αυτή η σφαίρα δεν ξαστοχούσε...” σκέφτηκε και έπιασε σφιχτά τις λαβές του πολυβόλου πάλι, αυτή τη φορά, χωρίς γάντια, ελπίζοντας τα χέρια του να κολλήσουν για τα καλά. Ένωσε πάλι ένα σκούνημα στην πλάτη. Ήταν ο Νοά. Ερχόταν συχνά στο πόστο του, για παρέα, ήταν ο μόνος που ερχόταν. Έστριψε τα χέρια του, με απορία... “Τι κάνεις πάλι;” ρώτησε

ανοιγοκλείνοντας το στόμα αργά, τονίζοντας τις λέξεις... Ο Εμίλ τον κοίταξε αποχαυνωμένος. Είχε μείνει ακόμα στις αράδες του αδερφού του. “Είδες τίποτα από απέναντι;” συνέχισε, πηγαινοφέροντας τα δάχτυλα του μπρος πίσω, στο ύψος των ματιών του. Δεν πρόλαβε να απαντήσει. Πέρα στον ορίζοντα, ξεκίνησε να φαίνεται το φεγγοβολητό από το πυροβολικό των απέναντι. Οι οβίδες τους θα ήταν εδώ, κι αυτές μάλλον ζωγραφισμένες με γυμνές γυναίκες, σε μια ανάσα του. Ίσα που πρόλαβε να σωριαστεί και να συρθεί στο όρυγμα δίπλα του. Μια στιγμή μετά, είδε να αναβοσβήνει γύρω του η πλάση, το φεγγοβολητό είχε φτάσει κιόλας από πάνω τους, σαν να ξημέρωνε και να βράδιαζε μαζί, η γη σειόταν και τα χρώματα από τις εκρήξεις σκέπαζαν ακόμα μια φορά τα απομεινάρια των νεκρών ζώων που είχαν ξεμείνει ανάμεσα στις γραμμές. Κάπου εκεί, ένα μισοθαμμένο νεκρό άλογο του φάνταζε σαν να ανοιγοκλείνει τα μάτια, σαν να περίμενε κι αυτό να τελειώσει καρτερικά ο χαλασμός που του χαλούσε την ηρεμία του. Για μια στιγμή, ευχήθηκε να ήταν στη θέση του – τι είχε να περιμένει ένα ψόφιο κουφάρι, ένας σβώλος γης, ένας κομματιασμένος κορμός. Κείτονταν εκεί, ανέμελα, βουβά σαν κι αυτόν. Για τον Εμίλ, δε μετρούσε ο θόρυβος, αλλά η κίνηση που έβλεπε γύρω του, τα χρώματα που άλλαζαν, το ανακάτεμα της λάσπης με τον ουρανό και καθετί νεκρό και ζωντανό.

Ο χαλασμός δεν τον εμπόδιζε να παρατηρεί ολόγυρα. Ήταν κι αυτός τυχερός, για κάποιους.

Δεν άκουγε σχεδόν καθόλου από τη γέννα του. Ίσα-ίσα άκουγε τα βροντερά παραγγέλματα και αυτά τα καταλάβαινε, βλέποντας προσεκτικά τις κινήσεις του στόματος. Παλιότερα δεν άφηναν να καταταγούν αυτοί με την αρρώστια του, αλλά οι ανάγκες πλέον στο μέτωπο ήταν μεγάλες και κανείς δεν περίσσευε πια για το στράτευμα. Από την άλλη, κανείς από τους γαλονάδες δεν ήθελε έναν ανήκοο και σχεδόν άλαλο στις διαταγές του, αλλά με τον καιρό τον είχαν συνηθίσει, δεν του έδιναν και σημασία, παρά μόνο φωναχτές εντολές και σκουντήματα σαν παραγγέλματα. “Εδώ που είμαστε, ούτε να μιλάς, ούτε να ακούς και πολύ χρειάζεται”, μουρμούριζαν με ειρωνεία, μεταξύ τους, “έχουμε με χίλια-δυο άλλα να ασχοληθούμε σε αυτόν το λασπότοπο, παρά με έναν κωφάλαλο πυροβολητή”. Έτσι κι αλλιώς οι περισσότεροι στην ειδικότητα του έχαναν την ακοή τους, εντελώς, μετά από λίγους μήνες στο μέτωπο. Αν έβαζες και το θόρυβο από τα κανόνια, το είχες σίγουρο λίγο-πολύ να βρεθείς στη θέση του Εμίλ.

“Λίγο-πολύ όλοι βράζουμε στο ίδιο το καζάνι” συλλογίστηκε, καθώς ένιωθε τη γη να τραντάζεται συθέμελα από κάτω του. Η λαλιά του ήταν σαν του νεογέννητου πουλιού, που πετούσε άτακτα ήχους εδώ και εκεί, χωρίς να μπορεί να τους βάλει σε μια σειρά. Δεν τον πείραζε. Ένιωθε βολικά, εκεί πίσω στο χωρίο του, απόμακρος από τους ανθρώπους, του έφτανε που είχε την αγοροπαρέα του αδερφού του. Τώρα στο μέτωπο, εδώ και ένα χρόνο, ήταν ακόμα πιο βολικά, εδώ κανείς δεν είχε όρεξη για κουβέντες και αυτό του ταίριαζε μια χαρά, όπως και το πόστο του, που επιδέξια είχε διαλέξει ο λοχίας του ψιθυρίζοντας: “Τι χρειάζεται να μιλάει ή να ακούει, τούτος μια χαρά κάνει για τα πολυβόλα... Δε θα χαζολογάει με την κουβέντα, ούτε θα ανησυχεί πότε θα ξεκινήσουν οι απέναντι, όταν ακούει τις ετοιμασίες τους”.

Τυχερός λοιπόν καθώς ήταν, είχε μάθει να μην ξεχνιέται την ώρα του χαλασμού από το βουητό και μπορούσε να παρατηρεί και όχι να κλείνει τα μάτια και να προσεύχεται τις δύσκολες ώρες, όπως οι περισσότεροι. Μπορούσε να δει τα νεκρά ζώα, τα δέντρα, τους ανθρώπους δίπλα του. Δεν ήταν η πρώτη φορά και γι αυτό δεν του φάνηκε παράξενο που ο Νοά έστεκε δίπλα του, άλλη μια φορά όρθιος, σαν να μην τον ένοιαζε ο χαλασμός, με ακουμπισμένη την πλάτη του στο χώμα, ιχνηλατώντας τα σύννεφα σαν να είναι μια ξένοιαστη μέρα, ό,τι πρέπει για κυνήγι.

Παράξενος τύπος ο Νοά. Σχεδόν πάντα αμίλητος κι αυτός, τραυματισμένος κι αυτός στο χέρι. Δεν του είχε πει πώς έγινε. Ο Εμίλ πίστευε πως το είχε σαν παράσημο, από την προχθεσινή περίπολο και το συμβάν με το Γερμανό τραυματία. Δεν έπαιρναν ποτέ εχθρούς τραυματίες, με το ζόρι κουβαλούσαν τους δικούς τους. Ο Γερμανός, σαν άλλος Φουρβιέ, είχε πατήσει νάρκη και, κομματιασμένος όπως ήταν, έδειχνε μια φωτογραφία και ψέλλιζε με το ζόρι... Ο

Νοά, στάθηκε από πάνω του. Ο Εμίλ ήταν παραπέρα παρατηρώντας. Ο Νοά του άπλωσε το χέρι, για να τον βοηθήσει να βγει από το χαντάκι, ενώ ο Γερμανός έδειχνε ξανά και ξανά τη φωτογραφία, μάλλον παρακαλώντας να στείλουν ένα γράμμα που έδειχνε πάνω στο χιτώνιο του, στους δικούς του. Ήταν πολυτέλεια να μάθεις ότι έχασες άνθρωπο στο μέτωπο στα σίγουρα, και μάλιστα να έχεις και ένα γράμμα αποχαιρετισμού του στα χέρια σου. Ξαφνικά κατάλαβαν ότι Γερμανός παρακαλούσε για μια τελευταία χάρη. Μόλις κατάφερε με τη βοήθεια του Νοά να στυλώσει ελαφριά το κορμί του, ο Νοά με μια απότομη κίνηση του έσπασε το κεφάλι με το κοντάκι. Ο Εμίλ τραντάχτηκε. Ένιωσε ότι παρότι ο Νοά τήρησε τις διαταγές – δεν πήρε εχθρό αιχμάλωτο, ούτε καν ξόδεψε σφαίρα – είχε προσβάλει κάτι βαθύ μέσα του, σαν να ξεγέλασε κι αυτόν και τον νεκρό και όλους τους ανθρώπους. Θυμήθηκε πάλι το χωριό του, όταν ο πατέρας του τον ανάγκασε, αφού χάιδεψαν για αρκετή ώρα ένα λαγό που είχε πιάσει ο Εμίλ, να τον αποτελειώσει ο ίδιος με το μαχαίρι του.

Τώρα όμως δε μπορούσε να κλάψει όπως τότε, ούτε να ζητήσει το λόγο από τον Νοά. Έσφιξε σφιχτά τα χείλια του, μέχρι να πονέσει το κεφάλι του, και μετά κατέβασε το κεφάλι. Ο Νοά του έκανε νόημα: “Η αυτός ή εγώ”, δείχνοντας του την αρμαθιά με τις ταυτότητες των νεκρών που μάζευε. Ήταν παράξενος ο Νοά, παράξενος και τώρα, που μέσα στο χαλασμό έστεκε αμέριμνος, σιωπηλός, σαν να παρακολουθούσε παράσταση στο θέατρο. Ο Εμίλ σκέφτηκε ότι, όπως συνήθως, άρχιζε επίθεση, αλλά όχι πριν οι απέναντι ρίξουν τα δηλητήρια τους στον αέρα τριγύρω. Αυτή ήταν η χειρότερη περίπτωση για τον Εμίλ, που είχε οξύνει τόσο πολύ την όραση, αλλά κυρίως την όσφρηση του, χάρη στην αρρώστια του, που ακόμα και μέσα από τη μάσκα που θα φορούσε σε λίγο ένιωθε να θέλει να βγάλει τα σωθικά του, από τη μυρωδιά που του θύμιζε τα απομεινάρια από τα σφαγιασμένα ζώα τα Χριστούγεννα στο χωριό του.

Έπεσε έξω, καθώς ο βομβαρδισμός σταμάτησε απότομα, όπως είχε ξεκινήσει. Σκέφτηκε ότι θα περνούσαν σίγουρα μια-δυο ώρες, μέχρι την επόμενη κίνηση των απέναντι, στο ενδιάμεσο θα είχαν χρόνο να μετρήσουν ζημιές, νεκρούς και να επισκευάσουν στα γρήγορα ό,τι μπορούσαν. Του είχε γίνει πια συνήθεια. Σηκώθηκε τινάζοντας τα χώματα από πάνω του και κοίταξε στα μάτια τον Νοά που έστεκε αδιάφορος. Προσπάθησε να του πει κάτι, με την αδέξια λαλιά του, μόνον αυτή είχε έτσι κι αλλιώς, καθώς δίσταζε να ακουμπήσει τον άλλο βλέποντας πως φερόταν τελευταία. Ξανακάθισε στο πόστο του, κοιτώντας τη φωτογραφία απέναντι του. Αγκάλιασε το τουφέκι του και αναλογίστηκε πόσες ψυχές μπορεί να είχε πάρει αυτό το κρύο σίδερο. Θυμόταν αυτή την άψυχη αίσθηση, όσο τίποτε άλλο.

Του θύμιζε την αίσθηση που είχε το σώμα της μικρής Φρανσίν, όταν τη βρήκε άψυχη στην αγκαλιά του, εκείνο το πρωί, πέρυσι τέτοιοιον καιρό, ξυπνώντας από το άγριο μεθύσι στο γειτονικό χωριό. Ο Εμίλ άμαθος καθώς ήταν στο κρασί, σύρθηκε με τους άλλους στο σπίτι του αδερφού του και μέσα στο μεθύσι του έπεσε σχεδόν αναισθητός στο στρώμα της σάλας, δίπλα στην κρεβατοκάμαρα που κοιμόταν το παιδί, ο αδερφός του και η γυναίκα του, ενώ οι άλλοι συνέχιζαν να γλεντοκοπάνε στην τραπεζαρία. Το πρωί τον βρήκε με το βρέφος δίπλα του κάτωσπρο, κρύο και ξέπνοο. Ήταν η μοναδική φορά που άκουσε τη λαλιά του, αλλιώςτική, σπαραχτική σαν κλάμα παιδιού. Δεν είχε καταλάβει τι είχε συμβεί, παρά μόνο ένιωσε τη γροθιά του αδερφού του στο στόμα και τις κλωτσιές στο σώμα του, δεν ήξερε, δεν είχε ιδέα τι μπορούσε να έχει συμβεί. Έβγαζε μόνο εκείνον τον αλαλαγμό, που έμοιαζε με αυτούς των αρχαίων ανθρώπων των σπηλαίων, όλο απορία και σαστιμάρα.

Οι τριγύρω είπαν ότι ζαλισμένοι όπως ήταν όλοι, δεν πρόσεξαν ότι το βρέφος σύρθηκε από την κούνια του και βρέθηκε δίπλα στο στρώμα του Εμίλ και κούρνιασε δίπλα του, περιμένοντας να της κάνει παιχνίδια, όπως συνήθιζε. Ανώφελα όμως, καθώς αυτός στον ύπνο του, έτσι είπαν, πλάκωσε το παιδί με το χέρι του. Ίσα που πρόλαβαν να το θάψουν, αμέσως μετά ήρθε η επιστράτευση. Από τότε δεν ξαναείδε κανέναν τους...

Ο Νοά κινήθηκε προς μια φιγούρα που ερχόταν προς το μέρος τους. Ήταν ο νέος ταχυδρόμος, ο παλιός είχε σκοτωθεί πριν 3 εβδομάδες σε έναν ίδιο σχεδόν βομβαρδισμό και μέχρι να έρθει ο καινούριος όλοι διάβαζαν ξανά και ξανά τα προηγούμενα γράμματα που είχαν λάβει. Ο ταχυδρόμος κοίταξε τον Εμίλ και του 'δωσε ένα καινούριο γράμμα, με αποστολή από το Βερντέν. Ο Εμίλ σκίρτησε και άρπαξε ανυπόμονα το γράμμα, αδιαφορώντας όπως και ο Νοά για τις χειρονομίες του ταχυδρόμου, που έφυγε σχεδόν τρέχοντας για να απομακρυνθεί από την πρώτη γραμμή.

Ο Εμίλ δεν πρόλαβε να διαβάσει ούτε μια αράδα, καθώς αργά και συλλαβιστά, όπως διάβαζε, δεν πρόσεξε τον Νοά, που με μια γρήγορη κίνηση του άρπαξε το χειρόγραφο και το κράτησε επιδεικτικά ψηλά, στον αέρα, κουνώντας το κοροϊδευτικά σαν αεροπλανάκι. Ο Εμίλ ένιωσε το αίμα να ζεσταίνει το πρόσωπο του, το στήθος του να χοροπηδάει και έπιασε απευθείας το τουφέκι με τη λόγχη. Ήταν αποφασισμένος να μη ανεχτεί τα τερτίπια του συντρόφου του, για ένα τόσο σοβαρό θέμα. Έδωσε φόρα στο ντουφέκι του και πλαγιαστός όπως ήταν λόγχισε ελαφριά τον καρπό του Νοά, που έσκουξε έτσι που θύμισε στον Εμίλ τον δικό του έναν και μοναδικό αλαλαγμό, πριν από ένα χρόνο, στο σπίτι του αδερφού του. Ο Νοά, δεν πρόλαβε να αντιδράσει και, κρατώντας το χέρι του, άφησε το γράμμα να πέσει στις λάσπες, αφήνοντας τον Εμίλ να ορμήσει για να το διαβάσει, με λαχτάρα. Ίσα που πρόλαβε να διαβάσει τις πρώτες γραμμές...

“Εκ τάγματος προκάλυψης Γραμμής Βερντέν

Λαμβάνουμε την τιμή να σας ενημερώσουμε...”

Ο Εμίλ είδε το χέρι του να ματώνει και συνάμα του ήρθε μια γνώριμη, απαίσια μυρωδιά, που δεν του άφηνε παρά ένα-δυο λεπτά για να φορέσει τη μάσκα του.

Ο τόπος γύρω άσπρισε και ξαφνικά έμειναν οι δύο τους να βρίσκονται σε ένα και μοναδικό σύννεφο... Ο Νοά είχε προλάβει να του πάρει τη μάσκα, καθώς ποτέ δεν είχε τη δική του όσο ήταν εκεί, και βρέθηκαν να παλεύουν κατάχαμα στις λάσπες, μόνοι οι δυο τους, προσφέροντας απόκοσμο θέαμα. Ο Εμίλ ξαφνικά ένιωσε ξανά τη γνωστή, αηδιαστική μυρωδιά, που άρχισε να φτάνει από τα ρουθούνια του, βαθιά στα σωθικά του και σιγά-σιγά άρχισε να χάνει τη δύναμη του. Ο Νοά στάθηκε όρθιος μπροστά του, κοιτώντας τον, άπραγος ,παρατηρώντας τον να χάνει σιγά-σιγά τις αισθήσεις του. Μέσα στο σύννεφο όπου βρίσκονταν, πλησίασε αργά και έβαλε μπροστά στα μάτια του Εμίλ το γράμμα του αδερφού του. Άρχισε να διαβάζει, φωναχτά, ο Εμίλ μόλις κατάλαβε ότι για πρώτη φορά άκουγε τη φωνή του, όσο καιρό βρίσκονταν μαζί στο μέτωπο. Η φωνή του, μέσα στην παραζάλη του φάνηκε τόσο όμοια με του αδελφού του, που τον πήγε πάλι πίσω στο όνειρο, στην αυλή του Σεντρίκ, εκεί που μάλλον μιλούσαν για κυνήγι και γυναίκες:

“Εκ τάγματος προκάλυψης Γραμμής Βερντέν,

Λαμβάνουμε την τιμή να σας ενημερώσουμε ότι ο αδελφός σας έπεσε ηρωικά κατά την τέλεση του καθήκοντος, στο πεδίο της γραμμής Βερντέν την πρωίαν της 29ης Νοεμβρίου, σε επιχείρηση αναχαίτισης του εχθρού. Η πατρίδα είναι ευγνωμονούσα στο θανόντα για τις υπηρεσίες του. Σας επισυνάπτουμε ιδιόχειρο γράμμα του προς εσάς”.

Παρακάτω 3 αράδες με τα γράμματα του αδερφού του:

“Εμίλ, δεν έχω να σου πω πολλά. Το είχα κρίμα τόσο καιρό. Δεν έφταιγες εσύ. Το παιδί το βρήκα δίπλα μου εγώ και το έβαλα δίπλα σου... Δε μπορούσα να το αντέξω Εμίλ, με συγχωρείς, δε μπορούσα. Με βόλεψε που δε μιλούσες ,κατάλαβες, δεν θα άντεχα να κοιτάζω τη γυναίκα μου, τους γύρω... Σου φόρτωσα το κρίμα μου. Ελπίζω να με συγχωρέσεις.

Ο αδελφός σου,

Γιούαν”

Ο Εμίλ διάβασε με το ζόρι της τελευταίες αράδες καθώς αντίκρισε τον Νοά να είναι δίπλα του κατάχαμα, διαβάζοντας κι αυτός τις αράδες, κοιτώντας τον με ορθάνοικτα μάτια. Ο Εμίλ κοίταξε τα χέρια του. Είχε πάνω του δυο πληγές πια, και μια αρμαθιά ταυτότητες στα χέρια. Το βλέμμα του σηκώθηκε στον ορίζοντα, αναζητώντας το νεκρό άλογο, τα κομματιασμένα δέντρα και την αυλή στο χωριό του.

KANAKH EYTYXIA

Ελεύθερη

Ονειρεύτηκα ότι ήμουν ελεύθερη. Ότι μπορούσα πλέον να ανασάνω μέσα στο δικό μου σώμα. Η εικόνα μου δεν ήταν αυτή που είχα συνηθίσει μέχρι τότε. Δεν ήμουν η ψηλή κοπέλα με τα σγουρά καστανά μαλλιά και τα εκφραστικά πράσινα μάτια που κάθε μέρα μπαινόβγαινε στην αίθουσα του δικαστηρίου για να αγορεύσει. Ήμουν αυτή που πάντα ήθελα να είμαι. Ήμουν αυτό για το οποίο με προόρισε η φύση. Ο εαυτός μου.

Το γεγονός και μόνο ότι σκεφτόμουν το συγκεκριμένο όνειρο, με έκανε να νιώσω γαλήνια. Πλανιόμουν, λέει, σε ένα μέρος άγνωστο. Πρέπει να ήτανε ένα δάσος στο οποίο δεν είχα παρευρεθεί μέχρι τότε. Η βλάστηση ήταν πυκνή και τα πουλιά κελαηδούσαν διαρκώς μια μελωδία γνώριμη. Ήταν ένα εμβατήριο στρατιωτικό. Θαρρείς πως με την κάθε νότα από το εμβατήριο, η ατμόσφαιρα γινότανε όλο και πιο επιβλητική. Στο ύπνο μου ένιωθα ότι έτρεμα καθώς αισθανόμουν ότι όλοι αυτοί οι στρατιώτες με πλησιάζανε απειλητικά. Μια στρατιά από άγνωστα ζώα, παρέλαυναν ξαφνικά μπροστά μου. Δεν ήτανε άνθρωποι τελικά, όπως αρχικά είχα θεωρήσει. Εγώ έμεινα να κοιτάω άλαλη και να ακολουθώ την πορεία τους με το βλέμμα μου. Τα κλαδιά των δένδρων μοιάζανε να θέλουνε να πλέξουνε ένα σχήμα που εγώ δεν το καταλάβαινα. Σαν να προσπαθούσανε να αναπαραστήσουμε κάτι συγκεκριμένο και εγώ για κάποιο λόγο έπρεπε να το καταλάβω. Δεν μπορεί να ήτανε τυχαίο, σκέφτηκα μέσα στον ύπνο μου.

Παρά το γεγονός ότι αισθανόμουν πως είχα την φυσική μου μορφή, εν τέλει δεν την είχα. Αυτό μου προκαλούσε τη στιγμή του ονείρου ακόμα περισσότερη σύγχυση και άγχος απ’ ό,τι έφερα στη κανονική μου ζωή. Η καθημερινότητα μου ήταν γεμάτη από συναντήσεις, αγορεύσεις κατά της αδικίας αλλά και μιας διαρκούς τρέλας. Δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω πως όλοι αυτοί οι άνθρωποι πορευόντουσαν στη ζωή τους. Η λογική τους ποτέ δεν με συνεπήρε και είχα καταλήξει ότι το συναίσθημα τους ήταν σχεδόν ανύπαρκτο. Κάποτε μου είχε πει ο Σεμπάστιαν πως θα έπρεπε να γίνω δικηγόρος, για να κρατήσω την αντικειμενική μου φύση – θα μου το έκανε σαν δώρο – με σκοπό όμως να μπορώ να μεταφέρω σε εκείνον καταστάσεις και πληροφορίες που θα μας κάνανε πιο δυνατούς και ίσως κάποια στιγμή μας επέτρεπαν να αφομοιωθούμε με εκείνους. Δεν το είχα πιστέψει τότε και φυσικά ούτε στην πορεία το πίστεψα.

Ο Σεμπάστιαν ήταν δυναμικός και αποδεκτός από όλους. Δεν μπορούσα να μη σταματήσω να θαυμάζω το πόσο αεικίνητος ήτανε. Θαρρείς σαν τον άνεμο. Ακόμα τον θυμάμαι να ξεκινάει από το ένα σημείο και σε κλάσματα του δευτερολέπτου να έχει βρεθεί τόσο μακριά, που σχεδόν πάντα αναρωτιόμουν πόσες και τι αρετές του είχε δώσει ο Θεός. Για αυτό και ήταν ο αρχηγός. Είχε όμως κάτι στο βλέμμα του που δεν με άφηνε να ηρεμήσω. Κάποιες φορές τον φοβόμουν. Η αύρα του ήταν προκλητική και σκοτεινή ώρες-ώρες. Ελάχιστοι όμως ενστερνίζονταν αυτή μου την άποψη. Είχε τύχει να την συζητήσουμε αρκετές φορές, χωμένοι απόμερα πίσω από σκοτεινά σημεία όπου μετά βίας, ακόμα και εμείς με τις ικανότητες μας, βλέπαμε στο σκοτάδι.

Μετά από λίγο καιρό, συνέβη το περιστατικό που με σημάδεψε βαθιά. Έγινε άνθρωπος για να εξυπηρετήσω αυτό που μου ζητήσανε, χωρίς ποτέ να το θελήσω. Χωρίς ποτέ να το κατανοήσω θα έλεγα. Οι αμφιβολίες μέσα μου πάντα με

ζώνανε και μου λέγανε ότι αυτό που έκανα εν τέλει είχε κακοπροαίρετα κίνητρα.

Χωρίς να σκεφτώ και πολύ, πέρασα αγέρωχα ανάμεσα από τους στρατιώτες-ζώα και χόρεψα επικίνδυνους χορούς παρέα με τα κλαδιά, ώστε να μπορέσω να φτάσω στην απέναντι μεριά του μονοπατιού. Κανένας δεν με κοίταγε, ένιωθα την μοναξιά στο πετσί μου. Αν και περιτριγυριζόμουν από ζώα, και τα δέντρα κινιόντουσαν σαν να ήτανε ζωντανοί οργανισμοί, εγώ ήμουν μόνη μου. Τόσο μόνη όσο ένιωθα όλα αυτά τα χρόνια που δεν ήμουν ο εαυτός μου. Αν έπρεπε να με περιγράψω με μία λέξη, θα χρησιμοποιούσα τον όρο διχασμένη.

Στην αντίπερα μεριά, αυτό που βρήκα ήταν ο γκρεμός. Η θέα του με μαγνήτιζε. Χωρίς να το θέλω, βρέθηκα να περπατάω και να βρίσκομαι στο χείλος του. Αν και κοιμόμουν, καταλάβαινα ότι εκείνη ακριβώς τη στιγμή ήμουν άδεια από κάθε είδους σκέψη και συναίσθημα. Ένιωθα το απόλυτο τίποτα. Τότε, κοίταξα για μια στιγμή πίσω μου, ανάσανα και αφού στράφηκα πάλι μπροστά, έκλεισα τα μάτια μου και βούτηξα στο κενό.

Κατά τη διάρκεια της πτώσης – σαν αιώνας μου φάνηκε – ένιωθα το αίμα μου να ζωντανεύει, τους παλμούς μου να χτυπάνε δυνατά. Δεν πέθαινα. Εκείνο το δευτερόλεπτο ξαναγεννιόμουν. Το χρυσό μου δέρμα ήτανε εκεί. Σαν να μην είχε φύγει ποτέ. Οι έντονες μαύρες βούλες μου επανεμφανίστηκαν. Τα αυτιά μου τέντωσαν και οι τρίχες μου τσίττωσαν σαν να ήμουν έτοιμη να επιτεθώ στο πιο νόστιμο θήραμα χρησιμοποιώντας και τα τέσσερα μου πόδια. Η φύση έλαμπε με χρωματισμούς που είχα καιρό να θαυμάσω. Μαζί με μένα πέφτανε στο κενό και εκατοντάδες άλλα από εκείνα. Τα αναγνώριζα πλέον. Είχαν μεταμορφωθεί από εκείνα τα επιβλητικά άγνωστα ζώα σε κάτι γνώριμο. Δεν ήμουν μόνη μου σε αυτή την αναγέννηση.

Ήμασταν οι Ύαινες και ήμασταν ελεύθερες.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Δύο φτερουγίσματα

Κάπου κοντά στο Ναύπλιο, πάνω στις καμπύλες ενός ήσυχου επαρχιώτικου δρόμου, κυλάει χωρίς ιδιαίτερη βιασύνη ένα κόκκινο αμάξι. Ένα νεαρό ζευγάρι ταξιδεύει προς εξωτικό και παραδεισένιο προορισμό – για τα δεδομένα της μεγαλούπολης τουλάχιστον. Καθώς περνάνε μέσα από γραφικά χωριουδάκια και μαγευτικά φαράγγια, παραδίδονται στον ακατανίκητο βόμβο νωχελικότητας που εκπέμπει ο κόσμος γύρω τους. Είναι Άνοιξη, η εποχή που η ελληνική εξοχή γίνεται πάλι το σπίτι των αποδημητικών. Το ραδιόφωνο παίζει μια κλασσική επιτυχία των AC/DC, κι ο νεαρός οδηγός δυναμώνει ελαφρά την ένταση. Η συνοδηγός του έχει γύρει το κάθισμά της προς τα πίσω, κι έχει απλώσει τα πόδια της στο ταμπλό. Με το ένα της χέρι παίζει με την ορμή του αέρα έξω από το παράθυρο, και με το άλλο χαϊδεύει τον φίλο της τρυφερά στον λαιμό. Την ευχαριστεί που η επιδερμίδα του είναι τόσο απαλή, αλλά ταυτόχρονα τον πειράζει γι’ αυτό. Εκείνος διαμαρτύρεται κάνοντας μικρά παιχνιδιάρικα ζιγκ-ζαγκ στον δρόμο. Αλλά οι ανέμελες στιγμές του ζευγαριού διαταράσσονται αναπάντεχα από τη βίαιη μετωπική σύγκρουση ενός πτηνού με το παρμπρίζ του αυτοκινήτου! Τα παιδιά σαστίζουν. Ο μακάβριος ήχος που κάνει η σάρκα κόντρα στο σκληρό γυαλί τους πανικοβάλλει: ο οδηγός κοκαλώνει τα φρένα. Οι ρόδες σέρνονται στο οδόστρωμα αφήνοντας στριγκλιές και κακιά οσμή για κάμποσα ακόμα μέτρα, μέχρι το αμάξι να σταματήσει εντελώς.

Οι ανάσες κι οι στιγμές τρέχουν γρηγορότερα τώρα. Στο παρμπρίζ έχει μείνει ένα μικροσκοπικό ράγισμα από το χτύπημα. Η κοπέλα έχει μείνει ακίνητη, με τα χέρια της να καλύπτουν το στόμα, ανήμπορη να αντιδράσει. Κοιτάζουν κι οι δύο από τον καθρέφτη ένα πλασματάκι που ψυχορραγεί στην ασφαλτο. Ένα λυπηρό θέαμα. «Ωωωχ, το καημένο... Λες να ζήσει μωρέ;» τον ρωτάει. Αυτός δεν αποκρίνεται. Δείχνει συντετριμμένος, αλλά προσπαθεί να μην το δείξει· μόνο καρφώνει το βλέμμα του πάνω στο ζωντανό. Ίσως δεν είναι μονάχα το θέαμα που τον ταραξεί τόσο.

- Αντώνη, γρήγορα, πρέπει να το βοηθήσουμε.

- Όχι.

- Όχι; Τι εννοείς όχι;

- Είναι στα τελευταία του ρε Μαρία, δεν βλέπεις; Υποφέρει.

- Είσαι με τα καλά σου; Άσε τις βλακείες κι άνοιξέ μου να βγω... Αντώνη έχεις βάλει την ασφάλεια, βγάλ’ την να πάω να δω!

Με μια ανάσα, ο Αντώνης καρφώνει ξαφνικά την όπισθεν και το αμάξι τινάζεται νευρικά προς τα πίσω, προς το ανάσκελο πουλάκι. Η Μαρία αντιλαμβάνεται τον σκοπό του. «Έχεις τρελαθεί παιδάκι μου;!» του φωνάζει πέφτοντας πάνω του και παλεύοντας να πιάσει το τιμόνι: «Ούτε να το σκέφτεσαι! Μ’ ακούς;!» Μα ο Αντώνης δεν άκουγε. Μόνο «Μαρία άσε με» έλεγε, και «πρέπει», και «δεν μπορώ», και «άσε με» ξανά. Το αμάξι βρυχάται, έχει φτάσει μια ανάσα απόσταση, φωνές διαμαρτυρίας τρυπάνε τον αέρα, η στιγμή έχει εκτροχιαστεί...

Κάτι μέσα στην ψυχή του έχει ραγίσει, σαν το γυαλί του παρμπρίζ. Το μυαλό του απαγκιστρώνεται από το παρόν, παρασέρνεται σαν φύλλο δέντρου σε ανοιξιάτικο αεράκι. Ανεβαίνει ψηλά, πολύ ψηλά, σε ύψος τόσο μεγάλο που φαίνεται ολόκληρη η Πελοπόννησος, και μόνο αφού ηρεμήσει κάπως από την θέα των βουνών και της θάλασσας αρχίζει πάλι να πέφτει προς την γη. Προσγειώνεται σε ένα φθινοπωρινό μεσημέρι, δίπλα σε ένα κόκκινο αμάξι με αναμμένη μηχανή, μπροστά από την πύλη ενός νοσοκομείου. Η σκηνή αυτή έχει συμβεί κάπου στο παρελθόν. Ο φύλακας είναι φαίνεται γνωστός του οδηγού. Δεν του μιλάει, μόνο τον ακουμπά με κατανόηση στον ώμο καθώς τον αφήνει να περάσει. Χρόνια τον βλέπει να μπεινοβγαίνει για τον ίδιο λόγο. Σήμερα θα είναι η τελευταία. Μόνο όταν θα βγαίνει, θα πάρει το θάρρος να του συμπαρασταθεί διακριτικά. Θα του πει πως όλα είναι για καλό, Θα του πει ο Θεός ας αναπαύσει την ψυχούλα της.

Εκείνος με βαριά, μακρόσυρτα βήματα θα ανέβει τα σκαλιά ως τον δεύτερο. Θα μιλήσει με τους γιατρούς, άψυχα, διαδικαστικά. Χαρτιά υπογράφονται. Στο τέλος δεν θα αντέξει να διαβεί την πόρτα. Στέκεται μόνο στο κατώφλι, κρύβεται σαν παιδί. Κοιτάζει μέσα με φανερή οδύνη. Αν και κοντά, νιώθει τόσο μακριά, σαν να τον χωρίζει ένα αόρατο τζάμι. Η αγάπη που τρέφει για το πρόσωπο εκεί μέσα λειτουργεί γι’ αυτόν αντίστροφα: το θέαμα και μόνο τον πληγώνει αντί να τον θεραπεύει, του αφαιρεί αντί να του προσφέρει. Κάποιες φορές ο κόσμος ρουφάει την ουσία απ’ ότι αγαπάμε, και μας αφήνει μόνο με το άδειο κουφάρι τους, σκέφτεται. Σε κάνει να εύχεσαι να μην είχες αγαπήσει εξ αρχής. Την προκαθορισμένη στιγμή, ο γιατρός γυρίζει τον διακόπτη. Έτσι διακόπτεται μια μακρόχρονη σχέση ενός καλόψυχου ανθρώπου και μιας άψυχης μηχανής. Έτσι θερίζεται ένας μητρικός δεσμός. Εκείνος χάνει την υποστήριξη των ποδιών του και σωριάζεται χάμω. Οι γιατροί ξέρουν καλύτερα απ’ το να τον ενοχλήσουν. Ξεψυχισμένος, στηρίζει το κεφάλι του στον τοίχο. Αναρωτιέται μήπως ανάμεσα στα τόσα οδυνηρά αισθήματα που νιώθει, κρύβεται και η ... ανακούφιση; Τα μάτια του αναζητούν το φως που έρχεται απ’ το παράθυρο. Στο μικρό περβάζι, μια μικρή κελαηδότσιχλα τιτιβίζει εύθυμα και μελωδικά.

Μια αναπάντεχη κοφτή κίνηση στο τιμόνι και το αμάξι θα βγει από το δρόμο. Η ορμή του ανακόβεται, και τελικά ακινητοποιείται σε μια στραβή θέση ανάμεσα στον δρόμο και το χωράφι. Βαριανασαίνουν κι οι δύο. «Τι έχεις πάθει μωρέ, το ’χεις χάσει τελείως;! Τι ήταν αυτό;!» τον κατσαδιάζει η κοπέλα. Εκείνος δεν απαντά. Μόνο κοιτάζει το πουλάκι, με πνεύμα μουδιασμένο και χείλη σφιχτά και πικραμένα. Η σκέψη του παλεύει με κάτι αόρατο. Βλέπει σε επανάληψη άλλο ένα όμορφο πράγμα να κείτεται ανήμπορο και βασανισμένο, κι η καρδιά του δεν το αντέχει.

Κανείς δεν φανταζόταν πως το πουλί είχε την παραμικρή ελπίδα. Κι όμως, σαν από θαύμα, το πουλί κάνει δύο κινήσεις και συνέρχεται. Γυρνάει και στέκεται στα δυο του πόδια, τινάζει κεφάλι και φτερά, και λίγες στιγμές αργότερα έχει ξαμοληθεί και πάλι στον αέρα. Ο Αντώνης κι η Μαρία το χαζεύουν εκστασιασμένοι. Σαν κάπου να ακούγεται ο αμυδρός ήχος ενός γυαλιού που κολλάει. Ανεβαίνοντας όλο και πιο ψηλά, το τυχερό πτηνό λάμπει ολόκληρο από το φωτοστέφανο του ήλιου. Είναι μια όμορφη, μικρή κελαηδότσιχλα.

ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ ΣΑΒΒΑΣ

Έξοδος από και προς την πραγματικότητα

Ένιωθα ότι με κάθε μου ανάσα έχανα και ένα μέρος των πνευμόνων μου. Δεν είχε σημασία πόσο γρήγορα τρέχαμε, γιατί δεν πηγαίναμε ποτέ προς την ίδια κατεύθυνση για πολύ. Πάντα βρισκόταν μπροστά μας ξαφνικά και μας χλεύαζε καθώς τρομάζαμε. Έπρεπε να φανούμε έξυπνοι για να της ξεφύγουμε, αλλά τα περιθώρια στένευαν και το μυαλό μας είχε θολώσει από την έλλειψη οξυγόνου. Μέχρι πρότινος λατρεύαμε τη φύση εγώ και η Μαίρη. Σε κάθε ευκαιρία και ανάλογα την εποχή, οι προορισμοί μας είχαν πάντα αυτή τη μυρωδιά της ελευθερίας και της ηρεμίας, που προσφέρουν στο κορμί και στο μυαλό την αποσυμπίεση που χρειάζονται για να μπορέσουν να συνεχίσουν να λειτουργούν στους δύσκολους ρυθμούς της σύγχρονης ζωής. Από βαθιές ανάσες ηρεμίας και καθαρού κρύου αέρα μέσα σε μία στιγμή πήγαμε σε κοφτές καυτές γεμάτες στάχτη ανάσες που έκαναν τα μάτια να δακρύζουν και το λαιμό να κλείνει σαν να σου λέει «όχι άλλο». Κανένας από τους δυο μας δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα τρέχαμε να ξεφύγουμε από το μέρος όπου τρέξαμε για να ξεφύγουμε από την πραγματικότητα μας. Επιτέλους, λύση στο πρόβλημα ή μήπως παγίδα; Δεν είχε σημασία. Ήταν κάτι που ανέβαζε τις πιθανότητές μας, γιατί πλέον το τρέξιμο έγινε γρήγορο περπάτημα και σύντομα ο ρυθμός θα μειωνόταν και άλλο. Ο δρόμος που σχημάτιζε το ρυάκι, που το βάθος του ίσα που έφτανε να αγγίζει τα κορδόνια των παπουτσιών μας, ήταν πλέον ο μοναδικός και ο φόβος να μας οδηγήσει σε αδιέξοδο μεγάλος. Η φράση “κρύος ιδρώτας” είχε κολλήσει στο μυαλό μου. Ήθελα να νιώσω αυτή την ανακούφιση και ας μέχρι τότε τη χρησιμοποιούσα για να δηλώσω ένα αρνητικό συναίσθημα. Αρχίσαμε να στηριζόμαστε ο ένας πάνω στον άλλο, τα πόδια είχαν βαρύνει από την κούραση και το νερό. Ήθελα να της πω να κάνει κουράγιο και ότι θα τα καταφέρουμε, αλλά ο λαιμός μου είχε κλείσει τελείως. Έβγαλα την μπλούζα μου, τη βούτηξα στο νερό και την πέρασα γύρω από το λαιμό της σαν φουλάρι. Είδα την ανακούφιση στα μάτια της και ήξερα ότι έπρεπε να συνεχίσω, να αφήσω την αδρεναλίνη που έρεε στο σώμα μου να με κατακλίσει και να χειριστεί εκείνη τα άκρα μου. Χτύπησα σε μια πέτρα, δεν κατάλαβα πόνο, μόνο ότι έχασα τον ρυθμό και τα γόνατα μου πλέον λύγιζαν. Αρχισα να επαναλαμβάνω στον εαυτό μου ότι δεν θα σταματήσω αλλά το μυαλό μου είχε χάσει και αυτό τον ρυθμό του οπότε μετά την τέταρτη ή πέμπτη ή έκτη φορά είχα ξεχάσει την φράση. Αρχισα να βυθίζομαι σε ένα θολό κόσμο χωρίς ήχο και χρώμα. Είχα χάσει την αίσθηση του χρόνου. Θα μπορούσαμε να περπατάμε σε εκείνο το ρυάκι δύο λεπτά ή δύο ώρες, δεν είχε όμως σημασία, δεν θα σταματούσα ούτε εγώ ούτε εκείνη. Σειρήνες. Ελπίδα. Αρχισε πάλι το γρήγορο περπάτημα. Φώτα. Ελπίδα. Αρχισε πάλι το τρέξιμο. Ήταν πλέον μπροστά μας. Τους είδαμε να τρέχουν προς το μέρος μας, μας φώναξαν αν είμαστε καλά. Ήταν τα πρώτα λόγια που άκουσα μετά το «Τρέχα, φωτιά».

ΠΑΠΑΗΛΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Η ανακάλυψη

Από πολύ μικρή ηλικία, ο Τζέιμς ήθελε να γίνει κατάσκοπος. Ήταν το όνειρό του! Ονειρευόταν να του αναθέτουν επικίνδυνες αποστολές, να λύνει μυστήρια και να παρακολουθεί τους άλλους χωρίς να τον καταλαβαίνουν. Στο σπίτι παρακολουθούσε τους γονείς του. Ήταν το καλύτερό του! Κρυβόταν στο διάδρομο, ανάμεσα στη μισάνοιχτη πόρτα της κουζίνας και τον καλόγερο που ήταν πάντα γεμάτος με ρούχα και κρυφάκουγε τους γονείς του που μιλούσαν στη κουζίνα. Ήταν τόσο καλός που ποτέ δεν τον είχαν αντιληφθεί. Του άρεσαν επίσης τα οικογενειακά παιχνίδια. Ο πατέρας του έκρυβε πράγματα και αυτός προσπαθούσε να τα ανακαλύψει, η μητέρα του άλλαζε τη θέση σε πολλά αντικείμενα και αυτός έπρεπε να παρατηρήσει τις αλλαγές. Το αγαπημένο του όμως παιχνίδι ήταν το Cluedo. Πάντα αυτός κέρδιζε! Όταν μεγάλωσε, παρακολουθούσε τους συγχωριανούς του. Έτσι ανακάλυψε το συνθηματικό για τη χαρτοπαιχτική λέσχη στο σπίτι του δασκάλου και το μυστικό του κυρ Γιάννη που έβγαινε από το σπίτι του αργά το βράδυ και πήγαινε στο δάσος, για να γυρίσει μετά από ώρα φορώντας διαφορετικά ρούχα. Επίσης, ανακάλυψε τις μέρες που η κυρία Πόπη θα πήγαινε στην εκκλησία για τρίωρη εξομολόγηση ή την ερωμένη του κυρ Παναγή που αυτός τη φώναζε Ζαχάρω, αλλά αυτή του απαντούσε με μη ανθρώπινη διάλεκτο. Του άρεσε επίσης να κρυφακούει τους μεγάλους στο καφενείο και τους παίκτες της τοπικής ομάδας στα αποδυτήρια του γηπέδου. Έτσι μάθαινε όλα τα νέα του χωριού! Το καλύτερό του όμως ήταν το σταυροδρόμι του χρυσού. Δεν γνώριζε γιατί είχε αυτό το όνομα, αλλά του άρεσε να κρύβεται πίσω από το θάμνο, κάτω από το μεγάλο δέντρο που υπήρχε στη στροφή του δρόμου. Όποια ώρα και να πήγαινε, κάτι θα ανακάλυπτε. Πολύς κόσμος σταματούσε εκεί για να μιλήσει στο κινητό, γιατί μόνο εκεί είχε σήμα. Ακριβώς στο σημείο εκείνο, κάποιοι κανόνιζαν περίεργες συναντήσεις, άλλοι ύποπτες δοσοληψίες ή πονηρά ραντεβού. Και πάντα σημείωνε αυτά που άκουγε και ανακάλυπτε. Είχε μια πληροφορία για όλους. Ο Τζέιμς ήταν σίγουρος ότι στο μέλλον θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει αυτές τις πληροφορίες με κάποιο τρόπο ή να τις ανταλλάξει με άλλες πιο χρήσιμες. Στον ελεύθερό του χρόνο, μάθαινε από τον πατέρα του πολεμικές τέχνες, ενώ η μητέρα του τού μάθαινε να αναγνωρίζει πατημασιές στο δάσος. Τα απογεύματα, όλη η οικογένεια έβλεπε αγκαλιά στον καναπέ κατασκοπευτικές ταινίες, ενώ ο Άγιος Βασίλης πάντα του έφερνε ανάμεσα σε άλλα και ένα βιβλίο μυστηρίου του Σέρλοκ Χολμς.

Η χαρά του ήταν απεριόριστη, όταν είπε στους γονείς του ότι ήθελε να μπει στη κατασκοπευτική ακαδημία. Οι γονείς του θα ήθελαν να γίνει τεχνίτης, αλλά δεν προσπάθησαν ιδιαίτερα να του αλλάξουν γνώμη. Ήταν καλός μαθητής και αποφασισμένος. Θα διάβαζε και θα τα κατάφερνε. Και μετά θα πήγαινε στη μεγάλη πόλη. Πόσο ήθελε να πάει και πόσες ευκαιρίες θα είχε εκεί να ανακαλύψει και να κατασκοπεύσει... Στο χωριό τα είχε μάθει πια όλα. Ενώ στην πόλη...

Η ακαδημία θα πρέπει να είναι φανταστική. Τόσα καλά λόγια που είχε ακούσει! Ο Τζέιμς ήταν αποφασισμένος να προσπαθήσει, να προσπαθήσει πολύ και να αποδείξει στους γονείς του ότι η επιλογή του ήταν σωστή, άσχετα αν ήταν κάτι τελείως διαφορετικό από αυτό που ήθελαν εκείνοι. Θα τους έκανε περήφανους! Είχε ξυπνήσει πολύ νωρίς το πρωί από την αγωνία και τώρα να τος, περνά την πύλη και κατευθύνεται προς τη γραμματεία. «Εσύ πρέπει να είσαι ο Τζέιμς» ακούει μια φωνή δίπλα του. «Εγώ είμαι ο καθηγητής 004. Είσαι ακριβώς όπως σε έχουν περιγράψει οι γονείς σου!

Καλώς ήρθες!»

Ο Τζέιμς ένιωσε μια περίεργη οικειότητα. «Πώς με γνωρίζει ο καθηγητής και κυρίως από πού ξέρει τους γονείς μου;» σκέφτηκε. Είχε ακριβώς το αίσθημα που νιώθει αυτός που τον παρακολουθούν. Μα τώρα δεν τον παρακολουθεί κανένας... Σκέψεις άρχισαν να δημιουργούνται στο μυαλό του, να δημιουργούνται συσχετισμοί, να αναβλύζουν ερωτήσεις που ζητούσαν επίμονα απαντήσεις. Ξάφνου όλα έλαμψαν μπροστά του. Αλήθεια, πώς δεν το είχε αντιληφθεί νωρίτερα; Ήταν ολοφάνερο πια στον Τζέιμς. Τίποτε δεν είχε γίνει τυχαία. Ίσως ακόμα και το ίδιο το όνομά του...

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΚΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ

Μια παλιά ανάμνηση

Τυλιγμένος καλά, με τη χακί του κάπα, ο Νίκος προσπαθεί να ζεσταθεί. Παραπέρα ο φίλος του ο Μανώλης, από την Τρίπολη, φυσάει με μανία τις χούφτες του, στην προσπάθειά του να καταφέρει κι αυτός το ίδιο. Μάταιος κόπος και για τους δύο! Το κρύο ήταν τσουχτερό κι ας προστατεύονταν λίγο από το δυνατό αέρα, μέσα στα χαρακώματα.

Η ώρα δεν έλεγε να περάσει! Από μακριά ακούγονταν αεροπλάνα, δεν θ' αργούσαν να πλησιάσουν και προς το μέρος τους. Ο Νίκος κοίταξε στην τσέπη του και βρήκε το τελευταίο τσιγάρο. Το έβγαλε, το έφερε κοντά στη μύτη του και πήρε μια βαθιά ανάσα. Η μυρωδιά του καπνού πλημμύρισε τα ρουθούνια του. Έβγαλε και το πακέτο με τα σπέρτα κι έκανε νόημα στον Μανώλη, να πλησιάσει. Θα το μοιράζονταν οι δυο τους. Ο Σπύρος που ήταν στα δεξιά του Νίκου, κοιμόταν από ώρα.

«Φίλε, είχες τέτοιο πράγμα και δεν μίλαγες;» είπε ο Μανώλης χαμογελαστός.

«Το φύλαγα για μια εξαιρετική στιγμή, η οποία νομίζω πως έφτασε τώρα.» Το άναψε με ευλάβεια σχεδόν, και αφού τράβηξε μια τζούρα το έτεινε στο φίλο του.

Ο Μανώλης έκλεισε τα μάτια και τράβηξε μια γερή δόση. Κράτησε τον καπνό για λίγο στα πνευμόνια του και εξέπνευσε αργά. «Α,ρε φίλε! Να είσαι καλά! Με ανέστησες, να ξέρεις!»

«Σώπα και είμαστε ζωντανοί, φίλε μου!»

«Για την ώρα...» είπε κουνώντας το κεφάλι, ο Μανώλης.

Συνέχισαν να καπνίζουν χωρίς να μιλούν! Ο καθένας ήταν χαμένος στις σκέψεις του, τα λόγια ήταν περιττά αυτές τις στιγμές. Σε λίγο ακούστηκε ένα αεροπλάνο να περνά. Κοιτάχτηκαν... έτρεξαν αμέσως στο πόστο τους. Με την άκρη του ματιού του, είδε τον Σπύρο να πετάγεται σαν ελατήριο και να παίρνει θέση πίσω από το πολυβόλο.

Αμέσως μετά ξεκίνησε ο χαλασμός! Οβίδες έσκαγαν κοντά τους και ο τόπος είχε γεμίσει με αποπνικτικό καπνό. Με την άκρη του ματιού του έπιασε μια κίνηση, γύρισε να δει κι έμεινε με το στόμα ανοικτό! Δίπλα του στεκόταν μια μαυροφορεμένη γυναίκα, με πολύ γλυκιά μορφή, που τον κοιτούσε με ιλαρό βλέμμα!

Ανασήκωσε το κράνος του, κοιτώντας τη με δυσπιστία! «Ποια είσαι εσύ; Πως βρέθηκες εδώ;» φώναξε για ν' ακουστεί μες στη φασαρία.

«Δε με γνώρισες; Η γειτόνισά σου είμαι!» του απάντησε με απαλή φωνή.

«Θα σκοτωθείς κυρά μου!» της είπε, χωρίς να δώσει σημασία στα λόγια της. «Ήθελα να ξερα πως ήρθες μέχρι εδώ! Γυναίκες!» είπε αγανακτισμένος, μα μέχρι να κλείσει τα μάτια του και να τα ξανά ανοίξει, εκείνη είχε γίνει άφαντη.

Ξαφνιάστηκε! Κοίταξε αλαφιασμένος γύρω του και δεν είδε πουθενά την άγνωστη γυναίκα. Το μόνο που είχε μείνει πίσω, ήταν μια γλυκιά ευωδία που πλανιόταν στον αέρα! Εκείνη την ώρα έσκασε δίπλα του μια οβίδα. Φωτιά, σκόνη και

καπνός, έγιναν ένα, τη στιγμή που εκείνος έπεφτε λιπόθυμος στο έδαφος.

Όταν συνήλθε, πονούσε σε όλο του το σώμα. Βόγκηξε σιγανά! Προσπάθησε ν’ ανασηκωθεί, μα ήταν αδύνατο. Έγειρε πάλι πίσω αναστενάζοντας. Φώναξε για βοήθεια, αλλά κανείς δεν απάντησε. Η σιωπή ήταν απόλυτη! Έκλεισε τα μάτια του, πάλι και μάλλον αποκοιμήθηκε. Αργότερα προσπάθησε ξανά, αλλά ήταν μάταιο. Έδωσε κουράγιο στον εαυτό του και σύρθηκε με υπομονή προς το μέρος του Μανώλη. Μετά από λίγα λεπτά, που του φάνηκαν ώρες κατάφερε να φτάσει το φίλο του. Τον σκούνησε με όση δύναμη μπορούσε, μα απόκριση δεν πήρε. Ανασηκώθηκε με κόπο και έπειτα, αφού είχε στεριώσει την πλάτη του στο ανάχωμα, τον τράβηξε απότομα. Ταράχτηκε, με αυτό που αντίκρισε! Ο φίλος του δεν αναγνωριζόταν...

Δεν ήξερε που βρήκε τη δύναμη κι άρχισε να φωνάζει δυνατά! Κανείς από τους συντρόφους του δεν αντέδρασε! Ευτυχώς όμως τον άκουσαν οι στρατιώτες που ήρθαν να κάνουν έλεγχο για τυχόν επιζήσαντες.

Οι μέρες που ακολούθησαν στο πρόχειρο στρατιωτικό νοσοκομείο, ήταν δύσκολες. Τα τραύματά του ήταν επιπόλαια, οι γιατροί μιλούσαν για πραγματικό θαύμα, που είχε γλιτώσει από εκείνη την επίθεση, και του έσφιγγαν το χέρι λέγοντάς του πόσο τυχερός ήταν... η ψυχή του όμως πονούσε... πονούσε πολύ!

Γύρισε με άδεια στο χωριό του, που βρισκόταν νότια της όμορφης Λακωνίας! Κλείστηκε μέσα και σπάνια έβγαινε από το σπίτι, την μία εβδομάδα που έμεινε στον τόπο του. Άλλο που δεν ήθελαν οι γονείς του, οι οποίοι δεν τον χόρταιναν, άσε που δεν ήξεραν αν θα τον ξαναδούν.

Όταν επέστρεψε στο μέτωπο, τον περίμενε άλλη μια απογοήτευση. Τον είχαν αφήσει στα μετόπισθεν, η πρώτη γραμμή δεν ήταν πλέον γι’ αυτόν.

Λίγο καιρό μετά ο στρατός υποχώρησε, αφού η Ελλάδα, αναγκάστηκε να συνθηκολογήσει και να επιτρέψει στα γερμανικά στρατεύματα να περάσουν στα ελληνικά εδάφη. Η ελπίδα είχε σβήσει από το βλέμμα του, όπως άλλωστε και από τον κάθε Έλληνα, εκείνη την εποχή.

Την δεύτερη μέρα από τον γυρισμό του, τον παρακάλεσε ο πατέρας του να πάνε στο κτήμα των παππούδων του. «Ετοίμασε, αγόρι μου, το γαϊδουράκι, να πάμε να δούμε τι γίνεται εκεί.»

«Που να τρέχουμε τώρα πατέρα, ακόμα δεν ήρθα!» του είπε ο Νίκος βαριεστημένα.

«Δεν υπάρχει καλύτερο αντίδοτο από τη δουλειά, γιε μου!»

«Μάλλον έχεις δίκιο πατέρα... Είναι φυτεμένο;»

«Ανέλαβε ο θεός σου, παλικάρι μου, να το φυτέψει. Το νερό εκεί είναι άφθονο και το χώμα πολύ καλό! Όπως καταλαβαίνεις, αυτή τη στιγμή δεν έχουμε καλύτερο χωράφι προς καλλιέργεια. Είπαμε με τη μητέρα σου να μείνουμε στο σπιτάκι της γιαγιάς, για ν’ αποφύγουμε τα δρομολόγια.»

Ο Νίκος κατευθύνθηκε στο στάβλο, να ζεψει το γαϊδούρι, χωρίς να σχολιάσει. Γι’ αυτόν, το ίδιο ήταν είτε έμεναν εκεί, είτε πήγαιναν στο κτήμα. Εκεί άλλωστε είχε περάσει υπέροχα καλοκαίρια, με τους παππούδες του και τα ξαδέρφια του και διατηρούσε τις καλύτερες αναμνήσεις.

Η οικογένεια ξεκίνησε, με την μητέρα να έχει φορτώσει στο ζωντανό τους, όλα όσα ήταν αναγκαία, για τη διαμονή τους, καθώς και όσα τρόφιμα διέθεταν. Μπροστά προχωρούσαν οι δύο άντρες και πίσω ακολουθούσαν οι τρεις γυναίκες, η μητέρα του με τις δυο αδελφές του. Σε σαράντα λεπτά, έφτασαν στην πανέμορφη Κρισιά, με τις λεύκες και

τα τρεχούμενα νερά! Από τη μια το κτήμα τους και από την άλλη το εκκλησάκι της Παναγίας, που έστεκε καμαρωτό από τον δέκατο-τρίτο αιώνα. Έκαναν το σταυρό τους, όπως έκαναν πάντα κι άνοιξαν την αυλόπορτα για να οδηγήσουν το ζωντανό προς την αποθήκη του σπιτιού, που χρησίμευε και για στάβλος. Τα κορίτσια, άνοιξαν βιαστικά το σπίτι για να το αερίσουν και συγυρίσουν. Ο Νίκος ξεφόρτωνε το γαϊδουράκι κι οι γονείς του μετέφεραν τα πράγματα στη θέση τους. Όταν τελείωσαν η μητέρα του τον σκούνησε στο μπράτσο, «έλα πάμε αγόρι μου, στην Παναγία να της ανάψουμε το καντήλι και να την ευχαριστήσουμε που γύρισες γερός και δυνατός! Μέρα νύχτα αυτήν παρακαλούσα, να σε προσέχει και να σε φέρει πίσω!»

«Καλά, μάνα! Πήγαινε και σε ένα λεπτό έρχομαι κι εγώ, θέλω να γεμίσω τον σίκλο με νερό για τον Μένιο μας, να του βάλω και λίγο σανό, το αξίζει ο καλός μου! Έτσι Μένιο μου;» είπε χαϊδεύοντας στη ράχη του το ζώο που τον κοιτούσε με τα μεγάλα υγρά του μάτια, με προσμονή.

Όταν τελείωσε, ξεκίνησε για το εκκλησάκι, που ήταν, δεν ήταν διακόσια μέτρα μακριά, από το σπίτι τους. Έσκυψε ελαφρά για να περάσει στον μικρό δροσερό χώρο. Μια ευωδία χτύπησε τα ρουθούνια του, μόλις μπήκε! «Που το βρήκες μάνα, τόσο ωραίο λιβάνι;»

Η γυναίκα, που εκείνη την ώρα άναβε το καντηλάκι του Τιμίου Προδρόμου και δεν είχε προλάβει να δει καν αν υπήρχε λιβάνι στο εκκλησάκι, τον κοίταξε παραξενεμένη. «Γιατί ρωτάς παιδί μου; Δεν έχω κοιτάξει αν έχει λιβάνι εδώ, δε ρίχνεις μια ματιά εσύ;»

«Θα θύμιασε κανείς άλλος, φαίνεται, νωρίτερα, μοσχοβολάει ο τόπος!»

«Μπα σε καλό σου παιδάκι μου! Μα τι σ' έπιασε; Δεν μυρίζω κάτι!» κι έκανε τη χαρακτηριστική κίνηση με τη μύτη της, μήπως και νιώσει την ευωδία που έλεγε ο γιος της, αλλά τίποτα.

Εκείνος πλησίασε αργά προς το τέμπλο, ενώ μια ανατριχίλα διαπερνούσε, όλο του το κορμί! Η ευωδία, του θύμιζε κάτι! Στάθηκε μπροστά στην εικόνα της Παναγίας και την κοιτούσε έκπληκτος! “Δεν με γνώρισες; Η γειτόνισά σου είμαι!” άκουσε τα λόγια της άγνωστης, τότε γυναίκας, στα αυτιά του. «Δεν το πιστεύω!» είπε με σπασμένη φωνή καθώς γονάτιζε μπροστά της κι άνοιγε τις βρύσες των ματιών του! Μαζί άνοιξε και την ψυχή του, θέλοντας να την ευχαριστήσει, για την μεγάλη της ευεργεσία. Η μάνα του χωρίς να γνωρίζει τι ακριβώς συμβαίνει, κατάλαβε πως με κάποιο τρόπο τον είχε βοηθήσει η Παναγία κι έτσι έπεσε κι αυτή στα γόνατα, με δάκρυα στα μάτια, να ευχαριστήσει την μητέρα Του Χριστού, για ό,τι καλό τους είχε προσφέρει.

Ένα μικρό χέρι, που έπιασε με λαχτάρα το δικό του, τον τράβηξε από το παρελθόν, όπου είχε χαθεί για λίγα λεπτά. Φέτος συμπληρώνονταν πενήντα χρόνια, από τότε που σώθηκε με θαυμαστό τρόπο. Τράβηξε το βλέμμα του από την εικόνα της Παναγίας και το κατέβασε στον μικρό εγγονό του, που έλαμπε δίπλα του κι ανυπομονούσε να τραβήξει την προσοχή του.

«Παππού, εχθές ζήτησα από τη μαμά να μου δείξει τις φωτογραφίες από τη βάπτισή μου. Να, εδώ ήταν η κολυμπήθα μου, στη μέση.» κι έδειξε με το χεράκι του, το σημείο.

«Ναι, Νικολάκη μου! Εδώ ήταν ματάκια μου, στο εκκλησάκι της Παναγίτσας, πριν τρία χρόνια.»

«Παππού, θα με ποστατεύει κι εμένα η Παναγίτσα, όπως ποστάτευε κι εσένα στον πόλεμο;»

«Πάντα θα είναι μαζί σου! Πρώτα εκείνη και μετά εγώ...»

«Την αγαπώ, αλλά εσένα, παππού μου, σε αγαπώ ακόμα πιο πολύ!» του είπε όλο γλύκα ο τετράχρονος Νικόλας.

Ο άντρας έσκυψε και πήρε το μικρό παιδί αγκαλιά κι απόθεσε ένα φιλί στην κορυφή του κεφαλιού του. Ευχαρίστησε νοερά την Παναγία, για όσα είχε κάνει γι’ αυτόν και την οικογένειά του και στράφηκε ήρεμα, προς την έξοδο.

Σήμερα, είκοσι-τρεις Αυγούστου, ημέρα που εόρταζε το εξωκλήσι, είχε μαζευτεί όλη η οικογένεια. Πλησίασε ο άντρας και με αγαλλίαση παρατήρησε τα παιδιά του με τα εγγόνια του, που ήταν μαζεμένοι στην τραπεζαρία, κάτω από την κληματαριά. Οι γυναίκες, πάλι είχαν ετοιμάσει ένα σωρό νοστιμιές, για να ευφρανθεί και το σώμα, εκτός από την ψυχή.

Κάθισε στην κορυφή του κεφαλιού κι αγκάλιασε με το βλέμμα του όλους τους αγαπημένους του. Ξεχωριστή θέση στην καρδιά του, κατείχε η γυναίκα του, η σύντροφος στη ζωή του, που στάθηκε βράχος δίπλα του, η Μαρία του! Να ήταν άραγε τυχαίο το όνομά της ή μήπως και γι’ αυτό είχε φροντίσει κάποια, που τον είχε υπό την προστασία της;

ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Ο Πάρης

Είχε ώρα που σταμάτησε να βρέχει, όμως το νερό πάνω του δεν έλεγε να στεγνώσει. Η βροχή ήταν σαν να είχε ποτίσει μέσα του κι έσταζε ακόμα μια σταγόνα από την άκρη του αυτιού του, έτσι όπως ήταν γυρτός από τη μια του πλευρά, με το βλέμμα του να πέφτει επίμονα στο δρόμο, σα να περίμενε κάποιον που είχε αργήσει.

Η μυρωδιά του βρεγμένου χώματος είχε αρχίσει να φθίνει και αναδυόταν και πάλι εκείνη η άσχημη, σχεδόν απόκοσμη οσμή, μίγμα από σαπισμένο φαΐ και κόπρανα. Δεν τον ένοιαζε. Χαμογελαστός και ακλόνητος από τη θέση του, περίμενε να φανεί κάποιος. Ήξερε τι να κάνει όταν θα ερχόταν, χρόνια τώρα ειδικευόταν σε αυτό. Θα στεκόταν δίπλα του και θα τον αγκάλιαζε. Θα τον άφηνε να τον αγγίξει, με τέτοιο τρόπο που θα δημιουργούσε μια ψευδαίσθηση μητρικής στοργής, σα να γινόταν μια αόρατη σύνδεση με αμέτρητα σημεία επαφής, που θα τροφοδοτούσε ενέργεια και ζέστη, βαθιά στα σωθικά και στην ψυχή.

Όμως εκεί που ήταν εξαιρετικός ήταν στο να μοιράζεται ιστορίες και όνειρα αυτών που τον είχαν δίπλα τους ακροατή και σύντροφο στις περιπέτειες τους. Κυρίως ήταν τα παιδιά που του εκμυστηρεύονταν μυστικά και σκέψεις τους, ενώ πολλές φορές τον συμπεριλάμβαναν και στα παιχνίδια της φαντασίας τους. Μια τον έβαζαν να κάνει τον πειρατή που φύλαγε το θησαυρό, μια τον αστροναύτη που πατούσε το πόδι του πρώτη φορά στον Άρη και μια φορά μάλιστα τον είχαν επί ώρες ξεχάσει μέσα σε μια ντουλάπα ως φύλακα κάποιου μυστικού περάσματος, για έναν κόσμο φανταστικό με βουνά από παγωτό και χιόνι από σοκολάτα.

Οι πιο μεγάλοι τον είχαν αποκούμπι και πιστό βοηθό όταν τα παιδιά είχαν δυσκολίες να κοιμηθούν ή η κούραση της ημέρας τα έκανε να γκρινιάζουν. Και είχε πάντα τη θέση του στο καλύτερο σημείο του σπιτιού, ενώ το βράδυ δεν κοιμόταν ποτέ μόνος, όλο και κάποιος τον έπαιρνε αγκαλιά και του σιγοψιθύριζε κάποιο παραμύθι ή κάτι σημαντικό που έγινε κατά τη διάρκεια της μέρας και έκανε τη σκέψη του να τρέχει.

Τα στρογγυλά του μάτια έχουν μια λάμψη σα να φωτίζονται από χιλιάδες εικόνες που περνάνε από μπροστά τους φτιάχνοντας μικρά άλμπουμ με αναμνήσεις. Χαρές και λύπες, γιορτές από παιδικά πάρτι, ανάσες κρυμμένες μέσα στις κουβέρτες τους χειμώνες και βόλτες με βουτιές στη θάλασσα τα καλοκαίρια που μετά το αλάτι μπορεί να έμενε επάνω του για μέρες.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας μηχανικός θόρυβος που γινόταν όλο και πιο δυνατός όσο πλησίαζε. Τον ήξερε καλά, ήταν από αυτοκίνητο σαν και κείνο που τον πήγαινε τις βόλτες τα καλοκαίρια, το ίδιο που τον έφερε στο σημείο που βρισκόταν. Σαν να κουνήθηκε ελαφρά και να άνοιξε τα μικροκαμωμένα άκρα του, έτοιμος να αγκαλιάσει αυτόν που τόση ώρα περίμενε.

Ο θόρυβος τώρα ήταν παντού βροντερός κι η γη που πριν λίγο μύριζε βροχή και χώμα, έτρεμε κάτω από ένα μεγάλο όχημα με τεράστιες ρόδες κι ένα κενό πίσω του, ανοιχτό σαν το στόμα μιας φάλαινας έτοιμο να καταπιεί και να εξαφανίσει στο στομάχι της χιλιάδες μικρές γαρίδες, που ανυπεράσπιστες θα περνούσαν ανάμεσα απ τα δόντια της.

Όμως όταν άνθρωποι τον πλησίασαν, αν και στην αρχή είχε για λίγο φοβηθεί, τώρα ανακουφισμένος ήξερε πως απόψε θα κοιμόταν μαζί τους σε κάποιο μαλακό φρεσκοστρωμένο κρεβάτι. Ακόμα και τη στιγμή που τον άδειαζαν στο στόμα της μεταλλικής φάλαινας σκέφτηκε πως ξεκίνησαν ένα καινούργιο παιχνίδι και θα είχε το ρόλο της υπερφυσικής γαρίδας που θα έσωζε τις άλλες απ το κακό.

Το τελευταίο που εξαφανίστηκε μέσα στον τεράστιο σωρό από σκουπίδια ήταν τα γυαλιστερά ματιά του και η φουσκωτή κοιλιά του, που ραμμένο πάνω της είχε ένα κομμάτι πανί με τ' όνομα «Πάρης», ένας χνουδωτός αρκούδος που μέχρι την τελευταία στιγμή της ύπαρξής του, δεν γνώριζε πως οι άνθρωποι ξεχνάνε και προδίδουν καμιά φορά.

ΘΕΟΔΟΣΙΑ ΚΑΘΕΡΗ

Ο φίλος μου ο βράχος

Για χιλιάδες χρόνια, αδύνατον να τα μετρήσει κανείς, καθόταν ένας πελώριος βράχος πάνω σε ένα ψηλό βουνό. Οι πρόποδες του βουνού βουτούσαν στην θάλασσα, στην είσοδο ενός πολύ όμορφου κόλπου.

Ο Βράχος μπορούσε να δει από εκεί την απέραντη θάλασσα, τον όμορφο κόλπο και την πυκνή χαμωτή βλάστηση. Μπορούσε να δει τα σύννεφα, τον ήλιο, το φεγγάρι. Χάζευε όλα τα είδη των πουλιών που ερχόντουσαν για να ξαποστάσουν, καθώς κάθε λογής ζωντανών πλασμάτων που περνούσαν από μπροστά του. Του άρεσε πολύ η θάλασσα, γιατί ποτέ δεν ήταν ίδια, πάντα άλλαζε.

Όταν ο ήλιος ζεματούσε τον βράχο εκείνος έλεγε «Αχ θεέ μου! Μακάρι να βούταγα για λίγο στο νερό της, φαντάζομαι πως θα μπορούσε να είναι η αίσθηση της. Θα μου έδινε πολύ χαρά».

Κοίταζε κάτω και τρώμαζε λίγο με το ύψος. Η θάλασσα ήταν ακριβώς από κάτω του, βλέπετε καθόταν στην άκρη του γκρεμού.

Όλα τα καλοκαιριά που πέρναγαν, σε όλες τις χιλιετίες εκείνος ο βράχος αποζητούσε την θάλασσα. Είχε απορία αν το νερό της ήταν δροσερό όπως οι πρώτες βροχές του φθινοπώρου. Ξέπλεναν τη σκόνη του, πότιζαν τα φυτά που είχε ολόγυρα του και έβλεπε με τα χρόνια γύρω του όλα να αναπτύσσονται και να μεγαλώνουν.

Ήταν απόκρημνο το βουνό και ο βράχος επιβλητικά μεγάλος στην άκρη του.

Όσο περνούσαν τα χρόνια ο Βράχος παρατήρησε ότι κοιτάζοντας κάτω, η σταθερότητα στους πρόποδες δεν ήταν ίδια, όλο και πιο απότομη γινόταν η εικόνα που έβλεπε. Σταμάτησε να ζητά από το Θεό την θάλασσα και άρχισε να λέει στον εαυτό του «για να με έχει ο Θεός εδώ για κάποιο λόγο με έβαλε».

Πέρασαν χρόνια πολλά ξηρασίας. Η ζέστη ήταν ανυπόφορη. Γύρω του η βλάστηση πέθαινε. Όλα τα ζωντανά έτειναν προς εξαφάνιση. Σπάνια έβλεπε πια ποντίκια, ζώφια· σπάνια έβλεπε πουλιά. Ξερά τα πάντα γύρω του, σαθρό το χώμα.

Πέρασαν αιώνες έτσι και ο βράχος διψασμένος καθώς ήταν παραπονιόταν στον θεό «Γιατί με ξέχασες; Χρόνια σου ζητώ να με δροσίσεις, να βλαστίσουν τα πάντα γύρω μου. Αναρωτιέμαι ποιος είναι ο σκοπός που στέκομαι εδώ; Δείξε μου για ποιο λόγο με δημιούργησες Κύριε! Δείξε Θεέ μου ένα σημάδι».

Ήρθαν βροχές! Ασταμάτητες βροχές. Έβρεχε για μέρες, για μήνες, ίσως και χρόνια. Ο βράχος ξεδίψασε από το νερό αλλά η εικόνα του απότομου γκρεμού όλο ένα δυσκόλευε. Έριχνε το βλέμμα του κάτω και έβλεπε το νερό της θάλασσας αλλά όχι τους πρόποδες. Ήταν πολύ ψηλά και το νερό φαινόταν πολύ βαθύ. «Αχ θεέ μου, το νερό με τρώει. Φοβάμαι πως έρχεται το τέλος μου. Συγχώρεσε με που δεν κατάλαβα γιατί με τοποθέτησες εδώ. Συγχώρεσε με και δείξε μου τον σκοπό μου».

Ο καιρός μάνιασε τις επόμενες ημέρες. Μεγάλες αστραπές φώτιζαν τα πάντα γιατί ο ήλιος είχε χρόνια να φανεί.

Δυνατός αέρας φύσαγε και πέταγε το νερό της βροχής με ορμή πάνω του ώσπου ο βράχος ξεκόλλησε από την θέση του και άρχισε να μετακινείται. Βράχια που τρίβονταν ακούστηκαν και μετά ένα «κρακ». Ησυχία για μερικά δευτερόλεπτα, όσο ο Βράχος βρισκόταν στον αέρα. Αυτά τα λίγα δευτερόλεπτα έδειχνε πόσο μεγάλος και επιβλητικός ήταν. Τότε φάνηκε το όμορφο του σχήμα. Σαν τεράστιο αμύγδαλο που ήταν σμιλεμένο με τα χρόνια.

Όσο έπεφτε οι ρίζες των θάμνων ξεκόλλαγαν από πάνω του και του έδωσαν μια ελαφριά στροφή προς τα αριστερά, ίσα ίσα να βλέπει τον καθαρό Βοριά. Λίγο πριν φτάσει στην πρόσκρουση ένωσε να τρίβεται η άκρη του στους άλλους βράχους που συναντούσε στα κλάσματα των δευτερολέπτων που έπεφτε. Η τριβή άλλαξε πάλι την πορεία του προς τα δεξιά και μπορούσε να κοιτάζει βορειοανατολικά. Έκλεισε ο Βράχος τα μάτια της ψυχής του και είπε στον Θεό «σώσε με κι εγώ θα σταθώ σε ό,τι μου ζητήσεις».

Πέρασαν μήνες μέχρι να φανεί ο ήλιος και να έρθει μια σταθερότητα στην πλάση.

Ο Βράχος είχε σταθεί σχεδόν όρθιος γέρνοντας λίγο προς τα αριστερά, μισός μέσα στην θάλασσα και μισός έξω από αυτήν. Μετά την πτώση του για καλή του τύχη είχε αναπαυθεί πάνω σε πέτρες με άμμο που βρίσκονταν στον πυθμένα. Δεν ακουμπούσε τους πρόποδες του βουνού και μια χαραμάδα υπήρχε ανάμεσα τους όπου μπορούσε να περάσει ελάχιστο νερό από τα κύματα της θάλασσας. Πίσω του ακριβώς κυλούσε ένας χείμαρρος νερού και λάσπης που έβγαινε μέσα από μια σπηλιά. Το νερό κατέβαινε με ορμή και μέρα με την μέρα λιγόστευε μέχρι που σταμάτησε εντελώς.

Ήρθαν μέρες ήρεμες, ηλιόλουστες χωρίς αντάρες. Μέρες που της αποζητά η φύση για να μπορέσει να ταχτοποιήσει ότι κατέστρεψε η μανία της.

Ο Βράχος ευχαριστιόταν την ζέστη του ήλιου και την δροσερή θάλασσα. Ένωσε λίγο παραπεταμένος στην αρχή, μιας και πριν η θέση του είχε υψηλό αξίωμα, μα δεν μπορούσε να ξεχάσει την υπόσχεση που έδωσε στον Θεό αφού δεν τον σκόρπισε σε χίλια κομμάτια.

Ήταν ακόμη επιβλητικός όπως και πριν, απλά άλλαξε η θέση του. Εξάλλου θυμόταν εκείνους τους ατέλειωτους χρόνους ξηρασίας και δόξαζε το όνομά Του για την νέα προοπτική που του έδωσε.

Σε μια τέτοια υπέροχη ηλιόλουστη μέρα ο Βράχος κατάλαβε ότι δεν ήταν μόνος. Ξαφνιάστηκε στην αρχή αλλά του συνέβαινε για πρώτη φορά στις χιλιετίες από την δημιουργία του. Η σπήλια που ήταν πίσω του, μίλησε.

«Έχεις καταλάβει ότι είμαι έξω φρενών μαζί σου έτσι; Γι' αυτό δεν σου μιλώ τόσο καιρό που είσαι εδώ. Απορώ με το θράσος σου και την αγένεια σου».

«Συγγνώμη! Εγώ δεν κατάλαβα ότι ήταν κάποιος άλλος εδώ. Ξέρεις, εγώ για πολλές χιλιετίες ήμουν πάνω στο βουνό και βρέθηκα εδώ γιατί υπήρξα αχάριστος απέναντι στον δημιουργό μας».

«Δεν ξέρω για ποιον δημιουργό μου μιλάς, αλλά εγώ δημιουργήθηκα από τον χείμαρρο. Το νερό περνούσε μέσα από το βουνό και εκείνος με σμίλεψε έως ότου να μεγαλώσω και να γίνω η Σπηλιά που βλέπεις. Κοίταξε με! Θαύμασε με! Δεν είμαι υπέροχη;»

«Ο Κύριος είναι ο δημιουργός μας και πρόσεξε μην κάνεις τα ίδια λάθη που έκανα εγώ γιατί αυτό που πολλές φορές θεωρούμε δεδομένο και μαθαίνουμε να ζούμε με αυτό, αλλάζει.»

«Και γιατί να με τιμωρήσει ο Θεός σου;»

«Ο Θεός δεν είναι τιμωρός, δίνει στον κάθε ένα μας μια πορεία κι εμείς ανάλογα με τις σκέψεις και τις πράξεις μας,

χαράζουμε δικό μας δρόμο. Σ’ εμάς είναι η βούληση της σκέψης και του λόγου που θα πάρουμε μαζί μας και σ’ εμάς είναι η ελεύθερη βούληση για να έχουμε το Θεό στο πλάι μας».

«Χμμ, καλύτερα ήταν όταν δεν μιλούσες!»

Πέρασαν χρόνια ισορροπίας στην φύση. Οι εποχές επερχόντουσαν η μια πίσω από την άλλη. Ο Βράχος είχε συνηθίσει την θέση του, αν και δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί τοποθετήθηκε εκεί. Είχε αρχίσει μάλιστα να αμφισβητεί τα ίδια του τα λόγια που είχε πει στη Σπηλιά. Σκεφτόταν μήπως ο Θεός τελικά τον τιμώρησε και τον κατέβασε εκεί κάτω.

Το αλμυρό νερό τον έτρωγε μέρα με την μέρα καθώς και η γκρίνια της Σπηλιάς που γινόταν συνεχώς όλο ένα και χειρότερη. Κάθε χειμώνα τα ορμητικά νερά την μεγάλωναν και την σμίλευαν από μέσα. Το ύψος στο εσωτερικό της ήταν πλέον τεράστιο όπως και η αλαζονεία της.

«Κοίταξέ με, καμάρωσε με...» έλεγε η Σπηλιά στον βράχο «κάθε χρόνο είμαι και πιο επιβλητική».

«Ναι Σπηλιά, απλά ήθελα να σου πω...»

«Τίποτα να μην μου πεις! Από τότε που μου ήρθες εδώ κάτω, όλο καμώνεσαι να λες! ΜΗ ΚΑΥΧΙΕΣΑΙ, ΜΗ ΧΛΕΥΑΖΕΙΣ, ΜΗ,ΜΗ,ΜΗ... Δεν κάνεις και τίποτε άλλο! Ο ΘΕΟΣ ΤΟ ΕΝΑ, Ο ΘΕΟΣ ΤΟ ΑΛΛΟ... και για πες μου; Που είναι αλήθεια ο Θεός σου; Ένας παραπεταμένος όγκος μέσα στην αλμυρή θάλασσα είσαι, που σε τρώει και γερνάς μέρα με την μέρα. Δεν φτάνει που μου έκρυψες με τον ερχομό σου, την απέραντη θέα και τον πρωινό ήλιο, μιλάς και από πάνω! Όχι πες μου, για ποιον σκοπό είσαι εδώ; Τι εξυπηρετείς στο κάτω κάτω;»

«Άκουσε με Σπηλιά, δεν είναι ακριβώς έτσι...»

«Μωρέ να σου πω εγώ πως είναι ... σε πέταξε! Να τι έγινε! Όλο και φυραίνεις, δεν το βλέπεις; Ενώ εγώ, εεε; Κοίταξε με... άκουσε τον αντίλαλο που κάνουν τα γλαροπούλια που φωλιάζουν στο εσωτερικό μου! Τους παρέχω προστασία, ασφάλεια από τον κακό καιρό και τα άλλα αρπακτικά. Εσύ; Τι ακριβώς κάνεις;»

Ο Βράχος δεν απάντησε. Τι να πει; Λίγο πολύ η κακογλωσσιά της Σπηλιάς έλεγε και πράγματα τα οποία και ο ίδιος σκεφτόταν. Έχανε την πίστη του σιγά σιγά και με τα χρόνια που περνούσαν. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν απλά του έγινε το χατίρι που ζήτησε ή αν τιμωρήθηκε για την αχαριστία του. Εξάλλου έβλεπε και ο ίδιος πως η σπηλιά άκμαζε. Χρόνια με τα χρόνια γινόταν και πιο χρήσιμη. Την δημιούργησε ο Κύριος για να προστατεύει τα ζωντανά πλασματάκια που φωλιάζαν εκεί μέσα. Μπορεί να ήταν γκρινιάρη, αλαζονική και ωραιοπαθής αλλά η αλήθεια ήταν αλήθεια. Η Σπηλιά ήταν εκεί για να παρέχει ασφάλεια. Εδώ που τα λέμε, η Σπηλιά ήταν και η δική του ασφάλεια. Δεν ήταν μόνος.

Τα γλαροπούλια έκαναν φωλιές και γεννούσαν γενιές και γενιές εκεί μέσα. Τα έντομα έβρισκαν τροφή εκεί και γίνονταν τροφή και τα ίδια. Οι νυκτερίδες έγραφαν την δική τους ανάποδη ιστορία κάθε βράδυ και τα καβούρια στεκόντουσαν έξω από την Σπηλιά χαζεύοντας τον αναβρασμό που υπήρχε στο εσωτερικό της. Ακόμη και η μικρή αμμουδιά που είχε δημιουργηθεί στην πλάτη του Βράχου, στα πόδια της Σπηλιάς, ήταν παραγωγική. Κάθε χρόνο χελώνες έρχονταν εκεί για να αφήσουν τα αυγά τους.

«Τι παράξενα πλάσματα που έχει η θάλασσα;» Σκεπτόταν ο Βράχος. «Άραγε τι υπάρχει μέσα στο νερό;». «Σπηλιά! Δες! Τι είναι αυτό που ταραίζει την θάλασσα;» «Ααα! Κοίταξε! Δεν είναι ένα, είναι πολλά!!!! Σαν ψάρια είναι...»

«Καημένε Βράχε! Δελφίνια είναι... ζουν σε οικογένειες όπως και τα γλαροπούλια μου»!

«Οικογένειες; Τι είναι οικογένειες;»

«Και τι ρωτάς εμένα; Τράβα ρωτά τον Θεό σου... Μα τι λέω; Για εκείνον έχεις ξοφλήσει είπαμε...»

Ο Βράχος λυπήθηκε βαθιά μέσα του, αλλά και πάλι δεν μίλησε. Έκλεισε τα μάτια της ψυχής του και τα κράτησε έτσι για χίλια χρόνια. Δεν του έλειψε ούτε μια στιγμή το φως της μέρας, δεν τον τάραξε καμιά κακοκαιρία. Είχε να παλέψει την δική του τρικυμία, κοιμόταν σε ύπνο βαθύ. Η σκέψη του γύριζε ξανά και ξανά πάνω στο βουνό, όταν είχε την πρωταρχική του θέση και θυμόταν τα πλάσματα της φύσης που συναντούσε. Ήταν άραγε αυτά η δική του οικογένεια; Ή μήπως επισκέπτες;

Τα χρόνια περνούσαν και η Σπηλιά ζούσε τα δικά της παθήματα. Όσο δυνατά και αν φώναζε στον Βράχο, ο Βράχος δεν την άκουγε. Αρχικά νόμιζε πως πεισματικά την αγνοούσε και θύμωνε περισσότερο. Όταν όμως κατάλαβε πως ο Βράχος είχε βάλει τους ψυχικούς φραγμούς του για να προστατευτεί, έκανε τότε την πιο οδυνηρή σκέψη της.

«Από μένα θέλει να προστατευτεί; Από μένα;»

«Κι αν δεν μου μιλήσει ποτέ ξανά; Εγώ με ποιον θα μιλώ; Εγώ σε ποιον θα καυχιέμαι; Εμένα ποιος θα με θαυμάζει; Γιατί με θαύμαζε! Μου το είχε πει, το θυμάμαι!»

Εκείνη ακριβώς την στιγμή δημιουργήθηκε μια διαφορετική αγάπη. Μια αγάπη αλλιώςτική από τις άλλες. Δεν ήταν έλξη, δεν ήταν κατανόηση, δεν ήταν συμπόνια. Φιλία ήταν και το ένιωσε.

Η Σπηλιά τα θυμήθηκε όλα. Μπορεί ο Βράχος να της έκοψε την θέα και του κρατούσε μένος γι' αυτό, αλλά εκείνος όρθωσε το ανάστημά του μπροστά της και την προστάτεψε από την ορμή της θάλασσας. Δεν άφησε καμιά κακοκαιρία, καμιά φουσκοθαλασσιά να την αγγίξει. Αν ο Βράχος δεν ήταν προστάτης της όλα αυτά τα ατέλειωτα χρόνια, η Σπηλιά δεν θα είχε την ίδια ομορφιά, ούτε τις κατάλληλες συνθήκες για να ζήσουν όλα αυτά τα πλάσματα μέσα της. Δεν θα είχε γνωρίσει την έννοια της οικογένειας μέσω των πτηνών και των θηλαστικών που ζούσαν στο εσωτερικό της, αλλά δεν θα είχε ποτέ γνωρίσει και το βαθύ αίσθημα της φιλίας και της αφοσίωσης του Βράχου. Ο Βράχος ήταν αυτός που την προστάτεψε όλα αυτά τα χρόνια κι εκείνη τον μείωνε και τον βασάνιζε. Ο Βράχος ήταν ο μόνος φίλος που είχε ποτέ και τώρα τον έχανε.

Πραγματικά τον έχανε. Ο Βράχος βούλιαζε μέρα με την μέρα όλο και περισσότερο. Κάτι άλλαζε και το κατάλαβε, τώρα που τον χρειαζόταν πιο πολύ από ποτέ. Του φώναζε μα δεν άκουγε. Όχι γιατί δεν ήθελε, απλά προσευχόταν στον Θεό κι Εκείνος τον λύτρωνε.

Τον βύθισε. Τον βύθισε σε έναν άλλο κόσμο, πιο πλούσιο, πιο καθαρό.

Ο Βράχος ένιωσε πως και πάλι δεν ήταν μόνος. Νέα ζωή είχε εμφανιστεί γι' αυτόν. Νέα προοπτική. Χάζευε τα πολυπληθή είδη του βυθού και στις φαγωμένες κόχες του από τα κύματα φώλιασαν όστρακα. Ένωθε ευτυχής και πλήρης. Δεν ήταν μόνος.

Μπορούσε να δει τον ήλιο να λαμπυρίζει κάτω από τα κύματα. Μπορούσε να ακούει τα δελφίνια να φωνάζουν το ένα στ' άλλο. Μπορούσε να δει το θαύμα της Δημιουργίας του Κυρίου του.

Όσο για την Σπηλιά, δεν την αποζήτησε ξανά. Κοιτούσε καμιά φορά επάνω, μα δεν ήταν τίποτε το ίδιο. Η μικρή αμμουδιά είχε χαθεί και η Σπηλιά δεν ακουγόταν πια.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Καίσαρ, οι Ειδοί του Μαρτίου

Τι ήταν αυτό που μόλις μου συνέβη; Δε το χωράει ο νους μου, μάλλον ζω ένα ψέμα, έναν δυσάρεστο εφιάλτη ή πρόκειται για μια κακόγουστη φάρσα. Με έπιασε τόσο απροετοίμαστο που δεν πρόλαβα καν να αντισταθώ, λες και έχω ήδη παραδοθεί στο πεπρωμένο μου. Μα πώς το επέτρεψαν οι Θεοί κάτι τέτοιο; Όχι δεν πρέπει να είναι αυτό το τέλος της ζωής μου, έχω πολλά ακόμα να σχεδιάσω και να υλοποιήσω. Είμαι ο μέγας στρατηγός, ο χαρισματικός πολιτικός, ο ξακουστός συγγραφέας, ο ακαταμάχητος εραστής, ο θριαμβευτής Καίσαρ. Το μυαλό μου είναι πάντα γεμάτο από σπουδαίες και μεγαλόπνοες ιδέες και η φυσική μου κατάσταση, αν εξαιρέσεις τις κρίσεις επιληψίας μου, είναι εξαιρετική και ακατάβλητη.

Έτσι ξεκίνησα και σήμερα το πρωί από το σπίτι μου για να έρθω στη Σύγκλητο να πραγματοποιήσω άλλη μια μεγαλοπρεπή εμφάνιση. Οι σκέψεις μου σε όλη τη διαδρομή ήταν γεμάτες από πάμπολλα σχέδια πάσης φύσεως: διοικητικά, κατασκευαστικά και φυσικά πολεμικά. Διασχίζοντας την Αγορά για να προσέλθω στη Σύγκλητο, το συγκεντρωμένο πλήθος με αποθέωνε όπως πάντα, όλα κυλούσαν ως συνήθως ή μάλλον ήμουν τόσο απορροφημένος που δεν κατάλαβα ότι κάτι περίεργο έτρεχε. Και τότε συνέβη το αδιανόητο.

Ξέρω, ο οιωνοσκόπος μου με είχε προειδοποιήσει να φυλάγομαι από τις Ειδούς του Μαρτίου, μα ποιος πιστεύει τις φλυαρίες των οιωνοσκόπων; Ξέρω, χθες βράδυ είχα καλεσμένους φίλους σπίτι μου και πιάσαμε συζήτηση για το ποιος θάνατος είναι ο καλύτερος, «Ο απροσδόκητος» είπα εγώ, αλλά ποιος περιμένει ότι ο απροσδόκητος θάνατος θα τον βρει τόσο σύντομα; Ξέρω, η καλή μου Καλπουρνία με παρακάλεσε νωρίτερα το πρωί να μην έρθω στην Σύγκλητο σήμερα γιατί είχε δει εφιάλτες στον ύπνο της ότι με κρατούσε στην αγκαλιά της σφαγμένο, μα ποιος αλλάζει το πρόγραμμα της ημέρας του εξαιτίας ενός ανόητου ονείρου; Να όμως που τώρα κείτομαι μαχαιρωμένος μέσα στα αίματα, στα έδρανα της Συγκλήτου.

Όχι δεν πρέπει να είναι αυτό το τέλος της ζωής μου, έχω πολλά ακόμα να σχεδιάσω και να υλοποιήσω. Είμαι έτοιμος να τιμωρήσω τους Πάρθους για το θάνατο του συνεργάτη μου Κράσσου και την καταστροφή των λεγεώνων του. Θα φτάσω στην Βαβυλώνα και από εκεί μέχρι τον Ινδό ποταμό, θα ξεπεράσω και τον Αλέξανδρο ακόμα.

Θέλω να δω την εφαρμογή του νέου ημερολογίου που έδωσα εντολή να θεσπιστεί, Ιουλιανό ημερολόγιο το ονομάζουν όλοι και θα διαρκέσει μέχρι τη δύση του πολιτισμού. Άσε που ο πιο γλυκός, ανέμελος, θερινός μήνας πήρε ήδη το όνομα μου Ιούλιος. Η Σύγκλητος επέμενε να δώσει οπωσδήποτε το όνομα μου στον μήνα για να με τιμήσει.

Αχ αυτή η Σύγκλητος! Και τι δεν έκανα για να την κερδίσω; Συγχώρεσα όλους μου τους εχθρούς, ήθελα όλοι να λένε για το πόσο επιεικής και μεγαλόψυχος είμαι. Μα για στάσου, ο Βρούτος δεν είναι αυτός με το στίλετο στο χέρι; Καλά όλοι οι άλλοι, αλλά και εσύ τέκνον Βρούτε; Σε συγχώρεσα, σε εμπιστεύτηκα, σε αγάπησα σαν παιδί μου, γιατί με προδίδεις;

Τελικά μόνο οι λεγεώνες μου με αγάπησαν πραγματικά; Όχι, όχι πιστεύω και η Καλπουρνία με αγάπησε και ας την παραμελούσα συχνά. Τι να κάνω που με μάγεψε η Κλεοπάτρα με τα ανατολίτικα λικνίσματα και τη νεανική ομορφιά της;

Με περιμένει και ο γιος μας ο Καισαρίων στην Αλεξάνδρεια, θα τον κάνω διάδοχο μου και βασιλιά μια μέρα.

Τα έχω όλα πάντα στο μυαλό μου τόσο καλά σχεδιασμένα και προμελετημένα με κάθε λεπτομέρεια, τίποτα δεν αφήνω στην τύχη. Από τον καιρό που ξεκίνησα νεαρός τη σταδιοδρομία μου – ευγενής μεν, άσημος δε – είχα πάντα στο μυαλό μου την επιτυχία και την κορυφή γιατί ήξερα τι αξίζω. Ναι ξέρω τι αξίζω, γι’ αυτό όταν κάποτε οι πειρατές με συνέλαβαν αιχμάλωτο στο Αιγαίο και ζήτησαν είκοσι τάλαντα λύτρα για να με ελευθερώσουν, εγώ τους περιγέλασα και απαίτησα να ορίσουν σε πενήντα τάλαντα το ποσό των λύτρων τους. Όταν απελευθερώθηκα βέβαια, επέστρεψα με πλοία και τους σταύρωσα όπως τους είχα υποσχεθεί κατά τη διάρκεια της ομηρίας μου.

Τίποτα δεν θα με σταματήσει από την υλοποίηση του σχεδίου μου να κατακτήσω τον κόσμο, το έχω υποσχεθεί στον εαυτό μου τότε που όταν ήμουν νέος ακόμα και υπηρετούσα στην Ισπανία αντίκρισα το άγαλμα του Αλεξάνδρου και κεραυνοβολημένος με διαπέρασε τέτοιο ρίγος συγκίνησης που με πήραν τα κλάματα γιατί ακόμα εγώ δεν είχα πετύχει τίποτα σημαντικό στη ζωή μου. Ορκίστηκα ότι δεν θα ησύχαζα αν δεν κατόρθωνα να τον φτάσω, έγινε σκοπός της ζωής μου και τίποτα στο δρόμο μου δεν θα με εμπόδιζε.

Όπως τότε που χώρισα την πρώην σύζυγο μου Πομπηία γιατί υπήρχαν υπόνοιες για την απιστία της. «Δεν αρκεί η σύζυγος του Καίσαρα να είναι τίμια, πρέπει να φαίνεται και τίμια» είπα τότε.

Με μαεστρία θαυμαστή σχημάτισα την πρώτη Τριανδρία με τον Πομπήιο και τον Κράσσο, άνδρες τρανούς και θαυμαστούς κατά τα άλλα, όμως δεν έβλεπαν πέρα από τη μύτη τους οι καημένοι ότι τους χρησιμοποίησα μόνο και μόνο για να προωθήσω τις προσωπικές μου φιλοδοξίες.

Αφού κατέκτησα όλη τη Γαλατία και έγινα ο γενναίος και ένδοξος Καίσαρ, με ύμνησε όλος ο πολιτισμένος κόσμος. Ω τι ωραία ηχούν ακόμα στα αυτιά μου οι ύμνοι και οι μελωδίες που ψέλνουν προς τιμή μου παντού σε όλες τις πόλεις και τα χωριά μέχρι και στο τελευταίο αγροτόσπιτο στην ύπαιθρο. Ακόμα και αυτός ο ξακουστός και ψηλομύτης ρήτορας Κικέρων κατάπιε την υπερηφάνεια του και αναγκάστηκε να με δοξάσει.

Και όταν ήρθε η μεγάλη στιγμή, όταν ο κύβος ερρίφθη, αποφάσισα να διαβώ τον Ρουβίκωνα και να καταλάβω τη Ρώμη και την εξουσία που μου ανήκε από πάντα. Πλέον ένιωθα Θεός, εξάλλου είναι γνωστό στους πάντες ότι κατάγομαι από τη Θεά Αφροδίτη. Αρκούσε να πω ένα απλό «Ήλθα, είδα, νίκησα» για να κατατροπωθούν οι εχθροί μου.

Μα φαίνεται ότι όλα τα σχέδια μου μένουν στη μέση τώρα, νιώθω ήδη τις δυνάμεις μου να με εγκαταλείπουν, το αίμα μου ρέει ακατάπαυστα από τις τόσες μαχαιριές. Μάλλον δεν είμαι αθάνατος, δεν με αγαπά όλος ο κόσμος, δεν συμερίζεται η Σύγκλητος τα μεγαλόπνοα σχέδια μου. Όχι, δεν έπρεπε να είναι αυτό το τέλος της ζωής μου, είχα πολλά ακόμα να σχεδιάσω και να υλοποιήσω. Ήμουν ο Καίσαρ, ο στρατηγός, ο πολιτικός, ο Δικτάτωρ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ο μαρμάρινος νεροχύτης

Ξύπνησα ζαλισμένη από το ενοχλητικό κουδούνισμα του τηλεφώνου. Αναζήτησα τα γυαλιά μου στο κομοδίνο δίπλα μου...δεν τα βρήκα και σηκώθηκα με προσοχή από το κρεβάτι με την ελπίδα ότι, στο μεταξύ, αυτός που τηλεφωνεί θα βαρεθεί και θα το κλείσει. Χωρίς τα γυαλιά μου δεν μπορούσα να δω τι ώρα είναι, σίγουρα ήταν πρωί όμως, γιατί το δωμάτιο φωτιζόταν αρκετά. Αλίμονο, ποιος τηλεφωνεί με τόση επιμονή Κυριακή πρωί;

Τα Κυριακάτικα πρωινά είναι δύσκολα στο ξύπνημα στα χρόνια της νιότης και της ανεμελιάς, γιατί ακολουθούν τα ξεφαντώματα του Σαββάτου.

Όσο περνούν όμως τα χρόνια, τα Κυριακάτικα πρωινά μαζεύουν την κούραση όλης της εβδομάδας, τις έννοιες και τα βάσανα όλων των χρόνων της ζωής ενός ανθρώπου.

Κι εγώ ήμουν τόσο μα τόσο κουρασμένη...

«Παρακαλώ;» κατάφερα να πω με βραχνή φωνή που ξεκάθαρα πρόδιδε πως, ελάχιστα λεπτά πιο πριν, κοιμόμουν. Ήταν η μεσίτρια. «Βρήκαμε αγοραστή!» μου ανακοίνωσε πανηγυρικά... «Βρήκαμε αγοραστή!» ... Συνέχισε να μιλάει για κάμποση ώρα, χωρίς όμως να την ακούω. Ήταν ενθουσιασμένη, μιλούσε με δυνατή φωνή και ασταμάτητα. Δεν μπορούσα να την παρακολουθήσω, μου προκαλούσε ίλιγγο ο τρόπος που μιλούσε. Συγκράτησα μόνο ότι το ραντεβού ήταν για εκείνη τη μέρα στις 7 το απόγευμα, στο Σπίτι. Στο Σπίτι που πωλούσα...

Βρέθηκε λοιπόν αγοραστής...

Έφτασα στο Σπίτι σίγουρα πολύ νωρίτερα από τις 7, χωρίς όμως να ξέρω ακριβώς τι ώρα ήταν. Τα τελευταία χρόνια δεν φοράω ρολόι. Υπολογίζω στο περίπου αποστάσεις και χρόνους και φροντίζω να πηγαίνω στα ραντεβού μου πολύ νωρίτερα. Το ρολόι με αγχώνει πολύ, αισθάνομαι ότι κάθε χτύπος του κλέβει και δευτερόλεπτα από το χρόνο που μου απομένει να ζήσω. Οπότε, πολύ απλά, μια μέρα πήρα την απόφαση και κατάργησα τη χρήση του. Χάρισα όλα μου τα ρολόγια εκτός από ένα παλιό ξύλινο ρολόι τοίχου, που το κράτησα γιατί η χρήση του είναι περισσότερο διακοσμητική. Το είχαμε, άλλωστε, για χρόνια στο Σπίτι...

Είχα αγωνία για τη συνάντηση με τον αγοραστή. Είχα όμως και μεγάλη λαχτάρα να το αντικρίσω και πάλι. Να δω το Σπίτι μου!

Ήταν μια μονοκατοικία του 1950, φροντισμένη και συντηρημένη, ψηλοτάβανη και φωτεινή. Για περισσότερα από 30 χρόνια έστεκε περήφανη ανάμεσα στις γκρίζες πολυκατοικίες του Κέντρου της Αθήνας. Ο κήπος της μικρός, σαν

πίνακας ζωγραφικής στα χρόνια της ακμής του. Παραμελημένος πια, γεμάτος χορτάρια... Ίσα-ίσα που μπορούσε κανείς να διακρίνει το μικρό πηγάδι που στόλιζε τον κήπο. Συχνά, το μικρό μα φιλότιμο πηγάδι, τον πότιζε κιόλας, κυρίως για λόγους πρακτικούς, διότι δεν θέλαμε να αχρηστευτεί και να στερέψει. Λέγεται πως όσο περισσότερο χρησιμοποιείς ένα πηγάδι και αντλεις νερό από αυτό, θα το κρατήσεις ζωντανό και δεν θα σου στερέψει. Ο βασικότερος όμως λόγος ήταν ότι το πηγάδι στον κήπο είναι χαρά και τύχη στο Σπίτι... έτσι πίστευε η μητέρα μου.

Θλίψη και μόνο θλίψη για το πώς καταντούν όλα δίχως φροντίδα και ενδιαφέρον.

Μετά το θάνατό Της δεν έμεινα ούτε μια μέρα εκεί. Το εγκατέλειψα το Σπίτι. Όσπου μια μέρα αποφάσισα να το πουλήσω. Δίχως να το σκεφτώ πολύ. Ίσως για ν' αποτελέσει οριστικά παρελθόν για μένα.

Άνοιξα την πόρτα με το σκαλιστό μπρούτζινο πόμολο και πέρασα το κατώφλι. Ο Ήλιος στεκόταν ακόμη ψηλά, ήταν καλοκαίρι, οπότε υπήρχε φως για να περιπλανηθεί κανείς σε όλα τα δωμάτια. Το ρεύμα το είχαμε κόψει από τότε που το άδειασα από όλα τα του τα έπιπλα. Το άφησα άδειο, χωρίς τα στολίδια του. Άδειο, γυμνό και ντροπιασμένο. Θα ερχόταν κόσμος να το δει, να το περιεργαστεί, να «παζαρέψει» την τιμή του με σκοπό να το αγοράσει, δίχως να μπορεί να γνωρίζει τίποτα από το παρελθόν του. Τίποτα από τις λύπες και τις χαρές που ζήσαμε μέσα σε αυτό. Το τιμώρησα το Σπίτι. Το άδειασα, το γύμνωσα και στη συνέχεια το έβγαλα στο «σφυρί». Τιμώρησα το Σπίτι. Τιμώρησα όμως και τον εαυτό μου.

Περπατούσα από δωμάτιο σε δωμάτιο. Δεν βιαζόμουν καθόλου. Έκλεινα τα μάτια και στεκόμουν στο κέντρο κάθε δωματίου.

Και τότε έβλεπα τα πάντα: το εφηβικό μου κρεβάτι, τη βιβλιοθήκη μου, τους βελούδινους καναπέδες, το μαρμάρινο τζάκι.

Άκουγα τα πάντα: Τα γέλια και τα τραγούδια, τους τσακωμούς, τις φωνές και τα κλάματα.. γιατί ασφαλώς υπήρχαν και τέτοιες στιγμές...

Μύριζα τα πάντα: τις μυρωδιές από τα φαγητά που μόνο Εσύ μαγείρευες...αλλά και το άρωμά Σου...

Αισθανόμουν υπέροχα και ταυτόχρονα παράξενα.

Ένοιωθα τόσο έντονη την παρουσία Σου.

Ξαφνικά μου φάνηκε πως άκουσα να με φωνάζεις...μέσα από την Κουζίνα...με τον ίδιο τρόπο που με φώναζες όταν ήθελες να μου πεις κάτι σημαντικό ή να με μαλώσεις. Όλες μας οι σοβαρές συζητήσεις γίνονταν στην Κουζίνα. Όλα τα προβλήματα έβρισκαν τη λύση τους με κουβέντα στην Κουζίνα.

Στην κόκκινη Κουζίνα Σου. Ήταν πάντα καθαρή μα ακατάστατη. Σαν και τη ζωή Σου. Σαν και τη ζωή μου. Μόνο Εσύ ήξερες πού μπορούσες να βρεις το καθετί. Η κόκκινη Κουζίνα με τον μεγάλο μαρμάρινο νεροχύτη.

Στάθηκα στην πόρτα της Κουζίνας. Κοίταξα μέσα και Σε είδα εκεί, μπροστά στον μαρμάρινο νεροχύτη, να συμμαζεύεις τα άτακτα σκορπισμένα κουζινικά Σου. Μου φάνηκε πως κάτι σιγοπιθύριζες. Γύρισες απότομα και με κοίταξες.

Φορούσες αυτά τα τεράστια κανελί μυωπικά γυαλιά και είχες ρίξει στους ώμους Σου αυτή την παλιά πλεκτή μουσταρδί εσάρπα που δεν αποχωρίζοσουν ποτέ, ούτε καν τα καλοκαίρια...

Σε κοίταξα λίγο πιο προσεκτικά. Είχες κλάψει και ήσουν ακόμη δακρυσμένη.

Γιατί Μαμά Μου ;

Με ξύπνησε από το λήθαργο ένα απαλό άγγιγμα στην πλάτη. Ήταν η μεσίτρια...Της είχα δώσει κλειδιά για να επιδεικνύει το Σπίτι και της είχα ζητήσει να παρευρεθώ μόνο σε μια επίδειξη, την τελευταία, όταν βρεθεί ο τελικός αγοραστής για να τον γνωρίσω.

«Ελπίζω να μην σας τρώμαξα, μου φανήκατε αφηρημένη...», είπε διστακτικά. Λίγο πιο πίσω στεκόταν ο αγοραστής. Μεσήλικας, καλοντυμένος και βιαστικός να κλείσει η συμφωνία. Είχε άλλωστε παζαρέψει το ποσό στο μέγιστο δυνατό...

Μειδίασα όταν άκουσα την τιμή που τελικά «καταλήξαμε»... ως εκείνη την ώρα δεν με είχε απασχολήσει το ζήτημα, ήμουν σίγουρη ότι η μεσίτρια θα διαπραγματευόταν το ποσό όσο γινόταν . «Υποβαθμισμένη η περιοχή, το Σπίτι παλιό, νομίζω καταφέραμε μια καλή τιμή» ψιθύρισε η μεσίτρια. Της χαμογέλασα. Δεν φταίει εκείνη. Εγώ και μόνο εγώ φταίω, αυτό είναι το μόνο σίγουρο.

Το βλέμμα μου στράφηκε πάλι προς την Κουζίνα. Η μητέρα μου χαμήλωσε τα μάτια και γύρισε και πάλι σκυφτή στο μαρμάρινο νεροχύτη της. Σαν να άκουσα κι έναν λυγμό αυτή τη φορά..

«Λυπάμαι πολύ», ψέλλισα. «Το Σπίτι δεν πωλείται», είπα με σπασμένη φωνή αλλά αποφασισμένη κι έκλεισα με δύναμη πίσω μου την πόρτα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΤΣΙΚΗΣ

Η σπηλιά

«Η ανάμνηση της ευτυχίας δεν είναι πια ευτυχία.

Η ανάμνηση της θλίψης είναι ακόμα θλίψη».

Λόρδος Βύρων

Ισχυρή καταιγίδα είχε ξεσπάσει εδώ και λίγη ώρα. Ξεκίνησε σαν ένας ψίθυρος στον αέρα, σαν ένα αεράκι που χαϊδεύει απαλά το πρόσωπό, μέχρι που ακούστηκε ένας απότομος και εκκωφαντικός βρυχηθμός, ένα ατέρμονο μουγκρητό, που έκανε τα αυτιά του να πονέσουν. Σύντομα, μαύρα πυκνά σύννεφα εμφανίστηκαν, σχεδόν από το πουθενά, και ο ουρανός καλύφθηκε από ένα πυκνό μαύρο πέπλο. Στον ορίζοντα το μόνο που φαινόταν ήταν ένα σκοτεινό τοίχος που πλησίαζε απειλητικά, καταβροχθίζοντας στο πέρασμά του ό,τι έβρισκε. Την απόλυτη σιωπή διέκοπτε μόνο το μακρινό βουητό της καταιγίδας και δεκάδες κόκκινοι κεραυνοί που διακλαδίζονταν σαν σπασμένα αιμοφόρα αγγεία και φώτιζαν το ομιχλώδες σκηνικό του τοπίου μέχρι εκεί που μπορούσε να δει το μάτι.

Ο Θεωδωρής κοκαλωμένος μπροστά στο παράθυρο του, έβλεπε την καταιγίδα να τον πλησιάζει όλο και πιο απειλητικά. Ένωθε τον τρόπο να τον κυριεύει, καθώς το σκοτάδι κατάπινε σιγά-σιγά και τις τελευταίες ακτίνες του ήλιου. Σίγουρα δεν ήταν μια φυσιολογική καταιγίδα.

Το σπίτι άρχισε να τρέμει και ο Θεωδωρής ένιωσε το πάτωμα του δωματίου του να υποχωρεί. Μια κατάμαυρη παχύρρευστη μάζα, σαν πίσσα, είχε πάρει τη θέση του. Το σκοτάδι είχε πλέον εισχωρήσει μέσα στο δωμάτιο, και με ορυμαγδό εξαφανίστηκαν οι τοίχοι και το ταβάνι. Τώρα οι κεραυνοί μαινόntonουσαν πάνω από αυτό που κάποτε ήταν το σπίτι του, και ο Θεωδωρής ένιωσε την πίσσα να τον τυλίγει, καλύπτοντας σιγά-σιγά το σώμα του. Έντρομος, προσπάθησε να ξεφύγει, όμως ήταν πολύ αργά. Το σκοτάδι τον είχε ήδη καταπιεί. Μόνο μια στιγμιαία κραυγή ακούστηκε πριν εξαφανιστεί για πάντα μέσα στην άβυσσο.

Ήταν ακόμα χάραμα όταν ο Θεωδωρής ξύπνησε, από τον εφιάλτη, και το αμυδρό φως του ήλιου ξεπρόβαλε πίσω από την βαριά βελούδινη κουρτίνα του παραθύρου του. Σηκώθηκε από το κρεβάτι του, τεντώθηκε και έριξε μια γρήγορη ματιά έξω από το παράθυρό. Όπου και αν κοίταζε έβλεπε γκρίζους ουρανοξύστες. Χρόνια ονειρευόταν να αφήσει πίσω του το χάος της πόλης και να βρει ξανά τον εαυτό του, να κάνει μια νέα αρχή, αλλά δυστυχώς οι πόλεις είχαν πλέον επεκταθεί σε όλα τα σημεία της επικράτειας.

Ο Θοδωρής ήταν γόνος μιας από τις αρχαιότερες και πιο εύπορες οικογένειες της Άσταουν, από τις λίγες οικογένειες που κατοικούσαν στις περιφραγμένες κοινότητες της μητρόπολης· μια κοινότητα που παρείχε ό,τι επιθυμούσαν οι κάτοικοί της, οι “Αμόλυντοι”, και που εμπόδιζε τους “Γκρίζους” - έτσι ονόμαζαν όσους ζούσαν εκτός των κοινοτήτων - να εισέλθουν στον εσωτερικό τους χώρο.

Η Άσταουν ήταν μια γκρίζα μητρόπολη, με χαοτική ρυμοτομία, που άλλοτε θύμιζε ένα πολύπλοκο και δαιδαλώδες λαβύρινθο, και άλλοτε μια αποπνικτική και ύπουλη αρένα. Όπως οι τροπικές ζούγκλες, έτσι και η Άσταουν δημιουργούσε ένα ασφυκτικό κλοιό στους πολίτες της, με τους μεγάλους γκρίζους ουρανοξύστες και τη συντριπτική της κυριαρχία, δίνοντας πάντα την εντύπωση μιας επικείμενης απειλής. Σε εκείνο το μέρος η κοινωνική ανισότητα χαρακτηριζόταν από τον τόπο διαμονής σου.

Σε κάποιον που γεννιόταν και μεγάλωνε μέσα στις περιφραγμένες κοινότητες, δεν του έλειπε τίποτα. Αν και είχε περάσει όλα του τα χρόνια εκεί, ένιωθε πάντα παγιδευμένος. Μπορεί η κοινότητα να παρείχε ό,τι μπορούσε κανείς να φανταστεί, όμως για τον Θοδωρή δεν έπαυε να είναι μια ακόμα φυλακή.

Περνούσε τις ελεύθερες του ώρες στην κεντρική βιβλιοθήκη, ένα μεγαλοπρεπέστατο κτήριο γοτθικού ρυθμού, διαβάζοντας ιστορίες φαντασίας, ιστορίες που τον μετέφεραν σε κόσμους μακρινούς, φωτεινούς, γεμάτους με φανταστικά πλάσματα, που ζούσαν μέσα σε καταπράσινους δρυμούς, δίπλα σε δροσερά ρυάκια. Η βιβλιοθήκη λειτουργούσε όλη τη μέρα, κάτι που ο Θοδωρής εκμεταλλευόταν όσο περισσότερο μπορούσε. Τα βιβλία ήταν η μόνη του απόδραση από τη φυλακή της κοινότητας και του χάους της εξωτερικής πόλης.

Οι κάτοικοι της Άσταουν ονομάζονταν “Γκρίζοι”, γιατί εμφανισιακά φαινότουσαν όλοι ίδιοι. Άχρωμοι, μουντοί, αδύνατοι με ζαρωμένο δέρμα, λες και κάποιος τους είχε ξεζουμίσει τη ζωή. Οι Γκρίζοι ζούσαν σε πολύ μικρά διαμερίσματα, μέσα σε πανύψηλους ουρανοξύστες. Θα έλεγε κανείς ότι κατοικούσαν σε “σπίτια-φέρετρα”, από τα οποία σηκώνοντουσαν μόνο για πάνε στις δουλείες τους. Οι Γκρίζοι ζούσαν μόνο για να προσφέρουν στους Αμόλυντους, και αυτοί ως αντάλλαγμα τους πρόσφεραν μακροζωία.

Κανείς δεν γνώριζε με ακρίβεια πότε ξεκίνησε ο διαχωρισμός μεταξύ Αμόλυντων και Γκρίζων. Διάφορες φήμες κυκλοφορούσαν, κατά καιρούς, όμως η κυριότερη, και ίσως η μόνη που άντεχε στο πέρασμα του χρόνου, ήταν ότι οι δυο αυτές “φυλές” προέρχονταν από τις ίδιες ρίζες. Όμως, όποια απόδειξη μπορεί να υπήρχε που να επιβεβαίωνε αυτή τη φήμη, είχε χαθεί εδώ και πολλά χρόνια.

Ήταν μια συνηθισμένη μέρα και ο Θοδωρής είχε πάει από νωρίς στη βιβλιοθήκη. Στα 25 χρόνια της ζωής του πρέπει να είχε διαβάσει όλα τα βιβλία της βιβλιοθήκης, και να είχε εξερευνήσει τους ατελείωτους διαδρόμους της. Το εσωτερικό

της βιβλιοθήκης θύμιζε ένα κυκλικό λαβύρινθο, με το κέντρο του να περικυκλώνεται από δεκάδες σειρές βιβλίων. Στο κέντρο του κυκλικού λαβύρινθου βρισκόταν μια μεγάλη κρύπτη που την έφραζε μια μπρούτζινη πόρτα. Αυτό ήταν και το μοναδικό μέρος της βιβλιοθήκης που δεν είχε εξερευνήσει ο Θοδωρής. Στην κρύπτη επιτρεπόταν να εισέλθουν μόνο οι αρχηγοί της κάθε οικογένειας και μόνο αυτοί είχαν το κλειδί για να την ανοίξουν.

Όσο περνούσαν τα χρόνια, η σκέψη της απαγορευμένης αίθουσας με τα κρυμμένα μυστικά της, επανερχόταν επίμονα στο μυαλό του Θοδωρή. Ένα ήταν σίγουρο· δεν θα ηρεμούσε αν δεν μάθαινε τι φυλούσαν με τέτοια μυστικοπάθεια οι γονείς του και οι υπόλοιποι αρχηγοί των Αμόλυντων οικογενειών.

Οι γονείς του φύλαγαν όλα τα αντικείμενα αξίας σε ένα χρηματοκιβώτιο, πίσω από ένα μεγάλο εμβληματικό πίνακα, που δέσποζε στον τοίχο του σαλονιού. Ο πίνακας αυτός αναπαριστούσε την ιστορία του Δαίδαλου και Ίκαρου. Ο πατέρας του Θοδωρή τού είχε εξηγήσει την ιστορία που αναπαριστούσε ο πίνακας. Για κάποιο λόγο, η θέα αυτού του μεγάλου και εμβληματικού πίνακα, προκαλούσε δέος και θλίψη στο Θοδωρή.

Ένα βράδυ, λοιπόν, που γονείς του Θοδωρή έλειπαν από το σπίτι, εκείνος έβγαλε προσεκτικά τον πίνακα από τη θέση του, και ξεκλείδωσε το χρηματοκιβώτιο. Όλα αυτά τα χρόνια, είχε φροντίσει να μάθει τον κωδικό ασφαλείας παρακολουθώντας υπομονετικά τους γονείς του, κάθε φορά που το άνοιγαν για να βάλουν κάτι μέσα. Δεν ήταν σίγουρος ότι θα έβρισκε το μυστικό κλειδί εκεί, αλλά που αλλού θα μπορούσε να είναι; Αυτό ήταν το μοναδικό μέρος στο οποίο δεν είχε πρόσβαση, και οι γονείς του δεν είχαν δεχθεί ποτέ να του δώσουν τον κωδικό.

Όταν άνοιξε το χρηματοκιβώτιο και κοίταξε μέσα, έβλεπε μόνο διάφορες επιστολές, έγγραφα και τα ακριβά κοσμήματα της μητέρας του, όμως πουθενά δεν μπορούσε να διακρίνει το κλειδί. Έβαλε το χέρι του όσο πιο βαθιά μπορούσε, ψηλαφίζοντας τον εσωτερικό χώρο του χρηματοκιβωτίου, και ξαφνικά έπιασε μια θήκη με βελούδινη υφή. Ήταν μια μικρή μαύρη ορθογώνια θήκη στο μέγεθος της παλάμη του. Την άνοιξε προσεκτικά και στο εσωτερικό της είδε ένα μεγάλο περίτεχνο κοκάλινο παραδοσιακό κλειδί. Έβαλε το κλειδί στην τσέπη του, έκλεισε το χρηματοκιβώτιο και επανατοποθέτησε προσεκτικά τον πίνακα στην αρχική του θέση. Χωρίς δεύτερη σκέψη, όρμησε έξω από το σπίτι και κατευθύνθηκε τρέχοντας προς τη βιβλιοθήκη.

Όταν έφτασε στην είσοδο της κεντρικής βιβλιοθήκης, ένιωσε την καρδιά του να χτυπάει δυνατά από φόβο και αγωνία. Κοντοστάθηκε για λίγο έξω από την πόρτα και αναρωτήθηκε για την απόφασή του να εξερευνήσει τον εσωτερικό χώρο της κρύπτης. Τι περίμενε να βρει εκεί μέσα και γιατί ένιωθε ότι ήταν σημαντικό να το μάθει; Ένα ήταν σίγουρο: ό,τι και αν ανακάλυπτε στη κρύπτη, θα άλλαζε ριζικά τη ζωή του. Με ένα αποφασιστικό βήμα, εισήλθε στις αχανείς εκτάσεις της βιβλιοθήκης.

Αν και η βιβλιοθήκη λειτουργούσε όλη τη μέρα, συνήθως το βράδυ δεν είχε πολύ κόσμο. Παρ'όλα αυτά, ο Θοδωρής δεν ήθελε να κινήσει υποψίες για το λόγο της επίσκεψής του, και προσπάθησε να περάσει όσο το δυνατόν απαρατήρητος.

Μόλις έφτασε στο κέντρο της βιβλιοθήκης, είδε ικανοποιημένος ότι ήταν μόνος του. Προχώρησε γρήγορα προς την κρύπτη, έβγαλε το κοκάλινο κλειδί από την τσέπη του και το έβαλε στην πόρτα. Τα χέρια του έτρεμαν από την αγωνία, όμως με μια γρήγορη κίνηση ξεκλείδωσε την μπρούτζινη πόρτα της εισόδου και μπήκε μέσα, κλείνοντας την πίσω του. Η είσοδος οδηγούσε σε μια υγρή, σκοτεινή υπόγεια σπηλιά, την οποία μπορούσες να φτάσεις κατεβαίνοντας μέσω μιας μεσαιωνικής, στενής σπειροειδούς γοτθικής σκάλας που σχηματιζόταν από έναν σκαλιστό πέτρινο πυρήνα. Ο εσωτερικός χώρος φωτιζόταν αμυδρά από λίγους διασκορπισμένους πυρσούς, που έδιναν την εντύπωση ότι έκαιγαν για

αιώνες.

Περπατούσε σιωπηλά, με φόβο ότι κάποιος θα τον ακούσει, και όσο πιο βαθιά κατηφόριζε, τόσο περισσότερο μειωνόταν το φως. Ήταν λες και κατέβαινε προς την άβυσσο. Χωρίς πλέον να βλέπει που βρίσκεται, άρχισε να ψηλαφίζει τα υγρά τοιχώματα της σπηλιάς, μέχρι που έφτασε σε ένα σημείο όπου τελείωναν τα σκαλοπάτια. Προσπάθησε να δει που βρισκόταν, και τότε συνειδητοποίησε ότι είχε φτάσει σε ένα μακρύ διάδρομο, στο τέρμα του οποίου υπήρχε μια φωτεινή και αίθουσα. Χωρίς να βιάζεται, άρχισε να προχωρά προς μέρος της.

Όταν πλησίασε αρκετά, παρατήρησε ότι ο εσωτερικός χώρος της αίθουσας ήταν στρογγυλός. Στο κέντρο της κυκλικής αίθουσας, έστεκε ένα μεγάλο πέτρινο βάθρο, πάνω στο οποίο υπήρχε ένα βιβλίο μέσα σε ένα γυάλινο κλουβί. Ο Θοδωρής αισθάνθηκε μια αόρατη δύναμη να τον καλεί. Χωρίς να το καταλάβει, είχε ήδη βρεθεί πάνω από το βάθρο, με το βλέμμα του στυλωμένο στο αρχαίο βιβλίο.

Αναρωτήθηκε τι λόγο μπορεί να είχε κάποιος για να “θάψει” σε ένα τέτοιο χώρο αυτό το αρχαίο βιβλίο. Μόνο ένας τρόπος υπήρχε να μάθει· έβγαλε το βιβλίο από το γυάλινο κλουβί, το άνοιξε και την ίδια ακριβώς στιγμή ένιωσε να χάνει τον κόσμο από τα πόδια του.

Όταν άνοιξε τα μάτια του, είδε ότι δεν βρισκόταν πλέον στη σκοτεινή και υγρή αίθουσα, αλλά σε μια καταπράσινη πεδιάδα, ανάμεσα σε δύο πανύψηλα βουνά, με μια λιμνοθάλασσα και καταρράκτες που έκοβαν την ανάσα. Δεν υπήρχε ούτε ένας ουρανοξύστης ή κάποιο άλλο από αυτά τα μουντά κτήρια της πόλης στον ορίζοντα, και μπορούσες άνετα να μυρίσεις το οξυγόνο στον αέρα. Ένα αίσθημα ευφορίας τον κατέλαβε.

Περπάταγε για αρκετή ώρα μέχρι που κάποια στιγμή άκουσε ένα θόρυβο από πίσω του. Γύρισε και αντίκρισε ένα λευκό άλογο να έρχεται προς το μέρος του. Όταν τον πλησίασε, το άλογο σταμάτησε, χλιμίντρησε και χτύπησε ελαφρά το μπροστινό αριστερό του πόδι στο έδαφος, σαν να ήθελε να του πει κάτι. Με μια απότομη κίνηση, το άλογο έκατσε κάτω. Χωρίς να μπορεί να το εξηγήσει, ο Θοδωρής ένιωσε ότι έπρεπε να το καβαλήσει. Διστακτικά, ακούμπησε τη ράχη του αλόγου και χωρίς δεύτερη σκέψη το καβάλησε. Το άλογο χλιμίντρησε μια ακόμη φορά, σηκώθηκε και ξεκίνησε να καλπάζει προς ένα μεγάλο καταπράσινο λόφο. Ο Θοδωρής κρατήθηκε γερά από τη χαίτη του αλόγου και για πρώτη φορά στη ζωή του ένιωσε τη σημαίνει ελευθερία.

Όταν το άλογο είχε φτάσει πλέον την κορυφή του λόφου, αυτό που είδε ο Θοδωρής τον ξάφνιασε. Μια μεγάλη γυάλινη πόλη, που λαμπύριζε ένα βαθύ κόκκινο χρώμα από τον ήλιο που έδυε, ξεπρόβαλε πίσω από τον λόφο. Το άλογο κατέβηκε σταθερά την πλαγιά και μετά από λίγο ο Θοδωρής βρέθηκε να κοιτάζει την μεγάλη και εντυπωσιακή είσοδο της πόλης. Ξαφνικά, η πόρτα φάνηκε να ανοίγει, και από μέσα ξεπρόβαλαν δεκάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά, με φανταχτερά ρούχα, που έδιναν την εντύπωση ότι ήταν αυτόφωτοι.

Το άλογο, έκατσε κάτω και ο Θοδωρής κατέβηκε από τη ράχη του, και κοίταξε με περιέργεια τους ανθρώπους που είχαν στηθεί όλοι απέναντι του. Δύο από αυτούς, ένας άνδρας και μια γυναίκα, έκαναν ένα βήμα μπροστά και ο άνδρας μίλησε με ζεστή και απαλή φωνή.

«Ονομάζομαι Ουρανός, και η γυναίκα δίπλα μου είναι η σύζυγος μου, η Γαία, και σε καλωσορίζουμε, αδερφέ μας», είπε ο άνδρας και άνοιξε διάπλατα τα χέρια του σαν να ήθελε να τον αγκαλιάσει.

«Που βρίσκομαι;», ρώτησε ο Θοδωρής

«Είσαι στην Ελεύθερη Πόλη, αδερφέ μας. Περπάτησε μαζί με την γυναίκα μου και εμένα, και όλες οι απορίες σου θα απαντηθούν», του είπε ο Ουρανός.

Ο Θοδωρής ακολούθησε δειλά-δειλά τον Ουρανό και τη γυναίκα του, τη Γαία, μέσα στην γυάλινη πόλη. Τα λόγια δεν μπορούσαν να περιγράψουν αυτό που έβλεπε. Η πόλη ήταν φτιαγμένη εξ' ολοκλήρου από γυαλί, και η επιφάνεια της αντικατόπτριζε τον εαυτό της και τους ανθρώπους που ζούσαν σε αυτή. Τίποτα δεν μπορούσε να μείνει κρυφό σε αυτή την πόλη, αλλά όπως του εξήγησε ο Ουρανός και η Γαία, η κοινωνία τους ήταν φτιαγμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε να υπάρχει διαφάνεια σε ότι και αν έκαναν. Με αυτό τον τρόπο όλοι λειτουργούσαν ως σύνολο και μοιραζόντουσαν όλα τα αγαθά που πρόσφερε η πόλη. Ήταν όλοι ίσοι μεταξύ τους, και ο Ουρανός και η γυναίκα του η Γαία, φρόντιζαν όλοι οι κάτοικοι να είναι ευτυχισμένοι και να μην τους λείπει τίποτα. Όπου και αν κοίταζε ο Θοδωρής, έβλεπε μόνο χαρούμενους και χαμογελαστούς ανθρώπους. Αν και θα έπρεπε να χαίρεται με αυτό που έβλεπε, ο Θοδωρής δεν μπορούσε να μη σκέφτεται την επιστροφή του πίσω στην χαοτική και μουντή Άσταουν, με την ανισότητα μεταξύ των Αμόλυντων και των εξαθλιωμένων Γκρίζων· και μόνο η σκέψη αυτή τον έπνιγε.

Ο Ουρανός εξήγησε στον Θοδωρή, ότι το βιβλίο που βρήκε ήταν το Βιβλίο των Ονείρων. Ένα αρχαίο βιβλίο που επέτρεπε στις ψυχές όσων ήθελαν, να μεταφερθούν στην Ελεύθερη Πόλη. Το ταξίδι όμως προς την Ελεύθερη Πόλη κόστιζε. Όλοι οι ταξιδιώτες έπρεπε να δώσουν λίγο από το αίμα τους σε κάθε ταξίδι. Προφανώς, το ίδιο πρέπει να είχε συμβεί και σε εκείνον, όταν άνοιξε το βιβλίο.

Πρέπει να περπατούσαν αρκετή ώρα, γιατί ο Θοδωρής ένιωθε λίγο εξαντλημένος. Είχαν φτάσει σε μία αστραφτερή πλατεία, που στο κέντρο της είχε μια μεγάλη βελανιδιά. Ζήτησε από τον Ουρανό και τη Γαία αν θα μπορούσε να ξαποστάσει για λίγο κάτω από τη βελανιδιά, μέχρι να είναι πάλι σε θέση να συνεχίσουν με την ξενάγηση.

«Ειλικρινά, δεν ξέρω τι με έπιασε. Νιώθω απίστευτα κουρασμένος και με το ζόρι στέκομαι όρθιος», είπε ο Θοδωρής απολογητικά.

«Μην ανησυχείς καλέ μου φίλε. Δεν είναι τίποτα. Απλά ήρθε η ώρα να γυρίσεις πίσω», τον καθησύχασε ο Ουρανός.

«Μα δεν θέλω να γυρίσω ακόμα πίσω», παραπονέθηκε ο Θοδωρής.

«Μπορείς να έρθεις πάλι, όταν και όποτε εσύ το αποφασίσεις. Όμως σκέψου πολύ καλά πριν πάρεις αυτή την απόφαση. Ο χρόνος σου εδώ πληρώνεται με αίμα - όσο περισσότερο αίμα, τόσο περισσότερο χρόνο θα έχεις», του απάντησε η Γαία.

Πλέον δεν είχε δύναμη ούτε να μιλήσει και με το ζόρι ακούμπησε την πλάτη του στο μεγάλο κορμό του δέντρου και έκλεισε τα μάτια του.

Όταν συνήλθε, ένιωσε έντονη κούραση, λες και κάποιος του είχε ρουφήξει όλη του την ενέργεια. Αισθάνθηκε τα βλέφαρά του βαριά και δυσκολεύτηκε να ανοίξει τα μάτια του. Όταν τελικά τα κατάφερε, είδε ότι βρισκόταν πίσω στην αίθουσα της υπόγειας σπηλιάς, ξαπλωμένος δίπλα στο βωμό, με το βιβλίο πίσω στη θέση του.

Παρατήρησε ότι στο πάτωμα, ακριβώς κάτω από το βιβλίο, υπήρχαν μερικές κηλίδες αίματος, και τότε είδε ένα κόψιμο στα δάκτυλα του. Το αίμα ήταν σίγουρα δικό του, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί πως είχε τραυματιστεί. Κανονικά, θα έπρεπε να είχε τρομάξει από την εμπειρία του, όμως το μόνο που ένιωθε ήταν ένα αίσθημα απώλειας - της απώλειας του παραδεισένιου τοπίου που μόλις είχε δει. Τότε θυμήθηκε αυτά που μόλις είχε ζήσει. Την Ελεύθερη Πόλη, με τα γυάλινα

κτήρια, το λευκό άλογο που τον οδήγησε στον Ουρανού και στη Γαία, όπως επίσης και τα τελευταία λόγια τους, σχετικά με το αίμα.

Κοίταξε μια ακόμα φορά το βιβλίο, και τότε κατάλαβε ότι εκείνο τού είχε πραγματοποιήσει το όνειρό του, ακριβώς όπως του είχε πει ο Ουρανός· να βρεθεί δηλαδή σε έναν ονειρικό κόσμο, και ως αντάλλαγμα αυτός θα έπρεπε να δώσει λίγο από το αίμα του. Αναλογίστηκε για μια στιγμή τι είχε συμβεί, και με ένα μειδίαμα που σχηματίστηκε στο πρόσωπό του, πήρε το δρόμο της επιστροφής γεμάτος ελπίδα.

Όταν γύρισε σπίτι του, είδε ότι οι γονείς του είχαν επιστρέψει και καθόντουσαν δίπλα από το τζάκι, όπως και συνήθιζαν κάθε βράδυ. Φυσικά, οι γονείς του δεν θα είχαν λόγο να ανησυχήσουν, μιας και ο Θοδωρής πέρναγε αρκετά βράδια στη βιβλιοθήκη. Χαιρέτησε τους γονείς του, αλλά όπως κάθε φορά, έτσι και τώρα, ήταν απορροφημένοι στις δικές τους συζητήσεις και δεν ανταποκρίθηκαν. Για μία ακόμα φορά, ένιωσε αόρατος.

Ανέβηκε στο δωμάτιό του και δεν ξανακατέβηκε μέχρι οι γονείς του να κοιμηθούν. Με αργά βήματα, πήγε στο σαλόνι και επέστρεψε το κλειδί στη θέση του. Οι γονείς του δεν θα καταλάβαιναν ποτέ ότι έλειπε, και με αυτή στη σκέψη γύρισε πίσω στο δωμάτιό του. Έβγαλε τα ρούχα του και πήγε στο μπάνιο να πλυθεί. Όταν είδε το είδωλό του στον καθρέφτη, του φάνηκε ότι ήταν λίγο χλωμός· μάλλον η εμπειρία του τον είχε εξουθενώσει. Σίγουρα ένας καλός ύπνος θα τον αναζωογονούσε. Εξαντλημένος, ξάπλωσε στο κρεβάτι και αποκοιμήθηκε.

Οι μέρες περνούσαν και ο Θοδωρής δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό του εκείνο τον ονειρικό κόσμο, όπου όλοι ήταν ίσοι, αγαπημένοι και χαρούμενοι, πόσο μάλλον όταν η θέα της Άσταουν, με τους Γκριζους να περιπλανώνται ανάμεσα στους άχρωμους και υποβλητικούς ουρανοξύστες, ένιωθε να τον πνίγει. Ήθελε τόσο απεγνωσμένα να επιστρέψει πίσω στα καταπράσινα λαγκάδια και στην Ελεύθερη Πόλη, όποιο και αν ήταν το κόστος.

Έτσι, ένα βράδυ που οι γονείς του έλειπαν από το σπίτι, πήρε το κλειδί από το χρηματοκιβώτιο και έφυγε πάλι για τη βιβλιοθήκη. Όπως και την πρώτη φορά, ήταν αρκετά προσεκτικός και δεν τον είδε κανείς να μπαίνει μέσα στην κρύπτη που οδηγούσε στη σκοτεινή σπηλιά.

Όταν έφτασε στην αίθουσα που βρισκόταν το βιβλίο, κοντοστάθηκε για μια στιγμή, και αναρωτήθηκε αν αυτό που είχε αποφασίσει να κάνει ήταν σωστό. Προχώρησε σταθερά προς το βιβλίο, το έβγαλε από το γυάλινο κλουβί του, και το άνοιξε. Ένιωσε πάλι αυτή τη μυστηριώδη ενέργεια και χωρίς δεύτερη σκέψη, έβγαλε ένα μαχαίρι από την τσέπη του και έκοψε τις φλέβες του. Το αίμα του απλώθηκε πάνω στις ανοιχτές σελίδες του βιβλίου και μια μαύρη μάζα, σαν πίσσα, ανέβλυσε από τις σελίδες του. Ένιωθε το σκοτάδι να τον κυριεύει και την πίσσα να τον σκεπάζει ολόκληρο, όπως τότε στο όνειρό του. Ξαφνικά επικράτησε το απόλυτο σκοτάδι.

Όταν ο Θοδωρής συνήλθε, είδε ότι είχε επιστρέψει πίσω σε εκείνο τον ονειρικό κόσμο. Το λευκό άλογο τον περίμενε να τον παραλάβει. Ανέβηκε στη ράχη του και ξεκίνησε το ταξίδι προς την ελευθερία.

Πίσω στην Άσταουν, οι γονείς του Θοδωρή μόλις είχαν επιστρέψει στο σπίτι. Όταν μπήκαν στο σαλόνι, είδαν ότι ο πίνακας είχε μετακινηθεί και ότι το χρηματοκιβώτιο ήταν ανοιχτό. Έντρομος ο πατέρας του Θοδωρή, είδε ότι έλειπε το κλειδί. Στη θέση του ήταν μόνο ένα γράμμα. Όταν το διάβασε, το μόνο που κατάφερε να πει ήταν ένα «Όχι Θεέ μου», και με μια άγρια κίνηση, άρπαξε τη γυναίκα του από το χέρι και έτρεξαν κατευθείαν στη βιβλιοθήκη, ουρλιάζοντας στο δρόμο για βοήθεια.

Όταν έφτασαν στη κρύπτη της βιβλιοθήκης, είδαν ότι η πόρτα ήταν ξεκλείδωτη. Οι γονείς του Θοδωρή κατέβηκαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν προς την κεντρική αίθουσα, φωνάζοντας το όνομά του όσο πιο δυνατά μπορούσαν. Όμως ήταν ήδη αργά. Δίπλα στο βιβλίο στεκόταν όρθιος ένας “Γκρίζος” άνθρωπος. Μια κραυγή ακούστηκε, και η μητέρα του Θοδωρή λιποθύμησε. Οι αρχηγοί των άλλων οικογενειών βρήκαν τον πατέρα να στέκεται αμίλητος και να κοιτάζει, αυτόν που κάποτε ήταν ο γιος του. Ένας από τους άλλους αρχηγούς τον πλησίασε, τον αγκάλιασε και του είπε, «Τουλάχιστον δεν θα είναι μόνος. Θα τον φροντίζουμε εμείς για όλη του τη ζωή, όπως και όλους τους άλλους “Γκρίζους”, και αυτός με τη σειρά του εμάς».

Επιστρέφοντας στο σπίτι, ένας δυνατός κρύος άνεμος τράνταξε την ανοιχτή πόρτα του σπιτιού και χίμηξε μέσα στον εσωτερικό του χώρο. Ένας μικρός σίφουνας δημιουργήθηκε γύρω από το πεταμένο γράμμα, το οποίο έλεγε: «Είμαι επιτέλους ελεύθερος» και, με τη δύναμη του αέρα, εξαφανίστηκε μέσα στη κρύα νύχτα.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ BENIOY

Ο Άγγελος

Το παντζούρι δεν είχε ασφαλίσει σωστά. Ο αέρας το χτυπούσε με ένα ακαθόριστο ρυθμικό μοτίβο. Μάταια προσπαθούσα να απομακρύνω από εκεί την προσοχή μου. Συνέχιζα όμως να αρνούμαι σθεναρά να βγω έξω στο σκοτάδι για να το σφίξω.

Ήταν εκεί έξω. Το ένιωθα. Μια συμπαγής σκιάδης παρουσία. Πηγαινοερχόταν έξω απ’ τα παράθυρα χρησιμοποιώντας τη φωνή του ανέμου για να ουρλιάζει οργισμένα μέσα απ’ τις χαραμάδες, προσπαθώντας ακατάπαυστα να με πλησιάσει. Η επιβλητικά περήφανη παρουσία του αγγέλου φτερούγιζε μανιασμένα ψάχνοντας πέρασμα.

“Τι θες επιτέλους;”, σκαρφάλωσε σαν λυγμός η αγωνία μου, “Πάρε πίσω ότι σου πήρα! Δεν ξέρω τι γυρεύεις από εμένα”, ζάρωσα ξεψυχισμένα δίπλα στη φωτιά.

Η απελπισία μου φωτίστηκε από έναν σκοτεινό διάδρομο. Μαγνητισμένη προχώρησα στο κάλεσμά του. Τα βήματά μου άφηναν χνάρια στην απάτητη σκόνη που έπνιγε τον ήχο τους. Σταμάτησα μόλις αντίκρισα την ετοιμόρροπη αποθήκη. Έσπρωξα την ξεχαρβαλωμένη πόρτα. Άφησε ένα σκούξιμο. Ήταν το μοναδικό που ακούστηκε. Η σιωπή βούλιαζε σε έναν πυθμένα λήθης όλα τα ξεχασμένα αντικείμενα, μεταμορφώνοντας τα σε άμορφους απροσδιόριστους όγκους στοιβαγμένους σε ιδιότυπες πυραμίδες εγκατάλειψης. Μισοθαμμένα κιβώτια, σαπισμένα χαρτόκουτα, λιωμένες σακούλες. Κοντάρια εργαλείων, σκουριασμένα μηχανήματα ανάμεσα σε παλιές βαλίτσες άλλης εποχής. Γύρισα το βλέμμα ολόγυρα. Ξύλινα ράφια πλαισίωναν τη μια πλευρά του τοίχου λυγισμένα απ’ το βάρος χρόνων. Μια σκελετωμένη αράχνη που ακροβατούσε με οδήγησε σε μια εσοχή τους.

Διστακτικά τέντωσα το χέρι μου. Τα ακροδάχτυλά μου άγγιξαν την παγωμένη πλάκα και ένας ψίθυρος τα διαπέρασε. Αντανακλαστικά το απέσυρα σαν να με χτύπησε ρεύμα. Κοντοστάθηκα παρατηρώντας επίμονα την γρανιτένια επιφάνεια, τις διαστάσεις που θύμιζαν ταφόπλακα, κάλυμμα σαρκοφάγου. Οι τρίχες ορθώθηκαν απ’ τη ράχη του λαιμού μέχρι τη βάση της ύπαρξής μου. Πήρα βαθιά ανάσα για να θωρακιστώ ενάντια στο φόβο που γεννιόταν μέσα μου. Κλείνοντας τα μάτια, την ψηλάφισα διατρέχοντας την αποφασιστικά, ακολουθώντας τα αυλάκια που ήταν σκαλισμένα πάνω της. Η εικόνα που άρχισε να σχηματίζεται στην οθόνη του μυαλού μου με τάραξε. Ενεργοποιημένη πλησίασα και με βιαστικές κινήσεις απομάκρυνα ότι με εμπόδιζε από την κατανόησή της. Το περίγραμμα του αγγέλου ξεπρόβαλλε σκαλισμένο πάνω στην πλάκα. Κάτω, χαμηλά, πάνω στα πόδια του, μια κακοφτιαγμένη κουλουριασμένη μορφή τον βάραινε, μια θλιβερή, μίζερη φιγούρα.

Πισωπάτησα. Κάτι άρχισε να μετακινείται μέσα μου. Μια απάντηση άρχισε να παίρνει μορφή. Η οροφή της αποθήκης έγερνε απειλητικά πάνω από το κεφάλι μου, οι τοίχοι της έκλειναν λιγοστεύοντας τον αποπνικτικό αέρα. Σαπίλα, αποσύνθεση, θαμμένα μυστικά. Ήξερα τι έπρεπε να κάνω.

Χωρίς να διστάσω, γύρισα κρατώντας ένα αναμμένο κλαδί. Έσυρα το γλιτσιασμένο μπιτόνι από το σωρό και έχυσα ολόγυρα το περιεχόμενό του. Μυρωδιά πετρελαίου χώθηκε στα ρουθούνια καλύπτοντας τις αντιρρήσεις

που τρομαγμένες αναδύονταν από τη φωνή της λογικής. Το κλαδί θαρρείς και ανέπνεε, προέκταση του χεριού, της ύπαρξής μου με κάθε μηδαμινή ροή αέρα. Η κόκκινη άκρη του ζωντάνευε σαν φοίνικας και μετά πάλι αποσυρόταν σε ξεψυχισμένες αποχρώσεις. Αποφασιστικά το πέταξα στοχεύοντας το εύφλεκτο υγρό. Οι πύρινες γλώσσες απλώθηκαν ακαριαία ακολουθώντας το μονοπάτι που είχα χαράξει, τυλίγοντας το σκοτάδι σε μια αστραφτερή λάμψη. Τριγμοί και σκουξίματα από τα υλικά που καταβροχθίζονταν ενώθηκαν με την πυκνή στήλη καπνού που υψώθηκε συνθέτοντας μια παράδοξη όπερα καταστροφής, προοιωνίζοντας την πολυπόθητη κάθαρση.

Με έναν υπόκωφο γδούπο κατέρρευσαν τα σαθρά στηρίγματα σκορπώντας ολόγυρα σταχτιές πεταλούδες. Προς στιγμή ο χρόνος φάνηκε να παγώνει, ο καπνός έπνιγε τα πάντα σαν αδιαπέραστη ομίχλη. Σφίχτηκα μουδιασμένη. Αλλά μόνο εγώ, κανένας άλλος δεν υπήρξε μάρτυρας, δεν κατάφερε να δει τον πύρινο άγγελο που τινάχτηκε απροειδοποίητα από τις στάχτες και εκτοξεύτηκε στον παγωμένο αέρα λογχίζοντας τα σκοτάδια που με κάλυπταν.

ΦΟΥΣΚΑΣ ΜΑΡΙΟΣ

Εκδίκηση

Το φεγγάρι χρυσός δίσκος ψηλά στον ουρανό, χαρίζει το φως του σε όποιον το έχει ανάγκη. Από κάτω, το δάσος με τα πεύκα, το γραφικό λιμανάκι και τα αρχοντικά σπίτια με τις πορτοκαλί και κόκκινες σκεπές συμπληρώνουν τον πίνακα.

Τούτη την ώρα που η φύση ηρεμεί, οι άνθρωποι συνεχίζουν να ζουν τις ζωές τους στα όνειρα τους, ή μάλλον στους εφιάλτες τους. Βίαιοι εφιάλτες γεμάτοι φωτιά και ουρλιαχτά. Οι προσευχές πριν ξαπλώσουν δεν βοηθούν. Πετάζονται στον ύπνο τους προσπαθώντας να γλιτώσουν...

Μια γυναικεία φιγούρα σέρνει τα βήματα της προς τη σιδερένια πόρτα του μικρού νεκροταφείου. Το φεγγάρι της φωτίζει τον δρόμο. Ας την ακολουθήσουμε.

Πλησιάζει τώρα στο μνήμα. Φωτογραφία μικρού αγοριού. Του δικού της αγοριού. Η ζωή της τελείωσε απότομα μια νύχτα πριν 6 μήνες. Τη νύχτα που της παρέδωσαν το άψυχο σώμα του. Μάτια υγρά. Δάκρυα που «γεμίζουν» τις ρυτίδες της.

Πως να νιώθει άραγε μια μητέρα που θάβει το παιδί της; Και πως να συνεχίσει;

Κάθε νύχτα ξαναζει την τελευταία του μέρα. Τον χαιρετάει με ένα φιλή στο μέτωπο. Τον βλέπει να φεύγει και ξανανιώθει την ίδια αγωνία. Δεν ήθελε να τον αφήσει αλλά ο μικρός επέμενε. Μα δε ήταν αυτοί οι συμμαθητές του που τον είχαν παρενοχλήσει στο παρελθόν;

Και μετά οι ατελείωτες στιγμές αυξανόμενης αγωνίας. Δεν επιστρέφει στην συμφωνημένη ώρα. Του το είχε τονίσει πολλές φορές. «Θα επιστρέψεις την ώρα που είπαμε, λεπτό αργότερα». Και δεν επιστρέφει. Αργά την νύχτα της φέρνει ο αστυνόμος τα κακά μαντάτα.

Η έκθεση του ιατροδικαστή την σοκάρει. Το σώμα κακοποιημένο, δεν πρόκειται για ατύχημα. Τις επόμενες μέρες θα βιώσει τη σιωπή των συμμαθητών του κατά την ανακριτική διαδικασία και την αδιαφορία των γονιών τους και των συγχωριανών της. Οι έρευνες άκαρπες.

«Μα γιατί δεν ενδιαφέρεται κανείς;». Κραυγές μέσα στην νύχτα.

Ποτέ δεν τους συμπάθησε! Μπορούσε πάντα να διακρίνει στην ματιά τους τον χλευασμό και την αποδοκιμασία. Ζούσε μόνη της με το μονάκριβό της. Δεν την είχαν συγχωρέσει για τα γεγονότα που είχαν συμβεί στο παρελθόν.

Καθώς οι μέρες κυλάνε αργά και βασανιστικά μια λέξη πλημμυρίζει κάθε της σκέψη. Συγκάλυψη! Δεν υπάρχουν άλλες λέξεις στα λεξικά. Συγκάλυψη! Το μυαλό της έχει πια θολώσει, η λογική ανοίγει την πόρτα και απομακρύνεται. Δεν θα συναντηθούν ποτέ ξανά!

Πως θα μπορέσει να συνεχίσει; Τι πρέπει να κάνει;

Η αποκαλυπτική στιγμή δεν θα αργήσει.

Είναι ξαπλωμένη. Δεν κοιμάται. Έχει μέρες να κοιμηθεί. Μαύροι κύκλοι, ρυτίδες και χλωμή όψη νεκρού. Τα μάτια ανοιχτά. Λιγοστό φως από τα φώτα του δρόμου περνάει στο δωμάτιο. Κοιτάει τις σκιές που κινούνται στο ταβάνι. Οι στιγμές περνούν. Ξαφνικά νιώθει μεγάλη κούραση. Σαν να της έχουν αφαιρέσει όλη την ενέργεια, όλο το αίμα. Τα ματόκλαδα της σιγά σιγά κλείνουν.

Ακούγεται μουσική από βιολί στο δωμάτιο. Κάπου έχει ξανακούσει την μελωδία αυτή. Κάθε λεπτό που περνάει και η μελωδία γίνεται πιο έντονη, πιο άγρια. Οι σκιές στροβιλίζονται με ένταση μέχρι που χάνουν την επαφή με τον ρυθμό. Κινούνται ανεξέλεγκτα τώρα και αποκτούν χρώμα. Αντί για μαύρο, κίτρινο και πορτοκαλί και κόκκινο. Οι σκιές έχουν γίνει φλόγες. Το ταβάνι παίρνει φωτιά. Η μουσική εκκωφαντική, άγρια, αγχωτική. Ένα σφυροκόπημα των αισθήσεων.

Ξαφνικά δυο μάτια κλειστά. Στο ταβάνι. Ξεπροβάλλουν μέσα από τις φλόγες. Δεν τα αναγνωρίζει μέχρι που ανοίγουν ξαφνικά διάπλατα. Εμφανίζονται και τα δυο του χείλη. Ανοίγουν. Το ουρλιαχτό φτάνει ως τα πέρατα του κόσμου. Το στόμα ξερνάει χιλιάδες βέλη φωτιάς προς κάθε κατεύθυνση. Ανοιγοκλείνει τώρα, κάτι προσπαθεί να πει αλλά δεν μπορεί να καταλάβει. Μια λέξη που επαναλαμβάνεται. Μια λέξη που λυτρώνει. Πετάγεται στον ύπνο της. Χαμογελάει...

Στο λεξικό έχει γραφτεί και μια δεύτερη λέξη. Μια λέξη που θα την βοηθήσει να συνεχίσει. Εκδίκηση! Μα ναι, τι υπέροχη λέξη! Θα πληρώσουν για αυτό που της έκαναν. Εκδίκηση!

Φτάνει λαχανιασμένη στο νεκροταφείο. Δεν την έχει δει κανείς. Η απουσία φεγγαριού και ο αραιός δημόσιος φωτισμός έχουν καλύψει τις πράξεις της και τη διαφυγή της. Το χωριό φαίνεται να κοιμάται. Όχι για πολύ.

Ακουμπάει στο μνήμα. Θέλει να το ζήσουν μαζί. Είναι η εκδίκηση τους. Το δώρο της για τα γενέθλια του. Περιμένει με αγωνία. Το βλέμμα της προς το χωριό, η ακοή της σε εγρήγορση.

Και ξαφνικά οι πολυπόθητες λάμπεις από τον οικισμό. Θυμάται το όνειρο - χιλιάδες βέλη φωτιάς έχουν βρει το στόχο τους. Ακούει ουρλιαχτά. Και σειρήνες. Μια πύρινη κόλαση! Τι όμορφη αίσθηση! Νιώθει να ξεχειλίζει από ενέργεια. Οι σειρήνες, η πιο γλυκιά μελωδία στα αυτιά της. Θέλει να χορέψει.

Τα δάκρυα έχουν στεγνώσει. Οι ρυτίδες έχουν καλυφθεί. Απόψε είναι γιορτή! Απόψε θα κοιμηθεί με το αγόρι της. Ευτυχισμένη...

ΜΑΡΙΑ ΓΚΟΥΦΑ

Ο Παρασκευάς έφυγε Σάββατο

Μένουμε στο ίδιο συγκρότημα πολυκατοικιών, εκείνος στην αριστερή και εγώ στην δεξιά. Οι δυο πολυκατοικίες μοιράζονταν τον ίδιο κήπο ο οποίος ήταν «δώρο Θεού» όπως είχα ακούσει να λέει πολλάκις η μητέρα του Παρασκευά, η κυρία Ευτυχία. Θυμάμαι ότι ήμουν λίγο μεγαλύτερη από εκείνον, ακριβώς πόσο δεν ξέρω και η αλήθεια είναι πως ούτε τότε με ένοιαζε, ούτε τώρα με νοιάζει. Ο Παρασκευάς ήταν ο φίλος μου. Χωρίς επίθετα, ηλικίες και διευθύνσεις (αν και τότε την ήξερα γιατί ήταν ίδια με την δική μου), ήταν απλώς ο φίλος μου. Ήταν απλώς ο Παρασκευάς.

Τα απογεύματα ήταν η αγαπημένη περίοδος της ημέρας μας. Τα ποδοβολητά μας έκαναν αντίλαλο – παράδοξο για τέσσερα μικροσκοπικά ποδαράκια να κάνουν τόσο σαματά. Ίσως επειδή έτσι δίνουμε το παρόν, ίσως επειδή η πολλή ευτυχία μάς έκανε πιο δυνατούς, πιο μεγάλους. Ουρλιάζαμε και ξεφωνίζαμε τόσο, που ορισμένες φορές απορούσαμε και εμείς οι ίδιοι με τους ήχους που παρήγαγε ο λαιμός μας. Έβγαινε τότε μια κυρία (η ίδια κάθε φορά) και μας τόνιζε πως θέλει να ξεκουραστεί και να κάνουμε ησυχία επιτέλους. Ποτέ δεν μας περιόρισε αυτό, όπως ποτέ δεν μας περιόρισε και ο βροχερός καιρός.

Τις βροχερές μέρες, παρατηρούσαμε ορισμένα πράγματα που τις υπόλοιπες μέρες δεν υπήρχαν – όπως η εντονότατη παρουσία των σκουληκιών και σαλιγκαριών που μας κρατούσε περισσότερο κάτω στον κήπο. Έβγαιναν οι μανάδες στα μπαλκόνια και μας φώναζαν να ανέβουμε, μας προειδοποιούσαν ότι θα αρρωστήσουμε και μας φοβέρizαν ότι δεν θα δούμε γλυκό ούτε για δείγμα. Δεν μας ένοιαζε, θα ‘πρεπε; Με κάτι μακριά και λεπτά ξυλαράκια σκουντούσαμε τα σκουλήκια και βλέπαμε πώς αυτά κουνιόντουσαν σπασμωδικά, αυτό πάντα μου προκαλούσε τρομάρα. Η αγαπημένη μου στιγμή ενός βροχερού απογεύματος ήταν οι αγώνες δρόμου που υποβάλλαμε τα σαλιγκάρια. Τα βάζαμε σε μια γραμμή και αυτά καθώς αρέσκονταν στο βρεγμένο δάπεδο προχωρούσαν προς κάθε κατεύθυνση. Άλλα έκαναν μεταβολή και πήγαιναν προς την αντίθετη κατεύθυνση, άλλα σκόρπιζαν στα πλάγια και ελάχιστα τελικά προχωρούσαν μπροστά. Ο νικητής συνήθως ήταν το πιο μεγάλο σαλιγκάρι. Εγώ του ακουμπούσα τις κεραίες και γέλαγα που τις μάζευε. Όταν τελειώναμε, πάντα μεταφέραμε τα σκουλήκια και τα σαλιγκάρια σε ασφαλές μέρος, με μπόλικο γρασίδι, για να μην κινδυνεύσουν να πατηθούν.

Τις μέρες που είχε καλό καιρό ο κήπος γέμιζε με μυρμήγκια. Μαύρες γραμμές που διακλαδίζονταν από την φωλιά σε όλο τον κήπο. Στον Παρασκευά άρεσε να τους χαλάει τον δρόμο και τα πατούσε μανιωδώς. Εγώ στεναχωριόμουν. Τον φώναζα δήθεν να κάνουμε κάτι άλλο αλλά πάντα με αγνοούσε και αυτό με στεναχωρούσε. Του εξηγούσα ότι και αυτά έχουν ζωή και είναι πολύ κρίμα γιατί αν νιώθουν, τα βασάνιζε. Εκείνος όμως δεν με άκουγε και συνέχιζε να τα πατάει ώπου να μην βλέπει άλλο κινούμενο. Και γέμιζε ο διάδρομος πατημένα μυρμήγκια. Πέρα όμως από αυτό, η παρατήρηση των πολυάσχολων εντόμων, η ανατομία σε οποιοδήποτε φυτό περιελάμβανε ο κήπος, η δημιουργία λακκούβων και το σκαρφάλωμα στα δέντρα αποτελούσαν απαραίτητο πρόγραμμα των ηλιόλουστων απογευμάτων μας.

Αγάπησα κάθε απόγευμα στον κήπο. Κάθε απόγευμα που ήμουν στον κήπο με τον Παρασκευά. Γιατί ο Παρασκευάς

ήταν ο φίλος μου. Ήταν ο Παρασκευάς.

Συνήθως, μετά τον κήπο πηγαίναμε στο σπίτι του. Η κυρία Ευτυχία μας έψηνε τοστάκια και έβαζε και βούτυρο. Και μου άρεσαν πολύ γιατί εμείς στο σπίτι ποτέ δεν βάζαμε βούτυρο. Μετά το γεύμα καθόμασταν στο πάτωμα του σαλονιού, παίρναμε από την μεγάλη βιβλιοθήκη που ήταν αριστερά κόμικς και διαβάζαμε για λίγο. Ο πατέρας του Παρασκευά, ο κύριος Σαράντης, έκανε συλλογή από μικρός. Είχε όλα τα Λούκι Λουκ σε σειρά, όλα τα Τεν-τεν σε σειρά, όλα τα Ιζνογκούντ σε σειρά. Μια ολόκληρη βιβλιοθήκη γεμάτη κόμικς. Κόμικς σε σειρά. Και ήταν ωραίο γιατί κάθε ήρωας έχει και το δικό του χρώμα στα βιβλία. Ήταν μια πολύχρωμη βιβλιοθήκη, όπως πολύχρωμη ήταν και η ζωή μας. Η κυρία Ευτυχία, φορώντας μια γκρι στενή, λεπτή φόρμα και ένα άσπρο φανελάκι με χοντρές τιράντες, καθόταν οκλαδόν στον καναπέ. Η κοιλιά της ολοστρόγγυλη –την είχα ρωτήσει και μου είχε πει πως περιμένει αγόρι- την ανάγκαζε να κάθεται με την πλάτη ολόισια. Φορούσε κάτι όμορφα γυαλιά μυωπίας, από αυτά που είναι χωρίς σκελετό γύρω από τον φακό και έχουν μονάχα τον βραχίονα ο οποίος είναι χρυσός και πολύ λεπτός. Πάντα κάτι διάβαζε. Εμείς, όταν τελειώναμε το δικό μας διάβασμα που το θεωρούσαμε εξίσου σοβαρό με το δικό της, σηκωνόμασταν και βάζαμε την κασέτα. Και ακούγαμε τον «Μορμόλη».

«Μια φορά και έναν καιρό, σ’ ένα δάσος σκοτεινό κατοικούσε μια γριά που ‘χε έντεκα παιδιά. Το ‘να πήγε για κυνήγι, τ’ άλλο κίνησε να φύγει για ταξίδι μακρινό πέρα στον ωκεανό, πέντε πήρανε τ’ αμάξι να πουλήσουνε μετάξι, τ’ άλλα δυο πήγαν φαντάροι κι άλλο ένα στο φεγγάρι. Έτσι, μένει στην γριά ένας γιόκας μοναχά. Βασιλιάς περνά μια μέρα με ωραία θυγατέρα που της πήρε την μιλιά κάποια μάγισσα κακιά.

Ο κακός ο δράκος πάλι είχε μέλι στο μπουκάλι, όποιος έτρωγε το μέλι ψάρευε μεγάλο χέλι και το χέλι στο τηγάνι όποιος τόλμαγε να βάνει, έβγαζε μεγάλη γλώσσα και κακάριζε σαν κλώσα. Λέει ο βασιλιάς στο νιο: “Ποιος θα πάει στο βουνό; Να ‘βρει το κακό τσακάλι να το βάλει στο μπουκάλι, και του μπουκαλιού το μέλι να το φάει και να ‘βρει χέλι, να το φέρει στο παιδί μου και να πάρει την ευχή μου;». Κίνησε το νιο παιδί, και φοβάται μην χαθεί μα και οι άλλοι στο παλάτι, άγρυπνοι, δεν κλείνουν μάτι. Πώς εγίνηκε το πράμα θα το δούμε απόψε αντάμα και όποιος όρεξη δεν έχει, ως εδώ και μη παρέκει.»

Ήταν η φωνή του αφηγητή, βραχνή και αγαπημένη. Τραγουδούσε αργά και σε κάποια σημεία πήγαινε πιο γρήγορα και πιο γρήγορα και πιο γρήγορα και εμείς σηκωνόμασταν γιατί μας άρεσε και τρέχαμε γύρω από το τραπεζάκι που ήταν μπροστά από τον καναπέ που καθόταν η κυρία Ευτυχία.

Και η παράσταση του Μορμόλη συνεχιζόταν στην κασέτα και η δική μας στο σαλόνι του Παρασκευά...

Σε κάποιο σημείο η αφήγηση διακόπτονταν από ενστάσεις κάποιων παιδιών σχετικά με το παραμύθι αυτό. Ο παραμυθάς μην μπορώντας να ικανοποιήσει την επιθυμία των παιδιών – να τους πει δηλαδή «ένα παραμύθι χωρίς δράκους και μάγισσες, χωρίς παλάτια και βασιλοπούλες» -, τα άφησε να του διηγηθούν εκείνα ένα παραμύθι με «παιδιά σαν και εμάς και μεγάλους σαν τους μεγάλους!». Και εκεί άρχιζε ένα άλλο παραμύθι με διαλόγους και μουσική. Συνήθως, μετά από κάθε αναφορά στον Μορμόλη διακοπτόταν η ροή των διαλόγων και παρεμβалλόταν τραγουδιστά «Ο Μορμόλης, οι Μορμόλεις και εμείς είμαστε εμείς!» ή «Ο Μορμόλης, ο Μορμόλης, είναι το στοιχείο της πόλης!». Όταν ακουγόταν το δεύτερο εμείς πεταγόμασταν αλαλάζοντας και κραυγάζοντας αρχίζαμε το ξέφρενο γύρω-γύρω από το τραπεζάκι. Κάναμε «ουουουου» σαν τους Ινδιάνους σε ένα έργο που είχαμε δει μια φορά, και η κυρία Ευτυχία έβγαζε τα γυαλιά της και γέλαγε με την καρδιά της μέχρι που κοκκίνιζε και λαχάνιαζε.

Αγάπησα κάθε απόγευμα που ήμουν στο σπίτι του Παρασκευά. Γιατί ο Παρασκευάς ήταν ο φίλος μου. Ήταν ο

Παρασκευάς.

Κάποια φορά, καθώς σκαλίζαμε το χώμα με κάτι στραβά ξυλαράκια ο Παρασκευάς με κοίταξε και μου είπε «Ο μπαμπάς και η μαμά μου είπαν ότι μετακομίζουμε». Εγώ του έδειξα ένα σκαθάρι που είχε γαντζωθεί πάνω στο ξυλαράκι μου, το παρατηρήσαμε λίγο και μετά βαρεθήκαμε. Είδα παρακάτω ένα από αυτά τα λουλούδια που τα φυσάς και σκορπίζουν τον μπαμπακένιο ανθό τους. Πήγα να το κόψω αλλά ήταν πολύ σκληρό το κοτσάνι και μου μάτωσε το χέρι.

Ένα πρωινό Σαββάτου με ξύπνησε ένας θόρυβος. Βγήκα στο μπαλκόνι να δω τι συμβαίνει. Άγνωστοι άνθρωποι σήκωναν το τραπέζι της βεράντας του Παρασκευά. Η μπαλκονόπορτα ανοιχτή έβλεπε σε ένα άδειο σαλόνι. Η βιβλιοθήκη; Ο καναπές; Το τραπεζάκι; Τι συμβαίνει; Και εκείνη την στιγμή, έμαθα τι σημαίνει το ρήμα «μετακομίζω». Σημαίνει πως χάνεις το φίλο σου... Πέρασε ώρα. Εγώ απλά στεκόμουν στην βεράντα και περίμενα χωρίς να ξέρω τι περιμένω. Ίσως να μην μπορούσα να μετακινηθώ. Ύστερα από ώρα είδα την κυρία Ευτυχία να βγαίνει από την είσοδο της πολυκατοικίας τους. Πίσω της ο Παρασκευάς. Κάθισα κάτω στο μάρμαρο και κρύφτηκα πίσω από την ορτανσία γιατί δεν ήθελα να με δουν. Ο Παρασκευάς κλώτσαγε ένα πετραδάκι και είχε το κεφάλι σκυφτό. Προχώρησαν. Λίγο παρακάτω μια μαύρη γραμμή από μυρμήγκια. Και ο Παρασκευάς κάνει έναν μικρό, ατσούμπαλο σάλτο για να μην τα πατήσει... Δεν ήθελα να δω άλλο. Δεν ήθελα να δω τον φίλο μου να φεύγει γιατί δεν γινόταν να φύγει γιατί έμενε εδώ μαζί μου και γιατί ήμασταν καλά και ήμασταν ευτυχισμένοι... Πήγα στο δωμάτιο μου και ξάπλωσα στο κρεβάτι, γύρισα το κεφάλι μου στον τοίχο και έκλεισα τα μάτια. Το τραγούδι του Μορμόλη γρήγορο και ανακατεμένο σαν βουητό, σαν το σύριγμα του αέρα στα παντζούρια, έπαιζε σε ξέφρενους ρυθμούς μέσα στο κεφάλι μου. Όχι. Δεν ήθελα να χάσω τα απογεύματα στον κήπο, τα τοστάκια με το βούτυρο, δεν ήθελα να χάσω την πολύχρωμη βιβλιοθήκη και την πολύχρωμη ζωή μας, δεν ήθελα να χάσω το τραπεζάκι, τα ξέφρενα γύρω-γύρω και τον Μορμόλη. Δεν ήθελα και δεν μπορούσα. Γιατί ακόμα και αν στο δικό μου τοστ έβαζα βούτυρο δεν θα ήταν ποτέ το ίδιο, γιατί ακόμα και αν αγόραζα ένα κόμικς δεν θα ήταν ποτέ το ίδιο, γιατί ακόμα και αν αγόραζα την κασέτα του Μορμόλη δεν θα ήταν ποτέ το ίδιο. Τίποτα δεν θα ήταν ποτέ ίδιο χωρίς τον Παρασκευά. Χωρίς τον φίλο μου. Και τότε θύμωσα και πήγα στο ψυγείο και πήρα ένα παγωτό φράουλα που ήταν το αγαπημένο μου αλλά που πάντα έτρωγα όταν δεν ήμουν με τον Παρασκευά γιατί εκείνος είχε αλλεργία στις φράουλες. Όμως όχι, ούτε το παγωτό ήταν ίδιο. Δεν είχε την ίδια γεύση και η ευτυχία που φώλιαζε μέσα μας και που μας έκανε δυνατούς, απουσίαζε τώρα και ένιωθα τόσο αδύναμη και τόσο μόνη.

Ένα Σάββατο μου πήρε τον Παρασκευά. Ένα Σάββατο μου πήρε τον φίλο μου. Ο Παρασκευάς δεν ήταν ένας φίλος. Ήταν ο φίλος μου. Ήταν τα απογεύματα μου.

Αγάπησα κάθε απόγευμα στον κήπο.

Κάθε απόγευμα που ήμουν στον κήπο με τον Παρασκευά.

Αγάπησα κάθε απόγευμα που ήμουν στο σπίτι του Παρασκευά.

Γιατί ο Παρασκευάς ήταν ο φίλος μου.

Ήταν ο Παρασκευάς.

Τις προάλλες και ύστερα από πολλά χρόνια, μπορεί και δεκαπέντε, συναντηθήκαμε τυχαία. Χαιρετηθήκαμε τυπικά και μιλήσαμε για λίγη ώρα. Βιαζόταν, είχε κάπου να πάει. Χωρίς να καταλάβω το πώς, τον ρώτησα:

-Τι απέγινε ο Μορμόλης;

Και εκείνος σαν να το περίμενε, χαμήλωσε το βλέμμα όπως όταν την μέρα που έφευγε και κλωτσούσε το πετραδάκι.

-Ο Μορμόλης χάθηκε. Χάθηκε στην μετακόμιση...

Μιλήσαμε ελάχιστα και έφυγε.

Καθώς τον έβλεπα να απομακρύνεται, σαν να τον ξαναείδα μικρούλη να φεύγει όπως τότε. Και φώναξα: «Αχ Παρασκευά, μείνε! Μείνε και ας πατάς τα μυρμήγκια!». Όμως ακούστηκε ένα μουρμουρητό και όχι φωνή. Έτσι, ο Παρασκευάς που έφευγε, ο Παρασκευάς ο φίλος μου, δεν με άκουσε.

Αχ.. Ας έμενε και ας πατούσε τα μυρμήγκια!...

ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ ΒΑΡΒΑΡΑ

Η Φυλακή της Βασίλισσας

Ξύπνησε ξαφνικά, αρκετά νωρίτερα από τη συνηθισμένη της ώρα. Είδε όμως ότι είχε αρχίσει να ξημερώνει. Τι όμορφο θέαμα να βλέπεις την ανατολή του ήλιου αλλά δυστυχώς, για άλλη μια μέρα, η ίδια δεν μπορεί συνειδητά να χαρεί με τα πλούτη της φύσης, με τα απλά πράγματα της ζωής. Ένωσε το σώμα της τόσο ζωντανό, σε εγρήγορση, σαν να μην κοιμόταν λίγα δευτερόλεπτα πριν. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά αλλά ταυτόχρονα ένιωθε να σηκώνεται από το κρεβάτι με κομμένη την ανάσα, σαν ετοιμοθάνατη.

Κοίταξε γύρω της ψάχνοντας την αιτία που την έκανε να τρομάξει, μήπως και παρατηρούσε κάτι παράξενο, αλλά το μικρό τους δωμάτιο της φαινόταν το ίδιο όπως ήταν και την προηγούμενη ημέρα πριν να πάει να ξαπλώσει. Ο φόβος ήταν. Για άλλη μια φορά, αυτός ο φόβος ότι θα επιστρέψει από τη δουλειά του νυχτοφύλακα και θα ξεκινήσει ο ίδιος κύκλος κακοποίησης μιας καινούργιας ημέρας την παρέλυε. Έπρεπε να βιαστεί, να τα έχει όλα έτοιμα, διαφορετικά θα άκουγε πάλι τα ίδια υποτιμητικά λόγια, για τις ικανότητές της, τις ελλείψεις, την ομορφιά της, που χάθηκε με το πέρασμα του χρόνου, το σώμα της, που άλλαξε μετά από τη γέννηση των δύο κοριτσιών τους. Πόσο άχρηστη ήταν η ύπαρξή της, πόσο λάθος. Άχρηστη μάνα, άχρηστη νοικοκυρά, άχρηστη σύζυγος. Είχε πια ποτίσει μέσα της αυτή η πεποίθηση. Ή μήπως υπήρχε εκεί ριζωμένη από παλιά, από παιδί ακόμα, και τώρα επιβεβαιώνεται; Βρίσκεις αυτό που χρειάζεσαι. Ζεις τη ζωή που θα σ' εξελίξει. Μια νέα πεποίθηση ξεκίνησε να ριζώνει στο μυαλό της η οποία έψαχνε να βρει χώρο ανάμεσα σε άλλες, πιο παλιές, αυτές της μικρής Μαιρούλας.

Συχνά αναπολούσε την αρχή της γνωριμίας τους. Ήταν και τότε κάθε νέα ημέρα μια ίδια ημέρα. Αλλά είχε εντελώς διαφορετικό υπόβαθρο. Ήταν συγκαταβατικός, ευγενικός, στοργικός, ενθουσιώδης, υποστηρικτικός και ενίοτε στοργικός. Ότι δηλαδή δεν είχε προσφέρει απλόχερα η ίδια στον εαυτό της. Αυτό της έδινε δύναμη να τον υπομένει στο τώρα, μια ελπίδα ότι τα πράγματα θα γινόταν όπως τότε. Αυτό και η ύπαρξη των δύο κοριτσιών τους. Να τις προστατεύσει. Μετά κατάλαβε ότι η «λειτουργία» της αρχικής συμπεριφοράς του μ' αυτό τον τρόπο ήταν μεθοδευμένη και με δεύτερες σκέψεις πάντα. Δυστυχώς όχι υποκινούμενη από αγνά συναισθήματα.

Σηκώθηκε ταραγμένη όταν είδε το ρολόι. Πως είχε ξεχαστεί έτσι;; Όταν ξεκινούσε να σκέφτεται και να φέρνει όλη τη ζωή της μπροστά στα μάτια της, να αναλύει, να υπεραναλύει, να παραλύει η ώρα περνούσε χωρίς να έχει καμία αίσθηση του χρόνου. Και πάντα κατέληγε στο ίδιο συμπέρασμα. Πόσο βαθιά τραυματισμένη, πόσο πληγωμένη, πόσο αδικημένη. Κι όμως δεν έκανε απολύτως τίποτα για να τα αλλάξει αυτό. Ήταν σαν φυλακισμένη. Σε μια φυλακή δικής της επινόησης. Ίσως γιατί πίστευε ότι αυτό αξίζει. Κι αν όχι αυτό, πάντως όχι κάτι καλύτερο.

Το φως του ήλιου πλέον έλουζε το δωμάτιο καθώς εισέβαλε από το παράθυρο με τις ανοιχτές κουρτίνες. Και τότε τα είδε. Τρία κάθετα σίδερα στο μικρό παράθυρο και τέσσερα στο μεγαλύτερο. Ήταν αλήθεια ή ήταν μια παραίσθηση;; Ένωσε πάλι τους παλμούς της καρδιάς της να αυξάνουν. Πήγε στα κρεβάτια των παιδιών της. Ακόμα κοιμόταν ήσυχα και γαλήνια. Τι όμορφες που ήταν. Πόσο τις αγαπούσε, βαθιά, αληθινά. Οι μικρές της πριγκίπισσες. Συχνά έπαιζαν αυτούς

τους ρόλους, της βασίλισσας και της πριγκίπισσας. Η μικρή της κόρη, τεσσάρων ετών, το απολάμβανε περισσότερο. Πάντα όταν ήταν μόνες τους, με την αδερφή της.

Η μικρή Χρυσανθούλα άρχισε ξαφνικά να κλαίει. Την φώναζε δυνατά γιατί είχε δει έναν εφιάλτη και ήθελε την καθησυχαστική αγκαλιά της. Μαμά είδα ένα παράξενο όνειρο, της είπε. Ήταν χειμώνας, ήμασταν σε ένα καταφύγιο μέσα σ ένα πυκνό δάσος και το χιόνι σκέπαζε της εξώπορτα μέχρι τη μέση. Τότε κοίταξα έξω από το παράθυρο, κι ενώ το τοπίο ήταν μαγευτικό, ήταν ταυτόχρονα και τρομακτικό. Τότε είδα τον μπαμπά, ντυμένο σαν βασιλιά με μια μπλε σκούρη βελούδινη στολή με χρυσά κορδόνια, να είναι ανεβασμένος πάνω σ ένα τεράστιο καφέ άλογο που κάλπαζε με λύσσα και μανία. Έτρεχε σαν τρελό και τότε χάθηκε στο δάσος. Εμείς θέλαμε να βγούμε από το σπίτι μαμά, μου είπε, αλλά δεν μπορούσαμε γιατί το χιόνι είχε σκεπάσει όλη την πόρτα. Προσπαθούσες ν ανοίξεις με όλη σου τη δύναμη αλλά είπες ότι ήταν κλειδωμένα. Μην ανησυχείς κόρη μου της είπα με σφιγμένο το στομάχι. Ήταν απλά ένας εφιάλτης. Έλα να δεις από το παράθυρο. Είναι άνοιξη πια. Η αγαπημένη σου εποχή.

Ένωσε ένα γλυκό φιλί στο μάγουλο. Ήταν η μεγάλη της κόρη, η Έρικα της. Το ξεχωριστό της πλάσμα. Αυτό το παιδί είχε όλα τα χαρίσματα των ανθρώπων. Ξύπνα μανούλα, πέρασε η ώρα. Παρακοιμήθηκες σήμερα. Σήμερα είναι Κυριακή και έχει μια τέλεια ημέρα. Θα θέλαμε να πάμε μια βόλτα για πικνίκ στην εξοχή.

Και τότε, μετά τα φιλιά και τα χάδια, «ξύπνησε». Ξύπνησε και είδε τα κλειδιά πάνω στο τραπέζι. Τα κλειδιά της φυλακής της. Τα είχε πάρει πίσω. Όχι εύκολα, όχι ανώδυνα, όχι γρήγορα. Μόνο η ίδια κρατούσε πλέον τα κλειδιά της φυλακής της. Κι έδωσε μια υπόσχεση εκείνη την ημέρα για ολοκληρωτική απελευθέρωση, του νου και της καρδιάς της. Δεν περίμενε κανέναν να έρθει εκείνο το πρωινό. Και κανένα από τα επόμενα πρωινά. Η καρδιά της φτερούγισε σαν από χαρά. Χαμογέλασε ξεκάθαρα αυτή τη φορά. Ήταν πια ελεύθερη.....

ΣΙΝΤΟΥ ΕΛΕΝΗ

Η ποθητή μορφή

Κάθε βράδυ ξυπνάω ιδρωμένος, με το κεφάλι μου να τρίζει από τον πόνο και την αγωνία. Δεν ξέρω πόσος καιρός έχει περάσει, σταμάτησα να μετράω, ίσως να είναι και χρόνια. Νομίζω πως πρώτη φορά που βρέθηκα αντιμέτωπος με την ονειρική αυτή μορφή, ήταν στα δέκα μου χρόνια. Αυτό το όνειρο είναι τόσο ζωντανό που με κάνει να ζω κάθε λεπτομέρεια, κάθε ανάσα, κάθε χτύπο, κάθε σταγόνα βροχής που πέφτει πάνω στο αξύριστο πρόσωπο μου. Βρίσκομαι λοιπόν, στον ίδιο δρόμο καθώς το φεγγάρι παίρνει τη θέση του ήλιου ζωηρό και μοχθηρό. Περπατάω για περίπου δέκα μέτρα, ώσπου φτάνω κάτω από τις ανθισμένες κερασιές, που σκορπάνε τα λουλούδια τους δεξιά αριστερά, από το ανοιξιάτικο αεράκι που μυρίζει χώμα και άνθη λεμονιάς. Συνεχίζω να βαδίζω πιο αργά τώρα, λες και κάποια αόρατη οντότητα με τραβάει πίσω, αρχίζω να ιδρώνω, να κοιτάζω ασταμάτητα τριγύρω, να πασχίζω να βρω ένα φως, ένα άνοιγμα ελπίδας μέσα στην τόση σκοτεινιά που έχει πνίξει τα πάντα. Ξαφνικά χαμογελάω. Όχι δεν χαμογελάω, μειδιάω με μια υποψία χαμόγελου. Η ομίχλη έρχεται μαινόμενη από τ' αριστερά μου και με τυλίγει ρομαντικά, σχεδόν ερωτικά. Φλέγομαι από πόθο. Στρέφω το βλέμμα μου στο τέλος του δρόμου και βλέπω εκείνη την μυστήρια, σκοτεινή γυναίκα, με τα μακριά μαύρα μαλλιά και τα γυαλιστερά πράσινα μάτια. Αλλά στέκει και με κοιτά. Δεν κινείται, δεν μιλάει, αμφιβάλλω αν αναπνέει κιόλας. Μια μεγάλη φωτιά αρχίζει να ξεδιπλώνει τη μανία της πίσω μου κι εγώ τρέχω πανικόβλητος να σωθώ. Φτάνω μέχρι εκείνη και μετά ακινητοποιούμαι ακαριαία. Το χέρι της σηκώνεται και με αγγίζει στο στήθος, η καρδιά μου αρχίζει να χτυπάει σαν τρελή, θυμίζει χαλασμένο ρολόι που οι δείκτες του γυρίζουν δίχως σταματημό, τικ τακ, τικ τακ. Το βλέμμα μου θολώνει κι έπειτα έρχεται ξανά η ομίχλη. Αν κοιτάξεις προσεκτικά τα μάτια μου θα την δεις που κατοικεί εκεί, σε ανύποπτο χρόνο θα σε τυλίξει και θα σ' εγκλωβίσει, γιατί έτσι κάνει η ομίχλη, σε σκεπάζει και αδυνατείς να δραπετεύσεις από το λευκό της πέπλο, σε καταπνίγει, ακριβώς όπως και ο έρωτας. Αδίστακτα και μοχθηρά γίνεσαι έρμαιο τους. Δεν μπορείς να δραπετεύσεις ούτε από την ομίχλη, ούτε από τον έρωτα. Ξανασηκώνω το βλέμμα μου προς την αιθέρια ύπαρξη. Το βλέμμα της έχει μια τρομακτική νηνεμία που δεν συμβαδίζει με το οργιώδες τοπίο τριγύρω.

«Ποια είσαι;» ψιθυρίζω σφίγγοντας τα χείλη, νιώθω μια ακατανίκητη έλξη για εκείνη να θεριεύει μέσα στο σώμα μου. Ξαφνικά ξεκινά η μπόρα, αστραπές και βροντές, χορεύουν ασταμάτητα στο μαύρο της νύχτας. Ακόμα δεν έχω λάβει απάντηση. Και τότε ξυπνάω, ανοίγω τα μάτια μου και το πρόσωπο μου είναι χωμένο μέσα στο μπορντό, γεμάτο πούπουλα, ρουστίκ μαξιλάρι, κειμήλιο της μητέρας μου. Κάνω ένα τεράστιο άλμα πίσω στη λογική, αδυνατώ όμως να ξεφύγω από την εξαιρετική μορφή της γυναίκας που με καθηλώνει κάθε βράδυ. Σηκώνομαι αργά και κάθομαι για λίγο στην άκρη του ξύλινου κρεβατιού, από βελανιδιά. Βουτάω το κεφάλι μου μέσα στα χέρια για να συνέλθω. Κάθε πρωί ακριβώς η ίδια ρουτίνα. Έως σήμερα. Η πόρτα χτύπησε και από πίσω της στέκονταν η ονειρική μορφή. Με αγκάλιασε και χαμογέλασε πλατιά. Ένιωθα πως Βυθίζομαι σε έναν άλλο νέο κόσμο, γεμάτο μεθυστικά αρώματα και πολύχρωμα άνθη.

«Είμαι ο θάνατος» μου απάντησε εν τελεί και αφέθηκα επιτέλους δίχως φόβο στα χέρια της.

ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Πρόσεχε τι εύχεσαι

Υπάρχει ένα πολύ γνωστό γνωμικό. “Πρόσεχε τι εύχεσαι”. Το χρησιμοποιούμε όταν θέλουμε να πούμε ότι πολλές φορές προβαίνουμε σε ενέργειες χωρίς να αναλογιστούμε το κόστος των ενεργειών αυτών. Τώρα θα αναρωτιέστε γιατί σας τα λέω αυτά. Μην ανησυχείτε όλα θα ξεκαθαρίσουν όταν σας διηγηθώ την ιστορία μου.

Ονομάζομαι Πάρης Δήμας. Είμαι 38 χρονών και παντρεμένος με μια πολύ καλή και υπομονετική γυναίκα, την Φωτεινή. Εργαζόμουν σε μια εταιρία εισαγωγών-εξαγωγών ως υπάλληλος γραφείου. Ήμουν υπεύθυνος για την διαχείριση της ιστοσελίδας της εταιρίας. “Έπρεπε να ανανεώνω τις τιμές των προϊόντων, να ανεβάζω καινούργια προϊόντα και διάφορα τεχνικά άρθρα. Όμως τα καθήκοντα μου δεν περιορίζονταν εκεί. Έπρεπε να κάνω και εξωτερικές δουλειές όπως να μεταφέρω το αφεντικό σπίτι του, την γυναίκα του για ψώνια και άλλα. Όπως καταλαβαίνετε δεν ήταν ακριβώς η δουλειά των ονείρων μου, καθώς πέρασα πολλά χρόνια στα θρανία αποκομίζοντας δυο πτυχία, αλλά στην Ελλάδα και ειδικά στην Θεσσαλονίκη δεν μπορείς να είσαι επιλεκτικός. Δεν υπάρχουν πολλές ευκαιρίες.

Ιδιοκτήτης της εταιρίας ήταν ο Θεόδωρος Καλογερόπουλος, ετών 70, αυτοδημιούργητος και υπερβολικά απαιτητικός. Διοικούσε την εταιρία μαζί με τον γιό του Δημήτρη, ετών 38 όπως εγώ. Εκτός από εμένα υπήρχε και άλλη μια υπάλληλος η Όλγα η οποία εργαζόταν στο λογιστήριο. Πολλές φορές ερχόταν στο γραφείο μου και πιάναμε τη κουβέντα, με προσοχή όμως μη μας αντιληφθούν τα αφεντικά.

Το γραφείο μου το αποκαλούσαν εργαστήριο αλλά περισσότερο έμοιαζε με αποθήκη. Ήταν κλειστό χωρίς κανένα παράθυρο. Παντού υπήρχαν κούτες και εργαλεία ακόμα και πάνω στον πάγκο με τον επιτραπέζιο υπολογιστή. Η εταιρία βρισκόταν στο κέντρο της Θεσσαλονίκης στην περιοχή του Βαρδάρη. Το σπίτι μου είναι στην οδό Κασσάνδρου, σχετικά κοντά για αυτό πολλές φορές επέλεγα να πηγαίνω με τα πόδια. Το περπάτημα εξάλλου με βοηθάει να σκέφτομαι και με χαλαρώνει.

Η δουλειά ήταν απίστευτα ανιαρή. Οι ώρες δεν πέρναγαν με τίποτα. Πολλές φορές κοιτούσα το μεγάλο ρολόι πάνω από το κεφάλι μου και ένιωθα ότι οι δείκτες ήταν κολλημένοι στο ίδιο μέρος. Την κατάσταση δεν βοηθούσε καθόλου το γεγονός ότι το γραφείο ήταν κλειστό από παντού χωρίς παράθυρα. Η πρόσληψη μου έγινε τον Μάιο με σύμβαση ορισμένου χρόνου ως τον Ιούλιο. Αν πήγαιναν όλα καλά και έμεναν ευχαριστημένοι θα μετατρέποταν σε αορίστου. Η ζέστη, ειδικά όσο πλησιάζαμε προς τον Αύγουστο ήταν έντονη και η ατμόσφαιρα στο γραφείο αποπνικτική. Υπήρχε βέβαια κλιματισμός αλλά δεν μου επέτρεπαν να τον χρησιμοποιώ όποτε ήθελα.

Σήμερα το πρωί λοιπόν, ημέρα Παρασκευή, ήρθε ο Δημήτρης στο γραφείο μου. Καθόμουν στον υπολογιστή όπως κάθε μέρα όταν άκουσα την φωνή του.

«Πάρη μπορείς να έρθεις στο γραφείο; Θέλουμε να σου μιλήσουμε εγώ και ο πατέρας μου.»

«Ναι φυσικά, έρχομαι αμέσως.» Ήμουν πολύ περίεργος. Τι να με ήθελαν άραγε; Μήπως να ανανεώσουμε την σύμβαση;

Αυτό πρέπει να ήταν, εξάλλου πέρασαν οι τρεις δοκιμαστικοί μήνες και θα πρέπει να είχαν σχηματίσει μια γνώμη. Όσο για εμένα έδωσα τον καλύτερο μου εαυτό. Ποτέ δεν έλεγα όχι.

Χτύπησα την πόρτα και μόλις άκουσα το “Πέρασε” άνοιξα και μπήκα μέσα. Το γραφείο του γέρου ήταν αριστερά και του Δημήτρη δεξιά. Πάντα αναρωτιόμουν αν τα είχαν τοποθετήσει τυχαία έτσι ή αν εξυπηρετούσε κάποιον άλλο σκοπό. Τώρα είμαι σίγουρος ότι το έκαναν για να έχουν τον υπάλληλο ανάμεσα τους σε μειονεκτική θέση.

Ο Θεόδωρος μου έδειξε με το χέρι του την καρέκλα μπροστά στο γραφείο του για να καθίσω. Τον λόγο πήρε ο Δημήτρης.

«Πάρη σε φωνάξαμε εδώ για να μιλήσουμε για την σύμβαση σου. Πέρασαν οι τρεις μήνες που είχαμε συμφωνήσει οπότε θα πρέπει ή να την διακόψουμε ή να την συνεχίσουμε.

«Να την κάνουμε αορίστου.» Τον διέκοψα.

«Ναι σωστά να την κάνουμε αορίστου, όχι απλά να την συνεχίσουμε.» Συμπλήρωσε ενοχλημένος από την διακοπή. «Η απόδοση και η συμπεριφορά σου όλο αυτό το διάστημα ήταν αρκετά ικανοποιητική. Όμως οι συνθήκες δεν επιτρέπουν να συνεχίσουμε την συνεργασία μας.»

Μου φάνηκε πως δεν άκουσα καλά.

«Συγγνώμη, αφού είστε ευχαριστημένοι μαζί μου γιατί πρέπει να φύγω;»

«Η πρόσληψη σου έγινε διότι αποφασίσαμε να μπούμε και εμείς στο ηλεκτρονικό εμπόριο και χρειαζόμασταν κάποιον να διαχειρίζεται την ιστοσελίδα μας. Δυστυχώς όμως λόγω της οικονομικής κρίσης που επικρατεί οι πωλήσεις μας έπεσαν κατακόρυφα, συνεπώς αποφασίσαμε με τον πατέρα μου να ασχοληθώ εγώ με την ιστοσελίδα.»

«Οπότε όπως καταλαβαίνεις», συνέχισε ο γέρος, « από σήμερα δεν δουλεύεις πλέον για εμάς. Θα πάρεις φυσικά τα νόμιμα, ό,τι δικαιούσαι. Και τώρα πήγαινε σε παρακαλώ διότι έχουμε πολύ δουλειά σήμερα.»

Προσπάθησα να αντιδράσω, να διαμαρτυρηθώ αλλά κοιτώντας και τους δυο κατάλαβα ότι η απόφαση τους ήταν ειλημμένη και πως θα ήταν μάταιος ο κόπος μου. Αποφάσισα να κάνω αξιοπρεπή έξοδο. Σηκώθηκα, είπα ένα “ευχαριστώ” και αποχώρησα.

Έκλεισα την πόρτα τους και κατευθύνθηκα στο γραφείο μου. Πήρα το σακίδιο μου και πήγα προς την έξοδο βαδίζοντας αργά σαν υπνωτισμένος. Ένιωθα σαν να άδειασαν πάνω μου παγωμένο νερό. Ο ορισμός δηλαδή της ψυχρολουσίας. Η Όλγα με είδε σε αυτή τη κατάσταση και ήρθε προς το μέρος μου για να με ρωτήσει τι συνέβη. Δεν θύμωσα γιατί ήξερα ότι ρωτούσε καθαρά από ενδιαφέρον, χωρίς καμιά διάθεση κουτσομπολιού.

«Τι συνέβη Πάρη, γιατί φεύγεις; Έγινε τίποτα;»

«Με απέλυσαν Όλγα. Έτσι στα καλά καθούμενα.»

Δεν περίμενα την αντίδραση της. Δεν είχα καμιά διάθεση για εξηγήσεις. Της είπα ένα “αντίο” και έφυγα.

Στους δρόμους επικρατούσε πανικός. Παντού άνθρωποι, αυτοκίνητα και ατέλειωτα κορναρίσματα. Ανέβηκα την 26ης Οκτωβρίου περνώντας μπροστά από τα δικαστήρια ώστε να βγω στην Εγνατία και να συνεχίσω για το σπίτι μου. Στο δρόμο σκεφτόμουν όχι τόσο το γεγονός ότι με απέλυσαν αλλά το πως θα το ανακοινώσω στην Φωτεινή. Δεν ήμουν πολύ σίγουρος ότι θα το έπαιρνε ψύχραιμα.

Περπατούσα αφηρημένος στην Εγνατία όταν ξαφνικά το πόδι μου σκόνταψε σε κάτι. Έσκυψα να δω τι ήταν και

αντίκρισα προς μεγάλη μου έκπληξη ένα κινητό. Έσκυψα και το πήρα στα χέρια μου. Η οθόνη του ήταν άθικτη χωρίς καμιά γρατζουνιά. Το πίσω μέρος είχε ένα μικρό γδάρσιμο, πιθανόν από τη σύγκρουση του με το πόδι μου. Ήταν από τα λεγόμενα “έξυπνα” κινητά με οθόνη αφής και μάλιστα από τα ακριβά μοντέλα, εκείνα που κοστίζουν πάνω από χίλια ευρώ. Κράτησα πατημένο το κουμπί στη δεξιά μεριά της συσκευής και η οθόνη φωτίστηκε. Εμφανίστηκε μήνυμα καλωσορίσματος με το λογότυπο της εταιρίας και στη συνέχεια όλα τα εικονίδια της αρχικής οθόνης. Υπήρχαν μόνο οι προ εγκατεστημένες εφαρμογές για όλες τις καινούργιες συσκευές όπως κλήσεις, επαφές, μηνύματα και κάμερα. Μπήκα στην μνήμη της συσκευής αλλά δεν βρήκα τίποτα. Ούτε φωτογραφίες ούτε βίντεο ούτε επαφές και μηνύματα. Τίποτα απολύτως. Ήταν λες και το τηλέφωνο ήταν καινούργιο ή κάποιος το επανάφερε στις εργοστασιακές ρυθμίσεις. Κοίταξα τριγύρω μήπως το ψάχνει κανείς και αφού δεν είδα κανέναν το έβαλα στην τσέπη μου για να το περιεργαστώ αργότερα με την ησυχία μου.

Μετά από μερικά λεπτά έφτασα στο σπίτι. Διέσχισα το χολ και αφού άφησα το σακίδιο και το κινητό μου στο ξύλινο τραπεζάκι του σαλονιού κάθισα δίπλα στον καναπέ. Από την κουζίνα άκουγα το νερό να τρέχει. Προφανώς η Φωτεινή έπλενε τα πιάτα. Όταν κάθισα στον καναπέ η βρύση έκλεισε και άκουσα την φωνή της.

«Γύρισες αγάπη μου;»

«Ναι, είμαι στο σαλόνι.»

Εμφανίστηκε στην πόρτα της κουζίνας, σκουπίζοντας τα βρεγμένα χέρια της στην ποδιά της. Με κοίταξε με τα μεγάλα πράσινα μάτια της όλο απορία.

«Γιατί ήρθες τόσο νωρίς; Έγινε τίποτα στην δουλειά;»

Μου πέρασε από το μυαλό η ιδέα να το κρύψω. Να βρω καμιά δικαιολογία, ότι είμαι άρρωστος ή κάτι τέτοιο. Δεν είχε νόημα όμως, αργά ή γρήγορα θα το μάθαινε οπότε με τα ψέματα δεν θα κέρδιζα τίποτα παραπάνω από λίγο χρόνο και θα έκανα τα πράγματα χειρότερα.

«Με διώξαν Φωτεινή. Δεν θα δουλεύω άλλο εκεί.» Απάντησα με σκυμμένο το κεφάλι. Δεν τολμούσα να την κοιτάξω στα μάτια.

Σταύρωσε τα χέρια της και κούνησε το κεφάλι της λυπημένα.

«Πως τα κατάφερες πάλι;»

«Τι εννοείς πως τα κατάφερα; Εγώ έκανα ό,τι μπορούσα, ό,τι μου ζητούσαν. Σχεδόν έγινα παραδουλεύτρα τους.»

«Δεν γίνεται να φταίνε πάντα οι άλλοι και ποτέ εσύ Πάρη. Ξέρεις πόσες δουλειές άλλαξες τα τελευταία δυο χρόνια; Πότε θα καταλάβεις ότι εσύ έχεις το πρόβλημα;»

Λένε ότι η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση. Όταν ξεμένεις από επιχειρήματα φωνάζεις η αντιδράς άσχημα σε μια απέλπιδα προσπάθεια να επιβληθείς στον συνομιλητή σου. Αυτό προσπάθησα να κάνω και εγώ. Σηκώθηκα νευριασμένος και κλώτσησα το τραπεζάκι όπου είχα αφήσει το κινητό μου και το σακίδιο. Πέσανε όλα μαζί στο πάτωμα με πάταγο. Θύμωσα πολύ που έριξε το φταιξιμο σε εμένα αντί να με υποστηρίξει.

Εκείνη με χειροκρότησε ειρωνικά.

«Μπράβο, πολύ ώριμη αντίδραση. Ευχαριστώ που για άλλη μια φορά με επιβεβαιώνεις.»

Έβγαλε την ποδιά της και την πέταξε επιδεικτικά μπροστά μου. Μπήκε στην κρεβατοκάμαρα κλείνοντας την πόρτα πίσω της με δύναμη. Μετάνιωσα πολύ. Πόσο βλάκας είσαι είπα στον εαυτό μου. Σας ορκίζομαι θα έδινα γροθιά στον εαυτό μου αν μπορούσα.

Πήγα προς την κρεβατοκάμαρα και χτύπησα διακριτικά την πόρτα.

«Αγάπη μου;»

Καμιά απάντηση.

«Φωτεινή;»

Πάλι σιωπή.

Άνοιξα την πόρτα και μπήκα μέσα. Βρήκα την Φωτεινή να ετοιμάζει τη βαλίτσα της βιαστικά.

«Τι κάνεις εκεί, φεύγεις;» Ψέλλισα.

«Το σημερινό, Πάρη, ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Βαρέθηκα.» Δεν σήκωσε το κεφάλι της για να με κοιτάξει καθώς μου μιλούσε.

«Και τα σχέδια που κάναμε; Το παιδί; Που θα πας;»

«Όπως μου απέδειξες άπειρες φορές δεν μπορώ να κάνω σχέδια μαζί σου. Όσο για το που πάω, θα πάω στην μητέρα μου.» Έκλεισε την βαλίτσα και τη σήκωσε με δυσκολία.

«Περίμενε να σε βοηθήσω τουλάχιστον.»

«Δεν χρειάζομαι βοήθεια. Θα κατέβω και θα καλέσω ταξί. Κάποια στιγμή θα ξανάρθω για να πάρω και τα υπόλοιπα. Και τώρα κάνε σε παρακαλώ στην άκρη να περάσω.»

Φαινόταν πολύ αποφασισμένη και δεν ήθελα να κάνω τα πράγματα χειρότερα οπότε αποφάσισα να μην την εμποδίσω. Έκανα στην άκρη ώστε να μπορέσει να περάσει. Άκουσα την εξώπορτα να κλείνει και τότε συνειδητοποίησα ότι έμεινα μόνος. Χωρίς δουλειά και χωρίς γυναίκα.

Κάθισα στον καναπέ με το κεφάλι μου να κοντεύει να σπάσει από όλες τις σκέψεις που στριφογύριζαν στο μυαλό μου. Τι θα κάνω τώρα χωρίς δουλειά; Πως θα πληρώσω το νοίκι το οποίο έπρεπε σε λίγες μέρες να καταθέσω στην τράπεζα; Δεν είχα κανέναν να με βοηθήσει. Αφού πέρασε αρκετή ώρα ένιωσα τα μάτια μου να βαραίνουν και αποκοιμήθηκα καθισμένος στον καναπέ.

Εύπνησα από τον ήχο κλήσης του κινητού. Σηκώθηκα αλαφιασμένος και σήκωσα το πεσμένο μου κινητό που έριξα νωρίτερα στο πάτωμα. Η οθόνη του όμως ήταν σβηστή. Από που ακούγεται αυτός ο ήχος αναρωτήθηκα, αλλά μετά σαν αναλαμπή, θυμήθηκα ότι είχα στην τσέπη μου το κινητό που βρήκα στην Εγνατία. Πράγματι μόλις το έβγαλα από την τσέπη μου διαπίστωσα ότι αυτό ήταν που χτυπούσε. Στην οθόνη εμφανίζονταν οι λέξεις “Άγνωστος αριθμός” που σήμαινε ότι κάποιος καλούσε με απόκρυψη. Σκέφτηκα ότι θα ήταν ο ιδιοκτήτης του κινητού που το ψάχνει. Πάτησα το κουμπί απόρριψης της κλήσης και αφαίρεσα το πλαστικό κάλυμμα από το πίσω μέρος της συσκευής ώστε να βγάλω την κάρτα sim. Ήμουν αποφασισμένος να την κρατήσω για να την πουλήσω. Με τα χρήματα που θα κέρδιζα θα μπορούσα τουλάχιστο να πληρώσω το ενοίκιο μου.

Μπορείτε να φανταστείτε την έκπληξη μου όταν διαπίστωσα ότι η υποδοχή όπου θα έπρεπε να βρίσκεται η κάρτα

sim ήταν άδεια. Πως στο καλό το καλούν αφού δεν έχει κάρτα sim; Μου άρεσε να ασχολούμαι με την τεχνολογία και μάλιστα σπούδασα ηλεκτρονικός οπότε είχα αρκετές γνώσεις πάνω στο τρόπο λειτουργίας των κινητών, αλλά αυτό δεν μπορούσα να το εξηγήσω.

Το περιεργαζόμουν μήπως και βρω κάποια λύση όταν άρχισε πάλι να καλεί ο άγνωστος αριθμός. Ήμουν πολύ περίεργος και αποφάσισα να απαντήσω. Πάτησα το πράσινο κουμπί.

«Εμπρός;»

Μου απάντησε μια γυναικεία φωνή. Ακουγόταν νεανική, πάντως μου ήταν άγνωστη.

«Γεια σου Πάρη. Σήμερα είναι η τυχερή σου μέρα.»

Δεν πίστευα στα αυτιά μου. Πως ξέρει το όνομα μου;

«Συγγνώμη γνωριζόμαστε; Πως ξέρεις το όνομα μου;»

«Δεν γνωριζόμαστε προσωπικά αλλά ξέρω πολλά για εσένα. Για παράδειγμα ξέρω ότι απολύθηκες σήμερα το πρωί και ότι πριν από λίγο σε εγκατέλειψε η γυναίκα σου. Πραγματικά τίποτα δεν σου πάει καλά σήμερα. Αλλά αυτό μπορεί να αλλάξει.»

Δεν μου άρεσε καθόλου αυτό που γινόταν. Ήθελα να το σταματήσω.

«Κοίτα αν θέλεις το κινητό σου σε διαβεβαιώνω ότι δεν είχα καμιά πρόθεση να το κρατήσω. Αν θες μπορούμε να συναντηθούμε κάπου ώστε να στο επιστρέψω.»

«Μπορείς να κρατήσεις το κινητό μέχρι ότου να τελειώσουμε. Μετά θα το πάρω πίσω μην ανησυχείς.»

«Να τελειώσουμε τι; Τι θέλεις από εμένα. Και ποια είσαι θα μου πεις;» Απάντησα εκνευρισμένος. Αντιθέτως εκείνη ακουγόταν ψύχραιμη και με ευχάριστη διάθεση.

«Άκουσε με προσεκτικά. Έχω την δύναμη να ικανοποιήσω τρεις ευχές σου. Μπορείς να μου ζητήσεις κυριολεκτικά ό,τι θέλεις. Μόνο πρόσεχε πολύ τι θα ζητήσεις διότι θα υπάρξουν επιπτώσεις μη αναστρέψιμες.»

Μου φάνηκε πολύ αστείο αυτό που άκουσα και έβαλα τα γέλια.

«Μάλιστα, οπότε είσαι ας πούμε κάτι σαν τζίνι έτσι;»

«Μάλιστα κάπως έτσι, μόνο που εγώ δεν κατοικώ σε λυχνάρι αλλά μέσα στο κινητό που κρατάς. Όσο για το ποια είμαι μπορείς να με αποκαλείς Θάλεια αν σε βολεύει, αν και δεν έχει ιδιαίτερη σημασία.» Μου απαντούσε με σοβαρό ύφος αλλά ήμουν σίγουρος ότι με κορόιδευε. Η τουλάχιστο το προσπαθούσε.

«Ωραία λοιπόν Θάλεια θα παίξω το παιχνίδι σου. Μπορώ να ευχηθώ κάτι τώρα;»

«Φυσικά. Ό,τι θέλεις.»

Σκέφτηκα για λίγο τι θα ήθελα πολύ να γίνει. Το μυαλό μου πήγε αμέσως στον πρώην εργοδότη μου. Γιατί όχι; Εξάλλου αυτός είναι η αιτία που μαλώσαμε με την Φωτεινή και έφυγε από το σπίτι. Για να πω την αλήθεια δεν το πήρα και πολύ σοβαρά.

«Θέλω να τιμωρηθεί ο Θεόδωρος Καλογερόπουλος που με απέλυσε στα καλά καθούμενα. Τώρα που μιλάμε να μείνει στον τόπο.»

Ακολούθησε σιωπή. Καλά το φαντάστηκα σκέφτηκα. Περίμενα για λίγο χωρίς να πάρω καμία απάντηση. Ετοιμάστηκα να το κλείσω όταν άκουσα ξανά τη φωνή της.

«Έγινε.»

«Τι εννοείς έγινε;» Τη ρώτησα παραξενεμένος.

«Η ευχή σου πραγματοποιήθηκε. Αν αμφιβάλλεις μπορείς να πας από το γραφείο να το εξακριβώσεις ο ίδιος.»

Έκλεισα το τηλέφωνο και αφού πήρα βιαστικά τα κλειδιά και το κινητό μου έφυγα για την εταιρία. Καθώς περπατούσα ήμουν σίγουρος ότι άδικα χάνω τον χρόνο μου. Θα φτάσω εκεί και θα είναι όλα φυσιολογικά και αυτή η Θάλεια θα είναι κρυμμένη σε μια γωνία γελώντας μαζί μου.

Μπροστά στην είσοδο του κτιρίου βρήκα κόσμο συγκεντρωμένο ενώ στο βάθος φαινόταν ένα ασθενοφόρο να απομακρύνεται με τους φάρους αναμμένους και την σειρήνα να στριγγλίζει. Πλησίασα στο πλήθος και ρώτησα έναν μεσόκοπο κύριο ο οποίος κοιτούσε συγκλονισμένος.

«Συγνώμη κύριε τι έγινε εδώ;»

«Έπαθε έμφραγμα ο κύριος Καλογερόπουλος που είχε την εταιρία στον τρίτο. Δεν τον πρόλαβε το ασθενοφόρο δυστυχώς.»

Έπαθα σοκ και ένιωσα να ζαλίζομαι. Δεν μπορεί να φταίω εγώ, αποκλείεται. Σίγουρα θα ήταν κάτι τυχαίο σκέφτηκα. Εξάλλου ο Καλογερόπουλος ήταν μεγάλος σε ηλικία θα μπορούσε να του συμβεί κάτι τέτοιο ανά πάσα στιγμή.

Εκείνη τη στιγμή άκουσα το κινητό να χτυπάει. Ήταν η Θάλεια. Απομακρύνθηκα από το πλήθος για να μην με ακούσουν και απάντησα στην κλήση.

«Λοιπόν; Ικανοποιημένος; Η πρώτη σου ευχή πραγματοποιήθηκε.»

«Πως μπορώ να είμαι ικανοποιημένος; Σκότωσες έναν άνθρωπο!»

«Νομίζω ότι μπερδεύεσαι. Αν πετάξεις σε κάποιον μια πέτρα θα κατηγορήσουν εσένα όχι την πέτρα. Εγώ είμαι η πέτρα και εσύ το χέρι, μην το ξεχνάς αυτό.»

Δεν ήθελα να την ακούσω άλλο. Έκλεισα το κινητό και το πέταξα στον πρώτο κάδο που βρήκα. Η ζέστη ήταν πολύ έντονη και ένιωθα εξαντλημένος από την ένταση της ημέρας. Συνέβησαν πολλά μέσα σε λίγες ώρες. Αποφάσισα να γυρίσω στο σπίτι για να κοιμηθώ έστω για λίγο. Το είχα πολύ ανάγκη.

Ανέβηκα τα σκαλοπάτια στην πολυκατοικία της οδού Κασσάνδρου. Έφτασα έξω από την εξώπορτα και έβγαλα το κλειδί. Μου φάνηκε πως άκουσα τον γνώριμο πλέον ήχο κλήσης του καταραμένου εκείνου κινητού μέσα από το διαμέρισμά μου. Υπέθεσα πως με επηρέασε τόσο πολύ αυτή η ιστορία που άρχισα να έχω παραισθήσεις.

Άνοιξα την εξώπορτα και πήγα προς το σαλόνι. Αντίκρισα το τραπεζάκι, που πριν λίγες ώρες είχα ρίξει στο πάτωμα, να είναι στην θέση του με το κινητό πάνω σε αυτό. Ο ήχος κλήσης μου προκαλούσε ανατριχίλα. Κοιμάμαι και βλέπω εφιάλτη, κάποια στιγμή θα ξυπνήσω και θα είναι όλα φυσιολογικά έλεγα στον εαυτό μου για να τον καθησυχάσω. Έκλεισα την εξώπορτα και αφού το πήρα στα χέρια μου απάντησα στην κλήση.

«Δεν είναι ευγενικό να κλείνεις το τηλέφωνο με τέτοιο τρόπο σε μια κυρία.» Μου είπε η Θάλεια με ειρωνικό τόνο στη φωνή της.

«Δεν θέλω να παίξω άλλο το παιχνίδι σου, άφησε με ήσυχο.»

«Δεν είναι στο χέρι σου. Το παιχνίδι τελειώνει όταν κάνεις και την τελευταία σου ευχή, διαφορετικά δεν πρόκειται να σε αφήσω ήσυχο. Και για να σε προλάβω, μην επιχειρήσεις να πετάξεις ή να καταστρέψεις το κινητό. Όπως θα διαπίστωσες δεν έχει νόημα.»

«Πως το κάνεις αυτό; Τι διάολος είσαι;»

Η Θάλεια έβαλε τα γέλια.

«Ε όχι και διάολος, νομίζω τα παραλές. Πάντως αυτό που πραγματικά είμαι δεν μπορεί να το συλλάβει το ανθρώπινο μυαλουδάκι σου, οπότε ας μην το ταλαιπωρούμε. Ποια είναι η δεύτερη ευχή σου;»

Σε ένα πράγμα είχε σίγουρα δίκιο. Δεν υπήρχε περίπτωση να την ξεφορτωθώ. Ο μόνος τρόπος για να τελειώσει όλο αυτό ήταν να παίξω το παιχνίδι της.

«Θέλω να γυρίσει πίσω η Φωτεινή.»

Δεν το σκέφτηκα καθόλου. Την ήθελα κοντά μου τώρα περισσότερο από ποτέ. Ακολούθησε σιωπή και στην συνέχεια ακούστηκε η επιβεβαίωση.

«Έγινε.»

Η γραμμή έκλεισε και άφησα το κινητό στο τραπεζάκι. Αμέσως μετά ακούστηκε το κουδούνι της εξώπορτας. Έχει γούστο, σκέφτηκα και έτρεξα προς την πόρτα. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά.

Άνοιξα και αντίκρισα την Φωτεινή να στέκεται στην είσοδο. Τώρα μου φαινόταν πιο όμορφη από οποιαδήποτε άλλη φορά, με τα μακριά ξανθά μαλλιά της πιασμένα πίσω από το κεφάλι και τα μεγάλα πράσινα μάτια της.

«Μην στέκεσαι εκεί, πέρασε μέσα» την προέτρεψα. Έκανα στην άκρη για να περάσει. Ήμουν πολύ χαρούμενος όμως εκείνη φαίνονταν προβληματισμένη. Η χαρά μου μετριάστηκε όταν είδα ότι δεν έφερε μαζί την βαλίτσα της. Αυτό δεν ήταν καλό σημάδι.

Αφού φτάσαμε στο σαλόνι κοντοστάθηκε. Σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και με κοίταξε με σοβαρό ύφος.

«Με συγχωρείς Πάρη που σε ενοχλώ ξανά τόσο σύντομα. Ήρθα να πάρω και τα υπόλοιπα πράγματα μου για να τελειώνουμε μια ώρα αρχύτερα.»

«Μα εγώ πίστευα ότι το ξανασκέφτηκες για αυτό και γύρισες.»

«Δεν έχω να σκεφτώ τίποτα, την πήρα την απόφαση μου.»

«Και τα σχέδια που κάναμε μαζί; Υπολογίζαμε φέτος να κάνουμε παιδί.»

Σκούπισε τα μάτια της συγκινημένη και ξέσπασε.

«Πως θα κάνουμε σχέδια ρε Πάρη; Δεν μπορώ να βασιστώ πάνω σου, το έχεις αποδείξει άπειρες φορές. Ούτε μια σταθερή δουλειά δεν μπορείς να βρεις.»

Έσκυψε το κεφάλι και σταμάτησε να μιλά για λίγο. Σαν να μάζευε τις δυνάμεις της ώστε να πει την τελευταία λέξη.

«Άστο ήταν κακή ιδέα να έρθω τελικά. Θα στείλω τον αδερφό μου να πάρει τα υπόλοιπα. Αντίο Πάρη.»

Με προσπέρασε σχεδόν τρέχοντας και με άφησε σύζυλο να στέκομαι στο σαλόνι προσπαθώντας να καταλάβω τι έγινε. Περίμενα ανυπόμονα να καλέσει πάλι η Θάλεια για να ζητήσω εξηγήσεις. Αυτή τη φορά όμως άργησε πολύ. Οι ώρες πέρασαν, ο ήλιος έδυσε και εγώ πηγαινοερχόμουν σαν θηρίο σε κλουβί κοιτώντας επίμονα το τηλέφωνο. Όταν επιτέλους χτύπησε το άρπαξα γρήγορα και απάντησα.

«Γιατί με κορόιδεψες; Ευχήθηκα να γυρίσει ξαναγυρίσει.»

«Γιατί δεν ξαναγύρισε; Αφού πριν λίγο ήταν σπίτι σου.»

«Ναι αλλά έφυγε οριστικά. Δεν άλλαξε γνώμη.»

«Λυπάμαι αλλά πρέπει να είσαι πιο συγκεκριμένος. Ευχήθηκες να γυρίσει ξανά στο σπίτι και γύρισε. Δεν ευχήθηκες να γυρίσει οριστικά, ούτε να σε αγαπήσει ξανά.»

Όσο και να ήμουν εκνευρισμένος μέσα μου ήξερα ότι είχε δίκιο. Με ξεγέλασε και εγώ έπεσα στην παγίδα της, σπαταλώντας μια ευχή χωρίς στην ουσία να γίνει τίποτα.

«Λοιπόν; Θα κάνεις και την τελευταία σου ευχή;»

Σίγουρα θα αναρωτιέστε γιατί δεν ζήτησα αυτό που θα ζητούσε οποιοσδήποτε άλλος στη θέση μου, χρήματα. Να γίνω ο πιο πλούσιος άνθρωπος στο κόσμο. Δεν θα σας πω ψέματα, μου πέρασε από το μυαλό. Δεν εμπιστευόμουν όμως την Θάλεια. Ήμουν βέβαιος ότι με κάποιον τρόπο θα γύριζε την ευχή μου εναντίον μου, προκαλώντας κακό σε εμένα ή σε κάποιον άλλο. Εξάλλου ήθελα να τελειώνει όλο αυτό και να μην την ξανακούσω ποτέ.

«Θέλω να γίνουν όλα όπως πριν. Σαν να μην συνέβησαν καθόλου τα γεγονότα της σημερινής μέρας.»

Εδώ τελειώνει το ηχογραφημένο μήνυμα που αφήνω στην συσκευή. Μέχρι στιγμής δεν έχω νέα από την Θάλεια, ούτε είδα να αλλάζει κάτι. Αν βρείτε αυτή τη συσκευή, όπως εγώ, και ακούσετε το μήνυμά μου τότε ξέρετε ότι δεν μπορείτε για κανέναν λόγο να εμπιστευτείτε την Θάλεια, η όπως αλλιώς λέγεται αν είναι άνθρωπος. Μην απαντήσετε στην κλήση της και ξεφορτωθείτε το τηλέφωνο αμέσως.

Ίσως αυτό το τέχνασμα με τις “ευχές” να είναι ένας αρρωστημένος τρόπος για να μας δώσει ένα μάθημα. Να μην περιμένουμε από τρίτους να βρουν με κάποιον μαγικό τρόπο λύση στα προβλήματα μας, αντιθέτως να εμπιστευόμαστε τον εαυτό μας και την κρίση μας. Όσο για εμένα θα περιμένω με την ελπίδα να ξαναγίνουν όλα όπως πριν. Με ό,τι μπορεί αυτό να σημαίνει.

ΑΛΕΥΡΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Αυτός ο φίλος μου, αυτός!

Θα μπορούσε κάποιος να με χαρακτηρίσει ως ένα βαθιά αντικοινωνικό πλάσμα, γεμάτο εμμονές και μισανθρωπία. Εγώ θα περιέγραφα καλύτερα τον εαυτό μου ως ένα ον που δεν κατάφερε κανείς να κοιτάξει πραγματικά μέσα του.

Από τα πρώτα χρόνια της κοινωνικής μου ζωής - σύμφωνα πάντα με τις περιγραφές της γυναίκας που με γέννησε - ήμουν το παιδί που στην παιδική χαρά έμενα για ώρες προσκολλημένο στον ειδικά σχεδιασμένο λάκκο με άμμο φτιάχνοντας αυτοσχέδια καστράκια τα οποία ωστόσο δεν κατάφεραν ποτέ, παρά τις προσπάθειες χρόνων, να παρουσιάσουν κανένα αρχιτεκτονικό ενδιαφέρον. Στην γειτονιά οι εμφανίσεις μου τα γλυκά καλοκαιρινά απογεύματα αποτελούσαν σπάνιο φαινόμενο και πυροδοτούνταν κυρίως όταν η βιαιότητα με την οποία αντιμετώπιζε τα πάντα ο πατέρας στο σπίτι έκανε έντονα την εμφάνιση της.

Στα σχολικά χρόνια που ακολούθησαν, τα πράγματα φαίνεται να χειροτέρεψαν, αφού η ανάπτυξη της προσωπικότητας των συμμαθητών μου με οδήγησε σε μια ολοένα αυξανόμενη εσωστρέφεια. Είμαι απόλυτα σίγουρος ότι κανένας από εσάς που διαβάζετε αυτή τη στιγμή ετούτες τις γραμμές, και χλευάζετε από μέσα σας ή και φωναχτά κάποιοι, δεν καταλαβαίνετε πόσο πολύ η ανάγκη αυτών των μικροσκοπικών πλασμάτων να κοινωνικοποιηθούν επηρέαζε καθημερινά την εύθραυστη ψυχοσύνθεση μου. Η πολυλογία τους, η ακατάπαυστη και αναίτια χαρά τους, η αεικινήσια που τα διακατείχε, μπορούσαν να κάνουν ακόμα και τον πιο νωχελικό νευρώνα του εγκεφάλου μου να εκραγεί.

Στο πανεπιστήμιο - είχα αποφασίσει όταν ήμουν δώδεκα ετών ότι θα κατάφερνα κάποια στιγμή να δαμάσω την τέχνη της αρχιτεκτονικής που προσπαθούσα τόσο απελπισμένα να τελειοποιήσω από την νηπιακή μου ηλικία - μερικές αξιολύπητες προσπάθειες από μεριάς των συμφοιτητών μου να κερδίσουν την φιλία μου, έδωσαν και το οριστικό τέλος στις ελπίδες μου να εναρμονιστεί επιτέλους αυτός ο κόσμος με τον εσωτερικό μου. Είναι αλήθεια εντυπωσιακό πόσο πολύ ο άνθρωπος αποζητά να γίνει μέρος της ζωής κάποιου αλλά δεν καταβάλλει την παραμικρή προσπάθεια να σεβαστεί το ενδογενές φως που ακτινοβολεί μέσα από αυτόν τον κάποιον.

Ακόμα και σήμερα, ύστερα από τόσα χρόνια, αηδιάζω στην θύμηση αυτών των απεγνωσμένων πλασμάτων να εισβάλλουν τόσο άγαρμπα για να κλέψουν την εσωτερική μου αλήθεια. Αηδιάζω με εκείνα τα κορίτσια που κρύβαν τα χαχανητά τους πίσω από ανοιχτά βιβλία κάθε φορά που διέσχιζα τα στενά πλακόστρωτα μονοπάτια του πανεπιστημίου και πέρναγα από μπροστά τους. Αηδιάζω με εκείνα τα αγόρια που πέταγαν, δήθεν τυχαία, την μπάλα πάνω από το χαμηλό συρμάτινο πλέγμα του μικρού γηπέδου μπάσκετ με κατεύθυνση πάντα το παγκάκι στο οποίο καθόμουν. Αηδιάζω με εκείνους τους καθηγητές οι οποίοι επέμεναν να σηκώνουν εμένα στον προτζέκτορα να παρουσιάσω τα σχέδια πότε ενός κτηρίου, πότε ενός εργοστασίου, με μοναδικό σκοπό να χλευάσουν το ιδιαίτερο τραύλισμα που χαρακτήριζε κάθε μου ομιλία μπροστά σε κοινό. Αηδιάζω όμως πιο πολύ με εκείνους που επέμεναν ότι τα κορίτσια δεν χαχάνιζαν για εμένα αλλά για τους πρώτους έρωτες που χτυπούσαν την πόρτα τους, τα αγόρια δεν σπαταλούσαν κάθε ενεργειακό τους κύτταρο για να χτυπήσουν εμένα αλλά ο μεγάλος τους ζήλος να βρουν το καλάθι σε συνδυασμό με την απελπιστικά

χαμηλή περίφραξη οδηγούσε κάποιες φορές στην δικιά μου στόχευση και οι καθηγητές δεν έδιναν καμία σημασία στον αυθόρμητο τραυλισμό μου αλλά επικεντρώνονταν στα κοινώς αποδεκτά εξαισία και πρωτοπόρα σχέδια μου. Αυτούς τους τελευταίους λοιπόν είναι που οικτίρω και περισσότερο.

Η ίδια ζηλόφθονη και κακεντρεχής συμπεριφορά συνόδευε κάθε ανθρώπινο πλάσμα που γνώρισα στη ζωή μου. Ειδικά τώρα - είμαι υπεύθυνος του τμήματος διατήρησης και αναδόμησης αρχαιολογικών οικοδομημάτων σε μια από τις πιο γνωστές κατασκευαστικές εταιρείες της πόλης - τόσο οι υφιστάμενοι όσο και ο γενικός διευθυντής επιδεικνύουν καθημερινά την αντιπάθεια τους προς το πρόσωπο μου με χλευαστικά και μειωτικά σχόλια. Οι κρατικοί ιθύνοντες από την άλλη, την καυστική στάση των οποίων αναγκάζομαι να ανέχομαι λόγω της τωρινής μου θέσης, προσπαθούν με κάθε τρόπο να με εξοστρακίσουν τότε απορρίπτοντας κάποιο έργο μου, τότε μειώνοντας τα κρατικά κονδύλια και τότε ζητώντας ανυπόστατες “βελτιώσεις” πάνω στις μελέτες που τους παρουσιάζω.

Θα μπορούσα λοιπόν με σιγουριά να σας πω ότι ποτέ μου δεν λαχτάρησα αυτό που λέμε έναν φίλο στη ζωή. Όλοι σας σταθήκατε απελπιστικά κατώτεροι των περιστάσεων. Και για να ακριβολογώ, ούτε τώρα λαχταρώ έναν φίλο, απλά στα σαράντα πέντε μου πλέον χρόνια νομίζω πως γνώρισα το πρώτο πλάσμα που αξίζει να το αφήσω να γίνει φίλος μου.

Και για να προλάβω την έμφυτη τάση σας να λασπολογήσετε εναντίον μου λέγοντας ότι κανένα ζωντανό πλάσμα στη γη δεν θα επέλεγε ποτέ να γίνει φίλος μου, θα ξεκινήσω την αφήγηση του πως γνωριστήκαμε αποκαλύπτοντας σας το τέλος της ιστορίας. Ότι δηλαδή αυτή τη στιγμή που σας γράφω ο αγαπητός μου φίλος κάθεται απέναντι μου στο τραπέζι, έχοντας το ένα πόδι πάνω στο άλλο και τσιμπολογάμε παρέα από ένα μπουλ κομματάκια μιας ώριμης μπανάνας.

Γενέτειρα μου είναι η πόλη του Γιβραλτάρ, τοποθετημένη σε μια μικρή βραχώδη χερσόνησο στο νότιο άκρο της Ιβηρικής χερσονήσου. Από τη στιγμή που έκανα τα πρώτα μου βήματα πάνω σε αυτή τη γη και άρχισα να αναπτύσσομαι ως προσωπικότητα, αντιπάθησα ιδιαίτερα το μεσογειακό κλίμα της πόλης. Η μέση όμως πάντα οικονομική κατάσταση η οποία με ακολουθεί με καθήλωσε σε αυτό τον τόπο κάνοντας πρακτικά αδύνατη την μετανάστευση μου σε ψυχρότερα κλίματα. Η δυσφορία μου τείνει πάντα να επιδεινώνεται όταν μπαίνει το καλοκαίρι. Τους τρεις καλοκαιρινούς μήνες, λοιπόν, τολμώ να πω ότι δεν θέλω να πατάω το πόδι μου έξω από την ασφάλεια και την τεχνητή δροσιά του σπιτιού μου. Εκτός από το δύσκολο κλίμα, η κοσμοπλημμύρα από χαζοχαρούμενους τουρίστες δοκιμάζει τα ήδη τεντωμένα νεύρα μου.

Μια τέτοια καλοκαιρινή μέρα λοιπόν, περίπου δύο μήνες πριν στις αρχές του Ιούνη έγινε η πρώτη μας γνωριμία. Ήταν ένα ανυπόφορα ζεστό και γεμάτο υγρασία απόγευμα το οποίο με καθήλωσε με το ζόρι πάνω στον γνωστό Βράχο του Γιβραλτάρ σε μία αναγκαστική ξενάγηση μιας ομάδας συνεργατών της εταιρείας όπου εργάζομαι. Ενώ ο ήλιος βουτούσε στην κοχλάζουσα από τη ζέστη θάλασσα, ενώ το πουκάμισο που φορούσα κολλούσε πάνω μου, ενώ από τα μαλλιά μου χοντρές σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν στο σβέρκο μου, οι συνεργάτες χασομερούσαν εδώ κι εκεί χαζεύοντας τη θέα. Εγώ, φρικτά απογοητευμένος από τον τρόπο που εξελίχθηκε μία ήδη προβληματική μέρα, προσπάθησα με κάποιο τρόπο να ξεφύγω από την ανυπόφορη παρέα αυτών των αργόσχολων. Έτσι λοιπόν ξεμακραίνοντας λίγο κάθισα να ξαποστάσω σε ένα ξύλινο παγκάκι. Μεγάλα δέντρα έριχναν την σκιά τους πάνω από το κεφάλι μου και για μια φευγαλέα στιγμή ένιωσα ευλογημένος από την δροσιά που πρόσφεραν. Τουρίστες πηγαινοέρχονταν αργά σηκώνοντας κιλά σκόνης στο πέρασμα τους. Στα δεξιά μου λίγα μέτρα πιο πέρα οι συνεργάτες μου φλυαρούσαν. Εγώ παίρνοντας από κάτω ένα λεπτό κλαράκι που είχε εγκαταλείψει για πάντα τη μαμά-δέντρο άρχισα να σχεδιάζω αλλόκοτα σχέδια στο έδαφος ανάμεσα στα πόδια μου.

Τότε ήταν που ένιωσα ένα τράνταγμα στο παγκάκι και στρέφοντας το κεφάλι μου στα αριστερά τον είδα να κάθεται

δίπλα μου. Είχε μια απίστευτη ευκινησία και χάρη στις κινήσεις του. Στα χέρια του κρατούσε ένα σακουλάκι με πασατέμπο που μασουλούσε αργά καθώς κοιτούσε ευθεία μπροστά του τον ήλιο που έδυε στη γαλάζια θάλασσα. Από την πρώτη στιγμή μου έκανε τεράστια εντύπωση η ηρεμία που ακολουθούσε κάθε του κίνηση. Τα χέρια του ντελικάτα και μακριά κουνιόνταν στον αέρα σαν την μπαγκέτα ενός δεξιотέχνη μαέστρου που γνωρίζει πολύ καλά προς πια κατεύθυνση πρέπει να κινηθεί. Εκείνος σαν να ένιωσε ότι τον περιεργάζομαι γύρισε και με κοίταξε με δυο σπιρτόζικα μελιά μάτια. Ένα απαλό αεράκι εκείνη την ώρα φύσηξε και κούνησε τα καστανά του μαλλιά. Μου χαμογέλασε και φάνηκαν τα λευκά αλλά λίγο παράταιρα μεγάλα δόντια του. Άπλωσε το χέρι του και άγγιξε το δικό μου με μια κίνηση σαν να διάβαζε όλες τις σκέψεις μου εκείνη τη στιγμή. Η αμεσότητα της πράξης του με άφησε άναυδο και ένιωσα ένα μυρμήγκιασμα στο σημείο που με άγγιξε. Μάλλον εκείνη τη στιγμή το βλέμμα μου ήταν ό,τι πιο ηλίθιο υπήρχε σε αυτό τον κόσμο, γιατί από το στόμα του ακούστηκε ένας ήχος που θύμιζε σε πολλά γέλιο και νωχελικά σηκώθηκε και άρχισε να απομακρύνεται αφήνοντας με να τον κοιτάω αποσβολωμένος.

Στις ώρες που ακολούθησαν την πρώτη μας συνάντηση με είχε συνεπάρει μια απρόσμενη χαρά και για έναν περίεργο λόγο ήθελα απεγνωσμένα να τον ξαναδώ και να του μιλήσω. Την επομένη ανέβηκα πάλι στον Βράχο και κάθισα για ώρες στο ίδιο παγκάκι με την ελπίδα ότι θα ερχόταν και θα είχα την ευκαιρία να του συστηθώ. Μάταια περίμενα μέχρι που η απογοήτευση με κατέκλυσε. Το ίδιο σκηνικό επαναλήφθηκε για πέντε ολόκληρες ημέρες. Μετά την δουλειά έτρεχα στον Βράχο με την ελπίδα να έχει βγει κι εκείνος για μια βόλτα. Δεν μπορούσα να εξηγήσω τα απρόσμενα συναισθήματά μου. Ήμουν ένας άνθρωπος που ποτέ δεν λαχτάρησε την συντροφιά κάποιου και όλα όσα ένιωθα μετά την πρώτη μας συνάντηση ήταν πρωτόγνωρα και τρομακτικά για μένα. Ήμουν στα πρόθυρα της απελπισίας όταν επιτέλους την έκτη μέρα εκείνος εμφανίστηκε χαλαρός και άνετος πίσω από μια συστάδα δένδρων, πλησίασε το παγκάκι και κάθισε δίπλα μου.

Αυτή ήταν και η αρχή της φιλίας μας. Τις βδομάδες που ακολούθησαν κάθε απόγευμα δίναμε ραντεβού στο ίδιο παγκάκι. Δεν μιλούσαμε πολύ, για την ακρίβεια ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου που ο πολυλογάς της υπόθεσης ήμουν εγώ. Για ώρες του εξιστορούσα σκηνικά από την παιδική και εφηβική μου ηλικία, για τα πράγματα που με έκαναν αυτόν που είμαι σήμερα, για τα πράγματα που με αηδιάζουν στους άλλους. Κι εκείνος, στωικός ακροατής, άκουγε κάθε μου λέξη τρώγοντας πασατέμπο που πλέον μου είχε γίνει συνήθεια να κουβαλάω μαζί μου για να τα μοιραστούμε. Που και που κουνούσε το κεφάλι του ή έβγαζε κάποιο επιφώνημα θαυμασμού όταν του εξηγούσα τις φιλοσοφικές μου απόψεις για τους ανθρώπους και την κοινωνία. Εκείνος όμως δεν μιλούσε ποτέ για τον ίδιο. Αυτό νομίζω κατά βάθος ήταν που με κέρδισε. Όσοι είχα γνωρίσει μέχρι τότε είχαν πάντα μια ενοχλητική ανάγκη να μιλάνε για τον εαυτό τους, να εκθειάζουν τις πράξεις και τις απόψεις τους και να μονοπωλούν το ενδιαφέρον. Αυτός εδώ όμως δεν επέδειξε ποτέ την ανάγκη για κάτι τέτοιο. Σαν η σιγουριά για τον εαυτό του να πήγαζε από κάτι πολύ πιο βαθύ και αρχέγονο. Μπροστά του ένιωθα ευάλωτος, λίγος και χαζός. Αλλά ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου που δεν με ενοχλούσε να δείξω γυμνό τον εσωτερικό εαυτό μου σε κάποιον. Γιατί είχα μια αμετακίνητη σιγουριά ότι εκείνος δεν θα με έκρινε ποτέ.

Ο κόσμος μας προσπερνούσε και γέλαγε μαζί μας που μας έβλεπε για ώρες να φλυαρούμε και να φτύνουμε τα τσόφλια στο χώμα μπροστά μας. Αλλά εμένα δεν με ένοιαζε πλέον καθόλου. Ήξερα ότι η στάση τους ήταν αποτέλεσμα της ζηλοφθονίας τους προς εμένα, προς τον φίλο μου, προς την σχέση που έβλεπαν ότι αναπτύσσεται μεταξύ μας. Και αυτή η γνώση κατά βάθος με έκανε να νιώθω καλά. Για πρώτη φορά μετά από σαράντα πέντε χρόνια ζωής ένιωθα ότι παίρνω εκδίκηση για όσα μου έκαναν όλα αυτά τα ανθρωποειδή. Για πρώτη φορά μπορούσα να κοιτάξω με αισιοδοξία το μέλλον και να πω με σιγουριά ότι όλα μπορούν να αλλάξουν.

Και άλλαξαν στις 28 του Ιούλη όταν του πρότεινα να έρθει και να μείνει μαζί μου. Η πρόταση μου αυτή ήρθε απρόσμενα

ένα τυπικό μας απόγευμα. Με το που ξεστόμισα την πρόσκληση σκέψεις απελπισίας με πλημμύρισαν ότι είναι πολύ νωρίς για κάτι τέτοιο και θα αρνηθεί. Αυτός όμως, για ακόμα μία φορά, με διέψευσε. Αποκαλύπτοντας τα μεγάλα λευκά του δόντια με ένα αυθόρμητο χαμόγελο άγγιξε το χέρι μου, κούνησε καταφατικά το κεφάλι του και με ακολούθησε μέχρι το παρκαρισμένο μου αμάξι .

Έτσι φτάνουμε στο σήμερα και συγκεκριμένα στις 10 Αυγούστου. Η κοινή μας συμβίωση στο σπίτι είναι τέλεια. Περνάμε τα απογεύματα με το που επιστρέφω από την δουλειά στην μικρή βεράντα του σπιτιού. Του περιγράφω την μέρα μου και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζω στην συναναστροφή μου με τους ανθρώπους. Αυτός με ακούει κουνώντας το κεφάλι και μαδώντας μερικές τρίχες από τα χέρια του. Περνάει τις ώρες του στο αλσύλλιο πίσω από το σπίτι τριγυρνώντας ανάμεσα στα δέντρα και ξαπλώνοντας πάνω στο γρασίδι, μια ασχολία που τον ευχαριστεί ιδιαίτερα. Εγώ από την άλλη έχω βρει για πρώτη φορά στη ζωή μου την αντοχή να ανέχομαι κάθε σας ηλίθια και υποτιμητική πράξη προς το πρόσωπο μου. Ξέρω πλέον με κάθε σιγουριά ότι η συμπεριφορά σας αυτή ωθείται από την εσωτερική κατωτερότητα που σας διακατέχει.

Αποχαιρετώντας σας θα ήθελα να σας πω ότι μετά από πάρα πολλά χρόνια είμαι σε θέση να σας κοιτάξω στα μάτια με κατανόηση και λύπη και να σας συγχωρήσω, με όλη μου την καρδιά, για την ποταπότητα σας. Θα σας βοηθούσε πραγματικά κι εσάς η συντροφιά και καθοδήγηση κάποιου σαν τον αγαπητό μου φίλο. Κι επειδή σίγουρα θα θέλετε να τον γνωρίσετε, θα σας κάνω την χάρη τελειώνοντας μαζί σας να σας αποκαλύψω το όνομα του.

Σας παρουσιάζω λοιπόν κύριοι τον φίλο μου τον Μάκι, έναν αξιαγάπητο Μακάκο Μπάρμπαρι.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΕΦΑΛΑ

Ανάσα

Μεγαλώνοντας σε ένα χωριό που όλες οι αποστάσεις θα μπορούσαν να μετρηθούν σε βήματα, ανυπομονούσα από πάντα να ξεφύγω από την ζωή μου. Κάθε μέρα ήταν ίδια κι απαράλλαχτη με κάθε προηγούμενη. Σχολείο, προπονήσεις, διάβασμα και ύπνος. Μάλλον το να μοιράζεσαι τα γονίδια ενός αθλητή που κατάφερε κι έφτασε μέχρι και σε Ολυμπιακή διοργάνωση προερχόμενος από ένα τόπο που ίσως υπάρχουν και χάρτες που δεν τον αναφέρουν, ήταν επόμενο να μου στερήσει κάθε προσωπική επιλογή. Η ατυχία της υπόθεσης ήταν ότι το γονίδιο της ταχύτητας μου το κληροδότησε.

Την αγάπη μου για διάβασμα δεν ξέρω από πού την είχα κληρονομήσει. Ίσως από εκεί που πήρα και το προνόμιο να παραμένω σιωπηλή σε οτιδήποτε με αφορούσε: όπως τι θα μου άρεσε να τρώω, σε τι άλλο θα μπορούσα να έχω κλίση, αν θα μπορούσα να βγω με τις συμμαθήτριές μου και γενικά αποφάσεις που φαίνονται σημαντικές σε κάθε δεκαεφτάχρονο κορίτσι. Ήταν όμως το τέλος αυτής της ζωής, και θα το άντεχα. Σε λίγες μέρες θα ξεκινούσαν οι εξετάσεις και σίγουρα θα μπορούσα να ξεφύγω από αυτόν τον βρόγχο επανάληψης με την διεκδίκηση θέσης σε κάποιο Πανεπιστήμιο στο εξωτερικό.

Θα μπορούσα επιτέλους να ξυπνήσω μια μέρα Κυριακής αργά το μεσημέρι μετά από ολονύχτιο ξενύχτι χωρίς να είναι μέρα μασάζ για τους πονεμένους μου μύες. Θα έτρωγα από εκείνα τα περίπτερα έτοιμου φαγητού που οι γνωστές μου αποκαλούσαν «βρώμικα», με την ελπίδα να μην πειράξει το στομάχι μου το αμάθητο. Ίσως να έκανα και κάτι απολύτως τρελό και ξέφρενο όπως το να μην ξέρει ο πατέρας μου που είμαι για μια ολόκληρη μέρα. Αυτό θα ήταν εντελώς εξωπραγματικό. Αν δοκίμαζα κάποιες από τις καταχρήσεις των αγαπημένων μου συγγραφέων θα είχα επιτέλους ιδέα για όλα αυτά που διαβάζω και εθίζουν τους ανθρώπους. Είναι τόσο τρομακτική η ελευθερία τελικά.

Ακόμα μια μέρα και θα βγουν τα αποτελέσματα πρόσβασης για τα Πανεπιστήμια. Προσπαθώ να συντάξω μια λίστα στο μυαλό μου με καθετί καινούριο που θέλω να γευτώ με τη σειρά επιθυμίας. Αλκοόλ, παγωτό, σεξ, χορός. Ή να βάλω πρώτα τον χορό. Ή να βάλω στην κορυφή ένα φιλί. Όμως αν αποφασίσω να κάνω σεξ το φιλί δεν είναι προϋπόθεση; Αλλά και πάλι δεν έχω ιδέα ποιο απ' όλα θα με συγκινήσει. Η αδημονία όλων αυτών με σκοτώνει. Οι αλυσίδες που με καθηλώνουν τόσα χρόνια επιτέλους θα βγουν και θα γευτώ σαν σαρκοβόρο ζώο το αίμα της ζωής. Θα γνωρίσω τον εαυτό μου και υπόσχομαι θα προσπαθήσω να τον αγαπήσω ακόμα κι αν είναι τόσο δειλός που ποτέ δεν διεκδίκησε ούτε ένα παγωτό μήπως και χαλάσει το πλάνο διατροφής του αθλητή.

Από την αγωνία μου δε μπορώ να κοιμηθώ και περιμένω ξάγρυπνη το τέλος της μονοτονίας αυτής που ήταν η μόνη συντροφιά μου τόσα χρόνια. Τα χέρια μου τρέμουν, το κορμί μου ιδρώνει και παθαίνει σπασμούς, έχω ταχυπαλμία και νιώθω πως δεν μπορώ να πάρω να ανάσα. Δεν μπορώ να πάρω ανάσα. Δεν έχω φωνή να φωνάξω. Ο παλμός μου σφυροκοπά σαν ταμπούρλο στο κεφάλι μου. Είναι η θεαματική είσοδος με τυμπανοκρουσίες της καινούριας μου ζωής, αυτής που περίμενα τόσο καιρό. Δεν μπορώ να πάρω ανάσα. Χτυπιέμαι και σπαρταρώ σαν ψάρι στη στεριά. Δεν μπορώ

να πάρω ανάσα. Το τέλος ήρθε. Κι εγώ εξακολουθώ να μην μπορώ να πάρω ανάσα. Περίμενα τόσο καιρό αυτή τη στιγμή. Κι όμως δεν παίρνω άλλη ανάσα.

ΑΓΑΠΗ ΧΑΡΙΤΑΚΗ

Η Καρδιά

Μ' αρέσει να φτιάχνω πρωινό για τα παιδιά μου. Έρχονται στο σπίτι πια μόνο τις Κυριακές. Δουλειά, σπουδές, τρεχάματα, που να προλάβουν και αυτά. Τηγανίζω δύο αυγά και βράζω άλλα δύο δίπλα. Έτσι ήταν πάντα οι γιοι μου, ο ένας μέρα, ο άλλος νύχτα. Ο μεγάλος έτρωγε μόνο τηγανιτά αυγά και ο μικρός μόνο βραστά. Τουλάχιστον, έτρωγαν και οι δύο αυγά. Έχω κάνει τέσσερα τοστ και έχω κόψει φρουτοσαλάτα όταν ο άντρας μου κατεβαίνει τη σκάλα. «Μμμμ, μυρίζει τέλεια μου λέει». Ο άνθρωπος που λατρεύει τα αυγά αλλά δεν τρώει κανένα. Χοληστερίνη, βλέπετε. Στα εξήντα ένα και κρατιέται ακόμη μια χαρά. Το σώμα του έχει πλαδαρέψει, όπως ακριβώς και το δικό μου βέβαια, αλλά η κορμοστασιά του παραμένει ίδια. Γεροδεμένος, ψηλός, με φαρδιές πλάτες. Αυτό που ξεχωρίζει πάνω του είναι τα μάτια του. Καταπράσινα σαν να χάνεσαι σε ένα λιβάδι. Μπορεί το λιβάδι να περιβάλλεται πια από σακούλες και ρυτίδες αλλά το λιβάδι αυτό παραμένει ζωντανό και έντονο σαν την πρώτη μέρα. Γνωριστήκαμε θα έλεγε κανείς πολύ συμβατικά, σε ένα πάρτι ενός γνωστού. Στην αρχή δεν του έδωσα καμία σημασία όπως δεν είχα δώσει σε κανέναν στο πάρτι αυτό. Ήταν βαρετά για τα δικά μου γούστα. Μην έχοντας τίποτα άλλο να κάνω, άρχισα να περιφέρομαι στους διαδρόμους του σπιτιού. Ήταν μια παραθαλάσσια βίλα, την είχε νοικιάσει ο γνωστός αποκλειστικά και μόνο για το πάρτι. «Μια φορά γίνεσαι τριάντα» έλεγε. Καθώς περιπλανιόμουν από δωμάτιο σε δωμάτιο, όλα διακοσμημένα στην εντέλεια, έπεσα πάνω του. Καθόταν σε ένα δεύτερο, μικρότερο σαλόνι, άχρηστο για το πάρτι που γινόταν στην πισίνα καθώς ήταν καλοκαίρι. Στεκόμουν στην πόρτα μην ξέροντας αν έπρεπε να μπω να εξερευνήσω και αυτό το δωμάτιο ή να κάνω στροφή να φύγω. Με ένα χαμόγελο και ένα νεύμα μου λέει «Έλα έχει Χάρυ Πότερ». Τότε μονάχα παρατήρησα την γιγάντια οθόνη στον τοίχο, όπου ο Χάρυ έτρεχε για να σωθεί. Καθίσαμε σαν πεντάχρονα στον καναπέ και βλέπαμε ταινία. Αυτό συνεχίσαμε να κάνουμε για τα υπόλοιπα τριάντα χρόνια. Να βλέπουμε ταινίες στην τηλεόραση και να μεγαλώνουμε τα παιδιά μας στην πραγματική ζωή. Ο άντρας μου είναι υπεύθυνος για τα ροφήματα. Στύβει τα πορτοκάλια καθώς ο καφές κυλάει ρυθμικά από την καφετέρια. Μια ανάμειξη αυγών, πορτοκαλιού και βανίλιας ξεδιπλώνεται στην κουζίνα όταν ανοίγει η πόρτα. Οι γιοι μου είναι με τις αθλητικές τους φόρμες και έχουν ήδη βγάλει τα παπούτσια τους στο χαλί της εισόδου. Αν τους έμαθα κάτι, είναι κανόνες, σκέφτομαι και προσπαθώ να μην γελάσω με τις χιλιάδες αναμνήσεις λάσπης και πατημασιών στα πλακάκια αυτού του σπιτιού. Χαίρομαι που έστω και αν τους πήρε είκοσι χρόνια, το έμαθαν.

Τρώμε όλοι μαζί όπως κάθε Κυριακή. Μας λένε τα νέα της εβδομάδας τους, παρόλο που μιλάμε στο τηλέφωνο καθημερινά. Τώρα υπάρχει μεγαλύτερη ανάλυση, γλαφυρή, ζωντανή περιγραφή, με παραδείγματα και πειρακτικά σχόλια. Τίποτα δεν είναι σαν το πρόσωπο με πρόσωπο. Είναι μια Κυριακή σαν όλες τις άλλες, με γέλια, συζητήσεις και πειράγματα. Όμως έχει και κάτι διαφορετικό. Είναι η μέρα του γάμου. Η κόρη της καλύτερης μου φίλης παντρεύεται. Περάσαμε τους πέντε τελευταίους μήνες με προετοιμασία και σχεδιαγράμματα. Έχω διοργανώσει αρκετούς γάμους στη ζωή μου καθώς αυτή είναι η δουλειά μου. Προσκλητήρια, στολισμοί και ό,τι άλλο θέλει ο κάθε πελάτης για την ξεχωριστή του μέρα. Για την μικρή μας Μελίνα ήταν σαν να σχεδιάζα τον γάμο της κόρης μου. Σαν κόρη μου την έχω και αυτήν. Όταν η μαμά της παραδόθηκε στον καρκίνο τρία χρόνια πριν, η Μελίνα ήταν ότι μου έμεινε από την καλύτερη μου φίλη και εγώ έγινα το αποκούμπι της. Έτσι μετά το τέλος του πρωινού, παρατώ τα τρία αγόρια μου στην κουζίνα,

φιλώντας τα ένα ένα, ξέροντας πως θα καθαρίσουν το χαμό του πρωινού και τρέχω για ένα γρήγορα ντους. Βάζω μια πρόχειρη φόρμα, παίρνω προσεχτικά το φόρεμα μου να μην τσαλακωθεί και μπαίνω στο αμάξι.

Το πατρικό της Μελίνας είναι μόλις δέκα λεπτά από το δικό μου. Ακόμα νιώθω περίεργα όταν πηγαίνω εκεί καθώς η παρουσία της φιλενάδας μου είναι παντού. Αυτή τη φορά όμως είναι μια μέρα χαράς και η παρουσία της μόνο αγάπη με κάνει να νιώθω. Λίγο λιγότερο πόνο και νοσταλγία. Η Μελίνα μου είναι το ομορφότερο κορίτσι. Οι ετοιμασίες κυλάνε ομαλά και πριν το καταλάβεις είναι πια απόγευμα. Η νύφη έτοιμη, υπέρλαμπρη και ρομαντική, με ένα δαντελένιο νυφικό σε άλφα γραμμή όπως εκείνη το ήθελε. Εγώ σαν γυναίκα πενήντα πέντε ετών καλύπτομαι από ένα μπλε φόρεμα της ηλικίας μου πλέον που φτάνει μέχρι τα γόνατα και μια ζώνη στη μέση που διαγράφει το όλο και λιγότερο καλλίγραμμο σώμα μου. Μετά από τη γέννα δυο παιδιών τίποτα δεν μένει ίδιο.

Στο προαύλιο της εκκλησίας περιμένουν τα αγόρια μου. Και τα τρία στολισμένα με τα κοστούμια που τους είχα ετοιμάσει. Ισιώνω τη γραβάτα του μικρού ο οποίος τις απεχθάνεται, και ξέρω πως μόλις το μυστήριο τελειώσει, ίσως και νωρίτερα η γραβάτα θα βρεθεί τσαλακωμένη σε κάποια τσέπη, ή παρατημένη στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου. Χαμογελώ στα παιδιά μου και γυρνώ το κεφάλι μου προς την είσοδο της εκκλησίας. Ο γαμπρός στέκεται καμαρωτός και η μητέρα του δίπλα πιο περήφανη από ποτέ. Τότε είναι που τον βλέπω. Λένε πως δεν ξεχνάς τον πρώτο σου έρωτα και αυτό αποδεικνύεται αλήθεια. Στα πενήντα έξι του και αυτός, ένα μόλις χρόνο μεγαλύτερος από μένα και δεν έχει αλλάξει σχεδόν καθόλου. Τα μαλλιά του είναι ακόμη μελαχρινά αλλά στις ρίζες τους κατοικεί πλέον το γκριζό που μετράει τα χρόνια αντίστροφα. Έχει παχύνει και αυτός όπως όλοι μας. Το βλέμμα του όμως παραμένει ίδιο με αυτό του εικοσάχρονου νεαρού που γνώρισα τότε. Τώρα δεν με κοιτάει αλλά μιλά σε κάτι συγγενείς του γαμπρού και χαμογελά διάπλατα, με αυτό το ειλικρινές, ατόφιο χαμόγελο που είχε πάντα. Χαμόγελο από τα βάθη της ψυχής. Θυμάμαι πως γνωριστήκαμε, πως ανακαλύψαμε τη ζωή μαζί και πόσο πόνεσα όταν έφυγε με τη δικαιολογία πως δεν μπορούσε πια. Ήταν ξαφνικό, απότομο. Μόλις είχαμε αποφασίσει να μείνουμε μαζί. Όλα τα όνειρα που είχαμε κάνει σβήστηκαν σε μια μόλις στιγμή σαν να ήταν σχέδια στην άμμο.

Πέρασαν χρόνια να το σκέφτομαι, να προσπαθώ να καταλάβω τι πήγε λάθος, να κάνω υπεράνθρωπες προσπάθειες να τον μισήσω ώστε έτσι να καταφέρω να βγάλω από μέσα μου το φορτίο του πόνου που ένιωθα. Με τα χρόνια ο πόνος σιγά σιγά καταλάγιαζε χωρίς καμία έκρηξη μίσους και η ζωή συνεχιζόταν χωρίς να σε ρωτά. Υπήρχαν στιγμές που οι αναμνήσεις έφερναν χαμόγελο στα χείλη και άλλες φορές μια πικρή λησμονιά για την άδικη κατάληξη της ζωής που θα μπορούσαμε να είχαμε ζήσει. Τώρα, προσπαθώ να καταλάβω τι νιώθω. Λησμονιά; Θλίψη; Έχουν περάσει πάνω από τριάντα χρόνια μαζί με ένα γάμο και δυο παιδιά. Μην παρεξηγηθώ. Αγαπώ τον σύζυγο μου. Έχω περάσει υπέροχες στιγμές μαζί του. Δεν ήταν όμως ο πρώτος μου έρωτας. Δεν καταλήγουν όλοι με τον πρώτο τους έρωτα. Τώρα η Μελίνα προχωρά στον διάδρομο με τις μαργαρίτες, πηγαίνοντας να παντρευτεί τον πρώτο της έρωτα. Τότε τα βλέμματα μας ενώνονται. Με αναγνωρίζει αμέσως. Μου χαμογελά όπως τότε. Η Μελίνα φτάνει στον μέλλοντα σύζυγο της και το πλήθος ακολουθεί το ζεύγος μέσα στο ναό. Νιώθω το χέρι του συζύγου μου να πιάνει το δικό μου. Ο άντρας μου, εγώ, τα παιδιά μου, και ο πρώτος μου έρωτας κατευθυνόμαστε όλοι μέσα στο ναό. Προχωράω αργά, ο άνθρωπος που έχω μοιραστεί τη ζωή μου μαζί του, μου σφίγγει το χέρι. Τον κοιτάω και μου χαμογελά. Συνειδητοποιώ πως δάκρυα κυλούν από τα μάτια μου. Όλοι θεωρούν πως είναι από συγκίνηση για το Μελινάκι μας. Εγώ ξέρω καλύτερα. Είναι μια ανάμειξη συναισθημάτων. Είναι δάκρυα συγκίνησης για την Μελίνα μου, και δάκρυα λύπης για μια ζωή που δεν θα συμβεί ποτέ με τον πρώτο μου έρωτα. Κοιτάω όμως τα παιδιά μου και χαμογελώ για τα ευλογημένα χρόνια που έζησα. Κοιτάω μέσα στο πλήθος, βρίσκοντας τα μελαχρινά μαλλιά με τις γκρι ρίζες και αναρωτιέμαι πως θα ήταν τα δύο κορίτσια που σχεδιάζαμε να κάνουμε. Εκείνος σαν να νιώθει το βλέμμα μου πάνω του, γυρνά χαμογελαστός και με κοιτά. Περνώ την πόρτα του

ναού και η καρδιά μου χτυπάει σαν τρελή.

ΑΜΑΞΗΛΑΤΗ ΙΩΑΝΝΑ

Το Θαύμα

Ήρθε “εκείνη” στον ύπνο της, στο όνειρό της, γλυκιά με πρᾶα μορφή, ἔτσι, για μια στιγμή, μαυροφορεμένη, με το πέπλο της να αγκαλιάζει το πρόσωπο της και τους ώμους της. Ήταν σύντομη, λιγόλογη, κατευναστική, συγκεκριμένη και γαλήνια ηρέμησε την ειρήνη, λέγοντας της ότι δεν πρόκειται να την ξαναχτυπήσει κανένας, ότι δε θα συνέβαινε ποτέ ξανά παρόμοιο επεισόδιο!

Έτος 1973. Η εποχή της Χούντας, τότε που όλα ήταν απαγορευμένα και κυρίως απαγορευμένη η ελεύθερη σκέψη, η ελεύθερη βούληση. Τότε που δεν υπήρχε η δυνατότητα ελεύθερης ενημέρωσης και κάθε αρνητικό γεγονός το αποσιωπούσαν, περνούσε από λογοκρισία.

Μάλιστα η Ειρήνη, μετά από πολλά χρόνια “ξεσήκωσε” από το διαδίκτυο και διάβασε ένα άρθρο που αφορούσε συγκεκριμένα τη Χούντα και την Παιδεία! Και τρομαγμένη διάβασε... για τους εκπαιδευτικούς που εκδιώχτηκαν γιατί είχαν αριστερή σκέψη, σε αντίθεση με την επαναπρόσληψη εκπαιδευτικών που ήταν προσκείμενοι στα φρονήματα των κυβερνώντων, για την πρόσληψη νέων εκπαιδευτικών που διέθεταν πιστοποιητικό των φρονημάτων τους, για απαγόρευση των εκπαιδευτικών να κάνουν χρήση της λέξης “κόκκινο” επειδή παρέπεμπε στον κομμουνισμό, για μαθητές που έπρεπε να κάνουν ομιλίες και να διαγωνίζονται σε εκθέσεις υπέρ της Χούντας, για κατάσχεση εξωσχολικών βιβλίων με κόκκινο εξώφυλλο, για κατάσχεση βιβλίων από συγγραφείς που το όνομα τους θύμιζε Ρωσία ή η καταγωγή τους ήταν από εκεί, όπως ο Ντοστογιέφσκι, ακόμα και για αυτούς τους μαθητές που έγραφαν με το αριστερό χέρι, τους υποχρέωναν να γράφουν με το δεξί, ἔστω και δια της βίας, λόγω του ότι η γραφή με το αριστερό ισοδυναμούσε με υποσυνείδητη τάση προς τον κομμουνισμό και αυτό έπρεπε να σταματήσει!

Τότε που οι περισσότεροι από θέσεις ισχύος ήταν “άγριοι” και “αυστηροί”, που μερικούς βέβαια μπορεί και να τους βόλευε να βγάζουν τον πραγματικό τους εαυτό στον κόσμο με αυτή την αφορμή! Ακόμα και αυτοί οι εκπαιδευτικοί! Οι καθηγητές αλλά και οι δάσκαλοι των δημοτικών σχολείων, παρότι είχαν να κάνουν με μικρούς μαθητές!

Ένα μικρό κορίτσι, η οκτάχρονη Ειρήνη, που το 1973 πήγαινε στην 3η δημοτικού. Ένα παιδί γλυκό, συνεσταλμένο, μελαγχολικό, ήσυχο, ήρεμο, δεν απασχόλησε ποτέ κανέναν με τις πράξεις του. Δώρο θεού για την οικογένεια! Μία όμορφη μελαχρινή φατσούλα με τεράστια μάτια και τοξωτά φρύδια, που της άρεσε να ονειρεύεται. Το μυαλουδάκι της έτρεχε με χίλιες στροφές το λεπτό! Μπροστά από τα ματάκια της περνούσαμε εικόνες που θύμιζαν καλοκαίρι, θάλασσα, παιχνίδια, ζωάκια, τα Χριστούγεννα που πλησίαζαν και αυτή ήτανε η ηρωίδα σε δικά της επικά παραμύθια, πλασμένα με τη φαντασία της.

Και ήταν εκείνη την ημέρα των γενεθλίων της, την πρώτη μέρα του Δεκέμβρη του 1973 που “τόλμησε” να κάνει την πρώτη αταξία της! “Τόλμησε” εν ώρα μαθήματος να ταξιδεύει με το νου και με σταυρωμένα τα χέρια πάνω σε ένα από εκείνα τα πολυμεταχειρισμένα, γεμάτα γρατσουνιές, πράσινα, ξύλινα θρανία να σκέφτεται πότε θα έρθει το καλοκαίρι να κλείσουν επιτέλους τα σχολεία. Ήρεμη όμως, και πάντα ήσυχη, μέσα στην τάξη.

Άλλωστε μόνο η μικρή ήξερε γι’ αυτό το ταξίδι. Δεν ενοχλούσε κανέναν! Απλά ο νους της την ταξίδευε την ώρα του μαθήματος αφού ούτως ή άλλως η δασκάλα δεν κατάφερνε να κρατήσει ζωντανή τη σκέψη της, ούτε σε αυτήν, ούτε στους συμμαθητές. Η δασκάλα ήταν άνθρωπος με παρωπίδες, που είχε εγκλειστεί σε μια άθλια, τετριμμένη και βαρετή παράδοση!

Και τότε ήταν που κάποια μάγισσα κακιά, με μαύρα βαμμένα κορακίσια μαλλιά και σκληρή όψη ήρθε να της διακόψει το γλυκό της παραμύθι και ανάμεσα σε μύριες σκέψεις να της καταφέρει ξυλιές με αυτή την τετράγωνη βέργα! Ξυλιές που προσγειώθηκαν πάνω στα σταυρωμένα μικρά χεράκια της! Ξυλιές που μέχρι σήμερα, μετά από σαράντα-οκτώ χρόνια, ακόμη θυμάται! Ξυλιές από μία βέργα που από το πολύ ξύλο που είχε δώσει σε μικρούς μαθητές είχε μαυρίσει, λες από το κακό της και είχε αποκτήσει τέσσερις λείες επιφάνειες. Αυτή ήταν η δουλειά της βέργας. Μάλιστα κάθε φορά έδινε τόσες ξυλιές στους μικρούς μαθητές ανάλογα με τον αριθμό από ορθογραφικά λάθη που είχαν κάνει στο κείμενο της ημέρας!

Όμως ευτυχώς για την Ειρήνη δεν ήταν μόνη της, είχε πλάι της τη γυναίκα με το πέπλο, την ήρεμη μορφή που από εκεί και πέρα δεν την άφησε ποτέ ξανά μόνης της. Δεν άφησε τη μάγισσα ποτέ να την ξαναχτυπήσει!

Το ίδιο βράδυ του επεισοδίου αυτού, η Ειρήνη πήγε για ύπνο, στεναχωρημένη, με το προσωπάκι της βρεγμένο από τα δάκρια που δεν έλεγαν να σταματήσουν, αφού τα δακτυλάκια της είχαν πρηστεί και ακόμη πονούσαν από το χτύπημα της κακιάς και πανούργας δασκάλας-μάγισσας.

Και τότε συνέβη ένα μικρό θαύμα. Η Ειρήνη έκλεισε τα μάτια της και ένας γλυκός ύπνος, που ήταν επόμενο να συμβεί μετά το τόσο κλάμα, την πήρε μακριά από το γεγονός που τη συντάραξε, και το όνειρο της ξεκίνησε με την εικόνα “εκείνης”! Μία οπτασία! Η γυναίκα με το μαύρο πέπλο και την πράα μορφή που της έλεγε πολλές φορές να μη φοβάται!

“Ηρέμησε μικρή μου. Δεν θέλω να κλαις. Δε θα σε δείρει ποτέ ξανά η δασκάλα σου, δεν θα ξανακάνεις ποτέ κανένα λάθος στην ορθογραφία, από εδώ και πέρα εγώ είμαι αυτή που θα κρατήσω το κακό μακριά!”.

Ω γλυκιά μου Παναγιά εσύ, Ελεούσα, Πονολύτριά, Παρηγορίτισσα, Βλεπούσα, Γιάτρισσα, Οδηγήτριά, Ελευθερώτριά Παναγιά μου!

ΚΟΝΤΑΡΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Το Εύρημα

Τύλιξα την αρχαία επιγραφή σε ένα ύφασμα και την τοποθέτησα με προσοχή στο κάθισμα του συνοδηγού, έκλεισα την πόρτα και κοντοστάθηκα έξω από το αυτοκίνητο. Μπροστά μου είχα μια αρχαία επιγραφή και αγωνιούσα να δω τι έγραφε, από ποια εποχή ήταν, και πόσο σημαντική ή ασήμαντη ήταν. Τι θα έκανα τελικά;

Όλα ξεκίνησαν εκείνο το πρωί στις 11.30, όταν μου τηλεφώνησε ο κύριος Ζάβαλης, τέταρτης γενιάς επιχειρηματίας με μεγάλη οικονομική επιφάνεια. Μου ζήτησε να πάω να βρει τον μηχανικό του, για να επιβλέψω την οριοθέτηση ενός οικοπέδου που μόλις είχε αγοράσει, δίπλα στο πατρικό του στην Ελευσίνα. Ήταν από τους πελάτες που πλήρωνε πάντα καλά για ασήμαντες νομικές υποθέσεις, και σαν δικηγόρος του εδώ και επτά χρόνια δεν ήθελε να του αρνηθώ.

Χωρίς να το καταλάβω μπήκε στο αυτοκίνητο του και ξεκίνησα για την Ελευσίνα. Στο κινητό μου είχα ήδη λάβει πληροφορίες για την διεύθυνση του οικοπέδου στην Ελευσίνα και τα στοιχεία επικοινωνίας του μηχανικού. Το δεξί χέρι του Ζάβαλη, η προσωπική γραμματέας, μόλις έδινε μια εντολή το Αφεντικό (όπως τον έλεγε εκείνη όταν μιλούσε μαζί της) του έστελνε όλες τις πληροφορίες στο επόμενο λεπτό.

“Πλούσιοι”, σκέφτηκα, “θέλουν πάντα να γίνεται το δικό τους, στην ώρα που εκείνοι επέλεξαν και με συγκεκριμένο τρόπο, σαν ιεροτελεστία”. Συνέχισα να οδηγεί εντελώς μηχανικά και σε τριάντα πέντε λεπτά έφτασε στο οικόπεδο στην Ελευσίνα. Ο μηχανικός ήταν ήδη εκεί μαζί με έναν εργάτη και είχε ήδη βάλει τους πασσάλους με το συρματοπλέγμα στα 2/3 του οικοπέδου.

“Εσύ πρέπει να είσαι ο Στέφανος Αργυρίου ο δικηγόρος, σωστά;” είπε ο μηχανικός φιλικά και συστήθηκε με μια δυνατή χειραψία. “Κώστας, ο μηχανικός του Ζάβαλη όσο θυμάμαι τον εαυτό μου, αυτός αγοράζει και εγώ οριοθετώ, πρωί, μεσημέρι, βράδυ, 365 φορές το χρόνο”, είπε με φανερή διάθεση αυτοσαρκασμού και χιούμορ που μου έφτιαξε αμέσως το κέφι.

Ο Κώστας μιλούσε συνέχεια και μου είπε ότι ήταν ήδη από το πρωί στις 08.00 και είχε κάνει ήδη αρκετή δουλειά. Εγώ απλά θα ήμουν το ‘μαντρόσκυλο’ ενός πλουσίου που θα προστάτευε ένα ακόμα απόκτημα του από κάθε λογής ντόπιους που πιθανόν να είχαν βλέψεις για το συγκεκριμένο οικόπεδο.

“Ο Ζάβαλης έχει έναν ιδιαίτερο λόγο να θέλει να τελειώσει άμεσα με την οριοθέτηση του νέου οικοπέδου” μου είπε ο Κώστας με νόημα. Αυτό παλιά ήταν κομμάτι του οικοπέδου του πατρικού του Ζάβαλη που εφάπτεται στη αριστερή πλευρά. Την εποχή της Τουρκοκρατίας το είχε πάρει με το έτσι θέλω ένας τούρκος και η οικογένεια του Ζάβαλη το έβαλε σκοπό ζωής να το πάρει πίσω. “Σήμερα λοιπόν” είπε ο Κώστας (με ύφος ελαφρώς ειρωνικό) είναι ‘ιστορική μέρα’ και εμείς οι τρεις, ο εργάτης, ο μηχανικός και ο δικηγόρος είμαστε μάρτυρες μιας σημαντικής μέρας για την οικογένεια Ζάβαλη” και γέλασε δυνατά με τρόπο ακομπλεξάριστο που με έκανε να γελάσω και εγώ με το εύστοχο σχόλιο του.

“Κύριε Κώστα”, φώναξε ο εργάτης με αγωνία, “ελάτε να δείτε τι βρήκα”. Τα γέλια μας κόπηκαν και τρέξαμε να δούμε τι

ήταν αυτό που έκανε τον εργάτη να μας κοιτά έντρομος. Στην τρύπα που είχε σκάψει υπήρχε μια μαρμάρινη επιφάνεια που είχε αποκαλυφθεί λίγο αλλά ήταν αρκετό να δούμε ότι ήταν κάποιο είδος αρχαίας επιγραφής. Ακόμα και για μένα, έναν ερασιτέχνη αρχαιολόγο, όπως συνήθιζα να με αποκαλώ, μια και πριν από λίγα χρόνια είχα πάρει ένα εξάμηνο κύκλο σπουδών στην αρχαιολογία, ήταν ξεκάθαρο ότι είχαμε βρει μια αρχαία ελληνική επιγραφή.

“Έχω σκάψει σε πολλά οικόπεδα στην Ελευσίνα, και πολλά είναι γεμάτα με αυτούς τους διαόλους”, θα πρέπει να το πάμε στην Αστυνομία και να σταματήσουμε κάθε εργασία, είτε ο εργάτης απογοητευμένος. Δεν είχε άδικο, σκέφτηκα, άλλωστε η ύπαρξη σημαντικών αρχαιολογικών ευρημάτων σε οικόπεδα μόνο προβλήματα και καθυστερήσεις φέρνουν, κάθε εργασία σταματά μέχρι η Αρχαιολογική Υπηρεσία να ερευνήσει και να αποφανθεί για τον βαθμό σπουδαιότητας των ευρημάτων. Αν τα αρχαιολογικά ευρήματα ήταν μικρής αξίας, τότε ο ιδιώτης κρατούσε το οικόπεδο και η Αρχαιολογική Υπηρεσία τα πήγαινε στο τοπικό μουσείο. Αντίθετα αν τα αρχαιολογικά ευρήματα είναι σημαντικής αξίας τότε τα οικόπεδα των ιδιωτών εξαγοράζονται από το δημόσιο με μια συμβολική αποζημίωση μετά από πολλά χρόνια γραφειοκρατικών διαδικασιών στο όνομα της προστασίας και ανάδειξης της Αρχαίας Ελληνικής Κληρονομιάς. Σε κάθε περίπτωση κανείς δεν θέλει να βρεθούν αρχαία στο οικόπεδο του, και εμείς είχαμε στα χέρια μας την καυτή πατάτα της αρχαίας επιγραφής που ασφαλώς μας χάλασε το ήσυχο πρωινό μας.

“Δικηγόρε, ήρθε η ώρα να βγάλεις τα λεφτά που σε πληρώνει ο Ζάβαλης” είπε ο Κώστας και έσκασε στα γέλια. Είχε δίκιο, και βλαστημώντας την τύχη μου, κάλεσα τον Ζάβαλη στο κινητό του.

“Γρήγορα τελειώσατε Στέφανε”, είπε ευθύς ο Ζάβαλης μόλις απάντησε στην κλήση μου, ακουγόντανε χαρούμενος αλλά δυστυχώς αυτό θα άλλαζε γρήγορα. “Κύριε Ζάβαλη, έχει προκύψει ένα ζήτημα που πρέπει να αντιμετωπίσουμε” είπα με σταθερή φωνή, αποφεύγοντας εσκεμμένα να αναφέρω τη λέξη πρόβλημα που γνώριζα ότι απεχθάνεται να ακούει. “Πες μου τι συμβαίνει Στέφανε, ήρθαν τίποτα χωρικοί να κάνουν φασαρία, απλά φώναξε την αστυνομία και δείξε τους τίτλους ιδιοκτησίας που έχει μαζί του ο Κώστας και το θέμα θα λήξει σε 20 λεπτά” είπε με βαριεστημένη φωνή και πήγε να κλείσει το τηλέφωνο. “Βρήκαμε μια αρχαία επιγραφή, κύριε Ζάβαλη, στο τμήμα που είναι κοινό με το οικόπεδο του πατρικού σας, θα έχουμε θέματα με την Αρχαιολογία”. Ακολούθησε μια μικρή παύση και ο Ζάβαλης είπε με σταθερή φωνή που δεν επιδέχονταν καμία αντίρρηση: “Το οικόπεδο αυτό ανήκε στην οικογένεια μου από τότε που υπάρχει σ’ αυτήν την πόλη και μας το έκλεψαν οι Τούρκοι. Μεγάλωσα ακούγοντας ιστορίες ότι όλοι οι άνδρες της οικογένειάς μου είχαν ορκιστεί να το πάρουν πίσω και εγώ το κατάφερα και δεν θα αφήσω κανέναν να μου το πάρει ξανά. Αμείβεσαι εξαιρετικά καλά για δουλειές που θα μπορούσε να κάνει και ένας πρωτοετής δικηγόρος. Λύσε το θέμα άμεσα και πρόσθεσε στην αμοιβή σου ένα ακόμα μηδενικό, και μην με ξαναπάρεις αν δεν έχεις καλά νέα”!

Η γραμμή έκλεισε και εγώ έμεινα με το κινητό στο αυτί να σκέφτομαι πια θα είναι η επόμενη κίνηση μου. Ο Ζάβαλης δεν ήθελε να του λες όχι και το είχε πετύχει με τα εξαιρετικά χρήματα που συνήθιζε να μου δίνει, για υποθέσεις που απαιτούσαν ελάχιστη προσπάθεια.

Βρίσκω λοιπόν τον εαυτό μου μπροστά στο αιώνιο δίλημμα που βασανίζει τον άνθρωπο από την εποχή των σπηλαίων μέχρι σήμερα: τήρηση των νόμων ή εύκολο κέρδος. Ήμουν άραγε έτοιμος να υποστώ τις συνέπειες της όποιας απόφασης θα έπαιρνα; Αισθανόμουν ότι ζούσα στιγμές που θα άλλαζαν τη ζωή μου για πάντα, και τα γεγονότα που θα διαδραματίζονταν τις επόμενες μέρες θα μου το επιβεβαίωναν...

Δεν ξέρω πόση ώρα στεκόμουν χωρίς να κάνω την παραμικρή κίνηση βυθισμένος στις σκέψεις αλλά η φωνή του Κώστα με επανέφερε στο τώρα. “Στέφανε ο εργάτης ρωτάει τι θα κάνουμε, και όσο περνάει η ώρα γίνεται όλο και πιο νευρικός, τι σου είπε ο Ζάβαλης;”

Κοίταξα με νόημα τον Κώστα και του απάντησα: “Την απάντηση την ξέρεις ήδη Κώστα, εσύ δεν είπες ότι ο Ζάβαλης θέλει αυτό το οικόπεδο πάση θυσία, αλλά η κατάσταση χρειάζεται ψυχραιμία, μεθοδικότητα και ανάλυση των δεδομένων για να...” Ξαφνικά σταμάτησα την φράση μου και σκέφτηκα με έκδηλη ανακούφιση ζωγραφισμένη στο πρόσωπο μου: Ο κύριος Καθηγητής, αυτός θα μου πει τι να κάνω!!!

Ήρεμος είπα στον Κώστα με νόημα “Πες στον εργάτη να ξεθάψει προσεχτικά την επιγραφή και μόλις τελειώσει, πλήρωσε τον ό,τι έχετε συμφωνήσει και δώσε του και ένα γενναιόδωρο φιλοδώρημα για να πει ένα κρασί στην υγεία του κυρίου Ζάβαλη. Ο Κώστας έσπευσε να μιλήσει στο εργάτη, σαν στρατιωτάκι που πήρε μια εντολή από τον ανώτερο του, και αφού του μίλησε, πήγαν και οι δυο να εκτελέσουν την επιθυμία του Ζάβαλη.

Χωρίς να χάνω χρόνο, κάλεσα στο κινητό τον κύριο Καθηγητή αλλά δυστυχώς δεν απάντησε. Κάλεσα ξανά αλλά αυτήν τη φορά στο σταθερό και μετά από μερικές στιγμές άκουσα την βαριά φωνή του Καθηγητή Βαλάτου. “Κύριε Καθηγητά καλημέρα, σας κάλεσα...” αλλά πριν ολοκληρώσω τη φράση μου με διέκοψε περιπαικτικά. “Μετά τις 12.00 λέμε ‘Καλησπέρα’, αγαπητέ Στέφανε, τόσα χρόνια με ξέρεις δεν στο έμαθα πια, οι γνώσεις σου σε αυτά τα θέματα παραμένουν φτωχές σε αντίθεση με τις γνώσεις σου στην αρχαιολογία που είναι πια σε υψηλό επίπεδο”, και γέλασε σαν μικρό παιδί που πείραξε κάποιον φίλο του. “Κύριε Καθηγητά πρέπει να σας δω, χρειάζομαι τις γνώσεις σας και τη συμβουλή σας άμεσα”, του είπα με επιτακτικό τόνο, εγκαταλείποντας για πρώτη φορά (ή μάλλον δεύτερη) το ύφος του μαθητή προς τον καθηγητή που πάντα είχα όταν του μιλούσα στα οκτώ χρόνια που τον γνώριζα. Ακολούθησε μια παύση από την άλλη άκρη του ακουστικού, ώσπου ο Καθηγητής Βαλάτος κοφτά έχοντας καταλάβει το επείγον της κατάστασης να πει: “Στέφανε θα σε περιμένω στο γραφείο μου, πες στην Ευανθία να μην φλυαρήσει μόλις φτάσεις σπίτι γιατί σε περιμένω να δούμε κάτι σοβαρό”, και έκλεισε το τηλέφωνο.

Ανακουφισμένος που θα είχα τη βοήθεια του κυρίου Καθηγητή, πήγα στο σημείο που έσκαβε ο εργάτης γρήγορα αλλά προσεκτικά, προφανώς είχε βρεθεί ξανά σε παρόμοια κατάσταση όπου όλα θα γινόντουσαν με τον τρόπο που ο Ζάβαλης και οι όμοιοι του ήθελαν. Η αρχαία επιγραφή είχε σχεδόν αποκαλυφθεί κατά 90% και σε 2-3 λεπτά θα είχε ολοκληρωθεί αυτή η ‘ανεπίσημη’ ανασκαφή. Μόλις τελείωσε ο εργάτης, έγνεψα στον Κώστα να κάνει ότι είπαμε και χωρίς να ανταλλάξω ούτε μια κουβέντα με τον εργάτη, έσκυπα στο λάκκο να δω την ‘πέτρα του κακού’.

Η αρχαία επιγραφή ήταν μαρμάρινη και με πρόχειρους υπολογισμούς που έκανα οι διαστάσεις της ήταν περίπου 0,60 μ. (ύψος) X 0,40 μ. (πλάτος) X 0,10 μ. (πάχος), και ήταν κομμένη στο κάτω μέρος. Το κείμενο της ήταν δυσδιάκριτο λόγω των χωμάτων και της υγρασίας, στοιχεία τα οποία είχαν ‘ταλαιπωρήσει’ την επιφάνεια της επιγραφής της αλλά μπορούσα με ασφάλεια να διακρίνω τον τρόπο γραφής της που ήταν ξεκάθαρα Βουστροφηδόν, μια ιδιόζουσα αρχαϊκή ελληνική γραφή που φαίνεται να εγκαταλείφθηκε τον 7ο με 6ο π.Χ. αιώνα .

Ο όρος Βουστροφηδόν χρησιμοποιήθηκε αρχικά από τους αρχαίους Έλληνες για να περιγράψουν ένας τρόπος γραφής με εναλλασσόμενη φορά. Η λέξη προέρχεται από αρχαίο ελληνικό επίρρημα που σημαίνει κίνηση όμοια με εκείνη του βοδιού, όταν σέρνει το αλέτρι, ή της σαΐτας κατά την ύφανση στον αργαλειό. Η φορά αυτής της γραφής άλλαζε κατά στίχο. Έτσι, η μια γραμμή (στίχος) είναι γραμμένη από δεξιά προς αριστερά, η επόμενη από αριστερά προς δεξιά, η επόμενη από δεξιά προς αριστερά κ.ο.κ.

Γραφή σε Βουστροφηδόν

ΕΚΥΣ:ΝΕΚΕΛ
ΕΥΣΙΝ

Κείμενο με κανονικό τρόπο γραφής

ΕΔΩΚΕΝ ΣΥΚΕ-
ΕΥΣΙΝ.

Αρκετά με την θεωρία, ώρα για δράση, σκέφτηκα, και σήκωσα την αρχαία επιγραφή και με γοργά βήματα την πήγα στο αυτοκίνητο μου. Βρήκα μια πετσέτα στο πορτ μπαγκάζ και αφού τύλιξα με προσοχή το εύρημα, το έβαλα στη θέση του συνοδηγού. Αισθάνθηκα ότι από εδώ και πέρα η κάθε απόφαση που θα έπαιρνα θα άλλαζε τη ζωή μου για πάντα, και δεν είχα άδικο. Με αυτή τη σκέψη μπήκα στο αυτοκίνητο και ξεκίνησα το διαδρομή προς την Αθήνα και συγκεκριμένα προς τη Φιλοθέη στο σπίτι του καθηγητή Βαλάτου.

[2]

Ο καθηγητής Δημοσθένης Βαλάτος

Ο Καθηγητής Βαλάτος έκλεισε το τηλέφωνο ανήσυχος, σπάνια είχε τύχει να ακούσει τον αγαπημένο του μαθητή του τόσο ανήσυχο. Θυμήθηκε τη μέρα της γνωριμίας τους, πριν από σχεδόν οκτώ χρόνια σε ένα ανοικτό σεμινάριο αρχαιολογίας.

Ήταν μια διάλεξη για την Αρχαία Ελευσίνα και μέσα στις τόσες ανούσιες ερωτήσεις που του έκαναν οι συμμετέχοντες, άκουσε μια ερώτηση που τον έκανε να χαμογελάσει από ευχαρίστηση. “Κύριε Καθηγητά, ονομάζομαι Στέφανος Κομνηνός και θα ήθελα να σας ρωτήσω αν είναι ακριβές ότι τα Ελευσίνια Μυστήρια γιορτάζονταν εκτός από την Ελευσίνα και μερικές άλλες Ελληνικές πόλεις της Αρχαίας Ελλάδας, και σε ένα μικρό νησί δίπλα στη Μεγάλη Βρετανία;” Ακούστηκαν μουρμουρητά και ένα μουντό γέλιο από το κοινό, προφανώς νόμιζαν ότι κάποιος εθνοκεντρικός γνώστης της ιστορίας της Αρχαίας Ελλάδας μοιραζόταν τις θεωρίες περί Ελληνικότητας όλου του σύγχρονου κόσμου που κατακλύζουν σήμερα το διαδίκτυο αλλά και πολλές εκδόσεις βιβλίων. “Αυτό είναι απόλυτα ακριβές, αγαπητέ Στέφανε”, απάντησε αυστηρά ο Καθηγητής Βαλάτος κόβοντας με μιας τα χαχανητά και τα αρνητικά σχόλια του κοινού, “μήπως ξέρετε και την πηγή αυτής της πληροφορίας;”, ρώτησε με νόημα για να τεστάρει τις γνώσεις του συμμετέχοντα. Τότε ο Στέφανος απάντησε με αυτοπεποίθηση: “Το αναφέρει ο Αρτεμίδωρος ο Εφέσιος, αρχαίος Έλληνας γεωγράφος του 1ου αιώνα π.Χ., και το επιβεβαιώνει ο Στράβων”. Το κοινό παρακολουθούσε με προσοχή τους δυο άντρες να μιλάνε σαν να ήταν δυο καταξιωμένοι συνάδελφοι που συζητούσαν ένα ακανθώδες ακαδημαϊκό ζήτημα. “Πολύ σωστά Στέφανε”, απάντησε επιδοκimasτικά ο Καθηγητής και συνέχισε, αυτού του είδους οι γνώσεις είναι η βάση για μια αξιόλογη καριέρα στην Αρχαιολογία, σου εύχομαι καλή επιτυχία όταν αποφοιτήσεις”. “Είμαι δικηγόρος”, απάντησε περιπαικτικά ο Στέφανος, προκαλώντας το γέλιο στο κοινό αλλά και στον Καθηγητή που απάντησε το ίδιο περιπαικτικά: “χμ ακόμα ένας από αυτούς ανάμεσά μας”, και γέλασαν όλοι μαζί, σπάζοντας για λίγο τη μονότονη ατμόσφαιρα που συνήθως συναντάμε στα αμφιθέατρα των πανεπιστημίων.

Από τότε είχαν περάσει οκτώ χρόνια και η σποραδική επικοινωνία των δύο αντρών για θέματα αρχαιολογίας είχε εξελιχθεί σε μια σχέση αλληλοσεβασμού καθηγητή και μαθητή, αλλά και υποσυνείδητα πατέρα και γιου που κανείς τους δεν είχε παραδεχτεί ανοιχτά.

Συνοφρυωμένος ο Καθηγητής Βαλάτος μπήκε στο γραφείο του και φώναξε την Ευανθία, την κοπέλα που είχε σαν οικονόμο από τότε που έχασε την αγαπημένη του σύντροφο Σοφία. “Ευανθία, θα έρθει ο Στέφανος σε λίγο για κάτι σημαντικό, μην τον καθυστερήσεις με ερωτήσεις του τύπου αν θα φάει ή θα πει κάτι, τον άκουσα ανήσυχο”, είπε σχεδόν αυστηρά και έκλεισε τις ξύλινες συρόμενες πόρτες για να μείνει μόνος με τις σκέψεις του.

Ο Καθηγητής κοντοστάθηκε και είδε τον τοίχο με τις φωτογραφίες από παλιές ανασκαφές, ασπρόμαυρες αναμνήσεις από περιόδους όπου με αγαπημένους συνεργάτες έψαχναν, μελετούσαν, έκαναν ανασκαφές, γέμιζαν χώματα όλο τους το σώμα, αλλά τα ευρήματα που ανακάλυπταν τους έκαναν τους πιο ευτυχισμένους ανθρώπους του κόσμου. Το μάτι του έπεσε σε μια φωτογραφία με ξύλινη περίτεχνη κορνίζα, -ίσως την αγαπημένη του- με το ασημένιο διακριτικό ταμπελάκι που έγραφε Ελευσίνα-1971 όταν ανακάλυψαν τμήμα του μεγαροειδούς κτίσματος, που ταυτίζεται από πολλούς με τον πρώτο ναό της Δήμητρας. Τρεις άντρες στέκονται περήφανοι δίπλα σε αρχιτεκτονικά μέλη αρχαίου ναού, με πρόσωπα που λάμπουν από χαρά και δίπλα σε διακριτική απόσταση το ‘κορίτσι’ όπως την έλεγε πάντα ο Καθηγητής, η σύντροφος του Σοφία να τον κοιτά με αγάπη και υπερηφάνεια για την νέα ανακάλυψη του συζύγου της που τόσο κόπιασε. Θυμήθηκε το motto που είχαν τότε και τον συντροφεύει και σήμερα *Ipsa Scientia Potestas Est* (η γνώση είναι δύναμη), φιλοσοφία και σκοπός ζωής από την σημαντική ανασκαφή τότε στην Ελευσίνα. Αφιέρωσε τη ζωή του σε αυτόν τον σκοπό, βάζοντας στην άκρη την επιθυμία της Σοφίας να κάνουν οικογένεια, και όταν της εξήγησε τι ήθελε να κάνει στη ζωή του, εκείνη τον κατάλαβε και τον στήριξε χωρίς δεύτερες σκέψεις, πάντα τον καταλάβαινε... Με αυτές τις γλυκόπικρες σκέψεις κάθισε στην καρέκλα του και συνέχιζε να θυμάται τα ταξίδια ανά την Ελλάδα, τις ανασκαφές, τις ανακαλύψεις, το κυνήγι της γνώσης, τους συνοδοιπόρους του, τους κινδύνους, τις αγωνίες, το κορίτσι του. Στον τοίχο απέναντι υπήρχαν φωτογραφίες από όλες τις δεκαετίες, καθεμία και μια βουτιά στις αναμνήσεις, καλές, κακές δεν έχει σημασία, ήταν όλες γεμάτες συναισθήματα και αυτό είναι που μένει στο τέλος.

Το ταξίδι του στο παρελθόν διέκοψε το κουδούνι της εξώπορτας που χτύπησε επίμονα, προφανώς είχε φτάσει Στέφανος, πόση ώρα να είχε μείνει άραγε βυθισμένος στις σκέψεις του, στο ταξίδι του μέσα στις αναμνήσεις δεκαετιών. Ο Καθηγητής ανασηκώθηκε από την καρέκλα του, έφτιαξε το πουκάμισο του μέσα από την ρόμπα και περίμενε να φέρει η Ευανθία τον Στέφανο μέσα στο γραφείο.

|3|

Η αποκάλυψη

Βυθισμένος στις σκέψεις μου, οδηγώντας μηχανικά έφτασα στη Φιλοθέη και χωρίς κόπο πάρκαρα έξω από τη μονοκατοικία του κύριου Καθηγητή, ένα αυστηρό κτίριο της δεκαετίας του 1970, με μινιμαλιστικές κάθετες γραμμές, σκούρες καφέ επιφάνειες, μεγάλα παράθυρα και ένα θαυμάσιο κήπο με δέντρα και γρασίδι που το ζήλευες για την απλότητα και την ηρεμία που έβγαζε.

Πήρα με προσοχή την πετσέτα με την επιγραφή, βιαστικά μπήκα στον κήπο της μονοκατοικίας και φτάνοντας στη μεγάλη ξύλινη πόρτα της εισόδου, χτύπησα επίμονα το κουδούνι. Η πόρτα άνοιξε και το καλοσυνάτο πρόσωπο της Ευανθίας στάθηκε να με κοιτάει με απορία, μην καταλαβαίνοντας την αγωνία μου. “Καλησπέρα Στέφανε, αγχωμένο σε βλέπω σήμερα, ο κύριος Καθηγητής σε περιμένει, να πας αμέσως στο γραφείο του”, μου είπε κοιτώντας επίμονα την πετσέτα, προσπαθώντας να καταλάβει τι είναι αυτό που κουβαλάω με τόση προσοχή. Την ευχαρίστησα βιαστικά και με γοργό βήμα πέρασα το χολ και έφτασα έξω από τις σκούρες συρόμενες πόρτες του γραφείου του κυρίου Καθηγητή.

Πριν προλάβω να χτυπήσω τη πόρτα άκουσα μια φωνή να μου λέει μέσα από το γραφείο, “μπες Στέφανε, τα θορυβώδη βήματα πρόδωσαν τους συνήθως καλούς τρόπους που έχεις, δεν ξέρεις ότι απαγορεύεται να τρέχουν οι μαθητές μέσα στους διαδρόμους του σχολείου;” είπε γελώντας ο καθηγητής Βαλάτος. Μπαίνοντας στο γραφείο τον είδα να γελάει

σαν μικρό παιδί που πείραξε έναν καλό του φίλο, κάτι που με έκανε να αισθανθώ για πρώτη φορά σήμερα ασφαλής και γαλήνιος. “Ας με αποβάλλουν, έχω ακόμα πολλές απουσίες περιθώριο και δεν με πειράζει” του είπα συνεχίζοντας αυτό το ιδιότυπο πινγκ-πονγκ απαντήσεων μεταξύ μας που μετά από τόσα χρόνια είχαμε γίνει πια πολύ καλοί φίλοι.

Γελάσαμε και οι δυο και για λίγο ξεχάσαμε όλη την ένταση και ανησυχία που είχαμε βιώσει από τη στιγμή του τηλεφωνήματος, μια ‘θεραπευτική’ σιωπή απλώθηκε στο δωμάτιο. Το βλέμμα του κυρίου Καθηγητή έπεσε στην πετσέτα που κάλυπτε την επιγραφή και αμέσως βγήκα από τον λήθαργο και έσπευσα να την αποκαλύψω. Εκείνος έβγαλε τα διάφορα αντικείμενα που είχε πάνω στο γραφείο του και αφού το άδειασε περίμενε με λαχτάρα να δει τι του είχε φέρει ο αγαπημένος του μαθητής. Έβαλα την πετσέτα πάνω στο ξύλινο γραφείο ώστε να μην χαραχτεί από την σκληρή επιφάνεια της μαρμάρινης επιγραφής και μετά την τοποθέτησα απαλά για να την μελετήσει ο κύριος Καθηγητής. Εκείνος καθάρισε τα γυαλιά του με την ρόμπα και άρχισε να την εξετάζει με προσοχή. “Είναι γεμάτη χρώματα, τα γράμματα έχουν γεμίσει με κόκκους χρώματος, θα πρέπει να την καθαρίσουμε για να δούμε τι λέει το κείμενο”, είπε σχεδόν μηχανικά, κάτι που είχε πει δεκάδες φορές στην μεγάλη καριέρα του στις τόσες ανασκαφές που είχε πάρει μέρος, και σταματώντας την εξέταση με κοίταξε αυστηρά και με ρώτησε σαν πατέρας που μαλώνει το παιδί του, “για πες μου λοιπόν Στέφανε, που την βρήκες;”

Ξαφνικά ο αστείος, φιλικός Δημοσθένης Βαλάτος, έδωσε την θέση του στον αυστηρό αρχαιολόγο που θεωρεί βέβηλη πράξη την αφαίρεση αρχαιολογικού ευρήματος από την τοποθεσία της ανασκαφής χωρίς μελέτη και εφαρμογή των πρακτικών της αρχαιολογικής έρευνας. Εν τάχει του είπα όλη την ιστορία με το οικόπεδο και τον Ζάβαλη και σε κάθε φάση της διήγησης έβλεπα την έκπληξη, το θυμό και την απογοήτευση να ζωγραφίζεται στο πρόσωπο του μέντορα μου. Όταν σταμάτησα να μιλάω, μου είπε με έντονο ύφος, “Στέφανε γνωρίζεις πολύ καλά ότι ένα αρχαιολογικό εύρημα πρέπει να παραμείνει *in situ* για να βρούμε τη χρήση του, τη χρονολογία του και τον πολιτισμό ο οποίος το δημιούργησε. Όταν η προέλευση του αντικειμένου έχει καταγραφεί, τότε αυτό μπορεί να μετακινηθεί για συντήρηση, περαιτέρω ερμηνεία και στο τέλος να μπει σε μουσείο για έκθεση”, προφανώς αυτό δεν έγινε τώρα, σωστά;” μου είπε και με κάρφωσε με το αυστηρό βλέμμα του.

Πριν προλάβω να ψελλίσω το παραμικρό, ο καθηγητής Βαλάτος πήγε στις πόρτες του γραφείου και φώναξε την Ευανθία να του φέρει μια λεκάνη με νερό και μερικά λινά πανιά από την αποθήκη του παλιού του εργαστηρίου. Εγώ παρέμεινα ακίνητος σαν τον παιδί που το είχαν βάλει τιμωρία για την αταξία που είχε κάνει. Η Ευανθία ήρθε γρήγορα με όσα της είχε ζητήσει και με κοίταξε σαν να μου έλεγε ‘υπομονή, θα του περάσει’ και χωρίς να πει τίποτα έφυγε γρήγορα κλείνοντας πίσω της τις πόρτες.

Ο Καθηγητής Βαλάτος άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου του και έβγαλε μερικά ειδικά πινέλα καθαρισμού αρχαιολογικών ευρημάτων που είχε και χωρίς να πει κουβέντα μου έδωσε ένα, ήταν σαν μια χειρονομία διαλείμματος στο κατσάδιασμα που μου είχε ρίξει πριν. Με μεθοδικές κινήσεις ξεκίνησε να ‘χαϊδεύει’ την επιφάνεια της επιγραφής με το ειδικό πινέλο, σαν τον ζωγράφο που σχεδιάζει τις πρώτες αδρές γραμμές της ζωγραφιάς του. Τα πρώτα γράμματα άρχισαν να αποκαλύπτονται, και μετά από σχεδόν δέκα λεπτά απόλυτης ησυχίας μου είπε: “Στέφανε φέρε εκείνο το φωτιστικό και βάλε το πάνω στο γραφείο, θέλω καλύτερο φωτισμό για να δω τι γράφει”. Εγώ χωρίς καθυστέρηση εκτέλεσα την επιθυμία του και εκείνος κάθισε στην καρέκλα, άναψε το φωτιστικό και έσκυψε να διαβάσει τα πρώτα γράμματα της επιγραφής.

Ο καθηγητής Βαλάτος άρχισε να ψιθυρίζει τα γράμματα, τις πρώτες λέξεις, έδειχνε απορημένος με όσα διάβαζε και ξαφνικά το βλέμμα του πάγωσε, έπεσε πίσω στην πλάτη της καρέκλας, με κοίταξε και φώναξε, σχεδόν ούρλιαξε

“Στέφανε τι πηγες και έκανες, δεν έχεις ιδέα με τι δυνάμεις τα έχεις βάλει”. Έμεινα εμβρόντητος από την ξαφνική επίθεση του καθηγητή Βαλάτου, τι να εννοούσε άραγε;

ΚΟΥΛΟΥΘΡΟΥ ΚΥΡΙΑΚΗ

Ο Χρόνος

Και μετά ξύπνησα. Το ρολόι δείχνει 07:35. Κατάφερα να κοιμηθώ πέντε ώρες. Ο Μάριος έχει υποσχεθεί από το προηγούμενο βράδυ, ότι θα σηκωθεί να ταΐσει την μικρή. Δεν δούλεψε σήμερα και προθυμοποιήθηκε. Ήταν όμως από τις σπάνιες φορές που συνεχίζει τον ύπνο της αδιάλειπτα. Έχω να κοιμηθώ έτσι, συνεχόμενα και βαθιά, από την εγκυμοσύνη. Η αίσθηση είναι περίεργη. Νιώθω σαν ζόμπι, σαν να έχω ξυπνήσει, αλλά και να κοιμάμαι ακόμη. Μου αρέσει, γιατί με αυτόν τον τρόπο δε νιώθω και την φαγούρα στην αριστερή μου παλάμη, που με βασανίζει μήνες τώρα.

Προσπαθώ να συγκεντρώσω το μυαλό μου σε αυτά που πρέπει να γίνουν. Να ξυπνήσω το παιδί, να το ταΐσω, να παίξω λίγο μαζί του. Το θετικό είναι πως σήμερα δεν χρειάζεται να μαγειρέψω, διότι θα το αναλάβει η μητέρα του Μάριου. Τόσος καιρός έχει περάσει και ακόμη δεν έχω αγαπήσει το μαγείρεμα. Παρότι απαραίτητη δραστηριότητα, έμοιαζε ανέκαθεν στα μάτια μου ως κάτι βαρετό και προσωρινής αξίας. Κάτι που μπορούσα να αποφύγω. Και το έκανα, τουλάχιστον για όσο έδινα λογαριασμό μόνο σε εμένα. Τώρα όμως με το παιδί και τα νέα έξοδα ήταν αδύνατο να το αποφύγω. Μαγειρεύοντας σχεδόν κάθε μέρα, γινόμενι καλύτερη, με αποτέλεσμα η μικρή αλλά και ο Μάριος να το εκτιμούν. Η μικρή από την αρχή δεν δυσκολευόταν με τις γεύσεις, ενώ και ο άλλος, που γενικά ήταν περίεργος με το τι καταναλώνει, σαν να περίμενε όλα αυτά τα χρόνια αυτήν ακριβώς την κατάσταση, για να δοκιμάσει και να του αρέσουν τα όσπρια και τα λαχανικά. Σαν να περίμενε από την σύντροφο του το μαγειρεμένο φαγητό, που θα καταναλώναν όλοι μαζί οικογενειακά. Σαν κάπως να αποκαταστάθηκε ο μηχανισμός των υγιεινών διατροφικών επιλογών μέσα του, μόνο και μόνο με την διαπίστωση ότι κατάφερε να εκπληρώσει την βασικότερη επιθυμία του στη ζωή. Εγώ από την άλλη είχα χάσει την όρεξη μου. Με τον καιρό είχα μάθει να τρώω μηχανικά, για να μην πεινάω. Με επαινούν όλοι για την ταχύτητα με την οποία έχασα βάρος, αλλά γενικά αποφεύγω ακόμη τους καθρέφτες. Δεν μου έχουν χρειαστεί έως τώρα.

Είχα ολόκληρο σχέδιο για το πώς θα κινούμουν επαγγελματικά. Ώρες ατελείωτες τα συζητούσαμε με τον Μάριο, όσο σκεφτόμασταν το ενδεχόμενο να κάνουμε παιδί. Οι φόβοι μου κατέληγαν σε μαύρες σκέψεις και σε απόγνωση, ενώ ο Μάριος ήταν εκεί ενθουσιώδης να με παρηγορεί και να κάνει σχέδια για το πώς θα επιτευχθεί ο στόχος μας. Για την μείωση ωραρίου στην δουλειά μου, για το μοίρασμα των υποχρεώσεων στο σπίτι, για τις ανάγκες της μικρής.. Είχε πάντα τον τρόπο του να με χαλαρώνει. Άλλωστε και εγώ έδινα πιο πολύ βάση στο να ηρεμήσω την τρικυμία μέσα μου, παρά στο περιεχόμενο όσων έλεγε. Έτσι ήταν πάντα ο ήρεμος, ο θετικός, αυτός που έβρισκε λύσεις, εκεί που εγώ κόλλαγα. Άλλωστε, όπως πάντα λέμε, είμαι και απαισιόδοξη από την φύση μου.

Και πέρασε ο καιρός, προχωρούσαν οι μήνες και εγώ βυθιζόμουν στα πρωτόγνωρα συναισθήματα που με κατέκλυζαν. Από την μία ότι όλο αυτό έδινε το Υπέρτατο νόημα στην ζωούλα μου. Ό,τι άλλο έκανα έως τώρα, ό,τι θα έκανα από εδώ και έπειτα θα έσβηνε έτσι και αλλιώς. Πάντα έτσι δε γίνεται; Εκτός και αν είσαι κάποιου είδους ιδιοφυΐα και αφήσεις κάτι πίσω σου. Ενώ με ένα παιδί, έναν απόγονο, νιώθει ο κάθε άνθρωπος ότι θα φύγει και θα έχει αφήσει κάπως το στίγμα του. Ότι δεν ήταν όλα μάταια και μικρά.

Από την άλλη ο φόβος μου για αυτή την αλλαγή αποτελούσε για χρόνια τροχοπέδη στην απόφαση. Ένιωθα ενστικτωδώς πως θα χάσω ό,τι είχα. Πάντα είχα τα οικονομικά μέσα να κάνω αυτά που θέλω και, όσον αφορά την δουλειά, είχα προσπαθήσει πολύ να αποκτήσω μία βάση εμπειρίας και αναγνώρισης. Και μετά ήρθε και η κοινωνική αναγνώριση και μια συναισθηματική σταθερότητα μέσω της σχέσης μου με τον Μάριο. Κύλησαν όλα ομαλά, αλλά την ένιωθα την διαφορά μας σε μικρές στιγμές, αποσπασματικά και σιγά σιγά το συνειδητοποίησα. Για αυτόν ήταν όλα πιο εύκολα.

Από μικρή ό,τι έκανα το έκανα συνειδητά, δεν άφηνα τα γκέμια της ζωής μου. Και έτσι προχωρούσα. Τον τελευταίο ενάμιση χρόνο όμως, οι καταστάσεις με ξεπερνάνε. Όλα κύλησαν, σαν με δική τους βούληση. Διέκοψα την δουλειά αρκετά νωρίτερα από το υπολογισμένο, γιατί είχα αρχίσει να κινούμαι υπερβολικά αργά. Η ανησυχία να καταφέρω να βγάλω την μέρα, έφτασε σχεδόν να βλάψει το έμβρυο. Σχεδόν χωρίς να το σκεφτώ, σταμάτησα την δουλειά. Και ακόμη δεν έχω επιστρέψει. Πολλοί παράγοντες συντέλεσαν σε αυτό. Οι δυσκολίες που αντιμετώπισε η μικρή τους πρώτους μήνες σε συνδυασμό με την αύξηση του όγκου δουλειάς του Μάριου έπαιξαν τον σημαντικότερο ρόλο. Το πρώτο ευτυχώς ξεπεράστηκε γρήγορα, αλλά αμέσως μετά αναγκάστηκε ο Μάριος να αναλάβει διπλή δουλειά εξαιτίας ανακατατάξεων στην εταιρεία. Αυτό συνέβη, πάνω που αποφασίσαμε να επικοινωνήσω με τον εργοδότη μου, για να επιστρέψω με μειωμένο ωράριο. Κάπου εκεί ξεκίνησαν και οι φαγούρες στο χέρι μου.

Οι θεραπείες με βοήθησαν να το μειώσω, κυρίως η χρήση κορτιζονούχας κρέμας, αλλά όχι να το αντιμετωπίσω τελείως. Ο δερματολόγος μου διατείνεται πως είναι ψυχοσωματικό. Δεν ξέρω, δεν έχω καθαρό μυαλό να το σκεφτώ σοβαρά. Οι επιπτώσεις της αϋπνίας έχουν καλύψει όλες τις πτυχές της ζωής μου. Και μόνο σκεπτόμενη αυτό, αρχίζω να γλαρώνω. Έχω λίγο χρόνο μέχρι την ώρα που θα ξυπνήσει η μικρή, μπορώ να κοιμηθώ μία ώρα ακόμη. Κατευθύνομαι ζαλισμένη προς το κρεβάτι. Με το που βολεύομαι στα σκεπάσματα, με παίρνει ο ύπνος.

Και μετά ξύπνησα. Το ρολόι δείχνει 07:35. Πρέπει να βιαστώ, αν θέλω να κάνω το τεστ ωορρηξίας. Τον προηγούμενο μήνα μπέρδεψα τις μέρες, με αποτέλεσμα να χάσω τις γόνιμες. Μια χαμένη περίοδος στην ηλικία μου είναι ένα βήμα πιο κοντά στην εξωσωματική. Από τότε που αποφασίσαμε για παιδί με τον Μάριο, η ζωή μου έχει πάρει μία συγκεκριμένη μορφή. Και ο χρόνος μετράει ανάποδα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΤΣΙΛΙΓΙΑΝΝΗ

Φτου και βγαίνω

“Ήμασταν σε ένα δάσος. Ψηλά δέντρα μας περιτριγύριζαν, και πέρα από αυτό δεν βλέπαμε τίποτα άλλο. Το οπτικό μας πεδίο ήταν γεμάτο με καταπράσινα δέντρα με πυκνές φυλλωσιές. Από την θέση του ήλιου, που φαινόταν ελάχιστα από ένα άνοιγμα στα κλαδιά, και από τις σκιές εδώ και εκεί, μπορούσαμε να καταλάβουμε ότι βρισκόμασταν λίγη ώρα πριν την δύση. Περπατούσαμε για, όπως μας φαινόταν, αιώνες χωρίς να βγούμε σε κάποιο ξέφωτο ή να δούμε σημάδια ζωής από τον έξω κόσμο”.

Αυτά ήταν όσα διάβασα στο ημερολόγιο μου, με την ημερομηνία μερικών ημερών πίσω. Τίποτα παραπάνω. Εκείνη την ημέρα είχα δει ένα πολύ περίεργο όνειρο το οποίο, από όσο θυμάμαι, δεν ήξερα να εξηγήσω. Και δεν θυμόμουν κάθε λεπτομέρεια του για να βοηθηθώ κάπως. Διαβάζω αυτές τις λίγες προχειρογραμμένες σειρές ξανά και ξανά μία ώρα τώρα προσπαθώντας να φρεσκάρω την μνήμη μου έστω και λίγο για να εξιχνιάσω αυτό το προσωπικό μου μυστήριο, που με βασανίζει από εκείνη την ημέρα έως και σήμερα. Σπάζω το κεφάλι μου αλλά και πάλι καταλήγω στο τίποτα. Όλο αυτό είναι ένας φαύλος κύκλος: όσο πιο πολύ το επαναλαμβάνω στο μυαλό μου για να επιλύσω τις ερωτήσεις που μου έχουν δημιουργηθεί από τις προηγούμενες αναγνώσεις, τόσες περισσότερες και ακόμα πιο περίπλοκες δημιουργούνται. Χτυπάω στο γραφείο το στυλό που κρατάω στο χέρι μου, για την περίπτωση να μου έρθει κάποιο νέο γεγονός και χρειαστεί να το γράψω, κρατώντας το κεφάλι μου, και με ένα άσχημο συναίσθημα να μεγαλώνει στην καρδιά μου. Ένα συναίσθημα κακό το οποίο επίσης δεν μπορώ να ερμηνεύσω. Είναι σαν να έχω μια διαίσθηση ότι κάτι κακό θα συμβεί πολύ σύντομα. Κάτι κακό που θα μου δώσει απαντήσεις σε κάθε ερώτηση που έχω. Ακόμα και σε αυτές που δεν έχουν περάσει ακόμα από το μυαλό μου. Όπως καθόμουν χαμένος στις σκέψεις μου, επιτέλους, μου ήρθε ένα νέο στοιχείο στο μυαλό. Αμέσως ξεκίνησα να γράφω.

“...όσο περπατούσα σε εκείνο το δάσος ένιωθα μια παρουσία γύρω μου.”

Αμέσως σταμάτησα ξανά. Έριξα άλλη μια γρήγορη ματιά στις προηγούμενες σημειώσεις μου. Παρατήρησα ότι συνέχισα το γράψιμο στον ενικό και όχι στον πληθυντικό αριθμό. Αυτό έκανε ακόμα πιο έντονο το άβολο συναίσθημα μου από πριν, καθώς συνειδητοποίησα ότι δεν θυμόμουν πότε ακριβώς είχα γράψει αυτές τις γραμμές εκείνη την ημέρα. Έσπρωξα αυτή την σκέψη στο πίσω μέρος του μυαλού μου, καθώς δεν μπορούσα να το φορτώσω με άλλες απορίες και ιδέες. Συνέχισα το γράψιμο. Συνέχισα χωρίς να έχω τον έλεγχο ούτε του χεριού μου ούτε όμως των σκέψεων μου. Όλα ξεκίνησαν να βγαίνουν αυθόρμητα και να αποτυπώνονται στο χαρτί. Ένα γεγονός που ένιωθα ασυναίσθητα και βαθιά μέσα μου ότι είχε συμβεί ξανά πρόσφατα. Και δεν μπορούσα να το σταματήσω.

“...δεν ήξερα αν αυτός ο άγνωστος κάποιος ήταν δίπλα μου, ή πίσω μου, ή πάνω από το κεφάλι μου. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι βρισκόταν εκεί. Ασυναίσθητα και χωρίς καμία πίεση το βήμα μου έγινε πιο γρήγορο και ατσούμπαλο. Κάθε λεπτό που περνούσε με έκανε να περπατάω όλο και πιο γρήγορα ώσπου ξεκίνησα να τρέχω. Οι ανάσες μου έγιναν

κοφτές και δύσκολες ενώ τα πόδια μου έβγαλαν φτερά. Δεν υπήρχε καθαρή εξήγηση για το τρέξιμο αλλά το ένστικτο μου μου έλεγε να συνεχίσω. Να μην σταματήσω γιατί θα βρισκόμουν σε μεγάλο κίνδυνο. Ένιωθα σαν να συμμετείχα σε ένα ατελείωτο κρυφτό. Έτρεχα, όπως φάνηκε, για αρκετή ώρα καθώς το φως του ήλιου εξαφανίστηκε εντελώς και έδωσε την θέση του στο σκοτάδι της νύχτας. Ένιωσα τις δυνάμεις μου να εξαντλούνται σιγά σιγά μιας και δεν είχα σταματήσει λεπτό να τρέχω. Το βήμα μου άρχισε να γίνεται πιο αργό, μια φωνή όμως μέσα μου φώναζε να συνεχίσω να τρέχω. Αλλά η κούραση με κατέκλυσε και ύστερα σταμάτησα. Στήριξα τα χέρια μου στα γόνατα μου και ξεκίνησα να προσπαθώ να βρω τις σταθερές ανάσες μου. Η αόριστη αίσθηση ότι κάποιος ήταν εκεί επέστρεψε ξανά. Δεν είχα παρατηρήσει ότι είχε φύγει. Το ένστικτό μου μου έλεγε να σηκώσω το βλέμμα μου. Να κοιτάξω ευθεία μπροστά μου. Το μυαλό μου όμως δεν υπάκουε καθώς ένα συναισθημα απροσδιόριστου φόβου ξεκίνησε να με πνίγει. Μέσα μου επικρατούσε πανικός. Τα συναισθήματα μου ήταν ένα κουβάρι που δεν μπορούσα να ξεμπερδέψω και ήξερα ότι και να τα κατάφερνα, δεν θα μπορούσα να εξηγήσω κανένα από αυτά. Η, υπό άλλες συνθήκες, μικρή και σιγανή φωνή μέσα μου τώρα φώναζε τόσο δυνατά και έντονα πάνω στις υπόλοιπες σκέψεις μου που δεν μπορούσα να διακρίνω τι ακριβώς έλεγε. Μερικά δευτερόλεπτα μετά μια και μόνο λέξη ακούστηκε από αυτή την φωνούλα πιο έντονα από τις άλλες που ήταν λες και ζωγραφίστηκε στο δάπεδο μπροστά μου μέσα στα χώματα και τα πεσμένα φύλλα από τα δέντρα: “Έρχεται”. Τα μάτια μου γούρλωσαν από μόνα τους καθώς η ανάσα μου κόπηκε εντελώς. Άλλες δύο λέξεις ακούστηκαν εξίσου δυνατά με την προηγούμενη πριν εμφανιστούν ξανά μπροστά στα μάτια μου: “Είναι κοντά”. Όταν έσβησαν και αυτές παρατήρησα ότι αυτό που είχα μπροστά μου πλέον δεν ήταν φύλλα. Ήταν ανθρώπινα κόκαλα και νεκροκεφαλές. Ήταν ένα μακάβριο θέαμα το οποίο έκανε την τάση μου να σηκώσω το κεφάλι ακόμα πιο έντονη από πριν. Ένα άσχημο χαμόγελο εμφανίστηκε στο πρόσωπο μου καθώς το κεφάλι μου ξεκίνησε να σηκώνεται με αργούς ρυθμούς. Όταν επιτέλους κοίταξα ευθεία τα δέντρα είχαν εξαφανιστεί. Το μόνο που υπήρχε ήταν δύο λαμπερά και γουρλωμένα μάτια. Το χρώμα τους ήταν ένα ωραίο πράσινο, και θα το θαύμαζα αν το ασπράδι γύρω του δεν ήταν κόκκινο σαν αίμα. Και αυτά τα μάτια άρχισαν να με πλησιάζουν όλο και πιο πολύ, με το σκοτάδι να μην μου επιτρέπει να δω τον κάτοχό τους.”

Εκεί τα χέρια μου σταμάτησαν να γράφουν. Το ίδιο μακάβριο χαμόγελο απλώθηκε στα χείλη μου καθώς το κεφάλι μου δεν άργησε να ξεκινήσει να ανασηκώνεται αργά και σταθερά. Και είδα έξω από το παράθυρό μου τα ίδια ακριβώς μάτια. Μόνο που τώρα ήταν μέρα. Και μπορούσα να δω τον κάτοχο τους. Άνοιξα το στόμα μου, έτοιμος να αφήσω μια κραυγή αλλά δεν πρόλαβα. Τα χέρια του είχαν απλωθεί και τα νύχια του χώθηκαν μέσα στην σάρκα μου. Εκείνη την στιγμή ήξερα ότι θα ήμουν ένα ακόμα κομμάτι της συλλογής του σε εκείνο το δάσος...

ΜΑΤΣΟΥΚΑ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

ΚΑΙΝ

Τον βλέπω συχνά μπροστά μου, είναι εκεί και με κοιτάει με τα θαμπά του μάτια, άψυχα και άχρωμα, σαν το κορμί του. Και κάθε φορά νιώθω στα χέρια μου το παλλόμενο σώμα του, το μέρος να γίνεται κόκκινο από το αίμα, τη ζωή του να ξεγλιστράει σαν φάντασμα και να μπαίνει στο μυαλό μου, να το τρώει και να ξεκουράζεται πάνω στην πληγή του προσώπου μου, μια καταραμένη υπενθύμιση της φρικτής αμαρτίας μου.

Δεν έχω μιλήσει σε κανέναν για το παρελθόν μου, παρόλο που σχεδόν όλοι ξέρουν πως δεν είναι και το καλύτερο. Το σημάδι αυτό, που ξεκινάει από το μέτωπο και φτάνει μέχρι το μάγουλο και μου στέρησε την όραση του ενός ματιού, φρόντισε να γίνει η φήμη μου περιζήτητη, χωρίς όμως να γνωρίζουν την ιστορία μου: οι υποθέσεις και η μεγάλη φαντασία του κόσμου την απογείωσαν. Παρ’ όλα αυτά, κατάφερα να ξεφύγω από αυτήν, να βρω μια γυναίκα και να κάνω παιδιά. Αλλά με κυνηγάει, στα όνειρά μου, στην αντανάκλασή μου, στο νερό που πίνω, στα σύννεφα...

Η φήμη πως είμαι φονιάς είναι αληθινή. Πράγματι σκότωσα έναν άνθρωπο με τα ίδια μου τα χέρια, έχυσα το αίμα του πάνω μου, στο χώμα που μας μεγάλωσε, το αίμα που κυλάει και στις δικές μου φλέβες. Ο άνθρωπος που βίασα του αφαίρεσα τη ζωή ήταν ο αδερφός μου. Ξέρω, τώρα θα νιώσετε τεράστια αποστροφή, πως μπόρεσα να σκοτώσω τον αδερφό μου και να ζήσω μια κανονική ζωή. Δεν το ξεπέρασα ποτέ, αν αυτό πιστεύετε. Δεν ζω φυσιολογικά, όπως σας δείχνω, οι εφιάλτες δεν με αφήνουν. Ύστερα από τόσα χρόνια, ακόμα πληρώνω την αμαρτία μου, νιώθω λες και περπατώ σε έναν βάλτο, βουτηγμένος μέχρι τα γόνατα στη λάσπη, προσπαθώντας να φτάσω το δέντρο στην άλλη άκρη, που θα μου προσφέρει ξεκούραση και τροφή, θα κρυφτώ από τον καυτό ήλιο, θα βρω ηρεμία, μα ο βάλτος αυτός είναι ατελείωτος και το δέντρο είναι πολύ μακριά.

Το μοιραίο συμβάν έγινε όταν ήμουν 16, ίσως 17 χρονών, ήμουν υπεύθυνος για τις αγροτικές ασχολίες, την καλλιέργεια της γης, τη φροντίδα των δέντρων και των χωραφιών μας, και ο αδερφός μου ήταν υπεύθυνος για τη φροντίδα των ζώων. Ήδη από αυτό το γεγονός ένιωσα τρομερή αδικία, μια υποβάθμιση, μιας και ήμουν ο πρωτότοκος, άρα και αυτός που κανονικά και δικαιωματικά έπρεπε να έχει τις πιο σημαντικές ενασχολήσεις στην οικογένεια. Κατείχα έναν τίτλο που μου έδινε ένα προβάδισμα στην ιεραρχική δομή του σπιτιού μας και, με τον άδικο καταμερισμό των εργασιών, είδα τα όνειρα και την υπεροχή που είχα να διαλύονται μπροστά μου. Έτσι, το έβαλα σκοπό να ξεπεράσω τον αδερφό μου με το να γίνω καλύτερος στην καλλιέργεια της γης.

Πάντα είχα έναν ανταγωνισμό με τον αδερφό μου, κυρίως προσωπικό. Κανένας δεν με είχε ρωτήσει αν ήθελα έναν αδερφό και όταν ήρθε τρία χρόνια μετά από εμένα, ένιωσα απειλή. Επειδή ήταν μικρότερος δεν ήθελα με τίποτα να με φτάσει, ήθελα εγώ να είμαι αυτός που θα έπαιρνε τους επαίνους και τις επιβραβεύσεις. Και όλα για ασήμαντες ασχολίες όπως το ποιος θα μάζευε τα πιο πολλά αυγά, ποιος θα κουβαλούσε πιο γρήγορα το νερό από το πηγάδι μέχρι τους στάβλους για να πιούν τα πρόβατα, ποιος θα φύτευε τους περισσότερους σπόρους. Οι γονείς μας δεν είχαν καταλάβει κάτι, το θεωρούσαν παιδική αφέλεια. Οι καυγάδες μας ήταν συχνοί, γινόμουν αρκετά κτητικός με τα πράγματά μου και έπαιρνα πολύ σοβαρά τις δουλειές που έκανα, δεν ήθελα τον αδερφό μου ανάμεσα στα πόδια μου. Ποτέ μου όμως δεν τον χτύπησα. Τόσα χρόνια ζήλιας και ανταγωνισμού, δεν σήκωσα ούτε μια φορά το χέρι μου σαν απειλή. Μονάχα

μερικές φορές τον έσπρωχνα ελαφρά για να φύγει από κοντά μου όταν δούλευα στο χωράφι κι εκείνος ήθελε να παίξει- αυτό κράτησε μέχρι τα 13 μου έτη. Δεν γινόταν εριστικός και πάντα υποχωρούσε όταν μαλώναμε ή όταν τον έδιωχνα. Άργησα πολύ να καταλάβω τη θλίψη του και την απογοήτευση που ένιωθε. Το μόνο που ήθελε ήταν τον μεγάλο του αδερφό να παίξει, να του μάθει νέα πράγματα, να έχει μια συντροφιά. Αυτός ήταν και ο λόγος που στράφηκε στη φροντίδα των προβάτων μας. Ήταν επιθυμητός και αναγκαίος σε αυτά, τη στιγμή που ο αδερφός του τον παραμελούσε και τον ανταγωνιζόταν χωρίς προφανή λόγο. Με τον καιρό απομακρυνθήκαμε, δεν μιλούσαμε, παρά μόνο μπροστά στους γονείς μας. Έτσι κατάφεραν να περάσουν σχεδόν τρία χρόνια μέχρι τη μοιραία μέρα.

Ετοιμάζαμε τις προσφορές μας για τον Θεό, μια αρκετά σημαντική για εμάς διαδικασία. Εγώ, ο κύριος γεωργός στην οικογένεια, είχα ετοιμάσει τους καλύτερους καρπούς από τη γη μου, τους πρώτους που βγήκαν από τη σοδειά, που με πολύ κόπο και φροντίδα είχα καλλιεργήσει. Ο αδερφός μου, που ήταν ο βοσκός, είχε ετοιμάσει δύο πρόβατα για σφαγή, τα καλύτερα που είχε στο κοπάδι του και τα πιο τρυφερά. Ο ανταγωνιστικός χαρακτήρας μου με οδήγησε πρώτο στην πρωτογεννημάτων προσφορά των αγαθών μου, για να έχω το προβάδισμα. Ο αδερφός μου από τη μεριά του πρόσφερε τα καλύτερα κομμάτια από τα πρωτότοκα πρόβατα του.

Η μεγάλη εύνοια που δέχτηκε και το πλήθος ελαίων για την υπέροχη προσφορά του με ξάφνιασε. Για τη δική μου δεν αναφέρθηκε κάτι, καμία προσοχή, καμία επιβράβευση. Η οργή που ένιωσα, η ζήλια και η αδικία έβραζαν μέσα μου, έτοιμα να ξεχειλίσουν από στιγμή σε στιγμή. Οι γονείς μου προσπάθησαν να μου ανεβάσουν το ηθικό, καθώς με είδαν που είχα καταβληθεί από απέραντη θλίψη, λέγοντας μου πως ο Θεός είναι ευγνώμων για όλα τα αγαθά, πως μια καλή πράξη είναι αρκετή για έναν ενάρετο δρόμο, δεν χρειάζονται μεγαλοπρεπείς θυσίες, αρκεί να το κάνεις από την καρδιά σου. Ήμουν τόσο εξοργισμένος που τα λόγια τους δεν είχαν κανέναν αντίκτυπο πάνω μου. Άξιζα κι εγώ την εύνοια, την προσοχή και την αναγνώριση των κόπων μου.

Κάλεσα τον αδερφό μου στο χωράφι μου, κρυφά από όλους. Έδειξε μεγάλη έκπληξη, διότι ήταν η πρώτη φορά που του επέτρεπα να μπει στα λημέρια μου ύστερα από χρόνια, με ακολούθησε πάραυτα χωρίς να ρωτήσει γιατί. Έτσι έκανε πάντα, αν του έλεγα κάτι το έκανε άνευ εξηγήσεων, κάτι που με έκανε να αισθάνομαι πως έχω επιρροή κάπου. Είχα κρυμμένο κάτω από τον χιτώνα μου ένα μικρό σκαλιστήρι, αρκετά αιχμηρό. Θυμάμαι να ακούω τη φωνή του, ήρεμη, έκρυβε έναν σεβασμό και θαυμασμό ταυτόχρονα, να λέει πόσο όμορφο είναι το χωράφι και πως έκανα εξαιρετική δουλειά. “Μπράβο αδερφέ”, ήταν το τελευταίο που πρόλαβε να ξεστομίσει. Όλα είναι θολά από εκείνο το σημείο και έπειτα. Μια βίαιη συναισθηματική καταιγίδα ξέσπασε μέσα μου και με τύφλωσε. Παρασύρθηκα από κάτι που δεν γνώριζα πως ζούσε κάτω από το δέρμα μου. Δες και μια αόρατη δύναμη μπήκε μέσα μου και κίνησε τα χέρια μου.

Το βλέμμα του με στοιχειώνει ακόμα και τώρα, μια εικόνα που δύσκολα περιγράφω. Ένα βλέμμα φρίκης και αγνού τρόμου, αλλά βαθιά μέσα στα γουρλωμένα του μάτια, που σιγά σιγά άφηναν τη ζωντανή τους λάμψη, καθρεφτιζόταν η απορία, ένα αιώνιο γιατί ήταν το τελευταίο του αληθινό συναίσθημα. Δεν θυμάμαι τι έκανα, αν ούρλιαζα, αν ήμουν βουβός, αν το έκανα με ψυχραιμία. Το μετά είναι χαραγμένο στη μνήμη μου, όπως η ουλή στο μάγουλό μου. Κρατούσα το άψυχο σώμα του στα χέρια μου καθισμένος κάτω στο μαλακό χώμα, το οποίο είχε ποτιστεί με το αίμα του. Το ένιωθα να κολλάει πάνω μου, ήταν στα ρούχα μου, στο πρόσωπο, ζεστό ακόμα. Ξαφνικά με κατέκλυσε τρόμος, πανικοβλήθηκα και άρχισα να φωνάζω μέχρι που στέγνωσε ο λαιμός μου. Ύστερα με τύφλωσαν τα δάκρυα. Δεν ήξερα τι να κάνω, δεν μπορούσα να καταλάβω τι έπρεπε να κάνω. Φυσικά δεν τον άφησα εκεί να τον φάνε τα όρνια, όσο τερατώδης κι αν ήταν η πράξη μου, δεν ήθελα να ατιμάσω το αίμα μου. Σήκωσα το σώμα του και πήγα στο μεγαλύτερο και καλύτερο δέντρο που φύτρωνε εκεί, το δέντρο από το οποίο είχα πάρει και τις θυσιαστικές προσφορές, και τον έθαιπα. Αθόρυβα, μεθοδικά και με σεβασμό. Όλη η ένταση που είχα πιο πριν, εξατμίστηκε με το ουρλιαχτό και ίσως αυτό ήταν που με τρόμαξε περισσότερο από όλα, η απόλυτη ηρεμία που με κυρίευσε. Δεν μπόρεσα να βρω λόγια να πω για να τον

αποχαιρετήσω. Άλλωστε δεν ήμουν άξιος να ξεστομίσω κάτι. Η σιωπή μου ήταν πιο τίμια εκείνη τη στιγμή και θεώρησα πως ήταν το σωστό. Τα λόγια μου θα λέρωναν τη μνήμη του, λόγια ενός αδελφοκτόνου ήταν περιττά.

Γύρισα σπίτι λίγο πριν δύσει ο ήλιος. Φρόντισα να πλυθώ στο ποτάμι και να κρύψω τα ματωμένα ρούχα μου κάτω από τον φαρδύ μανδύα. Έπρεπε να παριστάνω πως δεν έτρεχε κάτι σοβαρό, κάτι που αποδείχθηκε πολύ δυσκολότερο από ότι φανταζόμουν. “Πού είναι ο αδερφός σου;” με ρώτησαν και τους απάντησα ψυχρά πως δεν γνωρίζω, δεν είμαι δα φύλακας του. Αφού είδαν πως δεν είχε επιστρέψει σπίτι μετά τη δύση, ξεκίνησαν να τον ψάχνουν. Εκείνη ήταν η κατάλληλη ευκαιρία για μένα. Μάζεψα όσα αντικείμενα θεωρούσα πως ήταν απαραίτητα για την επιβίωσή μου, ρούχα, λίγο ψωμί, φρούτα και άλλους καρπούς και λίγο κρέας. Θυμήθηκα πως ο αδερφός μου είχε φυλαγμένη μια μάλλινη κάπα, την είχε καμωμένη από το αγαπημένο του πρόβατο και έψαξα να το βρω. Οι χειμώνες εκεί ήταν βάρβαροι. Δεν θα το χρειαζόταν, σωστά; Κάπως έτσι κατέληξα να γίνω και κλέφτης της ίδιας μου της οικογένειας, το αίσθημα της ντροπής είχε εξαφανιστεί τη στιγμή που έμπηξα το σκαλιστήρι στην κοιλιά του.

Έψαξα παντού να το βρω, εν τέλη ήταν καταχωνιασμένο σε ένα ψηλό ράφι. Το τράβηξα από την άκρη βιαστικά, δεν ήξερα όμως πως εκεί είχε φυλαγμένα και εργαλεία. Ένα μεγάλο ψαλίδι που χρησίμευε στο κούρεμα των προβάτων, έπεσε πάνω μου, νομίζω μπορείτε να μαντέψετε που. Ο σωματικός πόνος εκείνη τη στιγμή δεν με επηρέασε τόσο, όσο ο ψυχικός πόνος. Κατάλαβα πως αυτή ήταν η εκδίκησή του, η τιμωρία του για όλα αυτά τα χρόνια που τον παραμελούσα, τον ανταγωνίζομουν τυφλά και εγωιστικά. Έχασα τον αδερφό μου και την όραση από το ένα μάτι. Η τιμωρία ήταν δίκαιη, ίσως να άξιζα και χειρότερα. Θα κουβαλάω για πάντα ένα σημάδι επάνω μου, να μου υπενθυμίζει την φρικτή πράξη που διέπραξα.

Έφυγα μέσα στη νύχτα σαν κυνηγημένος. Δεν άφησα τίποτα πίσω μου που να υποδεικνύει τη ζωή μου σε εκείνο το μέρος. Κανένας δεν θα ήθελε να θυμάται έναν δολοφόνο. Άφησα όμως όλα τα πράγματα του αδερφού μου, ακόμα και την μάλλινη κάπα του. Θα τον έβρισκαν κάποια στιγμή, φρόντισα το σημείο που τον είχα βάλει να είναι όμορφα τακτοποιημένο, ένα σωστό μνημείο για εκείνον. Από τότε δεν ξέρω τι απέγιναν οι γονείς μου, δεν ξέρω αν με αναζήτησαν, αν ζουν ακόμα ή πήγαν να βρουν τον αδερφό μου. Τους αγαπούσα κι εκείνους, δεν κατάφερα δυστυχώς να τους το δείξω όσο θα ήθελα, ποτέ δεν ήμουν εκδηλωτικός με τα συναισθήματά μου.

Όλα αυτά τα χρόνια προσπάθησα να αφήσω πίσω το παρελθόν, να κρατήσω κλειδωμένο το μυστικό μου, κι έκανα αυτό που γνώριζα καλύτερα: προσποιούμουν. Προσποιούμουν πως είμαι μια χαρά, ευτυχισμένος, πως τίποτα δεν πάει λάθος, όπως ακριβώς έκανα και μπροστά στους γονείς μου. Δε τον μίσησα ποτέ τον αδερφό μου, ούτε μια φορά δεν σκέφτηκα να τον βγάλω από τη μέση. Κατά κάποιο τρόπο μου ήταν αναγκαίος, είχα ένα κίνητρο στο να γίνω καλύτερος σε κάτι, κι ας ήταν από καθαρό ανταγωνισμό. Σαφώς και είχα όμορφες στιγμές μαζί του, και με την οικογένεια που έχω τώρα προσπαθώ να είμαι αλάνθαστος, δεν είμαι ένα τέρας χωρίς καρδιά. Ξέρω πως της λείπει ένα κομμάτι, αλλά ακόμα χτυπάει.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΝΑΣΙΩΚΑ

Στη κορυφή του λουλουδιού

Ο μικρός Έλ σηκώθηκε από το κρεβάτι του με ένα πλατύ χαμόγελο που ένωνε τις άκρες των δύο τεράστιων αυτιών του. Τίναξε την προβοσκίδα του και με μία κάπως ακροβατική κίνηση, βγήκε στον ήλιο.

«Σήμερα είναι η μέρα!» σκέφτηκε και προχώρησε αποφασιστικά προς το ψηλό, φωτεινό λουλούδι.

Στάθηκε μια στιγμή και κοίταξε γύρω του το απέραντο λιβάδι. Αγέρωχα και λαμπερά ηλιοτρόπια γέμιζαν το τοπίο του κόσμου του. Σε κάποια από αυτά μπορούσε ακόμα και να διακρίνει τα σημάδια που αφήναν πίσω τους οι αναρριχητές τους. Οι κορμοί τους ήταν τσακισμένοι, χτυπημένοι από σκαλίσματα. Κάποιοι άλλοι βέβαια φαίνονταν, λείοι και γυαλιστεροί λες και κανείς δεν τους είχε ποτέ αγγίξει.

Ύστερα γύρισε στο δικό του λουλούδι. Θυμήθηκε τα λόγια των γονιών του, όταν του το πρωτοδείξανε.

“Τι να το κάνω ένα τόσο ψηλό λουλούδι;” τους ρώτησε.

“Αυτό το λουλούδι σου το χαρίζουμε ώστε να το σκαρφαλώσεις όταν νιώσεις έτοιμος. Να του δώσεις όλη σου την αγάπη και να μην το εγκαταλείψεις. Όταν φτάσεις στην κορυφή θα βρεις και τις απαντήσεις που ζητάς”, του είπε η μητέρα του.

Αυτά σκεφτόταν ο Έλ και έτσι σιγά σιγά έβαλε τα χέρια του στη βάση του ηλιοτροπίου και ξεκίνησε την αναρρίχηση. Καθώς ανέβαινε ευχόταν από μέσα του να μην κάνει κάποια απότομη κίνηση και πληγώσει το λουλούδι του, δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να καταλήξει σαν αυτά τα λουλούδια που έβλεπε στο λιβάδι.

«Δεν είναι και τόσο δύσκολο τελικά. Ίσως με αυτό το ρυθμό να έχω φτάσει σε μια δυο ωρίτσες»

Ξαφνικά άκουσε ένα φτερούγισμα στο αριστερό αυτί του. Γύρισε και είδε ένα τόσο δα μικρό κουνουπάκι να τον κοιτάει με απορία.

“Γεια σου, τι κάνεις;”

“Εγώ τι κάνω ή εσύ τι κάνεις;”, του απάντησε με περίσσεια οικειότητα το κουνούπι

“Μα σκαρφαλώνω το λουλούδι μου φυσικά!”

“Συγγνώμη, δεν βλέπεις πως είσαι πολύ βαρύς για να σκαρφαλώνεις; Στη θέση σου θα γύριζα πίσω όσο είναι νωρίς, είναι φανερό πως χάνεις το χρόνο σου και κάνεις και το λουλούδι να υποφέρει, το δίχως άλλο”.

Αυτά είπε το κουνούπι και του γύρισε την πλάτη. Ζουζούνισε σχεδόν ειρωνικά, έφερε και μια πιρουέτα στον αέρα και εξαφανίστηκε ανάμεσα στα λουλούδια.

Ο Έλ ένιωσε να γλιστράει. «Δεν μου έχουν ξαναπεί κάτι τέτοιο», σκέφτηκε και ένιωσε ένα κόμπο να ανεβαίνει στο λαιμό του. «Άραγε να έχει δίκιο αυτό το κουνούπι; Η αλήθεια είναι πως είμαι ογκώδης. Και αυτό το κουνούπι φάνηκε

γνωστικό. Άλλωστε όλη τη μέρα πετάει ,ίσως ξέρει κάτι παραπάνω,τόσα πράγματα βλέπει...»

Γλίστρησε ακόμα περισσότερο μέχρι που το πόδι του σταμάτησε σε ένα φυλλαράκι.

“Συγγνώμηηη! Με πατάς!” Ακούστηκε μια τσιριχτή φωνή. Ήταν μια πασχαλίτσα κατακόκκινη και τοσοδούλα.

“Ωχ! Δεν σε είδα, ήμουν χαμένος στις σκέψεις μου και γλίστρησα, είπε το ελεφαντάκι σκυθρωπό”.

“Τι σκεφτόσουν;” είπε η πασχαλίτσα και ανέβηκε στην προβοσκίδα του.

“Να...το κουνούπι...είπε πως είμαι πολύ βαρύς για να σκαρφαλώσω το λουλούδι μου και πως πρέπει να γυρίσω πίσω. Σκέφτομαι πως ίσως να έχει δίκιο”.

Η πασχαλίτσα συνέχισε να προχωράει στην προβοσκίδα του Ελ, ώσπου έφτασε ανάμεσα στα μάτια του.

“Εντάξει δεν έγινε και κάτι που είσαι ογκώδης . Να, μέχρι στιγμής μια χαρά ανεβαίνεις. Εγώ θα σου πρότεινα να συνεχίσεις τη διαδρομή σου. Πρόσεχε όμως , έρχεται βροχή”, του φώναξε πετώντας κ αυτή,μακρυά , σαν το κουνούπι.

Δεν πρόλαβε να σκεφτεί καν τα λόγια της ο Ελ και ένας δυνατός αέρας τον ταρακούνησε. Τα ηλιοτρόπια στο λιβάδι άρχισαν έναν τρελό χορό υπό τη μουσική του ανέμου. Δεν άργησε να έρθει και η βροχή. Το νερό έπεφτε ασταμάτητα ,με τέτοια δύναμη, που ο Έλ φοβήθηκε πως το όμορφο λουλούδι του θα λυγίσει. Γαντζώθηκε γερά με τα άκρα και την προβοσκίδα του από το ηλιοτρόπιο. Αρχικά ένιωθε τόσο δυνατός,μα σύντομα έφερε πάλι στο μυαλό του τα λόγια του κουνουπιού, αφέθηκε και γλίστρησε τόσο απότομα που έφτασε λίγο πριν το έδαφος.

«Αν ήμουν πιο ελαφρύς , δεν θα συνέβαινε αυτό. Μια βροχή έπιασε και είμαι πάλι εκεί που ξεκίνησα. Και αυτή η πασχαλίτσα...Τι ονειροπόλα... Δες κ όλοι έχουν φτερά σαν αυτήν».

Οι ώρες περνούσαν και ο Έλ έμενε στο ίδιο σημείο να σκέφτεται πως πρέπει να τα παρατήσει. Δεν είχε καταλάβει ακόμα πως η βροχή είχε σταματήσει και πως ήταν ήδη μεσημέρι.

-Λιάζεσαι φίλε μου;

Εκεί δίπλα του καθόταν ένα σαλιγκάρι.

-Δεν πρόσεξα καν πως είχε ήλιο. Προσπαθώ να καταλάβω αν είμαι ικανό να σκαρφαλώσω ως την κορυφή του λουλουδιού μου.

-Γιατί να μην είσαι ;

Ο Ελ εξήγησε στο σαλιγκάρι τη συζήτηση με το κουνούπι και την πασχαλίτσα

-Θες να μου τα λες όσο ανεβαίνουμε; Έχω να συναντήσω κάτι φίλους λίγο παραπάνω.

-Ναι φυσικά , άλλα το πιο πιθανό είναι να μην τα καταφέρω και δεν θέλω να σε καθυστερώ.

-Αν δεις πως δεν μπορείς θα ξεκουραστούμε. Οπότε πιστεύεις πως είχε δίκιο το κουνούπι.

-Δεν ξέρω.. Γλίστρησα πολλές φορές όμως από τότε.

-Μετά όμως βρήκες την πασχαλίτσα που σου έδωσε δύναμη.

- Με προειδοποίησε πως έρχεται βροχή. Ίσως φοβήθηκε πως λόγω του όγκου μου δεν θα τα κατάφερνα στη βροχή και γι αυτό μου το είπε. Για να φανεί ευγενική...Και αν ισχύει , είχε δίκιο γιατί μετά τη βροχή ,σχεδόν έφτασα στο έδαφος.

-Σχεδόν.

-Και είναι μεσημέρι ενώ ήμουν σίγουρος πως το απόγευμα θα ήμουν στην κορυφή.

-Τι θα γίνει αν φτάσεις στην κορυφή;

-Θα βρω τις απαντήσεις μου.

-Έχεις πολλές ερωτήσεις ;

-Μονό μια. Γιατί μου χάρισαν ένα τόσο ψηλό λουλούδι, αφού απ ότι φαίνεται δεν μπορώ να το σκαρφαλώσω.

-Μα το σκαρφαλώνεις.

-Μα έπεσα.

-Και ξανασηκώθηκες.

Πράγματι σηκώθηκε. Κοίταξε γύρω του και το μόνο που έβλεπε ήταν οι κορυφές των άλλων ηλιοτροπίων. Κοίταξε πάνω από το κεφάλι του και είδε τα τεράστια φωτεινά πέταλα του λουλουδιού του.

-Νομίζω πως έχεις δυο τεράστια αυτιά για να ακούς την καρδιά σου αλλά επέλεξες να ακούσεις τις λάθος φωνές. Μπορεί να είσαι ογκώδης μπροστά σε ένα τόσο δα κουνουπάκι και να είσαι ευάλωτος όταν βρέχει σε σχέση με την πασχαλίτσα που θα βρει καταφύγιο κάτω από τα φύλλα των λουλουδιών. Όμως κράτησες τον εαυτό σου σώο στην καταιγίδα.

Να έχεις εμπιστοσύνη στο ταξίδι σου Έλ. Να το αγαπάς όσο μπορείς , αυτό και τον εαυτό σου. Γιατί στο τέλος κάθε ταξιδιού είναι η αγάπη που μας μένει.

ΠΕΤΡΟΓΛΟΥ ΣΤΕΛΙΟΣ

Η Μαύρη Τουλίπα

Ήταν πάλι βράδυ, οι δρόμοι ήταν ντυμένοι στα λευκά και ο παγωμένος άνεμος φυσούσε με μανία, ουρλιάζοντας μέσα στα στενά της κοιμισμένης πόλης. Η Αγγελική είχε μόλις τελειώσει τη βάρδια της στο νοσοκομείο όπου δούλευε ως νοσηλεύτρια. Γυρνούσε σπίτι αναλογιζόμενη για ποιο λόγο να διαλέξει αυτή τη δουλειά και πάλι βυθιζόταν στη μαυρίλα και τη μελαγχολία. Ξεχασμένη από τις σκέψεις έφτασε στο σπίτι χωρίς να το καταλάβει, και εκεί την περίμενε ο σύντροφός της.

-Αγάπη μου, πώς ήταν σήμερα η δουλειά; Της αποκρίθηκε με ένα ζεστό χαμόγελο.

Η Αγγελική δεν απάντησε, με μεγάλη προσπάθεια του χαμογέλασε και κατευθύνθηκε στο μπάνιο και κοιτάζοντας την αλλοιωμένη εικόνα της από την κούραση πνίγηκε στα δάκρια.

Βγήκε από την τουαλέτα και ξάπλωσε χωρίς να πει κουβέντα. Την επόμενη μέρα πάλι δούλευε απόγευμα. Παρότι της άρεσε να βοηθάει τους ανθρώπους και τη γέμιζε ένα απλό χαμόγελο, μετρούσε τα λεπτά ώστε να ξεφύγει από τη φυλακή που βρισκόταν.

Η ώρα ήταν 11:05, η Αγγελική μηχανικά είχε πάει στα αποδυτήρια και άλλαζε για να επιστρέψει σπίτι. Κατηφόρισε πάλι στον παγωμένο δρόμο. Ήταν σκοτεινός καθώς οι λάμπες ήταν σπασμένες. Υπήρχε λιγοστό φως από τα σπίτια που ακόμα είχαν ζωή.

Καθώς κατηφόριζε και συλλογιζόταν ένοιωσε κάτι να της διαπερνά την ραχοκοκαλιά. Γύρισε και δεν είδε τίποτα, αλλά γνώριζε ότι κάτι την ακολουθούσε.

“Είναι κανείς εδώ;” Ρώτησε με τρεμάμενη φωνή.

Καμία απάντηση. Οι σκέψεις για τη δουλειά είχαν δώσει τη θέση τους σε ένα πρωτόγνωρο αίσθημα φόβου. Άρχισε να κατευθύνεται προς το σπίτι πιο γρήγορα αλλά ακόμα ένιωθε ότι κάτι ήταν από πίσω της. Έτσι όπως έτρεχε, σε έναν παράδρομο της λεωφόρου Βασιλίσσης κατάφερε να δει την αντανάκλαση μιας σκιάς που την ακολουθούσε απειλητικά.

Άρχισε να τρέχει και να φωνάζει βοήθεια αλλά κανένας δεν βγήκε στο μπαλκόνι για να δει τι προκαλούσε αυτή τη φασαρία. Έτρεχε και έτρεχε, της είχε κοπεί η ανάσα. Το αίσθημα του φόβου την είχε κατακλίσει, ήταν πρωτόγνωρη εμπειρία για την Αγγελική. Κόντευε να φθάσει στο σπίτι αλλά παράλληλα τελείωναν και τα αποθέματα των δυνάμεων της. Όσο έτρεχε, φώναζε παράλληλα για βοήθεια, μάταια όμως.

Εκεί που νόμιζε ότι όλα είχαν τελειώσει είδε τον γείτονα της τον Κώστα, ο οποίος είναι στρατιωτικός, και έτρεξε προς το μέρος του. Αφού κατάφερε να βρει και πάλι την ανάσα της και είδε ότι η σκιά που την ακολουθούσε δεν ήταν πια εκεί, του διηγήθηκε τι είχε συμβεί.

“Μπορεί να είσαι κουρασμένη και να το φαντάστηκες όλο αυτό. Έλα να σε πάω σπίτι να ξαπλώσεις να ξεκουραστείς”.

Ο σύντροφος της Αγγελικής έλειπε από το σπίτι εκείνη την ημέρα, είχε φύγει από την πόλη, καθώς ήταν ανθοπώλης και είχε πάει να αγοράσει μια παρτίδα με τουλίπες για το μαγαζί του. Η Αγγελική ευχαρίστησε τον Κωστή για την βοήθεια του και τον αποχαιρέτησε στην είσοδο της πολυκατοικίας. Το σπίτι ήταν σκοτεινό και αφιλόξενο, έλειπε από μέσα του η ζωή. Έβαλε ένα ποτήρι ούισκι για να καταφέρει να ηρεμήσει... ακόμα έτρεμαν τα χέρια της. Κατευθύνθηκε στο μπάνιο για να ρίξει λίγο νερό στο πρόσωπό της. Το φως στον διάδρομο τρεμόπαιζε εντείνοντας τον εκνευρισμό της. Έσκυψε στον νιπτήρα και έριξε αρκετό νερό, για να δροσίσει τα αναποκοκκινισμένο λευκό της πρόσωπο. Σηκώνοντας το βλέμμα της προς τον καθρέφτη είδε την ίδια σκιά από πίσω της να την κοιτάει. Η Αγγελική ούρλιαξε και γυρίζοντας δεν ήταν τίποτα πίσω της.

“Έχω αρχίσει να τα χάνω”. Αναλογίστηκε και πήγε να κάτσει μπροστά από την τηλεόραση για να ξεχαστεί από όλα αυτά.

Όντας αρκετά κουρασμένη αποφάσισε να πάει να ξαπλώσει και να κοιμηθεί. Όταν μπήκε στο υπνοδωμάτιο ακόμα μια έκπληξη ήρθε να ταραξεί την ηρεμία της. Μια μαύρη τουλίπα ήταν ακουμπισμένη πάνω στο μαξιλάρι της. Σκέφτηκε ότι θα την είχε αφήσει ο καλός της και ότι άδικα ταραζεται. Αφού άλλαξε ρούχα και ξάπλωσε κατάφερε να κλείσει τα μάτια της για κανένα δεκάλεπτο. Την ηρεμία όμως που ένιωθε ήρθε να την διαταράξει ένας σφοδρός θόρυβος από το σαλόνι. Ταραγμένη σηκώθηκε και πήγε να δει τι είχε συμβεί. Η βιτρίνα με τα πανάκριβα πορσελάνινα πιάτα της γιαγιάς της! Ήταν όλα σπασμένα στο πάτωμα και επάνω τους βρισκόταν μια μικρή πορσελάνινη κούκλα. Πρώτη φορά την έβλεπε αυτή την κούκλα. Ήταν αρκετά όμορφη αλλά καθώς πλησίαζε έβλεπε αυτή την ομορφιά να φθείρεται. Η κούκλα είχε κατάξανθα μαλλιά αλλά στο δεξί της μάγουλο είχε κάτι σημάδια λες και ήταν καμένη και της έλειπε ένα μάτι. Διστακτικά πήγε να την πιάσει, καθώς έσκυψε και πλησίασε ένιωσε το ίδιο αίσθημα που είχε νιώσει όπως όταν έτρεχε στον δρόμο για να γλυτώσει από την απειλητική σκιά. Πήγε να κοιτάξει πίσω της, όταν ένα χέρι την άρπαξε δυνατά από το λαιμό και άρχισε να σφίγγει μανιασμένο. Η Αγγελική με δάκρια στα μάτια προσπαθούσε να ελευθερωθεί αλλά μάταια. Μπροστά της ήταν μια μαύρη μορφή ενός ψηλού ανθρώπου που φορούσε κουκούλα και έκρυβε το πρόσωπό του και η οποία κρατούσε κυριολεκτικά την ζωή της Αγγελικής στα χέρια της. Σε μια από τις πολλαπλές ανώφελες προσπάθειες της για να απελευθερωθεί κατάφερε να ξεσκεπάσει το πρόσωπο της σκιάς. Ένα πρόσωπο που χάραξε την έκπληξη και τον τρόμο στο πρόσωπο της Αγγελικής. Πήγε να φωνάξει το όνομα της σκιάς με την τελευταία της ανάσα, όταν ξύπνησε φωνάζοντας και ιδρωμένη στο κρεβάτι της με τον σύντροφό της να κάθεται δίπλα της και να προσπαθεί να την ηρεμήσει.

“Όλα καλά, ένα όνειρο ήταν”. Της έλεγε προσπαθώντας να την ηρεμήσει κρατώντας της το χέρι.

Η αγγελική γύρισε προς το κομοδίνο για να πει λίγο νερό όταν είδε κάτι γνώριμο. Μια μικρή πορσελάνινη κούκλα που έμοιαζε λίγο με αυτή από το όνειρο της αλλά ήταν σε καλύτερη κατάσταση. Μια κούκλα που της είχε κάνει δώρο ο γείτονας στα γενέθλια της αλλά είχε σπάσει πριν χρόνια.

ΔΑΦΝΗ ΜΑΡΣΩΝΗ

Ρωμαίος

Την ημέρα που μετακομίσαμε σε αυτό το σπίτι, ήμουν ευτυχισμένη. Με διακατείχε μια άκρατη αισιοδοξία για το «μετά» χωρίς βέβαια να μπορώ να προσδιορίσω ακριβώς από που πήγαζε. Αισθανόμουν φυσικά άγχος – πιστός μου σύντροφος όσα χρόνια θυμάμαι τον εαυτό μου – εβδομάδες πριν φτάσει η ημέρα της μετακόμισης. Όμως εκείνη τη φθινοπωρινή Δευτέρα ήμουν αληθινά ευτυχισμένη.

Το σπίτι αυτό είναι πιο παλιό, λιγότερο καλά συντηρημένο από το προηγούμενο, αλλά είναι ψηλοτάβανο και φωτεινό. Έχει από τη μπροστινή βεράντα θέα τη θάλασσα που πάνει από τη Βάρκιζα μέχρι τον Πειραιά και στο πίσω μέρος τα βουνά του Πανοράματος. Σε τίποτα δε θυμίζει το προηγούμενο χαμηλοτάβανο, γκρίζο, ανάμεσα σε πολυκατοικίες, διαμέρισμα μας. Μαζί με τη σκοτεινιά του τελευταίου, νόμιζα πως ξεφορτώνομαι όλες τις καταθλιπτικές μνήμες και τις τάσεις φυγής της λοχείας μου, «παιδιά» μου κι αυτά που απέκτησα μαζί με το άλλο, το αληθινό – τον Γιώργο μου – χωρίς να γνωρίζω φυσικά εκ των προτέρων ότι τα εγκυμονούσα κι αυτά.

Εκείνη τη Δευτέρα λοιπόν, ενώ ο Γιώργος ήταν μόλις 9 μηνών και ο άντρας μου πολύ απασχολημένος με τη δουλειά του για να μπορεί να βοηθήσει, τα κατάφερα εξαιρετικά. Πέταξα όλα τα άχρηστα, όλα τα παλιά. Ακόμα και τα φορμάκια του Γιώργου που του ήταν πια μικρά και τα παιχνίδια του. Δεν χρειαζόμουν αναμνηστικά από κάτι που δεν μπορώ να ξεχάσω ή που έχει γίνει πια κομμάτι μου. Έδωσα ρούχα που πια μου ήταν μεγάλα και έσκισα τα ημερολόγια μου στα οποία κατέγραφα γλαφυρά πως η ζωή μου είναι μια φυλακή, πως είμαι ακατάλληλη για μάννα αλλά και τα σχέδια μου άλλοτε για να τους αφήσω και να φύγω και άλλοτε για το πως θα έμενα μόνη μου ώστε να μπορέσω να βγω στο μπαλκόνι και να δώσω τέλος σε όλα. Έβαλα στον Γιώργο τα καλά του, ζώστηκα τα αντικαταθλιπτικά μου, φόρεσα την πιο φανταχτερή πανοπλία αισιοδοξίας και μπήκα με το δεξί στο σπίτι που νόμιζα ότι θα γίνει το καταφύγιο μου.

Το πρώτο βράδυ κι ενώ ετοίμαζα το μωρό για ύπνο, καταλάβαμε πως ο θερμοσίφωνας είναι χαλασμένος και παρακάλεσα τον άντρα μου να κανονίσει να έρθει ο υδραυλικός άμεσα. Κοιμήθηκα αποκαμωμένη από ένταση και αγωνία και τα επίμονα κλάματα του μωρού που αδυνατούσε να προσαρμοστεί στο νέο περιβάλλον.

Σηκώθηκα από το κουδούνι και έκπληκτη είδα τον υδραυλικό στην άλλη πλευρά της πόρτας. Ο Γιώργος δεν ήταν στο οπτικό μου πεδίο, παρά μόνο ο άντρας μου. Οδήγησα τον υδραυλικό στην ντουλάπα που ήταν ο θερμοσίφωνας αλλά όταν την άνοιξα αντίκρισα κάτι που δεν περίμενα. Ένα παιδί κουλουριασμένο, ξαπλωμένο κάτω, στο πάτωμα της ντουλάπας. Ήταν τεσσάρων χρόνων, δεν ξέρω αν μου το είπε ή το κατάλαβα, μικροκαμωμένος, σκούρο δέρμα, μαύρα μαλλιά και μαύρα μάτια. Πότε τρύπωσε εκεί; Από πού ήρθε; Σκέφτηκα πόσο διαφορετικός μοιάζει από τον Γιώργο μας. Μας είπε πως τον λένε Ρωμαίο – σαν αυτόν του Σαίξπηρ, σκέφτηκα – και πως ζούσε εδώ πριν από εμάς με τους γονείς του. Όμως δεν τους άντεχε. Δεν άντεχε το κενό βλέμμα της μαμάς και την απουσία του πατέρα τόσες ώρες και τις φωνές και την φασαρία. Δεν άντεχε τη μοναξιά του ανάμεσα στα αδέρφια του κι όταν έφυγαν, εκείνος πήρε την απόφαση να μείνει πίσω και να περιμένει εμάς, που είχε ακούσει πως θα ερχόμασταν. Έκλαιγε με αναφιλητά κι εγώ τον αγκάλιασα

και του ζέστανα το τελευταίο σακουλάκι από το γάλα που φύλαγα στην κατάψυξη εδώ και μήνες. Νόμιζα πως τον έκανα δικό μου.

Πήρα τον άντρα μου παράμερα και συγκινημένη του είπα πως ο Θεός μας έστειλε ένα παιδί. «Μα εσύ δεν ήθελες δεύτερο παιδί» μου απάντησε άναυδος και μάλλον εκνευρισμένος. Του εξήγησα πως αυτό δεν είναι ένα παιδί που γέννησα και πως αυτό δεν έχει σημασία γιατί ο Ρωμαίος είναι ένα παιδί που έχει την ανάγκη μας. Πως του δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία στη ζωή που την αξίζει και πως μπορώ να είμαι γι αυτόν η καλύτερη μαμά. Με ρώτησε τι θα γίνει με τον Γιώργο αλλά δεν με απασχολούσε. Και γιατί να με απασχολεί; Μου είπε πως έχω τρελαθεί και πως η κατάθλιψη και η ανάγκη μου για μια αλλαγή που θα με θεραπεύσει, με κάνει να παραλογίζομαι και με άφησε να κλαίω με ένα κλάμα γοερό και βουβό συγχρόνως.

Δεν γνωρίζω τι μεσολάβησε, όμως όταν ξύπνησα είδα τον σύζυγο μου δίπλα μου να κοιμάται και ανάμεσα μας τον Γιώργο. Έτρεξα να βρω τον Ρωμαίο μα δεν ήταν πουθενά, ούτε στην ντουλάπα που πρώτα τον συνάντησα. Όταν σκούνησα τον άντρα μου και τον ρώτησα προσπάθησε να με πείσει πως δεν υπάρχει Ρωμαίος και ότι όλα ήταν ένα όνειρο. Φυσικά ακόμα, ένα χρόνο μετά, δεν τον πιστεύω. Είμαι σίγουρη πως ο Ρωμαίος έφυγε απογοητευμένος που δεν κατάφερα να τον βοηθήσω και μαζί του πήρε κάθε όνειρο δικό μου για τη μητρότητα όπως την είχα φανταστεί. Πήρε μαζί του την ελπίδα μου για κάποιο παιδί εκεί έξω για το οποίο θα μπορούσα να είμαι καλύτερη μαμά από αυτή που είμαι για τον Γιώργο μου.

Ακόμα θρηνώ για αυτό το παιδί που έχασα και τα πρωινά όταν οι άντρες μου κοιμούνται ψάχνω στην ντουλάπα τον Ρωμαίο μου. Αν και πια ξέρω πως δεν θα γυρίσει, διατηρώ μια ελπίδα να με επισκεφθεί κάποιο βράδυ στον ύπνο μου και να μου πει αν βρήκε την ευτυχία που του αναλογεί.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

Άλλος ένας χορός

Έκανε ένα κρύο ντους και πήγε στο καμαρίνι του. Δεν είχε νόημα να κάνει ντους πριν τις συναυλίες, έτσι κι αλλιώς ήτανε χάλια από το ιδρώτα μετά, αλλά πίστευε πως του έδινε ενέργεια. Κάθισε στη πολυθρόνα του απέναντι από το τεράστιο καθρέφτη που διακοσμούσε το γραφείο. Άπλωσε το χέρι του στη καπαρντίνα που κρεμόταν δίπλα στο καλόγερο και έβγαλε από τη τσέπη ένα σακουλάκι. Το άνοιξε και άπλωσε την καφετί σκόνη που είχε το σακουλάκι πάνω στο γραφείο. Χώρισε με χειρουργική ακρίβεια τη σκόνη σε ίσες γραμμές. Με την ίδια κίνηση πήρε τον αντιανεμικό αναπτήρα του από τη τσέπη του και τον στερέωσε στο γραφείο. Έριξε τη μία από τις τρεις γραμμές σε ένα στραβωμένο κουταλάκι και το κράτησε πάνω από τη φλόγα. Η σκόνη έλιωσε αργά. Άρχισε να βράζει. Ήτανε κάτι σαν ιεροτελεστία για εκείνον η όλη διαδικασία. Την απολάμβανε σχεδόν όσο και τη λήψη. Έβγαλε τη ζώνη του και ήτανε έτοιμος να τη σφίξει γύρω από το μπράτσο του όταν ακούστηκε ένα διακριτικό χτύπημα στη πόρτα.

«Ποιος;»

Η πόρτα άνοιξε αργά. Εμφανίστηκε ο Ρον.

«Τζόναθαν. Όλα καλά;»

«Όλα καλά ναι.»

Δεδομένου του σκηνικού ο Ρον κατάλαβε σε τι φάση πέτυχε τον Τζόναθαν. Δεν αντέδρασε καθόλου γιατί δεν ήτανε η πρώτη φορά.

«Είσαι έτοιμος; Οι υπόλοιποι είναι έτοιμοι να βγουν.»

«Σχεδόν. Έχουμε κόσμο;»

Ο Ρον χαμογέλασε αυτάρεσκα.

«Sold out πάλι. 55 χιλιάδες απόψε.»

Ο Τζόναθαν κούνησε το κεφάλι και στο πρόσωπό του φάνηκε μια υποψία χαμόγελου.

«Σε περιμένουμε λοιπόν.» Είπε ο Ρον. Η βουή του κοινού πρόλαβε να ακουστεί για λίγα κλάσματα του δευτερολέπτου προτού του κλείσει την πόρτα. Αυτή η βουή του έδινε πάντα κίνητρο και δύναμη πριν από κάθε ζωντανή συναυλία. Κάθε φορά τα ίδια γαμημένα συναισθήματα. Κάθε φορά μόνος σε ένα καμαρίνι, να σκέφτεται τι πάει να κάνει, να σκέφτεται τι νόημα έχει, να σκέφτεται πως μετά τη

παράσταση πάλι μόνος θα' ναι.

55 χιλιάδες...

Για λίγα δευτερόλεπτα δεν έκανε τίποτα άλλο εκτός από το να κοιτάει σε ένα νοητό σημείο σαν χαμένος. Κοίταζε τις χορδές της, το καφέ της χρώμα, τα τάστα της που περίμεναν τα δάχτυλά του να ξεχυθούν πάνω τους και να τη κάνουν να μιλήσει, να τσιρίξει και να συνοδέψει τις φωνές ενός κοινού που κρέμεται από μία της νότα. Ύστερα ανασηκώθηκε και θυμήθηκε πως είχε ένα έργο να φέρει σε πέρας. Ένα έργο για τον εαυτό του, πριν την επόμενη πράξη.

Άναψε ξανά τον αναπτήρα έως ότου να λιώσει εντελώς το καφέ παραμύθι του. Ήτανε τώρα έτοιμο να χυθεί μέσα του. Έπρεπε επειγόντως να πάρει τη δόση του. Δεν υπήρχε περίπτωση να μπορέσει να βγάλει τη συναυλία δίχως αυτό. Πήρε τη σύριγγα και ρούφηξε το υγρό. Έσφιξε τη ζώνη γύρω από το μπράτσο. Η φλέβα του ξεπρόβαλλε πεινασμένη. Προσπαθούσε να μη χτυπάει στα σημεία που είχανε ήδη σημάδια από προηγούμενες τρύπες, για να αποφύγει τη μόλυνση. Πόσο ειρωνικό όλο αυτό; Προσπαθούσε να αποφύγει τη μόλυνση ενώ μόλυνε το σώμα του με το χειρότερο δηλητήριο που εφηύρε ποτέ η ανθρώπινη ματαιοδοξία.

Αναστέναξε βαθιά. Τα χέρια του ελευθερώθηκαν και χύθηκε στη πολυθρόνα του. Έκλεισε τα μάτια του, αλλά όχι για να κοιμηθεί. Ήτανε το σημείο που χαλάρωνε για να μπορέσει μετά να βγει στο τσίρκο. Κάθε φορά που έπαιρνε τη δόση του θυμότανε τα λόγια του φίλου του του Κρις, ο οποίος ήτανε ο πρώτος άνθρωπος που του μίλησε για τη μπάντα του... και για την πρέζα. Του είχε πει χαρακτηριστικά «Το πρώτο φτιάξιμο. Το καλύτερο συναίσθημα που δεν θα νιώσεις ποτέ σου.»

Όσο κι αν είχε τονίσει τη λέξη δεν, δεν ήταν αρκετή για να τον αποτρέψει από την τετράχρονη χρήση μέχρι τώρα.

«Τίποτα δεν συγκρίνεται με αυτό. Τη δεύτερη φορά νιώθεις σχεδόν το ίδιο, μια ιδέα λιγότερο έντονο. Όσο πάει λιγοστεύει, αλλά η δόση παραμένει η ίδια. Λιγοστεύει κι εσύ προσπαθείς μάταια κάθε φορά να φτάσεις εκείνο το πρώτο φτιάξιμο. Μεγαλύτερη δόση, περισσότερο φτιάξιμο. Δεν πρόκειται ποτέ να το φτάσεις εκείνο το πρώτο φτιάξιμο και το ξέρεις. Αλλά δεν μπορείς και να το αφήσεις. Είναι η καλύτερη και η χειρότερη στιγμή της ζωής σου ταυτόχρονα.» Είχε πει ο φίλος Κρις.

Δεν είχε καταφέρει ποτέ του να φτάσει εκείνη την καταραμένη την πρώτη του φορά...

Εκείνη τη στιγμή όμως του ήρθε και μια άλλη ανάμνηση στο μυαλό. Μια ανάμνηση που δεν τη περίμενε. Τον ξάφνιασε η αλήθεια. Λες και κάποιος τρύπησε με ένα αόρατο βέλος το κεφάλι του και την έβαλε, θέλοντας και μη, στο μυαλό του.

Ήτανε καλοκαίρι. Ήτανε στο χωριό. Έκανε βόλτα με το ποδήλατό του. Είχε ένα στενό χωμάτινο δρομάκι πίσω από το σπίτι του και εκεί πήγαινε πέρα δώθε. Δεν είχε συνηθίσει ακόμη να οδηγάει χωρίς τις βοηθητικές ρόδες και έπεφτε κάτω συχνά. Δεν τον ένοιαζε όμως. Σηκωνότανε, σκούπιζε τα ματωμένα γόνατά του και συνέχιζε. Τη βόλτα του διέκοπτε πάντα η φωνή της μητέρας του.

«Τζόναθαν! Έλα μέσα επιτέλους! Θα νυχτώσει σε λίγο.»

Η αλήθεια είναι πως ήτανε ικανός να κάνει βόλτες επ' άπειρον αν δεν τον σταματούσε κάποιος. Αυτή η φωνή πάντα τον ενοχλούσε, τον αποσπούσε από τις σημαντικές ασχολίες του και το μόνο στο οποίο τον παρότρυνε ήτανε το σχολικό διάβασμα. Ούτε την κιθάρα γούσταρε ποτέ αυτή η φωνή. “Θόρυβο” την αποκαλούσε. Μια ζωή αυτή η φωνή παρέμβαινε και ήθελε να διορθώσει τα πάντα. Αντρική φωνή δεν είχε η ανάμνησή του, όσο κι αν έψαξε στο μυαλό του. Άντρας υπήρχε πάντα μέσα στο σπίτι, αλλά όχι αντρική φωνή.

Εκείνη τη στιγμή αυτή η μητρική φωνή τού ακουγότανε πιο ζεστή από ποτέ. Καθόλου ενοχλητική. Για κάποιο λόγο το μυαλό του ξεκίνησε να πηγαίνει πίσω, αντί μπρος. Η μητέρα του τον είχε αγκαλιά στον καναπέ, πάλευαν και γελούσαν.

Στο τέλος πάντα έκανε τον λιπόθυμο και η μαμά του τον ξυπνούσε με γαργαλητό. Μέσα σε όλα αυτά τελικά κάπου υπήρχε κι ο πατέρας του. Σπάνια, αλλά υπήρχε.

Πηγαίνοντας ακόμη πιο πίσω, ένα γλυκό νανούρισμα ακούγεται συνοδευόμενο από ένα απαλό φως στο δωματιάκι του. Τελικά αυτή η φωνή ήτανε πολύ όμορφη, του φαινότανε σχεδόν ξένη πλέον. Ίσως η ανάμνηση αυτή να την έσωσε προσωρινά από το να χαθεί εντελώς στο βαρύ σάκο του παρελθόντος όπου όδευε, αργά αλλά σταθερά, προς τα σκουπίδια.

Η ανάμνηση άλλαξε. Ταξίδεψε βίαια προς τα μπρος παρά τη θέλησή του. Δεν υπήρχε ζεστασιά πλέον. Το σώμα του κρύωσε και για αυτό δεν έφταιγε η ηρωίνη. Οι εικόνες ταξίδευαν ανεξέλεγκτα και τον παρέσερναν σε μια δίνη συναισθημάτων όπως η ουσία στο αίμα του.

Ήτανε έφηβος. Η μητέρα του πλέον φώναζε. Φώναζε για το μέλλον του, για τους βαθμούς του, για αυτή την απαίσια κιθάρα που της έσπαγε τα αυτιά.

«Δεν είναι η μουσική για επάγγελμα. Είναι απλά μια ασχολία!» Του έλεγε χαρακτηριστικά.

Εκείνος δεν άκουγε. Είχε γίνει αντιδραστικός και νευρικός. Αλλά η φωνή αυτή δεν σταματούσε. Και όταν δεν έφτανε πια η φωνή, δούλευε το χέρι και η ζώνη του πατέρα του...

Όλα αυτά έληξαν όταν σηκώθηκε και έφυγε στα 19 του από το σπίτι. Εκείνος και η κιθάρα του. Δεν χωρούσε στην επαρχία εκείνης της εποχής ένας “τεμπέλης” που ήθελε να γρατσουνίζει μια κιθάρα και να “εκτίθεται με συνοδεία αποτρόπαιων ακουσμάτων και στίχων”. Δεν κοίταξε πίσω του, μα δεν προσπάθησε και κάποιος να τον κρατήσει πίσω. Η μεγαλούπολη του φέρθηκε σκληρά στην αρχή, μα ήταν αποφασισμένος να πραγματοποιήσει τα όνειρά του.

Οι γονείς του έμαθαν για την επιτυχία του απευθείας από τη τηλεόραση. Όσο κι αν αυτό το παιδί δεν έμοιαζε καθόλου πλέον στον Τζόνναθαν, λόγω μακριάς κόμης, ενδυμασίας και φινέτσας, ήταν αναπόφευκτο να τον αναγνωρίσουν συγγενείς και γνωστοί και να αρχίσουν οι ερωτήσεις.

«Δεν έχουμε νέα του. Τράβηξε τον δρόμο του.» Ήτανε το μόνο που απαντούσαν σε όλους.

Ήτανε 29 χρονών πλέον. Από τότε που εγκατέλειψε το πατρικό του σπίτι είχε δει τους γονείς του μία και μοναδική φορά. Είχανε μια συναυλία σε μια επαρχιακή πόλη κοντά στο χωριό τους και τηλεφώνησε στη μητέρα του. Βρέθηκαν σε ένα ήρεμο μέρος πριν το live του. Ήτανε και οι τρεις τους. Δεν υπήρξαν φωνές σε αυτή τη συζήτηση, αλλά δεν αντάλλαξαν πάνω από 50 λέξεις.

«Τράβηξες το δρόμο σου.» Ήτανε για άλλη μια φορά η τελευταία τους κουβέντα.

Άνοιξε τα μάτια του. Η οχλαγωγία ήτανε εντονότερη τώρα. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν είδε όνειρο ή αν απλά είχε δράσει το ναρκωτικό.

«Μήπως τελείωσε η συναυλία;» Αναρωτήθηκε. Κατά βάθος επιθυμούσε να είχε τελειώσει.

Ό,τι κι αν είχε συμβεί το σίγουρο ήταν πως η ανάμνηση παρέμενε η ίδια. Αυτό που τον εκνεύριζε ήταν πως όση δόξα και επιτυχία κι αν είχε λάβει, δεν μπόρεσε ποτέ να διαχειριστεί την απώλεια της αναγνώρισης από δύο μονάχα άτομα. 55 χιλιάδες ήτανε έξω, κι αυτός ήθελε τώρα μόνο αυτούς τους δύο.

Είχε κάνει λάθος. Τους είχε απογοητεύσει. Ή έτσι του έλεγε η ψευδαίσθηση που είχε εμφυτευτεί στο παιδικό μυαλό του. Αφού είχε γίνει τόσο μεγάλος και τρανός γιατί το μόνο που ήθελε τώρα ήτανε να

κουρνιαστεί στη πολυθρόνα του αγκαλιά με τη μαμά του;

Μεγάλο δηλητήριο η ματαιοδοξία...

Η πόρτα χτύπησε ξανά. Αυτή τη φορά άνοιξε πριν ακουστεί κάποια απάντηση από τον Τζόναθαν.

«Τζόναθαν. Τρέχει κάτι; Σε περιμένουν όλοι έξω φίλε.»

Γύρισε αργά τη πολυθρόνα του και τον κοίταξε. Δεν είχε τη δύναμη ούτε να σηκωθεί.

«Ρον, δεν μπορώ...»

«Τι εννοείς δεν μπορείς; Θα μπορέσεις!»

«Θέλω να πάω σπίτι μου.»

Ο Ρον γούρλωσε τα μάτια του. Το κοινό ζητωκραύγαζε. Ο έμπειρος αυτός manager ήξερε πως είναι λεπτή η γραμμή που χωρίζει ένα κοινό που επευφημεί από ένα κοινό που αποδοκιμάζει αγανακτισμένο. Λίγη περισσότερη ώρα αναμονής και το κοινό θα άλλαζε γνώμη.

«Τζόναθαν, γιατί τα λες αυτά τώρα; Τι σε έπιασε; Πρέπει να βγεις στη σκηνή!»

«Τώρα με έπιασε; Έτσι νομίζεις; Δεν έχεις ιδέα τι σκέφτομαι Ρον. Ούτε εσύ ούτε κανένας!»

«Τζόναθαν είσαι μεθυσμένος και εν βρασμός ψυχής! Δεν χρειάζεται να σκέφτεσαι διάφορα τώρα. Σε περιμένει το κοινό. Ώρα να δράσεις!»

Η φωνή του Τζόναθαν έσπασε. Ένα δάκρυ ξεπρόβαλλε από το αριστερό του μάτι.

«Δεν είμαι αυτό που θέλετε Ρον...»

«Τι είναι αυτά που λες; Είσαι ο μεγάλος Τζόναθαν Άρον Στιλ φίλε μου! Όλοι το ξέρουν αυτό. Δεν μπορεί να στο πάρει κανένας. Άκου τον κόσμο έξω Τζόναθαν. Σε ζητάει! Μην σκέφτεσαι κάτι άλλο τώρα. Βγες εκεί έξω και δείξε τι είσαι!»

Ο μεγάλος Τζόναθαν Άρον Στιλ έσκυψε κι έκρυψε το πρόσωπό του ανάμεσα στις παλάμες του. Ο Ρον έσκυψε μπροστά του και με πατρικό ύφος του μίλησε αρπάζοντας τους ώμους του.

«Άκουσέ με σε παρακαλώ. Αύριο θα ξεκουραστείς και εγγυώμαι προσωπικά να πάρεις ρεπό δύο παραπάνω ημέρες. Σε δύο εβδομάδες τελειώνει η περιοδεία και θα είσαι σπίτι σου, στη βίλα σου!»

«Λάθος σπίτι.» Σκέφτηκε ο Τζόναθαν. Δεν μπόρεσε καν να συνειδητοποιήσει αν αυτή του τη σκέψη την έκανε φωναχτά ή όχι. Ο Ρον τον κοίταξε στα μάτια.

«Άκουσέ τους. Εσένα ζητάνε!»

Δεν είχε άδικο. Μέσα από τα ουρλιαχτά και τις ζητωκραυγές μπορούσε να ακούσει το όνομά του.

«Τζόναθαν! Τζόναθαν! Τζόναθαν!»

Έπρεπε να βγει. Δεν μπορούσε να πουλήσει την υπόλοιπη μπάντα και τον κόσμο του. Έπρεπε να βαφτεί άλλη μία φορά και να κάνει τα ζογκλερικά του, το νούμερο του, τη παράστασή του. Κάθε φορά το ίδιο έλεγε στον εαυτό του. Άλλη μία. Άλλος ένας χορός. Άλλος ένας τελευταίος χορός...

Άρπαξε τη κιθάρα του και βγήκε αποφασιστικά από το καμαρίνι του με τον Ρον να τον επευφημεί και να του σκουντάει τους ώμους τόσο έντονα, λες και ήταν προπονητής που έριχνε τον μποξέρ του στη μάχη. Και στη τελική αυτό έκανε.

Άλλος ένας γύρος...

Προχωρούσε στο διάδρομο. Η βουή του κοινού ήταν πλέον εκκωφαντική. Είχαν ανέβει όλοι οι υπόλοιποι εκτός του τραγουδιστή που, όπως πάντα, έβγαινε τελευταίος και τώρα έκανε νόημα με τα χέρια στον Τζόναθαν καθώς πέρασε από δίπλα του σαν να τον ρωτούσε που διάολο ήταν τόση ώρα. Ο Ρον ψιθύρισε στον frontman πως θα του εξηγήσει αργότερα. Ήταν ο καλύτερος μαέστρος που είχε η

μπάντα, κι ας ήτανε πάντα πίσω από τη σκηνή.

Όλα ήταν έτοιμα και καλοστημένα. Ο Τζόναθαν Άρον Στιλ ανέβηκε στη σκηνή. Τα φώτα τον τύφλωναν και οι πρώτες σειρές του κοινού παραφρόνησαν με το που αντίκρισαν την παρουσία του. Παρ’ όλα αυτά για εκείνον ήταν λες και δεν συνέβαινε τίποτα από όλα αυτά. Έπρεπε όμως να κάνει

στροφή 180 μοιρών και να συγκεντρωθεί στο έργο του.

Έριξε μια ματιά στο κοινό. Είχε πάντα μια φρούδα ελπίδα. Μάταια όμως. Κατά βάθος ήξερε πως αυτοί οι δύο δεν πρόκειται ποτέ να βρίσκονται εκεί.

Τα τύμπανα ξεκινάνε να δίνουν το ρυθμό. Ο τραγουδιστής ρίχνει μια κραυγή καλωσορίζοντας το κοινό. Ήταν εκείνη η στιγμή που μια άλλη νοητή κραυγή ακούστηκε μέσα στο κεφάλι του Τζόναθαν.

«Θα πάω να τους βρω. Ναι! Αυτό θα κάνω!» Σκέφτηκε προτού κουνήσει βίαια τη πένα του και γεννήσει το πρώτο του ακόρντο.

Ήτανε μια αναλαμπή της στιγμής; Πολύ πιθανό.

Ο frontman ξεκινάει να ζωντανεύει τις νότες από τα βάθη των πνευμόνων του.

Ίσως να ήθελε απλά να καταλήξει σε ένα φαινομενικά ευτυχισμένο για εκείνον συμπέρασμα, όπως προσπαθούσε να εκπαιδεύσει τον εγκέφαλό του τόσα χρόνια, για να σταματήσει να βασανίζεται από σκέψεις. Ίσως μετά τη συναυλία να ξεπερνούσε αυτή τη στιγμή διαύγειας και να βυθιζότανε ξανά στη κατάθλιψή του.

«Όχι! Αυτή τη φορά είμαι αποφασισμένος.» Είπε στον εαυτό του και άρχισε να ζωγραφίζει εναέριες νότες όπως μοναδικά ήξερε.

Θα πάει να βρει τη μαμά και το μπαμπά.

Αλλά προς το παρόν η μπάντα είχε αρχίσει να παίζει.

Έπρεπε να χορέψει άλλη μία φορά.

ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ

Το ταξίδι

Έντεκα η ώρα και βρισκόμουν ακόμα εκεί, πάνω από τα ογκώδη συγγράμματα μου, πάνω από μουντζουρωμένα χαρτιά με λέξεις και ολόκληρες προτάσεις που έσβηνα και ξανάσβηνα μέχρι να βρω τον κατάλληλο τρόπο, την κατάλληλη απάντηση, αλλά μάταια. Το μυαλό μου είχε κολλήσει, σαν μια μηχανή που σταματάει να λειτουργεί, εκεί, με τα μάτια στραμμένα εκστατικά στον πιο λεπτό δείκτη του γιγαντιαίου ρολογιού που ορθωνόταν απέναντί σαν να συνδιαλεγόταν μαζί μου μυστικά, τονίζοντας μου ότι ο χρόνος περνάει, κυλάει και συνεχίζει. Τα λεπτά περνούσαν, δεν επέστρεφαν πίσω κι εγώ εκεί με το μυαλό μου σε μια ακαταστασία να προσπαθώ να συγκεντρωθώ, σαν να έχασα, σαν να ξέχασα όλα αυτά που είχα μάθει. Σηκώθηκα τινάζοντας την καρέκλα προς τα πίσω και αφού άκουσα τον ενοχλητικό κρότο που έκανε πέφτοντας στο πάτωμα, δεν συγκινήθηκα καθόλου ώστε να γυρίσω να τη συμμαζέψω, αλλά απεναντίας άρχισα να στριφογυρίζω μπροστά από το μισάνοιχτο παράθυρό μου προσπαθώντας να συγκεντρώσω τη σκέψη μου, αυτή την τόσο ατακτοποιήτη σκέψη που δεν μαζεγόταν, σαν να αντιστεκόταν, σαν να απεργούσε και να με εγκατέλειπε. Πιάνοντας νευρικά το κεφάλι μου και αφήνοντας εκτονωτικές κραυγές θυμού, προσπαθούσα να συνεφέρω τον εαυτό μου. Πώς ήταν δυνατόν εγώ με τόσο συγκεντρωμένη σκέψη να τα έχασα τούτη τη βραδιά; Πώς ήταν δυνατόν να συμπεριφέρομαι σαν άλογο ον, σαν μια υστερική γυναίκα που φωνάζει ακατάπαυστα και αυτή η φωνή ενοχλούσε κι εμένα την ίδια που την έβγαζα από μέσα μου. Ξαφνικά ο νους μου σαν να ήθελε να δραπετεύσει ή να δώσει μια εξήγηση γι’ αυτό που συνέβαινε, ξεγλίστρησε και άρχισε να στοχάζεται τι είχε συμβεί το ίδιο πρωινό. Ήταν αυτός άραγε ο λόγος της παράλογης συμπεριφοράς μου; Ούτε η ίδια δεν ήξερα. “Μπα, όχι, δεν νομίζω”, σκέφτηκα, αλλά πάλι εκεί, ο νους μου σαν να προσπαθούσε να μου εξηγήσει, σαν να ήμασταν δύο διαφορετικές οντότητες, ξέχωρες, κι όχι ένα.

Νωρίτερα το πρωί είχα μία έντονη συζήτηση με τον Αλέξη, η οποία βγήκε εκτός ελέγχου και οδήγησε σε καυγά και δυνατή λεκτική σύγκρουση. Το αποτέλεσμα; Ο Αλέξης έφυγε μια για πάντα χτυπώντας δυνατά την πόρτα πίσω του, τόσο δυνατά που νόμιζα ότι διαλύθηκε η καρδιά μου, της οποίας τα κομμάτια έβλεπα να αραδιάζονται στο πάτωμα σαν παζλ. Αυτός ο τόσο εκκωφαντικός ήχος, ταξίδευε πάλι στα αυτιά μου ακόμα και αυτή την ώρα, έντεκα το βράδυ, που κάθισα να συμμαζέψω τη σκέψη μου για να δουλέψω. Δεν έλεγε να με αφήσει, αλλά μου θύμιζε αυτή την τόσο αποκρουστική εικόνα και μετά μονολόγησα “ο Αλέξης με εγκατέλειψε” και μειδίασα ειρωνικά, ενώ γεμίζοντας στιγμιαία με κομπορρημοσύνη και υπερηφάνεια, χτύπησα το χέρι μου στο τραπέζι όλο αποφασιστικότητα – ίσως για πρώτη φορά στη ζωή μου τόσο αποφασιστικότητα – δηλώνοντας στον εαυτό μου ότι δεν θα του περνούσε κι έτσι άρχισα να μαζεύω τα κομμάτια της καρδιάς μου, τακτοποίησα τα σκόρπια χαρτιά γύρω μου, έβαλα στη σειρά τα βιβλία μου, τακτοποίησα το γεμάτο στυλό και μαρκαδόρους κέδρινο γραφείο μου, έκανα ένα γρήγορα αφέψημα μονολογώντας συνεχώς και υποσχόμενη στον εαυτό μου ότι δεν θα επέτρεπα σε κανέναν άλλο ποτέ τέτοια συμπεριφορά. Δεν θα άφηνα τα συναισθήματά μου να με κρατήσουν πίσω, δεν θα άφηνα τον πόνο να με αποσυντονίσει. Ήμουν αποφασισμένη, ναι! Έτσι, γύρισα γρήγορα στο γραφείο μου και αφού ρούφηξα λίγο από το τσάι μου, τέντωσα τη καταπονημένη από τη δουλειά σπονδυλική μου στήλη και άρχισα να γράφω και πάλι μια πιο σωστή απάντηση, για την οποία έπρεπε να κάνω

μια μικρή έρευνα στον υπολογιστή μου. Με μια γρήγορη και σπασμωδική κίνηση και εξακολουθώντας να μονολογώ άνοιξα την οθόνη του φορητού μου υπολογιστή και ξεκίνησα να πλοηγούμαι στο διαδίκτυο προκειμένου να βρω την απάντηση στο ζητούμενο της εργασίας μου.

Σε μια στιγμή βρισκόμενη σε μια ιστοσελίδα, όντας συνεπαρμένη από τα στοιχεία που μπορούσα να βρω, αναδύθηκε ένα παράθυρο με μια διαφήμιση, στην οποία αρχικά δεν έδωσα σημασία, ενώ σχηματίζοντας με τα χείλη μου έναν απαξιωτικό μορφασμό, κίνησα το χέρι μου επάνω στο ποντίκι προκειμένου να τη σβήσω. Όμως, αντ’ αυτού, την πρόσεξα καλύτερα πλησιάζοντας και συρρικνώνοντας τα μάτια μου μπροστά από την εκτυφλωτική οθόνη, όταν αντιλήφθηκα κάτι που μου κίνησε την προσοχή. Ξεκίνησα να διαβάζω τον τίτλο συλλαβίζοντας δυνατά, σαν τα παιδάκια της Α’ Δημοτικού που μαθαίνουν ανάγνωση: “Ανδαλουσία, δέκα μέρες στη μαγεία της γενέτειρας του φλαμένκο”. Ήταν τότε που το προηγούμενο μείδισμά μου μετατράπηκε αυτόματα σε παιδικό χαμόγελο, ένα χαμόγελο που είχε αποτυπωμένα πάνω του τόσα όνειρα, όνειρα για ταξίδια που ποτέ δεν έκανα κι έτσι περιπλανήθηκα για ώρα στις σκέψεις μου, στα χρόνια που πέρασαν και έλεγα πάντα να πάω στην Ανδαλουσία, το όνειρο της ζωής μου, το οποίο κατέληξε να είναι ουτοπία, όχι γιατί δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί, αλλά γιατί εγώ δεν το άφηνα να συμβεί, τη μια λόγω των σπουδών μου, την άλλη εξαιτίας σχέσεων που με κρατούσαν πίσω ή εξαιτίας επαγγελματικών υποχρεώσεων.

Αυτή ήταν και η συνεχής διαφωνία μου με την καλύτερή μου φίλη που έπαιρνε όποτε ήθελε ένα σακβουαγιάζ και έφευγε. Παρίσι, Λονδίνο, Γρανάδα, Μεξικό, Γουαδελούπη, Αργεντινή, Σιγκαπούρη... ούτε θυμάμαι που αλλού έχει ταξιδέψει! Εκείνη ζούσε πάντα για τη στιγμή, ενώ εγώ για το μέλλον, για κάτι δηλαδή που θα ερχόταν... αν ερχόταν! Η Ελίζα μπορεί να μην έκανε ποτέ λεφτά, να μην έπαιρνε ποτέ τον δικό μου παχύλο μισθό, μπορεί τώρα να ζει από το ταμείο ανεργίας, αλλά το δωμάτιο της είναι γεμάτο, ω ναι, γεμάτο, με φωτογραφίες από όλα αυτά τα απίθανα μέρη και από άλλα τόσα που δεν τολμώ να κατονομάσω, θες από ζήλια ή θαυμασμό. Σ’ όλες αυτές τις φωτογραφίες μπορούσα να διακρίνω το αληθινό της χαμόγελο, τη χαρά που ξεχείλιζε μέσα από τη ψυχή της γνωρίζοντας νέους ανθρώπους, νέους πολιτισμούς, ζώντας τη στιγμή, την πιο απλή στιγμούλα. Πάντα την χαρακτήριζα τυχοδιώκτρια και αυτή ξεκαρδιζόταν στα γέλια, όταν της σύστηνα να τακτοποιηθεί, να νοικοκυρευτεί, λόγια στα οποία μου ανταπαντούσε: “προτιμώ τα ταξίδια απ’ τα νοικοκυριά”. Ζούσε μέσα στην απλότητα, με τα βασικά, ενώ τα λιγοστά χρήματα που έβγαζε από κάτι μαθήματα αγγλικών που παρέδιδε, τα σπαταλούσε στα ταξίδια, καθώς ισχυριζόταν συνέχεια ότι τα λεφτά δεν τα βγάζουμε για να καθόμαστε σε έναν καναπέ μετά από εξαντλητικές ώρες εργασίας, μπροστά σε οθόνες, αποσβολωμένοι, χωρίς όνειρα, χωρίς στόχους, αλλά τα βγάζουμε για να μας βοηθούν να πραγματοποιούμε έστω και κάποιες μικρές μας επιθυμίες. Εγώ πάντα κουνούσα το κεφάλι μου κοιτάζοντάς την με οίκτο, προδικάζοντας ότι θα έμενε μόνη, χωρίς χρήματα, χωρίς μια σταθερή σχέση, ένα σταθερό νοικοκυριό. Ποια μιλούσε; Εγώ που τώρα έπαιρνα διαζύγιο, εγώ που τα είχα όλα “τακτοποιημένα”, που συνεχώς ακύρωνα ό, τι μπορούσε να μου προσφέρει ευχαρίστηση πασχίζοντας από μία ακατανίκητη αναβλητικότητα.

Να τώρα, μπροστά μου μια από αυτές τις απλές μου επιδιώξεις, ένα ταξίδι στην Ανδαλουσία! Δάγκωσα τα χείλη μου από αμηχανία και με μία διστακτική κίνηση έπιασα το κινητό μου, το οποίο σε κλάσματα δευτερολέπτων είχα αφήσει πάλι δίπλα από τον υπολογιστή μου, για να το πιάσω πάλι ξανά πιο αποφασιστικά, όπως όταν είχα συγκροτήσει νωρίτερα τη σκέψη μου και είχα τακτοποιήσει το γραφείο μου. Αφού, λοιπόν, πληκτρολόγησα τον αριθμό της, εκείνη αμέσως απάντησε. Μόλις την άκουσα πήγα να της το κλείσω, αλλά αμέσως ανέβαλα αυτή μου την πράξη – πρώτη φορά που η αναβλητικότητά μου βγήκε σε καλό – για να της κάνω μια απλή πρόταση σχεδόν τραυλίζοντας, εκείνη την πρόταση που θα μου άνοιγε την πόρτα στο να μη διστάσω να εκπληρώσω τις απλές μου επιθυμίες: “Θα είμαι σύντομη. Φεύγουμε για Ανδαλουσία”. Εκείνη γέλασε, αλλά συγχρόνως γεμάτη από ενθουσιασμό και χωρίς να ζητήσει εξηγήσεις, ένας από τους

λόγους για τον οποίο την έχω και φίλη μου, αποκρίθηκε: “Ωρα, μέρα και πτήση παρακαλώ”. Τα μάτια μου αυτόματα στράφηκαν προς το γιγαντιαίο ρολόι. Οι δείκτες δεν κινούνταν πια, ο χρόνος είχε παγώσει και το ταξίδι πια ξεκινούσε! Τότε μου ήρθε και η απάντηση στο ζητούμενο μου.

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ

Μια τυχαία μέρα

Ήταν μια από κείνες τις φορές που σε πιάνει μια ανησυχία, όχι γιατί μπορεί να ξεχνούσες, μα γιατί τα αποτυπώματα του σκηνικού ίσως χανόντουσαν μέσα σε σύννεφα καπνού, από αυτά που βγάζει ο ναργιλές του μερακλή και που βλέποντας τα, πάνε τόσο ψηλά που νομίζεις πως θα φτάσουν στον παράδεισο. Τα αποτυπώματα στην προκειμένη περίπτωση ήταν κακές φωτογραφίες που ο Κώστας έψαχνε μανιωδώς στον υπολογιστή του. Δεν ήταν σίγουρος τελικά τι ακριβώς τι έψαχνε. Μάλλον ένα ξεχασμένο αίσθημα που ακροβατεί ανάμεσα σε αυτά που έκανε με απόλαυση και στα αυτονόητα του τουρίστα. Μια ενέργεια που υπάρχει ανάμεσα σε έναν περιπλανώμενο τζογαδόρο και έναν ανέκφραστο χρηματιστή. Όταν τελικά τις βρήκε, ανακουφίστηκε τόσο που ήταν έτοιμος να πάει πάλι πίσω. Πίσω σε μια μέρα τόσο γεμάτη, που ένας χορτασμένος από την ζωή άνθρωπος δεν θα άντεχε να ζήσει χωρίς μια φυσική ταραχή.

Σε εκείνο το μέρος αρχικά γνώρισε την Ρετζίνα, μια κοινωνική πορσελάνινη παρουσία που γούσταρε έναν από την πατρίδα της και ταξίδευαν μαζί. Ο Κώστας και η Ρετζίνα έγιναν αμέσως προσωρινοί φίλοι που θα έβγαιναν το ίδιο βράδυ για μπίρες στο πράσινο μπαράκι με άλλους δύο. Είχε μαζί και την φωτογραφική του μηχανή. Πίσω στην Ελλάδα, έλεγε πως σπούδαζε αυτή την τέχνη της φωτογραφίας, αρνούμενος την αυτοδίδακτη του φύση. Είχε ταξιδέψει μόνος μα κουβαλούσε τις ρίζες του μέσα του. Αυτό έγινε αμέσως φανερό, μόλις αντίκρισε εκείνη την αντροπαρέα που τα βλέμματα τους καρφώνονταν σε ένα γνώριμο κενό. Έκανε πως δεν κατάλαβε όμως, μάλλον θα είχε πέσει έξω.

Καθώς οι φτηνές μπύρες πηγαίνανε και ερχόντουσαν, αποφάσισε να βγάλει φωτογραφία το ζευγαράκι της Πράγας όπως το είχε ονομάσει, την Ρετζίνα και τον Ιταλό φίλο της. Σήκωσε την κάμερα του, έφτιαξε το κάδρο του και παρατήρησε πως ένα άλλο πρόσωπο είχε εισβάλει ξαφνικά στην εικόνα. Ένας ξανθός, γαλανομάτης νεαρός εκπρόσωπος του έρωτα μιας φίλης του σταθερής από την Ελλάδα, της Γιώτας. Χαμογέλασε και έβγαλε εκείνη την απρόσμενη τριάδα μια προσεκτική φωτογραφία. Ο νεαρός αποχώρησε.

Δεν ήταν μια παρέα με χημεία. Ο Κώστας είχε βαρεθεί και άρχισε να το δείχνει. Ήλπιζε πως κάποιος άλλος θα τον έβγαζε από την δύσκολη θέση και όντως έτσι έγινε. Ένας βαριεστημένος φίλος του ζευγαριού που είχε έρθει μαζί, επίδοξος φαναρτζής, τόνισε πως είχε έρθει η ώρα να φύγουνε. Μια ανακούφιση πλημμύρισε την καρδιά του, νόμισε πως είχε γλιτώσει. Όμως τον περίμενε μια έκπληξη.

“Που ‘σαι ρε Κώστα, πού σε ρε ψυχή!”

Δεν ήξερε από που ήρθε αυτή η φωνή, του φάνηκε πως έβγαине από το στόμα ενός απειλητικού όχλου. Ένας όχλος με χαρακτήρα αιφνίδιο και θρασύ. Ήταν ο θόρυβος της αντροπαρέας από το πράσινο μπαρ, που τον περίμενε στην έξοδο μάλλον για να του ταραξει την ηρεμία. Τελικά δεν είχε πέσει έξω. Ήταν όλοι Έλληνες φοιτητές με μόνη τους έγνοια να περάσουν καλά, να ζήσουν την ζωή στα άκρα. Η δουλειά ήταν μιλημένη και με τα πολλά τους ακολούθησε. Όχι γιατί του άρεσε η παρέα τους. Όχι γιατί ήταν συμπατριώτες και μιλούσαν την ίδια γλώσσα. Ήθελε απλά να σφραγίσει μία του πεποίθηση. Πως ο χρόνος που έκανε τις ίδιες μαλακίες με κείνους είχε πια παρέλθει. Τους ακολούθησε μέχρι την είσοδο

του στριπτιζάδικου, μέχρι εκεί. Αποφάσισε να γυρίσει πίσω.

Πριν πέσει για ύπνο άρχισε να σκέφτεται τι ήταν τελικά αυτό που του είχε μείνει. Δεν ήταν οι τότε παρόντες. Ήταν η θέα ενός εκπληκτικού κτηρίου της Πράγας το βράδυ, υπό το φως του φεγγαριού με σύννεφα τριγύρω να παίζουν κρυφτούλι. Κανένας από τους φοιτητές δεν είχε δώσει σημασία σε αυτή την όμορφη εικόνα. Εκείνος όμως είχε σκεφτεί φωναχτά και με ευχαρίστηση, “Αχ, αυτό ρε γαμώτο έπρεπε να το δει η Γιώτα!”.

Την άλλη μέρα έπρεπε να φύγει για τον επόμενο σταθμό. Ήταν ένα αγχωτικό πρωινό όμως πρόλαβε να αποχαιρετίσει την Ρετζίνα δίνοντάς της μια ψεύτικη υπόσχεση. Το αεροπλάνο αναχωρούσε το μεσημέρι, έπρεπε να προλάβει να πάει στην γέφυρα του Καρόλου και στο μουσείο του Κουντέλκα, αλλιώς δεν θα συγχωρούσε τον εαυτό του. Μαζεύει τα πράγματά του με άγχος και βγαίνοντας απ’ τον κοιτώνα άρχισε να περπατάει σχεδόν χωρίς να ξέρει που πηγαίνει.

Έφτασε στην γέφυρα. Άφησε τον σάκο του κάτω και αντίκρισε την ομορφιά. Υπέροχα μπαρόκ αγάλματα πλαισίωναν πλανόδιους μουσικούς και κόσμος άγνωστος που δεν προλάβαινε να σε κρίνει. “Δεν θέλω τίποτα άλλο στην ζωή μου” σκέφτηκε. “Μόνο να βλέπω την ομορφιά, μου είναι αρκετό”. Είχε χαλαρώσει πλήρως. Ένωθε γεμάτος. Σχεδόν είχε πείσει τον εαυτό του πως δεν χρειάζεται και τόσο τους ανθρώπους.

Σε εκείνο ακριβώς το σημείο κάποιος τον έσπρωξε. Τον έσπρωξε πάνω της. Έκανε να συστηθεί σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά, δεν την είχε αντικρίσει ακόμη κατάματα. Επάνω στην στιγμή που είχε γαληνέψει, ήρθε η στιγμή που για χρόνια θα αναρωτιόταν αν ήταν αλήθεια ή ψευδαίσθηση, απόρροια της ταραγμένης του ψυχής. Κάτι που τελικά, τον κρατούσε από το ανοίξει εκείνο το φάκελο με τις φωτογραφίες στον υπολογιστή του.

ΚΑΤ

Ιστορίες για Άγριες

Πάνε τρεις μήνες τώρα με απλήρωτα ενοίκια και λογαριασμούς που ξεχειλίζουν πάνω στο τραπέζι της κουζίνας κοιτάζοντας απειλητικά μέρα με τη μέρα την Κριστίν. Τρεις δουλειές κακοπληρωμένες ήταν αρκετές για να ρουφήξουν όση ενέργεια είχε απομείνει στην κουρασμένη εικοσάχρονη-και-κάτι θητεία της σε αυτήν την χώρα. Έξι χρονών ήρθε στην Ελλάδα με τους γονείς της και το δίδυμο αδερφό της περνώντας τα σύνορα της Αλβανίας για την υποτιθέμενη γη της επαγγελίας. Είκοσι χρόνια και κάτι μετά η γη ετούτη απέδειξε ουκ ολίγες φορές με ωμή βία και ακούραστο μίσος ότι οι ‘ξένοι’ δεν θα γίνουν ποτέ ευπρόσδεκτοι εδώ. Θα είναι πάντα ξένοι. Και θα κινηθούν για άλλες χώρες, για άλλες πατρίδες, για άλλα αύριο, όπως έκανε και η οικογένεια της Κριστίν και έφυγαν από την Ελλάδα πριν κάποια χρόνια προς δυτικά της Ευρώπης. Εκείνη όμως δε μπόρεσε να φύγει. Θες το πείσμα της για ζωή, θες οι φίλοι της, η αγάπη της για την Αθήνα και τη σκοτεινή της γοητεία, η Κριστίν έμεινε να παλεύει σε αυτήν την πόλη με όσα όπλα είχαν απομείνει στη φαρέτρα της, το πιο δυνατό εκ των οποίων ήταν η αγάπη της και η έμφυτη κλίση της στην τέχνη της φωτογραφίας. Εκείνες οι ώρες που χανόταν στο σκοτεινό θάλαμο ήταν αρκετές για να εξαφανίζονται ως δια μαγείας τις κρίσεις πανικού - κληρονομιά των υπέροχων χρόνων της ζωής της στη γη της επαγγελίας – και να την κάνουν να ανακαλύπτει πλευρές του εαυτού της θαμμένες στην ρουτίνα της καθημερινότητας.

Το κινητό της Κριστίν άρχισε να δονείται απότομα, πλάι στον μπόμπιρα που φρόντιζε τα πρωινά όσο η μητέρα του εργαζόταν, και εκείνος έστρεψε το βλέμμα του με απορία κοιτάζοντας τη νεαρή γυναίκα καθώς απαντούσε το τηλεφώνημα. Μήπως η διαίσθησή του τον έκανε να κρατήσει το βλέμμα του καρφωμένο πάνω της για όση ώρα κράτησε η συνομιλία; Λέγεται πως τα μικρά παιδιά αντιλαμβάνονται τις αρνητικές εκφάνσεις των ενηλίκων ακόμα και όταν εκείνες δεν εκφράζονται και πως εισχωρούν στο υποσυνείδητό τους με τρόπους που οι ενήλικες δεν αντιλαμβάνονται. Σαφέστατα, ο πιτσιρικός δεν μπορούσε να γνωρίζει τα τραγικά νέα που έλαβε η Κριστίν και σίγουρα η ίδια δεν μπορούσε να γνωστοποιήσει σε ένα μικρό παιδί έναν θάνατο με αυτοχειρία. Ούτε στον ίδιο της τον εαυτό δεν μπορούσε να το εκμυστηρευτεί, ούτε καν να το προφέρει. Ο δάσκαλος φωτογραφίας στην άλλη γραμμή είπε ότι δεν γνώριζε κανέναν γιατί η μαθήτριά του αποφάσισε να κάνει κάτι τέτοιο και έπειτα από παρατεταμένη σιωπή τερμάτισε το τηλεφώνημα αφήνοντας την Κριστίν στο έλεος των λέξεων που χάθηκαν μέσα στο ηλεκτρικό σήμα. Η διαίσθηση του πιτσιρικού αποδείχτηκε αληθής και με τον κοινό άφιλτρο παιδικό αυθορμητισμό αγκάλιασε προσεκτικά την κοπέλα που στεκόταν δίπλα του κατακερματισμένη δίχως να καταλαβαίνει το γιατί.

Τη Νάντια την είχε γνωρίσει πριν δύο χρόνια στα μαθήματα φωτογραφίας και γρήγορα ήρθαν κοντά η μία με την άλλη. Το ταξικό χάσμα που τις χώριζε το γεφύρωνε η αγάπη τους για την τέχνη και η αισθητική χημεία που ανάβλυζε κάθε φορά που οι δυο τους αναλάμβαναν κάποιο πρότζεκτ. Και επειδή συνήθως η τέχνη λειαίνει το έδαφος για να εκφραστούν διάφορες πτυχές της ανθρώπινης εσωτερικότητας, οι δυο τους είχαν αναπτύξει έναν ιδιαίτερο δεσμό, μια σύνδεση ουσιαστική και βαθιά, ένα καταφύγιο όπου μπορούσαν να μιλάνε για τους ψυχολογικούς τους δαίμονες, τις φοβίες και τις επιθυμητικές ροές που κατέκλυζαν τα υποσυνείδητα τους. Η Κριστίν είχε αντιληφθεί από καιρό

την έλλειψη χαράς στη ζωή της Νάντιας, παρ’ όλες τις ανέσεις που της προσέφερε η πλουσιοπάροχη ζωή της. Είχε αντιληφθεί τη ραθυμία της, την κατατονία και τη μοναξιά που αισθανόταν, μα δεν έδωσε παραπάνω σημασία από όση έδινε συνήθως γιατί δεν ήταν η πρώτη φορά που η Νάντια είχε περάσει εκείνη τη γραμμή που χωρίζει την απλή καθημερινότητα από τη δυστοπία. Τί μεσολάβησε και έφτασε στο σημείο να καταπιεί ένα σκασμό χάπια χωρίς καν να προσπαθήσει να επικοινωνήσει μαζί της ή έστω με κάποιον; Η Κριστίν αποφάσισε να ποτίσει τη μέρα με αλκοόλ για να σταματήσει τα ερωτήματα που ξεπηδούσαν το ένα μετά το άλλο μέσα στο κεφάλι της ώσπου έφτασε το βράδυ και αποκοιμήθηκε.

Το επόμενο πρωί βρήκε τη νεαρή γυναίκα σε χειρότερη κατάσταση, πασχίζοντας να συνέλθει από την χθεσινή κατάχρηση και την ολοένα και πιο έντονη συνειδητοποίηση της απώλειας. Το τηλεφώνημα που έλαβε μέσα σε λίγες ώρες ίσως της έδινε τις απαντήσεις που αναζητούσε. Η μητέρα της Νάντιας την καλούσε στο σπίτι της για να της αναγγείλει κάτι σημαντικό, κάτι που δεν μπορούσε να ειπωθεί από το τηλέφωνο. Τί έκανε τη μητέρα της Νάντιας να καλέσει προσωπικά την Κριστίν την οποία δεν είχε γνωρίσει ποτέ στη ζωή της και ουδέποτε είχαν μιλήσει ξανά; Είχε αφήσει κάτι για την Κριστίν; Μήπως κάποιο σημείωμα στο οποίο αναφερόταν προσωπικά; Μήπως ένα τελευταίο έργο όπου εξηγεί την απόφασή της να τερματίσει τη ζωή της; Και αν ήταν μια τετριμμένη ερωτική απογοήτευση; Τα ερωτηματικά άρχισαν να αυξάνονται εκθετικά στο μυαλό της Κριστίν και ακριβώς γι’ αυτόν τον λόγο δεν είχε άλλη επιλογή. Έπρεπε να μάθει τι είχε συμβεί στη Νάντια. Αν μη τι άλλο εκείνες τις ώρες αυτό που ήθελε περισσότερο ήταν να νιώσει λίγο πιο κοντά της τη φίλη που δεν θα ξανάβλεπε ποτέ πια.

Φτάνοντας στο σπίτι της Νάντιας την υποδέχτηκε ο θυρωρός και την οδήγησε στο σαλόνι για να περιμένει την μητέρα της. Το σπίτι ήταν από εκείνα που αγόγγυστα θα τα χαρακτήριζε κάποιος πολυτελή, όπως επίσης μαρτυρούσε και η περιοχή, ένας από τους πιο ακριβούς πολεοδομικούς ιστούς των προαστίων. Μαρμάρινα πατώματα και κολώνες, αγάλματα κλασικά, αυθεντικοί ζωγραφικοί πίνακες διάσημων καλλιτεχνών, εξωτικά φυτά, υφάσματα μεταξωτά και εσωτερικές σκάλες διέγραφαν το κυρίως μέρος του σπιτιού, το οποίο πλαισιώναν διάφορα δωμάτια με ξεχωριστό αισθητικό διάκοσμο το καθένα. Από τα διάπλατα παράθυρα του σπιτιού διακρινόταν ο κήπος, ένα μωσαϊκό λουλουδιών και δέντρων που δύσκολα αντικρίζει κανείς όσο ζει. Εγκαταστάσεις από σιντριβάνια και κουνιστές ξύλινες καρέκλες με υφασμάτινες ομπρέλες ολοκλήρωναν τη διακόσμηση του κήπου. Η Κριστίν προσπαθούσε να τοποθετήσει τη φίλη της σε εκείνο το παλάτι όμως αδυνατούσε. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τη Νάντια να ζει εκεί.

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Εσωτερική Διεργασία

Στεκόμουν σε ένα περιβάλλον σκοτεινό, μουδιασμένη σε κάθε άκρο του κορμιού μου, παρατηρητής της ίδιας μου της ζωής. Ήθελα να ουρλιάξω, οι φωνές να ξεχυθούν σε κάθε σπιθαμή του αχανούς τοπίου. Αυτές οι εσωτερικευμένες φωνές που σιγά σιγά με έναν πανούργο τρόπο θα έλεγε κανείς, κατασπαράζουν μικρά κομμάτια της ψυχής μέχρι να την μαυρίσουν. Αγκυλωμένη στο έδαφος, μη γνωρίζοντας ούτε η ίδια τις πραγματικές μου επιθυμίες, και δίχως τη δυνατότητα να κατευθύνω την ίδια μου τη ζωή, το μόνο που διαπερνούσε ασφυκτικά σε κάθε μεριά του είναι μου, ήταν ένα και μοναδικό συναίσθημα. Ο φόβος. Ανίκανη να κάνω ένα βήμα εμπρός ή ακόμα και πίσω, πήρα μια βαθιά ανάσα, προσπάθησα να ηρεμήσω τον εαυτό μου, να με καθησυχάσω, ίσως και να με ξεγελάσω ότι θα μπορούσα να έχω έστω και για λίγο τον έλεγχο. Το ίδιο μου το σώμα απειθαρχεί να υπακούσει τη φωνή της λογικής. Συνεχίζω να νιώθω αυτό που απλά νιώθω, όμως αρνούμαι να το αποδεχτώ. Το ακούς; Δεν μου κάνει. Αρνούμαι να δεχτώ ότι δεν υπάρχει τίποτα που μπορώ να κάνω για να ξεπεράσω τον φόβο μου.

Η μορφή μου είναι εκείνη ενός μικρού παιδιού. Στο πρόσωπό του διαγράφεται η απογοήτευση και τα δύο μικρά ματάκια του, μελαγχολικά σχηματισμένα αποζητούν ασφάλεια και προστασία. Τρομαγμένο στη μέση του πουθενά, ξεχύνονται στο τοπίο μόνο τερατώδη δέντρα, το ομιχλώδες και το σκοτεινό είναι διάχυτο στην ατμόσφαιρα. Κάποιος με κυνηγάει, θέλει να μου κάνει κακό. Αρχίζω και τρέχω με όλες μου τις δυνάμεις, δεν επιχειρώ να κοιτάξω πίσω μου, μόνο να ξεφύγω. Οι φλέβες μου κάνουν εμφανή την παρουσία τους προκλητικά διογκωμένες σαν να διαμόρφωναν από μόνες τους μία ασπίδα προστασίας. Ο καθαρός κρύος αέρας χτυπούσε λυσσασμένα κάθε άκρη του σώματός μου, μα αυτό έβρισκα να το απολαμβάνω. Ανοίγω τα μάτια μου και συνειδητοποιώ ότι έχω χάσει για λίγο τις αισθήσεις μου. Βρίσκομαι σε μία μεγάλη σκοτεινή τρύπα, κάτω από το έδαφος. Σαν αυτές τις παγίδες που στήνουν οι κυνηγοί για να πιάσουν τα θηράματα τους. Περνάνε από το μυαλό μου φευγαλέες, ακαθόριστες, αβυσσαλέες σκέψεις. Να τα παρατήσω; Να παραδοθώ; Να πάω με τη ροή της ζωής; Μια ακαθόριστη μορφή εμφανίζεται μπροστά μου, επιβλητική, με ένα διάχυτο φως να ξεπροβάλλει προς κάθε κατεύθυνση. Με κοιτάζει μέσα στα μάτια σαν κάπως να με περιεργάζεται και τελικά μου λέει: “τι είναι αυτό που ζητάς;”

Κόμπιασα και σάσπισα ταυτόχρονα. Χωρίς να προλάβω να σκεφτώ το στόμα μου σχημάτισε τη λέξη: “απαντήσεις”.

“Και σαν τί θα ήθελες να μάθεις;”

“Πώς μπορώ να προστατεύσω τον εαυτό μου” αποκρίθηκα με μιας.

“Μα την απάντηση την έχεις δώσει ήδη στον εαυτό σου. Ασπίδα προστασίας...” απάντησε η φωνή και άρχισε να σβήνει. Η ακαθόριστη μορφή εξαφανίστηκε και έμεινα να επεξεργάζομαι τα λόγια της περί ασπίδας προστασίας.

Το ξυπνητήρι χτύπησε και πετάχτηκα από το κρεβάτι κάπως ατσούμπαλα. Έμεινα ακίνητη να περιεργάζομαι το όνειρο μου.

Τώρα καταλάβαινα τι ήθελε να μου πει. Ο ίδιος μου ο εαυτός και μόνο θα μπορούσε να μου παρέχει αυτό που τόσο λαχταρούσα. Και αυτή η εσωτερική διεργασία θα ξεκινούσε από σήμερα κιόλας.

ΚΑΤΣΟΥΛΗ ΦΙΛΙΩ

Ο Θεός στον καθρέφτη μου

Σήμερα, ξύπνησα με ένα πολύ ωραίο συναίσθημα και μια απέραντη γαλήνη να με αγκαλιάζει. Σιγά-σιγά, ερχόταν στο μυαλό μου, το όνειρο που είχα δει το προηγούμενο βράδυ.

Παράξενο! Πέταγα, πάνω από τα σπίτια και τους ανθρώπους, πάνω από τα δέντρα τα ποτάμια και τους ωκεανούς. Τα σπίτια πάνω από την πόλη έμοιαζαν με μεγάλα τσιμεντένια κουτιά και η ατμόσφαιρα ήταν αποπνικτική και μουντή. Όταν όμως απομακρύνθηκα από την πόλη ήταν πανέμορφα. Ο ουρανός ήταν καθαρός και ανάβλυζαν οι μυρωδιές της φύσης. Μέχρι που συνάντησα και κάποια πουλιά που τραγουδούσαν ένα χαρούμενο τραγούδι. Συνέχιζα να πετάω και οι άνθρωποι άρχιζαν να μοιάζουν με κουκίδες μικρές και ασήμαντες. Σαν μικρά σημαδάκια, όμοια, χωρίς μορφή και χωρίς καμία αξία. Σαν μυρμήγκια, που είναι τόσο δα μικρά και ανίσχυρα, που μπορείς να τα συνθλίψεις, ανά πάσα στιγμή.

Πετάω ψηλά και φτάνω πάνω από τα σύννεφα, που φαίνονται σαν ένα τεράστιο σεντόνι με τρύπες ουρανού. Δεν ακούγεται κανένας ήχος. Αρχικά, η σιωπή είναι εκκωφαντική. Μετά, ακούω τους κτύπους της καρδιάς μου, τικ- τακ, τικ- τακ, που είναι ανάστατη από ευτυχία. Είμαι η μοναδική, σε αυτό τον ύψος του ουρανού, και νιώθω ότι σε λίγο θα αγγίξω τον Θεό. Ο Θεός, κάπου εδώ θα κατοικεί. Μακριά από τους ανθρώπους, για αυτό δεν τους καταλαβαίνει, σκέφτηκα. Όμως ανεβαίνω ψηλά, ακόμη πιο ψηλά, τόσο που νιώθω ότι κοντεύω να αγγίξω τον ίδιο τον Θεό. Συνεχίζω το ταξίδι μου και η χαρά μου μεγαλώνει. Κοντεύω, όλο και κοντεύω, αλλά δεν αγωνιώ για την μεγάλη συνάντηση. Ίσα-ίσα, έχω γαλήνη στην ψυχή μου, που όσο πετάω, πιο ψηλά και πιο κοντά, τόσο μεγεθύνεται. Τώρα, νιώθω ελεύθερη, δεν φοβάμαι τίποτα! Συνεχίζω να ανεβαίνω, ώσπου τελικά, συναντάω τον Θεό και η καρδιά μου πάει να σπάσει. Δεν το πιστεύω, αυτό που βλέπω! Ο Θεός, έχει τη δική μου μορφή. Παραξενεύομαι και τον κοιτώ. Δεν είναι αλήθεια, λέω, να είμαι εγώ ο Θεός. Πως γίνεται; Είμαι τόσο μικρή και ασήμαντη για να είμαι εγώ ο Θεός.

Τότε ο Θεός που είχα απέναντι μου, και ήταν ο καθρέφτης μου, απάντησε:

«Όλα τα πλάσματα, είναι σημαντικά, και το καθένα έχει να μας πει την δική του, μοναδική ιστορία. Γι αυτό και ο Θεός, δεν είναι ένας και μοναδικός. Ο Θεός είναι ριζωμένος μέσα στους ανθρώπους, στην ουσία, είναι το βαθύτερο εγώ τους. Η προσπάθεια του ανθρώπου να αγγίξει το Θεό είναι η πορεία του προς την αυτογνωσία και την ανακάλυψη του ίδιου του του εαυτού. Ο κάθε άνθρωπος έχει μέσα του και έναν Θεό. Το ταξίδι όμως για να τον γνωρίσει είναι δύσκολο ή και ατέρμονο».

Θα το είχα καταλάβει τόσο καιρό. Θα ήξερα πως είχα τεράστια δύναμη και γνώση. Τόσες φορές τον κάλεσα να με βοηθήσει και εκείνος δεν αποκρίθηκε ούτε μου έδωσε καμιά σημασία. Τι Θεός είμαι, που δεν μπορώ να βοηθήσω ούτε τον ίδιο μου τον εαυτό;

«Δεν σε βοήθησε, γιατί του το ζητησες. Όσο ζητάς από τον Θεό να σε βοηθήσει δεν βγάζεις την δύναμη σου, αλλά

περιμένεις. Και όσο περιμένεις δεν κάνεις τίποτα για να πετύχεις οτιδήποτε. Πρέπει να αναλάβεις εσύ την ευθύνη.

Πάντα υπήρχε ο Θεός μέσα σου αλλά δεν ήξερες τον τρόπο να τον ανασύρεις».

Και ποιος είναι αυτός ο τρόπος, ρωτάω.

«Μα είναι πολύ απλό, φτάνει να σκεφτείς, ότι αφού τον συνάντησες τώρα, θα υπάρχει τρόπος. Πρέπει να καταλάβεις, ότι κάτι σημαντικό έγινε μέσα σου για να μπορέσεις να τον φτάσεις».

Αφού ξύπνησα, έφερνα συνέχεια στο μυαλό μου, ξανά και ξανά, τον διάλογο που είχα με τον υποτιθέμενο Θεό, που ήμουν εγώ. Υπήρχε ένα ερώτημα.

Ποιος ήταν ο τρόπος που συνάντησα τον δικό μου Θεό. Ύστερα από πολύ σκέψη το κατάλαβα.

«Μόνο όταν σταματήσεις να φοβάσαι, θα συναντήσεις τον δικό σου Θεό. Θα τον δεις να αναδύεται μέσα από τα σπλάχνα σου. Και τότε, θα έχεις την δύναμη που χρειάζεται, για να μπορέσεις να γιατρέψεις και να γιατρευτείς».

Τώρα βέβαια, το ερώτημα είναι άλλο: ποιος είναι ο τρόπος ο άνθρωπος να καταφέρει να διώξει όλες τις σκιές και να μην φοβάται τίποτα;

ΚΟΣΚΕΡΙΔΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ-ΝΙΚΟΛΕΤΑ

Το φως στο σκοτάδι μου

“Μην πέσεις... μην πέσεις...” ήταν τα λόγια μου κάθε φορά που ξυπνούσα από αυτό το περίεργο όνειρο. Δεν βγάζει νόημα, δεν καταλαβαίνω γιατί έβλεπα αυτό το όνειρο κάθε μέρα επί πόσους μήνες. Ξυπνούσα κάθε μέρα ιδρωμένος και φοβισμένος σαν να με κυνηγούσε κάτι πολύ τρομακτικό, κάτι που ήταν πέρα από την φαντασία μου και με έκανε να αδυνατώ να το κοιτάξω στα μάτια. Έτρεχα για να μη με πιάσει αδιαφορώντας για την πραγματική του υπόσταση, έτρεχα για να ξεφύγω από την ανάσα του που μου έκαιγε τα σωθικά, μέχρι που έφτανα σε ένα λαβύρινθο που οδηγούσε σε κάτι ακόμη πιο σκοτεινό από ότι φοβόμουν. Μπαίνοντας μέσα στον λαβύρινθο άκουγα φωνές· φωνές που φώναζαν το όνομά μου, που με παρακαλούσαν να σταματήσω να τρέχω αλλά δεν τις άκουγα.. το μόνο που έβλεπα ήταν σκιές που προσπαθούσαν να με κάνουν έρμαιο στο παιχνίδι τους. Έτρεμα.. Δεν ήθελα να τις ακούσω και έτσι συνέχιζα. Όλος αυτός ο λαβύρινθος ήταν ατελείωτος, σαν να ήμουν μέρες εκεί μέσα και δεν μπορούσα να βρω διέξοδο παρά μόνο αγκαθωτές πόρτες που υψώνονταν μπροστά μου σαν σίδερα φυλακής και με εγκλώβιζαν ακόμη πιο βαθιά σε ένα ατέρμονο παιχνίδι φόβου και ανατριχίλας. Ξαφνικά μία πόρτα βρισκόταν μπροστά μου ψιλή και σιδερένια, ανοίγοντας την ο θόρυβος σου τρυπούσε τα αυτιά και πλέον δεν άκουγες, παρά μόνο έβλεπες ένα γκρεμό που όμοιο του δεν είχες ξαναδεί γιατί στο βάθος είχε σκοτάδι, μία άβυσσος και μόνο σκοτάδι, αλλά τόσο γλυκό που ήθελα να το αγγίξω έστω για λίγο και τότε άκουγα την φωνή “μην πέσεις” και ξυπνούσα.

Έτσι ξύπνησα και εκείνη την μέρα λουσμένος στον ιδρώτα και με ένα τρέμουλο να διαπερνά όλο μου το κορμί. Αλλά έπρεπε να συνεχίσω τη ζωή μου χωρίς να με επηρεάσει αυτό το όνειρο, γιατί η δουλειά μου ήταν πολύ απαιτητική. Ήμουν επικεφαλής σε μία μεγάλη ανασκαφή και ήταν πολύ σημαντικό να είμαι συγκεντρωμένος γιατί υπήρχαν πολλά θέματα και πολλοί άνθρωποι που βασιζόνταν σε εμένα. Η ανασκαφή προχωρούσε πολύ καλά και όλοι οι βοηθοί μου ήταν τέλεια κατανεμημένοι στα πόστα τους έτσι ώστε δεν υπήρχαν περιθώρια λάθους. Όμως το λάθος έγινε και ήταν μεγάλο, χάσαμε πληροφορίες σημαντικές για την ανάκτηση κάποιων αρχαίων αντικειμένων. Δεν έγινε σωστή ιστορική στρωματογραφία, τα χώματα ανακατεύτηκαν και χάσαμε τη σειρά των γεγονότων. Δεν κατάλαβα πώς έγινε όλο αυτό, ήταν σαν να είχα ένα κενό μνήμης. Τα παρακολουθούσα όλα από την αρχή αλλά ένα κενό με στιγμάτισε και τότε ήταν που σταμάτησα. Παράτησα την ανασκαφή και έτρεξα να κρυφτώ· να κρυφτώ από τους δαίμονες που με κυνηγούσαν και δεν με άφηναν να κοιμηθώ.

Από το όνειρο όμως δεν μπορούσα να ξεφύγω, όσο και να το ήθελα. Ήταν κομμάτι του εαυτού μου πια και ήξερα σε κάθε βήμα τι θα επακολουθούσε. Μέχρι εκείνο το βράδυ τουλάχιστον, που είδα και τελευταία φορά εκείνο το περίεργο όνειρο. Ξεκίνησα να τρέχω τόσο γρήγορα που ήταν αδύνατο να με φτάσει το τέρας που με ακολουθούσε, ό,τι και αν έκανε. Με φώναζε όμως, και έβγαζε κραυγές για να με τρομάξει και να σταματήσω. Μα εγώ δεν το άκουγα, κοιτούσα μόνο μπροστά μέχρι που κάποια στιγμή μια πέτρα βρέθηκε στο δρόμο μου, τότε έπεσα, και αναγκαστικά γύρισα να

κοιτάξω το τέρας.

Κοκάλωσα , έτρεμα, δεν ήταν τέρας, ήταν ο εαυτός μου μεταμφιεσμένος σε κάτι πολύ μεγάλο και δυνατό που με ξεπερνούσε. “Μην τρέχεις άλλο, σταμάτα” μου φώναζε, αλλά εγώ συνέχιζα. Όσο μου φώναζε τόσο συνέχιζα. Μέχρι που έφτασα ξανά στον λαβύρινθο και έφυγε. Νόμιζα ότι όλα είχαν τελειώσει, αλλά οι σκιές που μου φώναζαν επανήλθαν και τώρα άρχιζαν να αποκτούν μορφή. Ήταν οι γονείς μου, πιασμένοι χέρι – χέρι με κοιτούσαν και μου χαμογελούσαν και μου φώναζαν και αυτοί να σταματήσω, ότι δεν έχει τίποτα για εμένα στο τέλος του λαβύρινθου. Τους χαμογέλασα αλλά συνέχισα, ήθελα να μάθω τι κρύβεται στο βάθος του γκρεμού, στο βάθος της αβύσσου. Δεν θα μπορούσα να συνεχίσω αν δεν έπεφτα. Έπρεπε να πέσω. Άνοιξα την πόρτα και το είδα. Είδα το σκοτάδι να με καλεί. Ένας γλυκός ήχος έβγαινε μέσα από την καταχνιά που με νανούριζε και με υπνώτιζε να πάω κοντά του. Γύρισα πίσω και είδα τους γονείς μου και τον τερατώδη εαυτό μου να κλαίνει και να με παρακαλάνε να μην πέσω, μα εγώ είχα πάρει πλέον την απόφαση μου. Ήταν η μοναδική μου διέξοδος πια. Έτσι έκλεισα τα μάτια και έκανα ένα μεγάλο άλμα.. μα ξαφνικά κάποιος με κράτησε. Γύρισα και είδα την αδερφή μου. Μου κρατούσε σφιχτά το χέρι και με δακρυσμένα μάτια με παρακαλούσε να πάω κοντά της. Δεν άντεξα να την βλέπω έτσι και την αγκάλιασα.

Την άλλη μέρα ξύπνησα σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου με την αδερφή μου να μου κρατάει το χέρι και να μου χαϊδεύει τα μαλλιά. “Που είμαι;” την ρώτησα. “Τι έγινε με την ανασκαφή μου; πρέπει να γυρίσω να την τελειώσω...” άρχισα να ψελλίζω. “Ηρέμησε”, μου είπε η αδερφή μου και ξανακοιμήθηκα.

Μετά από αρκετό καιρό κατάφερα να σηκωθώ και πάλι στα πόδια μου και αποφάσισα να πάω να τους βρω. Με πήγε η αδερφή μου στο νεκροταφείο και είδα του γονείς μου σε μία κορνίζα να είναι πιασμένοι χέρι- χέρι και χαμογελαστοί όπως ακριβώς στο όνειρό μου. Έπεσα πάνω στον τάφο τους και άρχισα να κλαίω με αναφιλητά. Ήμουν ο μόνος που είχε γλιτώσει από το τραγικό ατύχημα. Είχαν πεθάνει πέντε άτομα και ένας ήταν σε κώμα για ένα χρόνο. Αυτός ήμουν εγώ. Όσο για τα υπόλοιπα, όλα ήταν μια δεύτερη πραγματικότητα, μια πλάνη που ζούσα μέσα στα όνειρα μου σε έναν κόσμο αποκομμένο από την πραγματικότητα, σε μία φαντασία του μυαλού μου. Μονάχα ένα ήταν πραγματικό. Το φως που είδα στα μάτια της αδερφής μου όταν με φώναξε κοντά της.

ΕΛΕΝΗ ΚΟΥΤΟΥΦΗ

Η πράσινη βαλίτσα

Ξημέρωσε. Ως τις δύο το μεσημέρι έπρεπε να είναι στο αεροδρόμιο. Η βαλίτσα του ήταν μισάνοιχτη, είχε βάλει μέσα όλα τα απαραίτητα. Ή τουλάχιστον αυτά που συνήθως παίρνουμε σε ένα ταξίδι. Του έλειπαν άλλα πράγματα, που ακόμα και τώρα, λίγες ώρες πριν την αναχώρηση, δεν τα είχε βολέψει. Έφαχνε θάρρος, γύρευε λίγη τόλμη παραπάνω, λίγη αυτοεκτίμηση. Μάταια. Μόνο φόβος, αγωνία, περιέργεια. Ντύθηκε για την καθιερωμένη βόλτα στη γειτονιά. Αυτή την εποχή ήταν μαγικά. Τα πεσμένα φύλλα χόρευαν στο ρυθμό του αέρα και έκαναν αυτόν τον απολαυστικό ήχο όταν τα πατάς. Γύρισε το βλέμμα του στον ουρανό σαν να περίμενε από το Θεό να τον καθησυχάσει. Σύννεφα και αχτίδες φωτός έπαιζαν κρυφτό. Πότε νικούσε ο ένας και πότε ο άλλος. Κάθισε στην αγαπημένη του γωνιά στο πάρκο. Ήθελε να ρουφήξει χρώματα και μυρωδιές, να ‘χει πλεόνασμα να ανατρέξει όταν θα του λείπουν. Αύριο τέτοια ώρα θα είναι αλλού. Και τίποτα δεν θα είναι ίδιο. Ήταν αρκετά απορροφημένος στις σκέψεις του όταν την είδε να έρχεται από μακριά. Σηκώθηκε και πλησίασε. Δεν ήθελε να χάσει καθόλου χρόνο περιμένοντας. Επιτάχυναν και οι δύο και όταν πια ήταν μόνο δύο βήματα μακριά, άνοιξαν τα χέρια και βούτηξαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Μια αγκαλιά ζεστή, αληθινή, γεμάτη.

–Πού θα πας μωρέ και μ’ αφήνεις; Σε ποιόν θα γκρινιάζω τώρα;

–Όλο και κάποιον θα βρεις δεν σε φοβάμαι εσένα! Άλλωστε θα έρχεσαι... Τώρα τα ταξίδια είναι εύκολα. Δεν είναι όπως ήταν κάποτε...

Συνέχισαν να μιλάνε για ώρες περπατώντας στη γειτονιά που μεγάλωσαν. Σαν παιδιά μάλωναν όπως όλα τα αδέρφια, αλλά τώρα η σχέση τους ήταν ζηλευτή. Η βόλτα τους τελείωσε κάτω από το σπίτι του. Είχε έρθει η ώρα του αποχαιρετισμού.

–Σίγουρα δε θέλεις να σε πάω στο αεροδρόμιο;

–Σίγουρα. Το ταξίδι μου θα ξεκινήσει μόλις κλείσω την πόρτα του σπιτιού πίσω μου. Και θέλω να είμαι μόνος.

–Δεκτόν!

–Να προσέχεις και θα σε περιμένω μόλις τακτοποιηθώ.

–Καλή ζωή αδερφέ...

Ανέβηκε στο σπίτι να κλείσει τη βαλίτσα του. Την πράσινη βαλίτσα! Ήταν δώρο της μητέρας του για την αποφοίτηση με την ευχή να ταξιδέψει όπου αγαπάει η ψυχή του! Ένιωθε καλά. Την έκλεισε με μια σιγουριά ότι δεν ξέχασε τίποτα. Τα είχε πάρει όλα. Κοίταξε γύρω του και πήγε στην πόρτα. Την έκλεισε πίσω του και αμέσως σκέφτηκε: καλό μου ταξίδι!

Κάτω τον περίμενε το ταξί. Ζήτησε από τον οδηγό να μη βιάζεται. Άλλωστε είχε χρόνο. Στη διαδρομή κοιτούσε από το

παράθυρο, σαν να έβλεπε τα πάντα για πρώτη φορά. Με τέτοιο ενθουσιασμό! Δρόμους, κτίρια, μαγαζιά, παρκάκια και παγκάκια που όλα είχαν να αφηγηθούν και από μια δική του ιστορία. Έφτασε στο αεροδρόμιο. Είχε κάνει πολλά ταξίδια στη ζωή του μα αυτό το εισιτήριο δεν ήταν με επιστροφή. Είχε αποφασίσει να τα καταφέρει. Η Νέα Υόρκη φάνταζε τρομακτική αλλά και υπέροχη ταυτόχρονα. Η νέα θέση εργασίας που θα αναλάμβανε ήταν απαιτητική... Ήξερε πως θα είναι δύσκολο το πρώτο διάστημα. Όμως ήταν έτοιμος για αυτό το νέο ταξίδι.

Η πτήση του ήταν καλή, χωρίς αναταράξεις. Είδε ταινίες, διάβασε, κοιμήθηκε κι ακόμα είχε χρόνο να γεμίσει. Σκέψεις και ανασφάλειες ήταν μονόδρομος. Καθώς οι ώρες περνούσαν η νέα ζωή πλησίαζε. Και η παλιά απομακρυνόταν. Κι όσο τα σύννεφα έξω από το παραθυράκι του αεροσκάφους έμεναν πίσω, όσο οι θάλασσες και οι στεριές από κάτω άλλαζαν, τόσο πιο έτοιμος αισθάνονταν. Είχαν απομείνει τρεις ώρες πτήσης. Τρεις ώρες σκέψης. Τρεις ώρες αναδρομής της έως τότε ζωής του. Είναι τόσο εντυπωσιακό πώς γεγονότα και στιγμές που είχες χρόνια να φέρεις στο νου, τώρα έρχονται αβίαστα, μαζί με τις μουσικές, τα αρώματα και τα συναισθήματα που τα συνόδευαν τότε. Το ταξίδι άρχισε να του φαίνεται ατελείωτο. Είχε πιαστεί, ήθελε να περπατήσει. Ζήτησε ένα ποτήρι κρασί από την αεροσυνοδό, κόκκινο, μπρούσκο. Έβγαλε ένα χαρτί και ένα στυλό. Άρχισε να γράφει μια λίστα με στόχους. Κάθε στόχος και μια γουλιά κρασί. Το κρασί τελείωσε. Το ίδιο και οι στόχοι. Ήλπιζε ότι όταν καταφέρει να εκπληρώσει τους στόχους του, θα είχε την ίδια όμορφη αίσθηση που έχει κάποιος όταν έχει πει ένα ποτήρι καλό κρασί.

Η ένδειξη «προσδεθείτε» άναψε. Πλησίαζε η ώρα της προσγείωσης. Μαζί με το αεροπλάνο χαμήλωνε τώρα και η αγωνία του. Τώρα ήταν εκεί. Κατέβηκε από το αεροπλάνο και μπήκε στο λεωφορείο. Πήρε την βαλίτσα του, μπήκε σ' ένα ταξί και ζήτησε να τον πάει στο ξενοδοχείο. Είχε σκοπό να ζητήσει από τον οδηγό να μη βιάζεται. Άλλωστε είχε χρόνο. Μα δεν το έκανε. Κάτι τέτοιο σε αυτήν την πόλη φαινόταν αδιανόητο. Οι ρυθμοί ήταν τόσο γρήγοροι, σαν να μην ήξεραν οι άνθρωποι να κινηθούν αργά. Στη διαδρομή κοιτούσε από το παράθυρο. Έβλεπε τα πάντα για πρώτη φορά. Δρόμους, κτίρια, μαγαζιά, παρκάκια και παγκάκια που λαχταρούσε να τα γεμίσει με δικές του ευχάριστες ιστορίες. Ήταν μια πόλη θορυβώδης, σαν να μην ησύχαζε ποτέ. Η διαδρομή για το ξενοδοχείο ήταν μεγάλη. Μετά από μισή ώρα περίπου έφτασε.

Άφησε τη βαλίτσα του στη ρεσεψιόν και βγήκε στο δρόμο. Ζήτησε κάποιες πληροφορίες που ήθελε για να κινηθεί τις πρώτες μέρες. Ήθελε να περπατήσει. Να οριοθετήσει την καινούρια καθιερωμένη βόλτα στη γειτονιά. Του άρεσε. Είχε τόσα πολλά καινούρια πράγματα να μάθει και να εξερευνήσει. Ένωσε μετά από ώρα κουρασμένος. Πήρε το δρόμο της επιστροφής. Θυμόταν στο περίπου τη διαδρομή. Έστριψε λάθος σε μερικά στενά αλλά τα κατάφερε. Δεν ήθελε να γκουγκλάρει τους χάρτες, ήθελε ακριβώς αυτό. Να χαθεί. Και να ξαναβρεθεί. Το ταξίδι του θα τελείωνε μόλις έκλεινε την πόρτα του δωματίου πίσω του. Ανέβηκε.

Το δωμάτιό του ήταν πανέμορφο. Μεγάλο, φωτεινό, με θέα στο Central Park. Θα έμενε εκεί για μία εβδομάδα ώσπου να του δώσει η εταιρία το διαμέρισμά του.

Σε λίγα λεπτά ανέβηκε και ο υπάλληλος του ξενοδοχείου. Του άφησε τη βαλίτσα και ένα ωραίο αφρώδες ποτό για το καλωσόρισμα. Συνομίλησαν για λίγα λεπτά και ο υπάλληλος έφυγε. Η πόρτα έκλεισε. Το ταξίδι είχε τελειώσει.

Ή μήπως όχι; Μήπως τελικά τώρα ξεκινούσε; Έβγαλε από τα πράγματά του το χαρτί με τη λίστα των στόχων. Το κόλλησε στον καθρέφτη. Και ύστερα άνοιξε τη βαλίτσα του. Ήταν ασφυκτικά γεμάτη. Είχε όλα όσα χρειαζόνταν για το νέο του ξεκίνημα.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗΣ ΒΑΣΙΛΗΣ

Ο τουρίστας

Ο ήλιος του Ιουνίου ευτυχώς ακόμη δεν ήταν βασανιστικός και η ζέστη ήταν υποφερτή. Ωστόσο αυτό ήταν αρκετό για τα τζίτζικια για να επιδοθούν όλα μαζί σε ένα τραγούδι γνώριμο για την συγκεκριμένη εποχή και μέσα σε αυτό το φυσικό τοπίο περισσότερο ένιωθες ότι ήσουν ακροατής σε μια χορωδία, όπου το καθένα προσπαθούσε να ξεπεράσει το άλλο σε ένταση και ρυθμό.

Αναγκαίο κακό, σκέφτηκε ο Ανδρέας κοιτώντας τα βουνά απέναντί του. Αυτές οι εκπαιδευτικές εκδρομές που διοργανώνουν τα πανεπιστήμια λίγο πριν την έναρξη των καλοκαιρινών διακοπών, το μόνο που καταφέρνουν να κάνουν είναι να παρατείνουν την ανυπομονησία των φοιτητών. Θα μπορούσε άνετα να βρει μια δικαιολογία έτσι ώστε να μην παραστεί, αλλά απ’ την άλλη αρκετοί συμφοιτητές του αποφάσισαν να συμμετέχουν και οι πρωινοί καφέδες στην Αθήνα δεν θα είχαν τελειωμό από την επόμενη βδομάδα που θα ξεκινούσαν οι διακοπές του. Συνέχιζε να κοιτάζει τα απέναντι βουνά, αλλά στην πραγματικότητα το βλέμμα του έψαχνε να συναντήσει τη θάλασσα. Είχε χαθεί ήδη σε κυκλαδίτικα νησιά και σε ξενύχτια με τους κολλητούς του. Μύκονος, Ίος, Πάρος, Νάξος. Ατελείωτες κοινοποιήσεις στα σόσιαλ μίντια με τους φίλους του και με καλοκαιρινές γνωριμίες με ημερομηνία λήξης, που θα γνώριζε στις διακοπές του. Χαμένος σε αυτές τις σκέψεις, δεν αντιλήφθηκε ότι το τμήμα του είχε απομακρυνθεί λίγες δεκάδες μέτρα πιο κάτω, για να ανακουφιστεί από τον μεσημεριανό ήλιο, στην σκιά μερικών δέντρων.

Τα οράματά του διαλύθηκαν και άφησαν την θέση τους στον ήχο της χορωδίας των τζίτζικιών που τον επανέφεραν στην πραγματικότητα. Αφήνοντας πίσω τα βουνά, αντίκρισε τον λόγο της σημερινής δραστηριότητας. Το μαντείο των Δελφών. Η ματιά του δεν έκατσε ούτε για κλάσματα του δευτερολέπτου στα ερείπια του εναπομείναντος αξιοθέατου. Αναζητώντας με το βλέμμα του τους συμφοιτητές του, τότε μόνο αντιλήφθηκε ότι στο αξιοθέατο είχε μαζευτεί αρκετός κόσμος, ο οποίος λίγες στιγμές πιο πριν ήταν εκτός οπτικού του πεδίου. Η θέα βέβαια κάθε λογής τουριστών από όλα τα πλάτη και μήκη του πλανήτη, δεν ήταν κάτι ξένο για έναν κάτοικο της Αθήνας. Στα χρόνια που μεγάλωσε στην πρωτεύουσα, όταν έβγαινε για καφέ στο κέντρο της πόλης, είχε συναντήσει τουρίστες από πολλές εθνικότητες και κάποιοι από αυτούς έτυχε να τον ρωτήσουν κιόλας για να τους δώσει οδηγίες προς κάποιο μουσείο.

Χάσιμο χρόνου, η επόμενη σκέψη του. Το βλέμμα του τώρα πιο γρήγορα σκάνανε το χώρο για να βρει μια ώρα αρχύτερα τους συμφοιτητές του. Η ματιά του έπρεπε πρώτα να περάσει από ένα γκρουπ έξι Γάλλων, οι οποίοι είχαν μαζευτεί γύρω από έναν ξεναγό, ο οποίος έδειχνε εκστασιασμένος από τον τρόπο που περιέγραφε κουνώντας τα χέρια του και μιλώντας με πάθος, ενώ οι υπόλοιποι έδειχναν να κρέμονται από τα χείλη του με γουρλωμένα τα μάτια.

Ο μόνος λόγος που θα μπορούσα να ακούω κάποιον τόσο αφοσιωμένα, θα ήταν αν ο ξεναγός περιέγραφε σκηνές από αρχαιοελληνικά όργια, σκέφτηκε και ένα κοροϊδευτικό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του, αφήνοντας τους Γάλλους στην έκστασή τους και συνεχίζοντας το ψάξιμο με την ματιά του. Λίγο πιο δίπλα από το κυκλικό ιερό με τις πέτρες, μία μικρή ομάδα από Κινέζους είχε βάλει στο στόχαστρο της κάμερας το αξιοθέατο και οι ριπές από το ηλεκτρονικό κλείστρο

που αποθανάτιζαν την στιγμή, μαρτυρούσαν τον ίδιο ενθουσιασμό που συνάντησε η ματιά του πιο πριν στους Γάλλους, αλλά με διαφορετικό τρόπο. Φαντάζομαι ότι κάτι τέτοιες φωτογραφίες στα μέρη τους, θα τους αποφέρουν αρκετούς ακόλουθους στα σόσιαλ μίντια, σκέφτηκε και τώρα το γέλιο του έγινε πιο έντονο από πριν.

Τελικά οι επισκέπτες ήταν πολύ περισσότεροι απ’ ό,τι αρχικά πίστευε, αφού η ματιά του άρχισε να σκανάρει τώρα με μεγαλύτερη ταχύτητα. Δεν είχε χρόνο να κάθεται να σπαταλάει ματιές και συμπεράσματα στη κάθε ομάδα τουριστών που βρισκόταν γύρω του.

“Οι πρόγονοί σας σίγουρα ήξεραν να διαλέγουν τις γοητευτικότερες τοποθεσίες για να κατασκευάζουν τα μνημεία τους”.

Ο Ανδρέας ψάχνοντας τόση ώρα δεν κατάλαβε ότι κάποιος ήταν δίπλα του και μιλούσε στον ίδιο, οπότε το σκανάρισμα προς στιγμήν βραχυκύκλωσε και γύρισε το βλέμμα του προς την κατεύθυνση της φωνής που άκουσε. Ένας άντρας ψηλός και σίγουρα ξένος στεκόταν δίπλα του, έχοντας στραμμένο το βλέμμα του στο κυκλικό ιερό του Μαντείου των Δελφών. Πρέπει να ήταν γύρω στα εξήντα, απ’ όσο μπορούσε να υπολογίσει. Το μαλλί του και το μουστάκι του είχαν αυτό το ξανθό χρώμα που μαρτυρούσε ότι καταγόταν από κάποια βόρεια χώρα, ενώ η ηλικία του είχε αρχίσει να τα ξεφτίζει και να χάνουν τη ζωηρότητα του χρώματός τους. Τα μάτια του ήταν γαλανά, ακόμη ένα στοιχείο της βόρειας καταγωγής του, ενώ και αυτά είχαν αρχίσει να χάνουν την γυαλάδα τους, λόγω της ηλικίας. Ο άντρας κρατούσε στο χέρι του ένα μπλοκάκι για να κρατάει σημειώσεις, ενώ στον αριστερό του ώμο κρεμόταν μια τσάντα που μπορούσε να χωρέσει φορητό υπολογιστή. Φορούσε γυαλιά παλαικού τύπου με χρυσαφί σκελετό και ένα κοντομάνικο σιέλ πουκάμισο με μπεζ παντελόνι. Σίγουρα η εμφάνισή και ο τόνος της φωνής του, μαρτυρούσαν κάτι σοβαρό στην παρουσία του. Τώρα που το σκεφτόταν, θα μπορούσε να ήταν και καθηγητής του στο πανεπιστήμιο. “Τελικά είμαι πολύ καλός σε αυτό το παιχνίδι με την παρατηρητικότητα”, σκέφτηκε από μέσα του.

“Σε τρόμαξα νεαρέ;”, τον ρώτησε ο κύριος αφήνοντας το βλέμμα του από το κυκλικό ιερό και κοιτώντας τώρα τον Ανδρέα με προφορά στα αγγλικά του, που μαρτυρούσαν βαυαρική καταγωγή.

“Όχι, αλλά κοιτούσα να βρω κάτι άλλο” και το βλέμμα του συνέχισε να σκανάρει μέσα στο πλήθος αναζητώντας την παρέα των συμφοιτητών του.

“Κάτι άλλο; Σημαντικότερο από το Μαντείο των Δελφών;” Ρώτησε με έναν τόνο έκπληξης στη φωνή του ο ξένος.

“Καταραμένοι τουρίστες”, σκέφτηκε από μέσα του ο Ανδρέας. Επειδή ενθουσιάζονται όλοι τους με μερικούς σωρούς από αρχαίες πέτρες, θα έπρεπε όλοι μας να ακολουθούμε την δικιά τους έκσταση; Τελικά το γνώρισμα σε αυτές τις ηλικίες να θέλουν να πιάσουν κουβέντα με τον κάθε άγνωστο, δεν αποτελεί συνήθεια μόνο των Ελλήνων. Πρέπει να είναι σαν κάποιου είδους ξυπνητήρι που χτυπάει σε παγκόσμια κλίμακα μόλις κάποιος περάσει τα πενήντα-πέντε.

“Οι πρόγονοί σας δεν άφησαν και πολλά για τους υπόλοιπους λαούς. Η λάμψη απ τα έργα τους μέχρι και σήμερα παραμένει εντυπωσιακή” Συνέχισε ο ξένος άντρας με το βλέμμα του να παραμένει στο αξιοθέατο, χαμένος κάπου στο παρόν και στο παρελθόν.

“Ναι, η αλήθεια είναι ότι τους το χρεώνουν συχνά αυτό”, απάντησε ο Ανδρέας με έναν τόνο μερικής αδιαφορίας. Είχε αρχίσει να αντιλαμβάνεται ότι λίγες στιγμές ακόμη αν καθόταν εκεί, αυτός ο ξένος θα άρπαζε την ευκαιρία να συνεχίσει την κουβέντα και να καταλήξει να μιλάει σαν τον Γάλλο ξεναγό λίγα μέτρα πιο κάτω και η όλη κατάσταση θα μετατρεπόταν σε μια διάλεξη αρχαίας ιστορίας. Μια διάλεξη την συγκεκριμένη χρονική στιγμή, ήταν το μόνο που δεν χρειαζόταν.

“Από όλα τα αρχαιοελληνικά μνημεία που έχω επισκεφθεί, το μαντείο των Δελφών έχει την πιο περίεργη ενέργεια. Το μέρος που επέλεξαν να το κατασκευάσουν σου προκαλεί ανάμικτα συναισθήματα”.

“Διάολε,” σκέφτηκε ο Ανδρέας. Πώς γίνεται να έχουν όρεξη να μιλάνε συνέχεια; “Είμαι σίγουρος ότι ο συγκεκριμένος ξένος είναι ένας ακόμη από αυτούς τους ρομαντικούς των αρχαίων χρόνων και ασχολείται μόνο με ιστορίες εκείνης της εποχής.”

“Δεν θα έλεγα ότι μου προκαλεί κάποια συναισθήματα. Νομίζω ότι αισθάνομαι το ίδιο, όπως και στα υπόλοιπα αξιοθέατα που έχω επισκεφθεί.” Η αδιαφορία του θα τον κάνει να χάσει το ενδιαφέρον του, σκέφτηκε ύπουλα.

“Εμένα πάντως με γοητεύουν τα μέρη που συνδέονται με αρχαία μυστήρια και έχουν περίεργη ενέργεια. Δεν συναντάς συχνά στη σύγχρονη εποχή τέτοια αξιοθέατα.” Πετάχτηκε ένας Αμερικανός τουρίστας που άκουγε πιο δίπλα την συζήτηση των δύο αντρών.

“Αυτό μας έλλειπε τώρα,” σκέφθηκε ο Ανδρέας. Εκεί που προσπαθούσε να ξεφύγει από τον έναν ενοχλητικό τουρίστα, τώρα ήρθε να προστεθεί και δεύτερος στην συζήτηση. Που να φανταζόταν το πως θα εξελισσόταν λίγο αργότερα η συζήτηση και τι τροπή θα έπαιρνε η συνάντηση που είχε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

Μια Ελπίδα

«Ξύπνα επιτέλους, Μαρίνα! Το ξυπνητήρι τόση ώρα βαράει!»

Άνοιξα τα μάτια μου ενοχλημένη, έχοντας από τη μια τον εκνευριστικό ήχο του ξυπνητηριού στ’ αυτιά μου και από την άλλη τη τραχιά φωνή της μητέρας μου να αντηχεί από το διπλανό δωμάτιο. Ανασηκώθηκα με κόπο, νιώθοντας τα πόδια μου πιασμένα από τις πολύωρες βάρδιες στο καφέ που δούλευα καθημερινά.

Λίγο πριν αναστενάξω κουρασμένα και αποφασίσω να αποδεχτώ την πραγματικότητα άλλης μια ημέρας αρνητικά φορτισμένης από βιαστικούς, αγέλαστους πελάτες που με κοιτούσαν αγριεμένα, περιμένοντας να κουνήσω ένα μαγικό ραβδάκι και να έχω την παραγγελία τους έτοιμη σε δευτερόλεπτα, θυμήθηκα τι μέρα ήταν σήμερα. Πετάχτηκα σαν ελατήριο από το κρεβάτι και έτρεξα μέχρι το γραφείο στην άκρη του δωματίου μου, ανοίγοντας άγαρμπα το τελευταίο συρτάρι.

Σήμερα είναι Η Μέρα!, συλλογίστηκα, νιώθοντας το κορμί μου να τρέμει απ’ άκρη σ’ άκρη καθώς έψαχνα για το κουτί όπου φυλούσα τα πράγματα που θεωρούσα ό,τι πολυτιμότερο είχα. Αυτά που, αν όλα σήμερα πήγαιναν κατ’ ευχήν, θα με έβγαζαν επιτέλους από αυτό το αποπνικτικό, θλιβερό διαμέρισμα και θα άλλαζαν τη ζωή μου δραματικά.

Όταν βρήκα επιτέλους το κουτί, το άνοιξα με τα χέρια μου να τρέμουν, και έβγαλα από μέσα το σχεδόν ετοιμόρροπο σπιράλ τετράδιο που μετρούσε τουλάχιστον 10 χρόνια στην κατοχή μου. Το πήρα προσεκτικά και το έβαλα μέσα στο σακίδιο μου, φροντίζοντας έτσι ώστε να μην πατικωθεί από τα υπόλοιπα αντικείμενα της τσάντας μου. Έπειτα, ντύθηκα βιαστικά με ένα τζιν και το μπλουζάκι με το λογότυπο του καφέ, πέρασα την τσάντα γύρω από τους ώμους μου και ξεφυώντας γεμάτη άγχος, βγήκα από το δωμάτιο μου.

«Φρόντισε να αργήσεις και να στο κρατήσουν από το μισθό σου. Οι λογαριασμοί τρέχουν πάλι.»

Ήταν τα πρώτα λόγια της μητέρας μου, με το που μπήκα στο μικρό καθιστικό. Της έριξα μια γρήγορη ματιά, χωρίς να απαντήσω. Δεν θα είχε νόημα έτσι και αλλιώς. Το δωμάτιο βρομούσε τσιγαρίλα και κλεισούρα, μα δεν μπήκα στον κόπο να της το υπενθυμίσω. Δεν θα την ένοιαζε, μιας και από τότε που σταμάτησε να δουλεύει, ούτε εκείνη έβγαινε από εδώ, ούτε κόσμος ερχόταν στο σπίτι.

Άρπαξα βιαστικά τα κλειδιά από το δοχείο όπου βρίσκονταν, και βγήκα από το διαμέρισμα.

* * *

«Επόμενος σταθμός: Μοναστηράκι. Next Station: Monastiraki. Παρακαλούμε, προσέχετε τα προσωπικά σας αντικείμενα. Please mind your personal belongings.»

Βγήκα όπως όπως από το μετρό, σχεδόν τρέχοντας προς την κατεύθυνση του καφέ. Δεν ξέρω αν είχε υπάρξει άλλη στιγμή στη ζωή μου που να είχα νιώσει τόσο αγχωμένη. Μπαίνοντας μέσα, τα μάτια μου εντόπισαν κατευθείαν τη

συνάδελφό μου πίσω από τον πάγκο κι εκείνη κατάλαβε αμέσως, γνωρίζοντας καλά τι σήμαινε εκείνη η μέρα για μένα.

«Ήρθε; Μη μου πεις ότι δεν τον πρόλαβα!» Τη ρώτησα, σχεδόν ξεψυχισμένα.

«Όχι, ηρέμησε. Δεν έχει φτάσει ακόμη η ώρα που έρχεται.» Μου είπε και με κοίταξε ερευνητικά. «Πώς νιώθεις;»

«Σαν να έχω καταπιεί ένα τσουβάλι πέτρες. Νομίζω πως με το που θα τον δω, θα χάσω τη γη κάτω από τα πόδια μου.»

«Μαρίνα πρέπει να χαλαρώσεις. Δεν σε βοηθάει σε τίποτα όλο αυτό το στρες. Κοίταξε με!» απαίτησε, και την κοίταξα στα μάτια. «Αν αυτός ο άνθρωπος δεχτεί να διαβάσει τους στίχους σου, ίσως και να αλλάξει όλη σου η ζωή! Είναι από τους μεγαλύτερους σύγχρονους συνθέτες! Αν εσύ μοιάζεις έτοιμη να καταρρεύσεις, το πολύ-πολύ να σε περάσει για καμιά τρελή θαυμάστρια και να μην ξαναπατήσει στο μαγαζί.»

«Έχεις δίκαιο. Θα προσπαθήσω να μην τα πινάξω όλα στον αέρα.»

Πήρα μια βαθιά αναπνοή, όμως τη στιγμή που προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου να χαλαρώσει, άνοιξε η πόρτα και εκείνος μπήκε μέσα. Κοκάλωσα ολόκληρη, παρακολουθώντας τον να πηγαίνει και να κάθεται στο συνηθισμένο του γωνιακό τραπεζάκι. Η συνάδελφος μου με σκούνησε, υπενθυμίζοντας μου σιωπηλά τα προηγούμενα της λόγια.

Με χέρια που έτρεμαν, άνοιξα την τσάντα μου και έσκισα προσεκτικά κάποια φύλλα από το τετράδιο, χώνοντας τα στην πίσω τσέπη του τζιν μου. Έπειτα, ξεκίνησα να ετοιμάζω το ρόφημα που ήξερα ότι έπινε. Δεν καταλάβαινα καν πως περνούσαν τα λεπτά, πως έβαλα το ποτήρι του στο δίσκο και πλησίασα το τραπεζάκι του. Ένιωθα σαν να είχε σταματήσει να κυλά ο χρόνος.

«Καλημέρα σας!» Είπα με φωνή που έτρεμε κι εκείνος μου έγνεψε. Άφησα το ρόφημα και πρόβαρα στο μυαλό μου τα επόμενα μου λόγια, έτοιμη να τα ξεστομίζω.

«Θα θέλατε κάτι άλλο, κύριε;» Ήταν το μόνο που ξεστόμισα.

«Όχι, ευχαριστώ.»

Το ίδιο βράδυ, ξαπλωμένη στο σκοτάδι του δωματίου μου, βυθιζόμουν στην αυτολύπηση. Ήμουν μια δειλή. Θα ήμουν καταδικασμένη να ζήσω μια ολόκληρη ζωή σε αυτούς τους τέσσερις τοίχους, φροντίζοντας μια παραιτημένη από τη ζωή, απαιτητική μάνα, που δεν θα μπορούσε να κατανοήσει ποτέ το πώς ένιωθα.

Η πόρτα του δωματίου άνοιξε, κι εκείνη μπήκε μέσα άγαρμπα, πετώντας έναν φάκελο στο γραφείο μου.

«Ήρθε η ΔΕΗ. Κανόνισε να την πληρώσεις σύντομα, μη και μας κόψουν το ρεύμα. Και σήκω να πας να μου πάρεις τσιγάρα. Τελείωσαν.»

* * *

Το επόμενο πρωί, μπήκα με φούρια στο μαγαζί, αυτή τη φορά έχοντας πείσει τον εαυτό μου ότι δεν θα δειλίαζα. Θα έπαιρνα τη ζωή μου στα χέρια μου. Θα του έδινα τους στίχους μου, θα το τολμούσα, θα έκανα το μεγάλο βήμα. Έψαξα με το βλέμμα γύρω-γύρω τα τραπέζια αλλά δεν τον βρήκα.

Δύο ώρες μετά, είχα αρχίσει να τρώω τα νύχια μου από τη νευρικότητα. Ξαφνικά, μπήκε μέσα στο μαγαζί η συνάδελφος μου, της οποίας η βάρδια ξεκινούσε εκείνη την ώρα, μα μόλις με είδε, βούρκωσε.

«Θα έρθει.» Της είπα αποφασιστικά. Έπρεπε να έρθει.

«Δεν θα έρθει, Μαρίνα.» Είπε εκείνη λυπημένα, δίνοντας μου διστακτικά το κινητό της, όπου η εφαρμογή του YouTube ήταν ανοιχτή και έπαιζε ένα δελτίο ειδήσεων.

«Ο γνωστός συνθέτης και τραγουδοποιός βρέθηκε σήμερα τα ξημερώματα στη μονοκατοικία του στην Εκάλη νεκρός. Η νεκροψία υπέδειξε ανακοπή λόγω της υπερβολικής χρήσης ουσιών. Πηγές αναφέρουν ότι πάλευε χρόνια με τις καταχρήσεις, οι οποίες τελικά τον νίκησαν...»

Το κινητό μου έπεσε από τα χέρια, πέφτοντας με κρότο στο βρόμικο πάτωμα, μαζί με την τελευταία μου ελπίδα.

ΜΠΑΜΠΑΛΗΣ ΛΑΜΠΡΟΣ

Οι γραμμές των οριζόντων

“Τα σύννεφα από τη γέννηση του Ουρανού δρασκελούσαν άοκνα τις κορυφές των βουνών. Το κατάλευκο πάλι υφάδι τους από τα ζάρια της μοίρας έτρεμε σαν μισοσβησμένο άστρο, λαβωμένο απ’ τα σαράκια στις ψυχές των ανθρώπων. Αυτά τα τελευταία, λοιπόν, ήταν από μια φορά η αιτία για του καθενός μας τα βάσανα. Κι αυτά άφηναν πάντα τη χαραυγή μας ξεκούρδιστη, καθώς ναυαγούσε το φως”.

Πόσο περίεργα ακούγονται όλα αυτά... Είναι, όμως, η “Κοσμολογία” του Πυρίμαχου. Ενός περίεργου τύπου, εξήντα ετών σχεδόν, που περπατάει σκυφτός, κρατάει μπαστούνι και μιλάει για όλα με χρησμούς της Πυθίας, από τότε που τον ξέβρασε μάλλον κάποια τρικυμία της θάλασσας στον καφενέ του χωριού μας.

Ναι, ο Πυρίμαχος Ηλιοπετρίτης νοίκιασε στον τόπο μας, τον Χριστό Ραχών της Ικαρίας, ένα σπιτάκι για πέντε μήνες – από τον περσινό Οκτώβρη ως τον Φλεβάρη του τρέχοντος έτους – σκαρώνοντας τη μικρή του απόδραση ως μια “αναγκαία και απαραίτητη ανάπαυλα”.

Μ’ αργό βήμα, με πόνο στο βλέμμα και κόπωση στο κορμί του που καμπουριάζει, μ’ άγνωστες προθέσεις και βουλές έρχεται κάθε μέρα στο “Ραχάτι” και μεγαλώνει το αίνιγμα γύρω απ’ το πρόσωπο του.

Η Αφροδίτη, η έξυπνη και καλόκαρδη σερβιτόρα του μαγαζιού, δοκίμασε να βρει απαντήσεις, ώστε να λύσει την πολιορκία του. “Κύριε Πυρίμαχε”, τον ρώτησε ευγενικά κάποια στιγμή, “με το πολύ ωραίο όνομα, πες μου, σε παρακαλώ, αν, βέβαια, θες κι εσύ: ποια είναι η ιστορία σου;”.

“Στο μυστήριο της ύπαρξης, χαριτωμένη μου σερβιτόρα, ήρθα απρόσκλητος, όπως όλοι μας”, της απάντησε. “Εγώ, όμως, τ’ αληθινό μου όνομα θα το λάβω μετά θάνατον. Στη ζωή που κάνω τώρα όλα είναι κάλπικα. Πρέπει να κυκλοφορώ όχι μόνο με ψευδώνυμο, αλλά και με προσωπείο. Το πώς και το γιατί καλύτερο είναι να το ξέρω μόνο εγώ. Εσύ πάλι αρκέσου σ’ όσα σου είπα και μην τα φανερώσεις πουθενά. Πουθενά. Κατάλαβες;”.

Η Αφροδίτη, φυσικά, δε μπορούσε να μείνει με το στόμα κλειστό. “Αυτός ο Πυρίμαχος από κάτι βασανίζεται, ρε κορίτσια”, είπε μια μέρα στις φίλες της. “Γιατί το λες αυτό; Τι έγινε;”, τη ρώτησαν εκείνες. “Ακούστε, αλλά υποσχεθείτε μου πως δε θα πείτε τίποτα πουθενά. Πουθενά. Το υπόσχεστε;”, τις ρώτησε μ’ αγωνία. “Έννοια σου”, της απάντησαν εκείνες. “Εμείς είμαστε τάφος. Δε μας ξεφεύγει τίποτα. Εμπιστεύσου μας άφοβα”.

Από στόμα σε στόμα το νέο κυκλοφόρησε σ’ όλο το χωριό. Οι λιγοστοί κάτοικοι του Χριστού απέφευγαν τον ξενόφερτο επισκέπτη κι αν κάποτε του μιλούσαν, τότε του έλεγαν απλά μια κοφτή καλημέρα. Εξάλλου, μ’ όλα αυτά που ακούγονταν, δεν όφειλαν να κρατούν αποστάσεις;

Μόνο ο Βασίλης, ένας ντόπιος απ’ το Περδίκι, τον συναναστρεφόταν. Μια μέρα μάλιστα που τον πήγε με το αυτοκίνητο

του σ’ ένα ζαχαροπλαστείο στον Αρμενιστή – σύμφωνα μ’ έγκυρες πληροφορίες, από την ίδια την υπάλληλο του καταστήματος – του έλεγε και πάλι τα δικά του συνωμοτικά κι ακαταλαβίστικα:

“Βασίλη, καλέ μου φίλε, το κορμί μου, όπως βλέπεις, γέρνει προς τη δύση. Αλλά η ψυχή μου, καλοβαλμένη στο προσώπείο της, δίνει μάχη με τη φωτιά. Και θα τη δίνει, όσο μπορεί, έστω και στριμωγμένη σ’ ένα ψευδώνυμο, αλλά όχι οπουδήποτε: μόνο κάτω απ’ τον Ήλιο – πάντα κάτω απ’ τον Ήλιο- και πάνω στην πέτρα – πάντα πάνω στην πέτρα. Κι αυτό γιατί ίσως μια μέρα γίνω κι εγώ ένας Μωυσής, που θα έχω το δικαίωμα να κρατώ στα χέρια μου τις πλάκες με τις εντολές για τους πνευματικούς νόμους στο σύμπαν του θεάτρου”.

Αφού δούλεψε ο ασύρματος, άναψαν νέες φωτιές στον Χριστό. Οι χωριανοί δεν ήξεραν τι να υποθέσουν. Κάποιοι απ’ αυτούς μάλιστα κοίταζαν περίεργα και τον Βασίλη, βάζοντας διάφορα με τον νου τους. Κι όταν ο Πυρίμαχος, τέλη Νοεμβρίου, έφυγε αναπάντεχα, τότε οι φήμες έδιναν κι έπαιρναν.

Στις 20 του Γενάρη, του νέου έτους, εθεάθη στο ταπεινό μας χωρίο μια άγνωστη: ήταν η κόρη του Πυρίμαχου, η Ερμιόνη. Πήγε στο σπιτάκι που είχε νοικιάσει, πλήρωσε το ενοίκιο στην ιδιοκτήτρια και κάτι πρόσφατους λογαριασμούς κι ύστερα τράβηξε γραμμή για το “Ραχάτι”.

“Εσύ, απ’ όσα συμπεραίνω εκ των περιγραφών, πρέπει να είσαι η Αφροδίτη, σωστά;”.

“Ναι, εγώ είμαι”, απάντησε ξαφνιασμένη η σερβιτόρα μας. “Εσείς ποια είστε;”.

“Είμαι η κόρη του Πυρίμαχου, η Ερμιόνη. Το πραγματικό του όνομα ήταν Χαρίδημος Λεπενιώτης. Ήθελε να γίνει ηθοποιός. Αυτό ήταν το σαράκι που τον έτρωγε πάντα. Άλλωστε, θαύμαζε τους παλιούς ηθοποιούς και ιδιαίτερα τον Ζώρα Τσαπέλη.

”Οι γονείς του, βέβαια, τον έκαναν τραπεζικό. Σταθερή δουλειά, σταθερός μισθός, επαγγελματική εξασφάλιση. Η αγάπη, όμως, για την ηθοποιία και κυρίως το θέατρο δεν τον άφηνε να ησυχάσει ποτέ. Ακόμα κι όταν εγώ πέρασα στην Καλών Τεχνών κι έγινα ζωγράφος, ακόμα και τότε, παρόλο που χάρηκε, μέσα του, ωστόσο, δε βρήκε γαλήνη.

”Κι ήρθαν σταδιακά τα προβλήματα: σκλήρυνση κατά πλάκας αρχικά και στα πενήντα οχτώ όγκος στον εγκέφαλο. Την πρώτη φορά το χειρουργείο πήγε καλά. Του αφαιρέθηκε ο όγκος κι ελπίζαμε όλοι μας για το καλύτερο. Τώρα, όμως, που έκανε επαναληπτικές εξετάσεις ο εχθρός ξαναγύρισε. Παρόλα αυτά, δε θέλησε να συνεχίσει τον αγώνα. Κι έτσι, πολύ γρήγορα, έσβησε κι έφυγε από κοντά μας παντοτινά.

”Μου ζήτησε να στα πω όλα αυτά, γιατί σε συμπαθούσε, Αφροδίτη. Κι ακόμα γιατί ήξερε πως θα ήθελες να μάθεις την αλήθεια, αφού ο θεός του, ο Πέτρος, ένιωθε δεμένος με το νησί, εξόριστος καθώς είχε έρθει τρία χρόνια μετά το τέλος του εμφυλίου.

“Γι’ αυτό, αποφάσισε ο πατέρας μου να περάσει ένα διάστημα της σύντομης ζωής του εδώ. Από την αγάπη του θείου του γι’ αυτό το διαμάντι του Αιγαίου, ‘έναν επίγειο παράδεισο’, που “Έλληνες θέλησαν να το μετατρέψουν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης γι’ άλλα αδέρφια τους ‘Έλληνες’, όπως συνήθιζε να λέει.

”Αυτά είχα να σου πω. Αντίο, Αφροδίτη, και να ’σαι πάντα καλά. Όταν με το καλό ξανάρθω, θα περάσω απ’ το μαγαζί να σου πω ένα γεια».

Όταν έβγαине η Ερμιόνη απ’ τον καφενέ τα βαριά σύννεφα είχαν υποχωρήσει, για να καθίσει στον θρόνο του λαμπρός

ο Ήλιος. Η Αφροδίτη τον κοίταξε στοργικά και ήταν σίγουρη ότι η θάλασσα του νησιού θα ’στελνε σαν πουλιά δυο αρντίδωτα κύματα να πετάξουν στο πλάι του Πυρίμαχου. Ήταν σίγουρη ότι ο Ουρανός με την προτροπή του Ήλιου θα τ’ αγκάλιαζε και θα ’κανε, όπως η μάγισσα-θάλασσα, στα σπλάχνα του καλοσύνη.

ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ ΕΙΡΗΝΗ

ΕΦΙΑΛΤΙΚΗ ΑΝΑΒΑΣΗ

Ο Αλέξανδρος ξύπνησε κάθιδρος με έντονη την αίσθηση τρομερού φόβου και πανικού. Η καρδιά του χτυπούσε έντονα, η ανάσα του ήταν γρήγορη και ένιωθε ένα σφίξιμο στο στήθος. Ποτέ δεν έδινε σημασία στα όνειρα. Ποτέ δεν τα θεώρησε προμηνύματα του μέλλοντος καθώς ήταν πολύ πραγματιστής για να το κάνει αυτό. Ο εφιάλτης όμως που τον ξύπνησε είχε στοιχειώσει τα βράδια του τον τελευταίο καιρό.

Στο όνειρο αυτό βρίσκεται στους πρόποδες ενός βουνού. Η μέρα είναι ηλιόλουστη και ξεκινάει την ανάβαση του βουνού μέσα από ένα καταπράσινο μονοπάτι. Ξεκινάει με ευχάριστη διάθεση και απολαμβάνει την διαδρομή. Στην πορεία όμως οι συνθήκες αλλάζουν. Το μονοπάτι γίνεται δύσβατο και νιώθει μία απροσδιόριστη αγωνία. Βιάζεται να φτάσει στην κορυφή και αρχίζει να ανεβαίνει με γρήγορο βηματισμό. Στο μονοπάτι υπάρχουν πέτρες και αγκάθια που τον τραυματίζουν... Αισθάνεται χαμένος και ταλαιπωρημένος, ώσπου, επιτέλους, φτάνει στον προορισμό του. Είναι τόση η εξάντληση του που δεν μπορεί να απολαύσει την θέα. Ξαφνικά παραπατάει και αρχίζει η ελεύθερη πτώση και τότε είναι που ξυπνάει, ακριβώς λίγο πριν δει το σώμα του να σκάει πάνω στις πέτρες..

Ευτυχώς η Αντιγόνη δεν αντιλήφθηκε την αναστάτωση του και συνεχίζει να κοιμάται ήρεμη δίπλα του. Αύριο είναι η μεγαλύτερη ημέρα της καριέρας του καθώς αναμένεται η απόφαση στη πολύκροτη δίκη στην οποία είναι συνήγορος. Προσπαθεί να ηρεμήσει και να ξανακοιμηθεί για να μπορέσει να ανταποκριθεί στις ανάγκες της επόμενης μέρας, αλλά μάταια.

Ο Αλέξανδρος μεγάλωσε στην Αθήνα. Είχε μία ευτυχισμένη παιδική ηλικία. Οι γονείς του καθηγητές και οι δύο, ήταν παιδαγωγοί με όλη τη σημασία της λέξης. Τον υποστήριζαν σε κάθε βήμα του με απίστευτη αγάπη. Μεγαλώνοντας εκδήλωσε ένα στοιχείο του χαρακτήρα του που έπαιξε κυρίαρχο ρόλο στην πορεία της ζωής του. Ήθελε σε ό,τι έκανε να είναι πρώτος και επειδή ήταν τόση η αγωνία του να το πετύχει αυτό, έχανε τη χαρά της διαδρομής προς τον στόχο, αλλά και όταν έφτανε στο στόχο δεν ένιωθε ιδιαίτερη ικανοποίηση, καθώς αμέσως ξεκινούσε την προσπάθεια για τον επόμενο.

Συνέπεια της στάσης αυτής ήταν η εισαγωγή του στη Νομική Αθηνών πετυχαίνοντας την υψηλότερη βαθμολογία. Επέλεξε να ασκήσει το επάγγελμα του δικηγόρου για να είναι συλλειτουργός στην απονομή της δικαιοσύνης. Θεωρούσε θεμελιώδες το δικαίωμα της υπεράσπισης του κατηγορούμενου και προτίμησε να εξειδικευτεί στην Ποινική Δικονομία – την εγκληματολογία την σπούδασε στα πλαίσια του μεταπτυχιακής του εκπαίδευσης γιατί ήθελε να μπορεί να δει στη ψυχή του κατηγορούμενου ώστε να τον υπερασπίσει καλύτερα. Τον ενδιέφερε να μπορεί εμβαθύνει στη φυσιογνωμία και στην προσωπικότητα του εγκληματία για να αναγνωρίζει τα κίνητρα του. Με τη βαθύτερη αυτή προσέγγιση ένιωθε ότι θα ασκούσε καλύτερα το λειτούργημα του δικηγόρου.

Η επαγγελματική του σταδιοδρομία ήταν σταθερά ανοδική όταν αποφοίτησε και άνοιξε το δικηγορικό του γραφείο.

Συνέπεια , υπευθυνότητα και άοκνη προσπάθεια γρήγορα του επέτρεψαν να έχει ένα καλό πελατολόγιο. Για να το πετύχει αυτό θυσιάζε πολλές από τις μικρές χαρές της ζωής. Σπάνια έβγαινε να διασκεδάσει και ακόμα σπανιότερα πήγαινε διακοπές. Το τίμημα για την γρήγορη ανέλιξη που επιδίωκε ήταν μεγάλο αλλά δεν το καταλάβαινε.

Η Αντιγόνη ήταν αδελφή ενός συναδέλφου του και η γνωριμία του μαζί της αποτέλεσε σταθμό στη ζωή του .Η γλυκιά φυσιογνωμία της , η κλασσική ομορφιά της και η έμφυτη ευγένεια της κέρδισαν την καρδιά του. Η έλξη ήταν αμοιβαία και η σχέση που αναπτύχθηκε ιδανική για τον Αλέξανδρο .Όταν ήταν δίπλα της γαλήνευε η ψυχή του . Ξεχνούσε τις μεγάλες προσδοκίες του .Μαλάκωνε το άγχος του . Πολύ γρήγορα αποφάσισαν ότι ήθελαν μαζί να συνεχίσουν το ταξίδι της ζωής .

Η επίσκεψη του Αλέξανδρου στο σπίτι της Αντιγόνης για να γνωρίσει τους γονείς της του άφησε μία έντονα πικρή γεύση . Ήταν γόνος αριστοκρατικής οικογένειας και οι γονείς της ενδόμυχα ήθελαν να παντρευτεί με κάποιον από το περιβάλλον τους . Μπορεί η συμπεριφορά τους απέναντι του να ήταν ευγενική αλλά ο Αλέξανδρος ένιωσε την απόρριψη στο βλέμμα τους και αυτό ενεργοποίησε ό,τι η Αντιγόνη είχε με την παρουσία της μέχρι τώρα περιορίσει : την υπέρμετρη φιλοδοξία του .Έπρεπε με κάθε τρόπο να γίνει ο πρώτος των πρώτων στον κύκλο όπου έμπαινε με αυτόν τον γάμο. Δεν επέτρεπε τίποτα λιγότερο στον εαυτό του.

Μετά το γάμο του η καθημερινότητα του επαναλαμβανόταν με τον ίδιο τρόπο που άρχισε να επαναλαμβάνεται και ο εφιάλτης που τάραζε τον ύπνο του .Ατελείωτες ώρες εργασίας , υπερβολικό άγχος , αγωνιώδης προσπάθεια ανέλιξης. Γνώριζε πολύ καλά ότι για να φτάσει στην κορυφή έπρεπε να κάνει εκπτώσεις στις αξίες του. Αυτό ήταν που επιβάρυνε πολύ περισσότερο τον ψυχισμό του αλλά του είχε γίνει εμμονή να αποδείξει στον κύκλο της Αντιγόνης ότι ήταν αντάξιος τους. Στην προσπάθεια του αυτή άρχισε να χάνει τον εαυτό του . Είχε παρασυρθεί τόσο πολύ που δεν έβλεπε ότι η Αντιγόνη τον αγαπούσε γι αυτό που είναι και το μόνο που ήθελε ήταν η ευτυχία του .

Η ευκαιρία που περίμενε για δημόσια αναγνώριση ήρθε όταν του ζητήθηκε να υπερασπίσει μία φοιτήτρια , την Δήμητρα που σκότωσε το σύντροφο της μαχαιρώνοντας τον με είκοσι μαχαιριές. Ήταν τόση η αγριότητα του εγκλήματος που η κοινή γνώμη αμέσως στράφηκε εναντίον της . Για πολλές ημέρες ήταν το πρώτο θέμα στις ειδήσεις .Ξεκίνησε μία ανελέητη τηλεοπτική δίκη με τους δημοσιογράφους στο ρόλο των δικαστών . Παρουσίαζαν την φοιτήτρια σαν την στυγερή δολοφόνο που αναίτια εκτόνωσε τα άγρια ένστικτα της σκοτώνοντας το σύντροφο της. Πολλοί που είχαν τη ματαιοδοξία να βγουν “στο γυαλί “παρέλασαν από τα κανάλια ως μάρτυρες κατηγορίας στη δίκη που είχε στηθεί, παρουσιάζοντας το θύμα ως ένα καλό και ήσυχο παιδί που ποτέ δεν δημιούργησε πρόβλημα σε κανένα.

Η αλήθεια όμως ήταν πολύ διαφορετική και ο Αλέξανδρος δεν άργησε να την ανακαλύψει . Όταν η Δήμητρα ήρθε από την Κατερίνη όπου ζούσε σε ένα υπερπροστατευτικό οικογενειακό περιβάλλον στην Αθήνα για να σπουδάσει, δεν ήταν προετοιμασμένη για τις δυσκολίες στη μεγάλη πόλη .Όταν γνώρισε τον Άρη που έμενε στο διπλανό διαμέρισμα όλα στην αρχή ήταν ειδυλλιακά .Ο Άρης ήταν πολύ ευγενικός και κέρδισε αμέσως την εμπιστοσύνη της . Η Δήμητρα είχε γίνει υποχείριο του και έκανε χωρίς δεύτερη σκέψη ό,τι της ζητούσε .Μέσα σε αυτά ήταν και η λήψη άσεμνων φωτογραφιών της και η βιντεοσκόπηση προσωπικών τους στιγμών. Όταν ο Άρης εκδήλωσε τον πραγματικό του εαυτό ήταν πολύ αργά για τη Δήμητρα .Έλεγε απόλυτα τη ζωή της. Κάθε κίνηση της. Τα πράγματα χειροτέρεψαν όταν έγινε βίαιος .Με την παραμικρή αφορμή τη χτυπούσε και μάλιστα μία φορά τόσο πολύ που αναγκάστηκε να την πάει στο νοσοκομείο σε ημιλιπόθυμη κατάσταση. Με απειλές την ανάγκασε να πει ότι χτύπησε πέφτοντας από τη σκάλα, διαφορετικά θα ανέβαζε το υλικό που είχε στα social media. Το ίδιο θα έκανε αν δοκίμαζε να τον αφήσει...

Η Δήμητρα μην αντέχοντας άλλο εκμυστηρεύτηκε το δράμα που περνούσε στην ξαδέλφη της στην Κατερίνη, η οποία

την συμβούλεψε να τον εγκαταλείψει το ίδιο βράδυ και να επιστρέψει στο πατρικό της για ένα διάστημα. Την ώρα που ετοίμαζε την βαλίτσα της μπήκε ο Άρης στο σπίτι και η αντίδραση του ήταν παρανοϊκή . Άρχισε να την χτυπά ανελέητα . Η Δήμητρα προσπάθησε να πάρει τηλέφωνο την ξαδέλφη της αλλά τη χτύπησε τόσο δυνατά που της έπεσε το τηλέφωνο από τα χέρια. Τον παρακαλούσε να μην τη σκοτώσει . Ικέτευε για έλεος... Ήταν σίγουρη ότι θα την σκότωνε . Το έβλεπε στα μάτια που γυάλιζαν σαν άγριου θηρίου έτοιμου να κατασπαράξει το θύμα του. Και τότε της βγήκε το ένστικτο της επιβίωσης και από αυτό πήρε δύναμη . Κατάφερε να του ξεφύγει και πήγε στην κουζίνα . Όταν ήρθε δίπλα της κρατούσε ήδη το μαχαίρι στα χέρια της. Όταν της επιτέθηκε εκείνη άρχισε να τον χτυπά ανεξέλεγκτα , μηχανικά , χωρίς να έχει πραγματικά αίσθηση του τι κάνει . Και μετά σωριάστηκε λιπόθυμη .

Η δίκη αυτή για τον Αλέξανδρο αποτελούσε το εφιαλτήριο για την εκτίναξη του στην κορυφή . Είχε όλη τη δημοσιότητα που χρειαζόταν για να ενισχύσει τη φήμη του. Υπερέβαλλε εαυτό για να πετύχει την αθώωση της πελάτισσας του και αυτό όχι μόνο στα πλαίσια άσκησης του λειτουργήματος του που πάντα υπηρετούσε με ζήλο αλλά και για την προσωπική του ανέλιξη που του είχε γίνει αυτοσκοπός .

Είχαν περάσει έξι μήνες από το φόνο μέχρι να ξεκινήσει η δίκη και στο μεσοδιάστημα ο Αλέξανδρος συγκέντρωνε όσα περισσότερα στοιχεία μπορούσε για να αποδείξει στο δικαστήριο τη ψυχολογική και τη σωματική βία που ασκούσε το θύμα στη Δήμητρα. Για τον Αλέξανδρο ήταν έξι μήνες γεμάτοι άγχος και κούραση . Η φιλοδοξία του ήταν σαράκι που του έτρωγε τη ψυχή. Ήθελε με κάθε τρόπο να κερδίσει τη δίκη . Ήταν και αυτός ο εφιάλτης που τον ταλαιπωρούσε τις νύχτες όλο και πιο συχνά τελευταία. Δεν κατάφερνε να ηρεμήσει ούτε στον ύπνο του..

Η δίκη κράτησε 5 ημέρες. Ο Αλέξανδρος ήταν άρτια προετοιμασμένος και με τους μάρτυρες που κάλεσε ανέδειξε στο δικαστήριο το υπόβαθρο της σωματικής και ψυχολογικής βίας που υπήρχε και οδήγησε τη Δήμητρα στο φόνο. Το στοιχείο που παρουσίασε όμως και ήταν σίγουρος ότι θα έπαιζε το σημαντικότερο ρόλο στην αθώωση της Δήμητρας καθώς θα αποδείκνυε ότι ήταν σε κατάσταση άμυνας, ήταν το αντίγραφο που πήρε με εισαγγελική παραγγελία για άρση του απορρήτου της τηλεφωνικής κλήσης που έκανε στη ξαδέλφη της η Δήμητρα το βράδυ του φόνου. Όταν προσπάθησε να την καλέσει για να ζητήσει τη βοήθεια της το τηλέφωνο παρέμεινε ανοιχτό και ακούγεται η Δήμητρα να εκλιπαρεί τον Άρη να μην την σκοτώσει.

Την ημέρα που ανακοινώνεται στο δικαστήριο η αθώωση της Δήμητρας ο Αλέξανδρος αισθάνεται για πρώτη φορά ικανοποίηση. Αισθάνεται ότι έφτασε στην κορυφή που τόσο πολύ επιθυμούσε. Τώρα που έφτασε εκεί που πάντα ήθελε είναι έτοιμος να αφεθεί ολοκληρωτικά στην αγάπη της Αντιγόνης. Δημοσιογράφοι τον περικυκλώνουν και τον βγάζουν φωτογραφίες . Όταν ετοιμάζεται να τους μιλήσει για τη δικαίωση της πελάτισσας του είναι που νιώθει το σφίξιμο στο στήθος, την καρδιά του να χτυπάει έντονα και την ανάσα του να γίνεται γρήγορη . ‘Ακριβώς όπως στον εφιάλτη’ , είναι η τελευταία σκέψη που κάνει πριν σωριαστεί κάτω , σε ελεύθερη πτώση ..

ΥΒΟΝΝΗ ΠΑΝΙΔΟΥ

Βουτιά στο κενό

«Σε είδα το βράδυ. Σε είδα και θα σου πω ακριβώς πώς. Μου είπες να διαλέξω. Ανάμεσα σε ένα ταξίδι, ένα όνειρο, μια ελπίδα ή ένα αναπάντεχο συμβάν. Μου είχες πει να κάνω ένα πλάνο, έναν σχεδιασμό. Μου είπες να σε ακούσω γιατί εσύ ξέρεις κι έχεις εμπειρία. Κι εγώ προσπάθησα. Φιλότιμα, αλήθεια! Προσπάθησα τόσο που πήρα ένα καρέ χαρτί με μικρά τετραγωνάκια και ένα θαλασσί στυλό. Έγραψα τις απαντήσεις σε όλες σου τις ερωτήσεις. Έγραψα το ύφος, τον τρόπο, τον χώρο, τον χρόνο. Έγραψα ακόμα και αν θα είμαι αξιόπιστη ή όχι και διάλεξα το όχι, γιατί ποτέ δεν είμαι αξιόπιστη εγώ. Έγραψα και ταυτόχρονα ονειρευόμουν. Και να σου πω ονειρευόμουν και πριν και κατά τη διάρκεια και μετά. Και δεν ήξερα τι να πρωτοδιαλέξω. Χάθηκα να ονειρεύομαι γιατί μου έδωσες εσύ την αφορμή. Όμως, σου το υποσχέθηκα, πως θα τα κάνω όλα όσα μου είπες. Μάλλον μου το υποσχέθηκα.

Κι ενώ τελείωσα με τους σχεδιασμούς και με τις ερωτήσεις σου, δεν είχα όρεξη να γράψω. Είχα ονειρευτεί ήδη αρκετά και να σου πω κάτι; Αυτό μου έφτανε. Περνούσαν μέρες κι εγώ σε σκεφτόμουν. Ήξερα πως δε σε νοιάζει ποτέ να πάρεις την απάντησή μου, ούτε και καν με ήξερες, όμως εγώ σε είχα δει. Σε είχα δει να μου εξηγείς, να μου διδάσκεις, να προσπαθείς να με φωτίσεις με όσα κάποτε κι εσύ κόπιασες για να μάθεις. Σε είδα να διαβάζεις κείμενα μέσα μια οθόνη και να κομπιάζεις και να ζορίζεσαι, γιατί τα μάτια σου ίσως δε βλέπαν πάντοτε καθαρά. Και, πίστεψέ με, διάβαζες πάντα σαν ένα μικρό ρομπότ που μπέρδευε τις λέξεις και τα ύφη των ανθρώπων μην ξέροντας πώς να προφέρει μια παράγραφο απλά και φυσικά. Αλλά δεν ήσουν ρομπότ! Είδα τα σάρκινά σου χέρια, που κουνιόντουσαν κάποιες φορές πιο φυσικά και είδα και τα χαμόγελα που έκρυβες όταν σου άρεσε πολύ και ταυτιζόσουν με ό,τι έλεγες και είδα και τις φοβίες μες τα γυαλιστερά σου μάτια, όταν ερχόταν μια λέξη τέρας και δεν ήξερες πως ακριβώς θα την προφέρεις και αυτήν.

Όμως βαθιά πολλές φορές σε θαύμαζα πως τα κατάφερες εσύ όλα αυτά, γιατί από την αρχή το πίστευα πως έχεις δυσλεξία. Ίσως να έχω δυσλεξία και εγώ, αλλά ποιος θα βρεθεί να μου το πει; Και άραγε τι είναι η δυσλεξία; Όταν μπερδεύεται το μάτι στις γραμμές και όταν δεν ξέρεις αν το «εγώ» παίρνει το έψιλον και το ωμέγα; Θεε να μου πεις πως δεν είναι δυσλεξία, όταν έχω μες το κεφάλι μου τόσα πολλά που θέλω να σου πω, κι όμως πάντα σκοντάφτω σ' ένα τζάμι; Δεν είναι δυσλεξία που θέλω να εκφραστώ και όλος ο κόσμος μέσα μου είναι φυλακισμένος; Φέρε μου κάποιον να κρατεί τις απαντήσεις που γυρεύω...

Με κούρασες... Σου είπα ότι προσπάθησα κι εσύ πάλι εκεί, να έρχεσαι! Σε είδα το βράδυ. Στο είπα; Προσπάθησα να διαλέξω, στο είπα; Διάλεξα το όνειρο! Αυτό στο είπα; Ή μάλλον, εσύ μ' ακούς; Το πιο χαρμόσυνο δε σου το είπα όμως... Ξεκίνησα στα αλήθεια να σου γράφω. Είχα την πιο όμορφη θέα που μπορείς να φανταστείς... Είχα τον χιονισμένο Όλυμπο! Κι εγώ καθόμουν σε μια πτυσσόμενη, από καρυδιά, με πλάτη άσπρη, πάνινη, ζεστή καρέκλα και μπρος μου ένα μικρό κι αυτό πτυσσόμενο μαύρο, ίσα να με χωράει, τραπεζάκι. Και είχε ήλιο. Τον ζεστό εκείνο ήλιο που θερμαίνει την καρδιά και την ψυχή σου. Ξεκίνησα να σου γράφω, με δυσκολία, εκείνα τα καλοσχεδιασμένα και να φυσάω, να ξεφυσάω, να σβήνω και να ξαναγράφω. Παρά τη θέα, την ησυχία, τις συνθήκες, η έμπνευση που μου υποσχέθηκες δεν

ήταν πουθενά. Πες μου τι κάνω λάθος; Για έλα να μου πεις, γιατί εσύ φαίνεται πως τα ξέρεις όλα...

Μπορεί να φοβηθείς με όσα σου έγραψα, μπορεί ακόμα να γελάσεις. Αλήθεια, ξέρεις, δε με νοιάζει. Εμένα μου αρκεί που τόλμησα επιτέλους να μιλήσω. Κι ας ήτανε αργά. Γιατί αυτή η δικτατορία με εσένα μόνο να μιλάς με είχε πια τρελάνει. Αυτή τη φορά επέστρεψα πάλι στα γνώριμα παλιά μου, τα απρογραμμάτιστα, τα συνειρμικά, τα δυναμικά, εκείνα που εγώ αρχίζω και όποιον πάρει ο χάρος, γιατί εγώ αυτό ξέρω να κάνω μόνο. Γιατί εγώ είμαι της στιγμής της τελευταίας. Και δε θέλω να είμαι, αλλά ποτέ δε γίνεται να αλλάξω, όσο φιλότιμα κι αν προσπαθώ. Πάρε όσα σου έγραψα λοιπόν και διόρθωσέ τα. Φτιάξε τα όπως πάντοτε ξέρεις να κάνεις, να τα φορμάρεις και να λες πως τώρα «σου αρέσουν». Πάρε τα σχήματά μου και τετραγώνισέ τα... Πάρ' τα μου όλα και κάνε πάλι πως δε βλέπεις, δε μ' ακούς. Να δούμε τι θα καταλάβεις... Εγώ, θα σε ακούω πάλι, για να σε μάθω... Θα το δεις, θα σε ακούσω... Εσύ με ακούς;

Με ζήλια, ο καθρέπτης σου»

Κοίταξα τρομαγμένη προς το μέρος της ντουλάπας, όπου βρισκόταν πάνω της σφιχτά δεμένος ο ολόσωμος, παχύς, φιδίσιος μου καθρέπτης. Το μυαλό μου είχε ήδη παραλύσει. Σηκώνομαι σιγά στις μύτες, περπατώ, μα έχω ήδη φτάσει. Μέσα του βλέπω είμαι μόνο εγώ, εσύ, δηλαδή εγώ, κανένας άλλος. Πλησιάζω αργά και σταθερά το πρόσωπό μου να ακουμπήσω, βάζω το αριστερό μου αυτί επάνω του προσεκτικά. Το χνώτο μου θολώνει το είδωλό μου και το δεξί μου χέρι, όπως το βλέπω, μονάχα τζάμι ψηλαφά... Μια υπόκωφη φωνή μου ψιθυρίζει πως αυτό που ζω «Δεν είναι αληθινό»... Σχεδόν μια δύναμη αόρατη σηκώνει τον δείκτη μου αργά και ελαφρά απ' του καθρέπτη την πλευρά. Το δάκτυλό μου ξαναπέφτει μαλακά αφήνοντας την πρώτη του ρωγμή στο ραγισμένο πλέον γυαλί. Ακόμη ένα χτύπημα, με τη δική μου θέληση, το ίδιο συνθηματικό και οι ρωγμές αυξάνονται σε μέγεθος, πλήθος, μήκος και πλάτος. Τρίτο χτύπημα κι εγώ αδημονώ και αυξάνω την ταχύτητα όσο αυξάνουν οι διαρρηγμένες αυλακιές. Στο τέταρτό μου χτύπημα ο κόσμος καταρρέει, ο καθρέπτης σπάει χιλιάδες θρύψαλα, σαν ρύζια διασκορπίζεται και πέφτει δυνατά και χύνομαι μαζί του και εγώ σε μιαν άβυσσο κενού, μα πριν πνιγώ... ξυπνάω...

«Τι έπαθες; Ησύχασε! Ήτανε εφιάλτης... Τι είδες;»

«...τους φόβους μου...»

«Δηλαδή;»

ΠΑΥΛΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Ο εφιάλτης

Πετάχτηκα από το κρεβάτι . Τα μάτια μου ορθάνοιχτα , οι κόρες είχαν διασταλεί από το φόβο και μικρά δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλα μου. Ένιωθα το λαιμό μου να πονάει σαν να φώναζα μέσα στον ύπνο μου για ώρα, σαν να ούρλιαζα. Σιγά σιγά η ομίχλη του εφιάλτη άρχισε να διαλύεται. Ανοιγόκλεισα πολλές φορές τα μάτια μου για να συνηθίσουν στο σκοτάδι και τα δάκρυα έπαψαν να κυλούν. Ήταν ακόμα νύχτα. Το φως του φεγγαριού που έπεφτε από το ανοιχτό παράθυρο γέμιζε σκιές το σκοτεινό δωμάτιο. Σκιές ανακατεμένες με το ασημένιο φως του. Ιδρώτας έσταζε από το μέτωπο και το λαιμό μου, κυλούσε στη ραχοκοκαλιά μου και μούσκευε το λευκό νυχτικό μου. Πέρασα το χέρι μου, που έτρεμε, μέσα από τα μαλλιά μου και περίμενα μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να σταθεροποιηθεί η ανάσα μου, μέχρι να επιστρέψουν οι χτύποι της καρδιάς μου στους φυσιολογικούς τους ρυθμούς. Έριξα μια ματιά στο ρολόι πάνω στο κομοδίνο: Η ώρα ήταν 4 το ξημέρωμα , είχα ακόμα τρεις ώρες μέχρι να χτυπήσει το ξυπνητήρι για να ετοιμαστώ για τη δουλειά. Βαθιές ,από τον ύπνο, ανάσες ακούγονταν δίπλα μου και γυρνώντας από την άλλη σε είδα να κοιμάσαι με μια ειρηνική και γαλήνια έκφραση στο πρόσωπο σου. Χαμογέλασα και με τα ακροδάχτυλα μου απομάκρυνα μερικές από τις μαύρες τούφες μαλλιών που είχαν πέσει μπροστά στα κλειστά σου βλέφαρα .

Ένας εφιάλτης ήταν, σκέφτηκα με ανακούφιση, ένας απαίσιος εφιάλτης τόσο αληθινός που η καρδιά μου ακόμα λίγο και θα έσπαγε σε χείλια κομμάτια. Ήσουν εδώ , δίπλα μου... και ήσουν καλά. Ξάπλωσα ξανά στο κρεβάτι και χώθηκα μέσα στην αγκαλιά σου, το χέρι σου, ακόμα και μέσα στον ύπνο σου, τυλίχτηκε γύρω από τη μέση μου και με έσφιξε πάνω σου προσφέροντας μου απλόχερα την όμορφη ζεστασιά και θαλπωρή του κορμιού σου.

Το ξυπνητήρι χτύπησε. Μουγκρίζοντας και με κλειστά μάτια τέντωσα το χέρι μου στο κομοδίνο και το έκλεισα. Μετά από μερικές στιγμές αποφάσισα να ανοίξω τα μάτια μου. Τα σκεπάσματα δίπλα μου ήταν ανακατεμένα και ξέστρωτα μα εσύ δεν βρισκόσουν εκεί. Ίσως ήδη ετοιμάζεις τον πρωινό καφέ μας. Χαμογέλασα και μόνο στη σκέψη του ζεστού καφέ και του πρωινού μαζί σου. Σηκώθηκα και πήγα απευθείας στην κουζίνα. Δεν ήσουν όμως εκεί, ούτε υπήρχε έτοιμος καφές. Πήγα μετά στο μπάνιο και τέλος στο σαλόνι. Πουθενά. Επέστρεψα πίσω στην κουζίνα καθώς μια περίεργη αίσθηση ανησυχίας άρχισε να κατακλύζει κάθε πόρο του κορμιού μου. Τρέμοντας έπιασα το τηλέφωνο. Χτυπούσε μα όσο και να περίμενα δεν ήρθε καμία απάντηση από την άλλη γραμμή. Το έκλεισα και σε πήρα ξανά και ξανά και ξανά .

Έτσι όπως καθόμουν στηριζόμενη στον πάγκο της κουζίνας το βλέμμα μου έπεσε πάνω στις φωτογραφίες που ήταν κολλημένες με πολύχρωμα μαγνητάκια πάνω στο ψυγείο, εγώ και εσύ στις καλοκαιρινές μας διακοπές, στη θάλασσα , να χαμογελάμε με πρόσωπα ηλιοκαμένα , ανέμελοι και ευτυχισμένοι, ζαλισμένοι από την χαρά του έρωτα .

Και τότε κατάλαβα. Τότε η θύμηση με χτύπησε σαν γροθιά στο στομάχι. Ένιωσα να ανακατεύομαι και τα πόδια μου λύγισαν , κύλισα , έπεσα στο πάτωμα .

Το όνειρο χθες ήταν το ότι σε είχα δίπλα μου, το όνειρο χθες ήταν ότι με πήρες αγκαλιά , ότι μύριζα ξανά το άρωμα σου. Και αυτό που είχα περάσει για εφιάλτη ήταν η σκληρή πραγματικότητα . Το τηλεφώνημα , το τροχαίο , εσύ μέσα

στα αίματα .

Έφερα τα γόνατα μου στο στήθος και τα αγκάλιασα σφιχτά καθώς άρχισα να κλαίω με λυγμούς .

Είχες φύγει και ποτέ δεν θα γυρνούσες πίσω . Είχες φύγει και το μόνο που μου είχε μείνει ήταν η ανάμνηση σου και ένα σωρό φωτογραφίες . Η καρδιά μου σπάραζε μέσα στο στήθος μου , μάτωνε και αν μπορούσα θα την ξερίζωνα με τα ίδια μου τα χέρια έτσι ώστε να σταματήσω να αισθάνομαι, να σταματήσω αυτόν τον αβάσταχτο πόνο που με κατέτρωγε από μέσα προς τα έξω .

Μου έλειπες και μαζί με εσένα είχε χαθεί και ένα κομμάτι της ψυχής μου .

ΠΡΙΜΕΝΤΑΣ ΒΥΡΩΝ

Η τελευταία βόλτα

Ο Βασίλης και ο Θωμάς βρισκόντουσαν στο δωμάτιο του ξενοδοχείου τους και κοιταζόντουσαν αμήχανα.

«Πάμε μια βόλτα;», είπε ο Θωμάς.

«Πάμε», απάντησε ο Βασίλης.

Και ξεκίνησαν.

Βγήκαν από το ξενοδοχείο, και αμέσως ο απογευματινός ήλιος τους αναζωογόνησε καθώς έδυε πάνω από το μικρό χωριό. Τα φύλλα των ελαιόδεντρων στα δρομάκια γύρω τους θρόιζαν στο απαλό αεράκι, και οι πολύχρωμες βουκαμβίλιες στους τοίχους των παλιών σπιτιών προσέδιδαν μια ζωηράδα στη γραφική εικόνα. Αμέσως, ένα αίσθημα γαλήνης πλημμύρισε τον Βασίλη, όπως και κάθε φορά που έβγαινε με τον Θωμά για την απογευματινή τους βόλτα.

Το μικρό παραλιακό χωριό ήταν η ιδανική επιλογή για τις διακοπές τους, μιας και τους παρείχε αυτό που είχαν και οι δύο ανάγκη· ηρεμία. Σε αντίθεση με τους γρήγορους ρυθμούς στην πόλη, τα πάντα στο χωριό έμοιαζαν να κινούνται αργά. Υπήρχαν ελάχιστα αμάξια στους δρόμους, και το να δεις άνθρωπο να βιάζεται να προλάβει κάποια δουλειά ήταν στη σφαίρα της φαντασίας. Ο Βασίλης χρειαζόταν λίγο χρόνο μακριά από τα άγχη της πόλης, αλλά κυρίως χρειαζόταν λίγο χρόνο μακριά από την κοπέλα του, την Άννα, και τα προβλήματα που είχαν τελευταία σαν ζευγάρι. Ήθελε να περάσει έστω και μια εβδομάδα μακριά από την ένταση της σχέσης, χωρίς να χρειάζεται να υπολογίζει την κάθε του κίνηση από φόβο μήπως δημιουργηθούν προβλήματα. Ο Θωμάς χρειαζόταν ακριβώς το ίδιο εκείνη την περίοδο, και έτσι τα πρωινά στην παραλία και οι απογευματινές τους βόλτες στο χωριό λειτουργούσαν σαν φάρμακο και για τους δύο.

Περπατούσαν στα άδεια σοκάκια του χωριού, φορώντας σαγιονάρες και πρόχειρα καλοκαιρινά ρούχα, όπως πάντα, μιας και δεν τους ένοιαζε η εντύπωση που έκαναν στους γύρω τους. Ένιωθαν σαν να είναι οι μόνοι άνθρωποι σε όλο το χωριό. Περπατούσαν αργά, παρατηρώντας κάθε σπιτάκι, κάθε δέντρο, κάθε λεπτομέρεια στη διαδρομή τους. Δεν είχαν καμία υποχρέωση, και μια δεκάλεπτη βόλτα στην πόλη εδώ μπορούσε να κρατήσει ώρες, από τον ενθουσιασμό τους και μόνο για τα απλά πράγματα που συναντούσαν στον δρόμο.

Έφτασαν στον παραλιακό δρόμο που περπατούσαν κάθε μέρα, μα για κάποιο λόγο σήμερα το σκηνικό ήταν πιο όμορφο από ποτέ. Φαινομενικά, τα πάντα ήταν ίδια· οι περαστικοί προχωρούσαν αργά απολαμβάνοντας το ηλιοβασίλεμα, και τα μικρά πλοία ήταν αραγμένα στη μαρίνα με τα πανιά και τις σημαίες τους να χορεύουν απαλά στον άνεμο. Κι όμως, τα πάντα σήμερα φαινόταν πιο ζωντανά, σαν τα χρώματα γύρω τους να ήταν δέκα φορές πιο έντονα. Ο Βασίλης παρατηρούσε τους ανθρώπους που περνούσαν γύρω του, τις λεπτομέρειες στις εκφράσεις τους, τις κινήσεις τους. Μια ανεξήγητη συγκίνηση γεννήθηκε μέσα του. Από εκεί που είχε συνηθίσει να περπατάει σκυφτός και να προσπαθεί να μην ενοχλήσει κανέναν περαστικό, τώρα ήθελε να τους γνωρίσει όλους, να τους αγκαλιάσει, να τους καταλάβει.

Μετά από λίγο, ο Βασίλης παρατήρησε ότι έβλεπε πράγματα που δεν είχε ξαναδεί. Τα πάντα γύρω του, η θάλασσα,

τα καράβια, οι άνθρωποι, περιβάλλονταν από μια αμυδρή λάμψη. Σύντομα, μπορούσε να διακρίνει σχήματα στις μορφές τους που δεν έβλεπε πριν, σχήματα που κουνιόντουσαν, που αλληλεπιδρούσαν το ένα με το άλλο. Ακόμα και η άσφαλτος που πατούσαν άρχισε να φαντάζει ζωντανή. Ο Βασίλης έβλεπε παντού γεωμετρικές φόρμες να χορεύουν και να μπερδεύονται μεταξύ τους. Το περίεργο ήταν πως όλη αυτή η μαγεία δεν έμοιαζε με κάτι καινούργιο αλλά με κάτι που ήταν πάντα εκεί και εκείνος δεν είχε προσέξει. Ένωθε οικεία, ένωθε ο εαυτός του.

Ένα γρήγορο βλέμμα στον Θωμά, και ο Βασίλης κατάλαβε ότι έβλεπε ακριβώς το ίδιο. Πλέον ακόμα και το πρόσωπο του Θωμά φαινόταν διαφορετικό, χωρίς να έχει αλλάξει κάτι, αλλά ο Βασίλης μπορούσε να καταλάβει τη δομή του, πως τα χαρακτηριστικά του έδεναν μεταξύ τους δημιουργώντας ένα αψεγάδιαστο αποτέλεσμα. Ο Βασίλης του χαμογέλασε, αλλά ο Θωμάς φαινόταν κάπως ανήσυχος.

«Βασίλη, τι συμβαίνει;», του είπε, προσπαθώντας να κατανοήσει την κατάσταση.

«Μην φοβάσαι, όλα καλά. Άλλο λίγο και θα φτάσουμε στο δάσος», του είπε ενθαρρυντικά ο Βασίλης, και συνέχισαν την πορεία τους. Ήξερε πως έπρεπε να ενδώσουν, να αφήσουν το φαινόμενο να τους καθοδηγήσει. Ο Βασίλης ένωθε σίγουρος και παραπάνω από πρόθυμος να βοηθήσει τον Θωμά να ζήσει την εμπειρία μαζί του.

Και πριν το καταλάβουν, έφτασαν στο δάσος, και το αίσθημα γαλήνης που ένωθαν αμέσως δεκαπλασιάστηκε. Τα πάντα ανέπνεαν. Κάθε δέντρο, κάθε φύλλο, κάθε έντομο που πετούσε γύρω τους παιχνιδιάρικα τους καλούσε να γίνουν ένα. Ο Βασίλης κοίταξε το χώμα που πατούσε, και εκεί που κάποτε ήταν σκέτο έδαφος, τώρα έβλεπε έναν ατελείωτο μικρόκοσμο. Κάθε κομμάτι γρασιδιού ήταν και ένα μικρό δάσος, κάθε ξερόχορτο ένα γιγάντιο στολίδι πάνω από τα μικροσκοπικά πλάσματα που πορεύονταν στα μονοπάτια που είχαν σκαλίσει στο χώμα, κάνοντας τις δουλειές τους, ζώντας τις ζωές τους.

Χαμένος στη μαγεία της φύσης, ο Βασίλης δεν πρόσεξε ότι έφτασαν σε ένα ξέφωτο όπου τα δέντρα αραιώναν, σχηματίζοντας έναν κύκλο. Το έδαφος ήταν καλυμμένο με ψηλό γρασίδι και στη μέση υψωνόταν ένα πελώριο, λευκό δέντρο με κοκκινωπά φύλλα. Ήταν η επιτομή της ομορφιάς, ένα θέαμα που έκανε τον Βασίλη να θέλει να το κοιτάζει για πάντα, να χαθεί στις κινήσεις των κλαδιών και των φύλλων, στην απλότητα της ύπαρξης. Παρατηρώντας το δέντρο, όμως, ο Βασίλης πρόσεξε κάτι που αμέσως έκανε την εικόνα ακόμα πιο ελκυστική. Σε ένα ψηλό κλαδί, καθόντουσαν δύο κοπέλες ντυμένες μόνο με μαγικό και αέρινες πολύχρωμες φούστες. Ήταν ασύλληπτα όμορφες, η μία κοκκινομάλλα και η άλλη μελαχρινή, με μακριά ίσια μαλλιά που ανέμιζαν ανέμελα. Συζητούσαν χαμηλόφωνα και γελαστά καθώς κοίταζαν προς το μέρος τους.

Ο Βασίλης βρέθηκε να τις χαζεύει, χωρίς να ξέρει πώς να αντιδράσει, μέχρι που είδε τον Θωμά να πλησιάζει αργά το δέντρο. Ο φίλος του είχε πάρει την πρωτοβουλία και αυτό τον καθησύχασε. Καθώς, όμως, πήγε να πλησιάσει κι ο ίδιος, πρόσεξε κάτι που άλλαξε αμέσως τη διάθεσή του, και δεν μπορούσε να καταλάβει πως δεν το είχε προσέξει πριν. Στη βάση του δέντρου βρισκόταν τυλιγμένο ένα γιγάντιο κατάμαυρο φίδι. Ήταν αφύσικα μεγάλο, τόσο που θα μπορούσε να τους καταβροχθίσει με μια χαπιά.

Αμέσως, όλη η αρμονία που ένωθε ο Βασίλης διαλύθηκε. Πανικόβλητος, όρμησε προς τον Θωμά και τον άρπαξε από το χέρι, τρέχοντας προς την αντίθετη κατεύθυνση. Ο Θωμάς προσπαθούσε να αντισταθεί.

«Τι κάνεις; Πάμε πίσω!», του είπε προσπαθώντας να ελευθερωθεί από τη λαβή του. Ο Βασίλης δεν καταλάβαινε τι είχε συμβεί στον φίλο του. Δεν έβλεπε το τεράστιο φίδι; Και αν το έβλεπε, γιατί δεν φοβόταν όπως ο ίδιος; Καθώς προσπαθούσε να λογικέψει τον Θωμά, άκουσε τον ανατριχιαστικό σφύριγμα του φιδιού που τους πλησίαζε. Γυρνώντας,

είδε ένα ζευγάρι κατακίτρινα απειλητικά μάτια να τον καρφώνουν.

«Είσαι ηλίθιος; Πάμε να φύγουμε!», φώναξε απεγνωσμένα ο Βασίλης.

«Άσε με!». Ο Θωμάς κατάφερε να ελευθερωθεί και γύρισε προς το ξέφωτο.

«Όχι!». Ο Βασίλης δεν μπορούσε να αντιδράσει. Είχε κάνει ό,τι περνούσε από το χέρι του, αλλά ο Θωμάς ήταν ανένδοτος. Έπρεπε να σωθεί. Καθώς το τεράστιο φίδι τύλιγε τον Θωμά και άνοιγε το πελώριο στόμα του, ο Βασίλης το έβαλε στα πόδια.

Και έτρεχε... Και έτρεχε... Και χάθηκε στο σκοτάδι...

Όταν ξύπνησε ήταν και πάλι στο σπίτι του. Ένωθε σαν να έχει γυρίσει από ένα πολύ μεγάλο ταξίδι. Ανήσυχος, πήρε τηλέφωνο τον φίλο του τον Θωμά να του πει για το παράξενο όνειρο που είχε δει. Προς έκπληξή του, έμαθε πως κι ο Θωμάς είχε δει σχεδόν το ίδιο όνειρο. Δεν ήξερε τι να πιστέψει. Κοίταξε την κοπέλα του, την Άννα, που κοιμόταν ήσυχη δίπλα του και θέλησε να της δώσει μια ζεστή αγκαλιά. Δεν μπορούσε να εξηγήσει τι είχε συμβεί. Ένα ήταν το σίγουρο:

Ο Βασίλης κι ο Θωμάς δεν επέστρεψαν ποτέ από αυτή τη βόλτα.

ΣΑΒΒΙΔΟΥ ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Οι μαύρες κουκίδες

Ο Πιετρίσκος άνοιξε το βήμα του όταν συνειδητοποίησε ότι σήμερα έτυχε η ώρα να κυλάει με την διπλάσια ταχύτητα από μια συνηθισμένη μέρα, με το ρολόι να δείχνει απελπισμένο να ολοκληρώσει την προγραμματισμένη του κυκλική πορεία σαν να βιάζεται να ολοκληρώσει την καθημερινή του βάρδια και να σημάνει το σχόλασμα. Φυσικά ο Πιετρίσκος ήξερε ότι κάτι τέτοιο δυστυχώς δε θα συνέβαινε ποτέ, καθώς το ίδιο ρολόι θα εκτελούσε διαφορετικές εντολές την επόμενη μέρα, χωρίς κανείς να γνωρίζει ποιες είναι αυτές.

Η μεγάλη του δρασκειλιά δεν μπορούσε με τίποτα να ισοφαρίσει τον πλέον άδικο στίβο μάχης ενάντια στο ηλεκτρονικό του ρολόι, οπότε άρχισε να τρέχει γρήγορα, σκουντώντας άθελά του με τους ώμους του τους περαστικούς οι οποίοι φαίνεται πως είχαν μπει επίσης σε μια διαδικασία επιτάχυνσης. «Πολύ παράξενη μέρα» αναλογίστηκε την ίδια στιγμή που γλίστρησε στο βρεγμένο πλακόστρωτο από τη βιασύνη του να μειώσει επιτέλους την απόσταση. «Ήταν η νούμερο ένα αναποδιά που μπορούσε να συμβεί τη σημερινή μέρα, κι όμως, συνέβη!» συνέχισε την σκέψη του την ίδια στιγμή που το gps του δήλωνε πως σε μόλις εκατό μέτρα θα έφτανε στον προορισμό του.

Ο Πιετρίσκος έκλεισε την συσκευή που αποτελούσε ταυτόχρονα το κινητό του, το ηλεκτρονικό ρολόι του και το gps του και τα τοποθέτησε στην τσέπη του πολυφορεμένου του παλτού. Είχε φροντίσει με το παραπάνω την εικόνα του σήμερα, αν και ήξερε ότι αυτό δεν πρόκειται να επιδράσει θετικά στην επιτροπή. Ό,τι και να έκανε, καμία προσπάθεια, καμία θετική επιρροή, κανένα προσόν δεν θα του εξασφάλιζε αυτή τη δουλειά. Μόνο η τυχερή ζαριά θα τον έβγαζε από την φτώχεια που είχε βυθιστεί. Μόνο το πολυπόθητο τεσσάρι θα του γέμιζε το στομάχι, το άδειο στομάχι, συνέπεια της κακομοιριάς που τον χτύπησε ανελέητα το τελευταίο εξάμηνο.

Έπειτα από λίγο έφτασε στην πολυκατοικία όπου θα κρινόταν η τύχη του για ακόμα μια φορά. Η μεγάλη γυάλινη πόρτα που ορθωνόταν μπροστά του ήταν πλέον το μοναδικό εμπόδιο για να αντιμετωπίσει την επιτροπή που θα τον εξιλέωνε. Η ελπίδα του φούσκωσε το στήθος. Η ίδια ελπίδα δεν εξανεμίστηκε μόλις αντίκρισε το είδωλό του στο τζάμι. Ήταν καταβεβλημένος, αποστεωμένος και εμφανώς ταλαιπωρημένος. Τα ρούχα του ήταν γεμάτα από γαριάσματα και ξέφτια, τα μάτια του συνοδεύονταν από δύο ολοστρόγγυλους μαύρους κύκλους, τα παπούτσια του εκτός από βουτηγμένα στη λάσπη, κόντευαν να λιώσουν από τα χιλιόμετρα ενώ το παλτό του πλέον είχε αποκτήσει δική του προσωπικότητα, όντας πολλά νούμερα παραπάνω από τον σκελετωμένο κάτοχό του. Θυμήθηκε την αγαπημένη του Αννίσια.

Τον άγχος τον είχε κυριεύσει μόλις του ανακοινώθηκε ότι κληρώθηκε για συνέντευξη εργασίας σε εξαγωγική εταιρεία, οπότε το προηγούμενο βράδυ πριν την συνέντευξη κάλεσε την Αννίσια σε δείπνο αποτελούμενο από μόλις δύο φέτες ψωμί, ώστε να ξεχαστεί. Μόλις εκείνη κάθισε στο τραπέζι, της διάβασε με περισσό ενθουσιασμό το γράμμα που έλαβε.

«Κύριε Παρέα, σας ενημερώνουμε ότι έχετε κληρωθεί μέσα από την λίστα των ανέργων μας ως υποψήφιος για την

θέση του αντιπροσώπου σε εξαγωγική εταιρεία. Προβλεπόμενη διαδικασία κλήρωσης της θέσης για τον υποψήφιο έχει οριστεί η ζαριά, με τυχερό αριθμό τον αριθμό τέσσερα. Καλή σας επιτυχία».

Η Αννίσια τον φίλησε γλυκά και του είπε πως αυτή τη φορά θα σταθεί τυχερός. Η ίδια ευτυχώς μέσα από την διαδικασία της ρουλέτας πριν από ένα χρόνο είχε αποκτήσει την θέση της μεσίτριας σε μια μεγάλη εταιρεία ακινήτων. Έκτοτε ευτυχώς δεν έλαβε προειδοποίηση για προαγωγή ή απόλυση μέσα από κάποια αντίστοιχη διαδικασία τυχερού παιχνιδιού. Η ίδια όπως και ο Πιετρίσκος πίστευαν πως στον υβριδικό κόσμο της τύχης όπου είχαν μάλλον την ατυχία να ζουν, η πολυπλόκτη σταθεροποίηση μιας κατάστασης χωρίς την παραμικρή μεταβολή, ήταν ένα άπιαστο όνειρο. Οι εκάστοτε επιτροπές εργασίας όριζαν τυχαία τους υποψηφίους για τις θέσεις εργασίας που επιτρέπονταν στην χώρα της Παστρίας, όσο ακόμα εκείνη παρέμενε σε πειραματικό στάδιο. Εκτός από την τυχαία επιλογή των υποψηφίων, η έκβαση της συνέντευξης εξαρτάται επίσης από κάποιον μηχανισμό της τύχης που ορίζεται από τους ανώτερους, καθώς επίσης και η σταδιοδρομία των μελλοντικών εργαζόμενων. Επομένως η Αννίσια ζούσε καθημερινά με τον φόβο της ειδοποίησης για την προαγωγή ή την απόλυσή της. Κάθε μέρα που περνούσε για εκείνη, ήταν ακόμα μια τυχερή μέρα. Εκτός βέβαια αν οι πιθανότητες της στερούσαν κάποια προαγωγή.

Τίποτα αξιωματικό και αντικειμενικό δεν είναι δεδομένο στην Παστρία, ο τροχός της τύχης ψηφίστηκε πριν από είκοσι χρόνια από τους Παστριάνους ως μορφή εξουσίας των πολιτών αλλά και της ροής του χρόνου, με σκοπό το σύστημα να αποτελέσει πείραμα για την επίτευξη της πραγματικής δημοκρατίας. Έκτοτε η αποσταθεροποίηση ήρθε να εγκαθιδρυθεί ως αξία στη ζωή καθενός από τους πολίτες, με τους μισούς σχεδόν να δηλώνουν ευνοημένοι από την συνθήκη, με τους άλλους μισούς να εκδηλώνουν μια μετριοπάθεια απέναντι στα μέτρα. Ο Πιετρίσκος είχε σταθεί πολύ τυχερός μέχρι τώρα, κουβαλώντας στις πλάτες του δεκαέξι χρόνια ως μεγαλομέτοχος εταιρείας λογισμικού, οπότε δεν τολμούσε ποτέ να παραπονεθεί. Ωστόσο μετά την ξαφνική του απόλυση πριν από ένα χρόνο, οι επαναλαμβανόμενες κακές ζαριές τον είχαν φέρει πολλές φορές στη θέση να ζητήσει ένα πιάτο φαγητό από την αγαπημένη του.

Η Αννίσια του κράτησε το χέρι και τον κοίταξε στα μάτια. Έπειτα έγειρε στην αγκαλιά του και αποκοιμήθηκε. Αυτή την ανάμνηση κράτησε όταν άνοιξε την πόρτα και μπήκε στον υπερσύγχρονο χώρο της εξαγωγικής εταιρείας για την οποία είχε μία στις έξι πιθανότητες να εργαστεί.

Η πενταμελής επιτροπή αποτελούνταν από τρεις καλοντυμένες κυρίες και δύο φαινομενικά αυστηρούς μεσήλικες με γραβάτα και κουστούμι. Μόλις ο Πιετρίσκος μπήκε στην αίθουσα ένιωσε πέντε ζευγάρια ματιών να σκανάρουν κάθε οργανικό κύτταρο που τον αποτελούσε και τις μεταξύ τους βλοσυρές ματιές να καταλήγουν στα δικά τους συμπεράσματα. Ντράπηκε μα δεν πτοήθηκε.

«Αργήσατε πολύ Κύριε Παρέα, αυτό θα μετρήσει σε βάρος σας»

«Αλίμονο» απάντησε στην προλαλήσασα κυρία με το ταγέρ ο Πιετρίσκος.

Το αυστηρό της βλέμμα του έδωσε την απάντηση που ο Πιετρίσκος βαθιά μέσα του ήξερε ότι δεν θα έπαιζε κανένα ρόλο. Έπειτα με το χέρι της του υπέδειξε τον μοχλό που θα ενεργοποιούσε τα ζάρια στο εσωτερικό του κρυστάλλινου κιβωτίου. Εάν έφερνε τέσσερα, η δουλειά θα ήταν δική του. Με τρεμάμενο χέρι ενεργοποίησε τον μοχλό.

Έξι ολοστρόγγυλες μαύρες κουκίδες του ανακάτεψαν το άδειο στομάχι.

ΕΛΕΝΗ ΤΖΙΓΚΟΥΡΑ

Ανατροπή

Ήταν ευτυχισμένος! Είχε μαζί του το γιο του ,τα αγαπημένα του εγγόνια,την όμορφη νύφη του και έλαμπαν όλοι από χαρά! Τα παιδιά τιτίβιζαν τρέχοντας γύρω του σαν μικρά χαρούμενα πουλιά και αυτός τα καμάρωνε γελώντας, κοιτάζοντας τα με μάτια που έλαμπαν!

Ξαφνικά κάτι ενόχλησε την ακοή του και τον έκανε να βγει από αυτή τη χαρούμενη σκηνή, κάτι σαν ρυθμικό χτύπημα τακουνιών στο πάτωμα τον ταρακούνησε και τότε... ξύπνησε απότομα και τινάχτηκε στο κρεβάτι του.

Κοίταξε γύρω του. Δεν υπήρχε κανείς . Ούτε ο γιος του ήταν εκεί ούτε η νύφη του ούτε τα εγγονάκια του να τρέχουν χαρούμενα ..Βρισκόταν στο ίδιο απλό ,σχεδόν γυμνό ,δωμάτιο με το μονό κρεβάτι,το κομοδίνο δίπλα του, ένα μικρό ψυγείακι στο βάθος και μία μπαλκονόπορτα που στη γωνία της αχνοφαινόταν ένας μικρός καταπράσινος κήπος.

Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει δυνατά ! Ανακάθισε στο κρεβάτι του και κοίταξε δίπλα του στο κομοδίνο. Τα πρόσωπα που ήτανε μαζί του πριν από λίγο σ’ αυτό το ολοζώντανο όνειρο του χαμογελούσαν μέσα από την φωτογραφία. Δυο δάκρυα κύλησαν στο χαρακωμένο από τη ζωή πρόσωπο του. Δεν τα σκούπισε. Δεν ήταν ώρα για συγκινήσεις. Ήταν επιλογή του να έρθει εδώ, ήταν επιλογή του να τους αφήσει. Δεν ήθελε να είναι βάρος σε κανέναν. Ήταν απλά ένας γκρινιάρης, κουρασμένος γέρος.

Θυμήθηκε πάλι εκείνη τη μοιραία μέρα. Τη μέρα που όλη του η ζωή ανατράπηκε, αυτή τη μέρα που δεν περίμενε και εύχονταν ποτέ να μην έρθει. Τη μέρα που ξύπνησε και στράφηκε να ακουμπήσει την αγαπημένη του Ελπίδα και ήταν παγωμένη. Η ζωή είχε φύγει από μέσα της και ήταν πια ένα άψυχο σώμα...

Εξήντα ολόκληρα χρόνια είχαν ζήσει μαζί. Σχεδόν μεγάλωσαν ο ένας με τον άλλον. Ήταν ο άνθρωπος του, η ανάσα του,η αρχή και το τέλος της μέρας του. Έχασε τον κόσμο του, δεν ήθελε να μείνει μόνος του, δεν ήθελε όμως να μείνει ούτε και με το παιδί του. Ήταν ένας ανήμπορος γέροντας και δεν επιθυμούσε να είναι βάρος σε κανέναν. Έτσι, πήρε την απόφαση να έρθει σ’ αυτό το ίδρυμα και να περάσει εδώ όσο χρόνο του έμενε.

Μάταια ο γιος του διαμαρτυρήθηκε, μάταια η νύφη του έκλαψε. Δεν άκουσε κανέναν! Το μικρό τους σπίτι τού έδινε τη δικαιολογία που χρειαζόταν. Δεν υπήρχε χώρος ,ήταν μεγάλος, είχε ιδιοτροπίες. Μάταια ο γιος του τον παρακάλεσε να μείνει μαζί τους. Εκείνος επέμενε στην απόφαση του. Και ήταν σίγουρος για αυτό μέχρι σήμερα που είδε αυτό το όνειρο. Αυτό τον ταρακούνησε ,σα να ξύπνησε ξαφνικά και κατάλαβε πόσο πολύ του έλειπαν ο γιος του, τα εγγονάκια του, η χαρούμενη νύφη του. Κατάλαβε πως ο προσωπικός του πόνος τον έκανε εγωιστή και πεισματάρη...

Έπρεπε να τους είχε ακούσει... έπρεπε να είχε μείνει μαζί τους... πόσο του έλειπαν οι χαρούμενες φωνές των παιδιών ,τα προσωπάκια τους με τα μάτια τους που έλαμπαν από χαρά όταν τους έλεγε παλιές ιστορίες από τον πόλεμο ή από όταν ήταν ο πατέρας τους μικρό παιδί...

Κοίταξε τα χέρια του.. ήταν γεμάτα ρυτίδες και μικρές πανάδες διάσπαρτες εδώ και εκεί. Έπιασε με αυτά το πρόσωπό

του,ένιωσε πάνω τους τις αυλακιές που του χάρισε η ζωή, χάιδεψε με τα ακροδάχτυλα του τα λευκά σαν χιόνι πια μαλλιά του...

Γιατί, γιατί να είναι τόσο πεισματάρης... δεν ήθελε να περάσει τα τελευταία του χρόνια μόνος, σ' εκείνο το μικρό δωμάτιο που έμοιαζε με απλό θάλαμο νοσοκομείου και με μία άψυχη φωτογραφία δίπλα του. Όχι, όχι, σήμερα κιόλας θα τους τηλεφωνούσε, σήμερα κιόλας θα ζητούσε μια δεύτερη ευκαιρία..

Σηκώθηκε αργά. Τα αρθριτικά του δεν τον βοηθούσαν, τα πόδια και τα χέρια του πονούσαν πολύ...

Ξαφνικά άκουσε φασαρία έξω από το δωμάτιο. Δυνατές κουβέντες ,ανδρικές και γνώριμες. Η πόρτα άνοιξε με ένα απαλό τρίξιμο και φάνηκε μπροστά του η μορφή του αγαπημένου του γιου. Έμεινε να τον κοιτάζει ξαφνιασμένος, άφωνος. Ο γιος του με δύο δρασκελιές κάλυψε γρήγορα την απόσταση που τους χώριζε.

« Πατέρα», του είπε « ήρθα να σε πάρω από δω. Αυτή τη φορά δεν θα σε ακούσω δεν θα υποχωρήσω.. δεν θέλω να είσαι εδώ,σε έναν ξένο χώρο,σε ένα ψυχρό δωμάτιο... θέλω να είσαι μαζί μας να χαρείς τα εγγόνια σου που σε περιμένουν με λαχτάρα... Σ αγαπώ πατέρα!

Ο ηλικιωμένος κύριος τον κοίταζε εμβρόντητος. Τα δάκρυα του αυλάκωναν το γερασμένο πρόσωπο του. Δεν μπορούσε να μιλήσει από τη συγκίνηση. Άνοιξε τα χέρια του σε μία μεγάλη αγκαλιά και ψιθύρισε συγκινημένος:

«Παιδί μου, γιε μου συγχώρεσε το γεροντικό πείσμα μου, συγχώρεσε με..»

Οι δύο άντρες αγκαλιάστηκαν σφιχτά. Οι ματιές τους ενώθηκαν, τα χέρια τους δέθηκαν, οι καρδιές χτύπησαν δυνατά...

Το όνειρο, το όνειρο θα γινόταν πραγματικότητα,σκέφτηκε ο ηλικιωμένος κύριος καθώς έκλεινε απαλά την πόρτα πίσω του...

ΤΣΑΚΙΡΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ-ΗΡΑΚΛΗΣ

Ο μοναχικός άνθρωπος

«Γιατί,γιατί, γιατί;». Αυτή η λέξη είχε σφηνωθεί στο μυαλό μου τις τελευταίες μέρες πιο έντονα από ποτέ. Κι όμως είχε τόση σημασία για μένα. Το ειρωνικό είναι πως γνώριζα πολύ καλά την απάντηση, αλλά επ’ ουδενί δεν με καθυστέρηζε αυτό. Ειδικά σήμερα ένιωθα πιο αναστατωμένος από ποτέ. Η φόρτιση των τελευταίων ημερών είχε φτάσει στο αποκορύφωμα. Μία στάλα μόνο έφτανε να με κάνει να ξεχειλίζω από δάκρυα όπως ένα ποτήρι νερό που έχει γεμίσει ως πάνω και απομένει μόνο μία σταγόνα για να αρχίσει να τρέχει. Μόλις τελείωσε η δίκη, λοιπόν, φόρεσα το ανοιχτό μπλε σακάκι μου σε απόχρωση του ουρανού και κατευθύνθηκα προς τη θάλασσα.

Μετά βίας έφτασα. Όχι λόγω της απόστασης, αλλά λόγω της έντασης που έκανε τα πόδια μου να βαραίνουν, ανίκανα να συγχρονιστούν με το υπόλοιπο κορμί. Κάθισα σε ένα παγκάκι με το κεφάλι σκυφτό έχοντας στα χέρια μου τα χρήματα που είχα πάρει από τον πελάτη μου για μια ακόμη κερδισμένη δίκη. Πρέπει να ήταν γύρω στα 500 ευρώ. Τι σημασία είχε; Ούτε καν τα μετρούσα. Ευθύς αμέσως αντίκρισα τα μαύρα λουστρίνια μου που σε αρμονία με το γαλάζιο παντελόνι μου, το λευκό πουκάμισο και την κόκκινη γραβάτα έκαναν έναν συνδυασμό που θα ζήλευε οποιοσδήποτε ενδιαφέρεται για τη μόδα. Πόσο μάλλον αν τα έβλεπε σε ένα πρόσωπο με γαλανά μάτια, ξανθά μαλλιά και ύψος 1,90! Κι όμως, εμένα δεν με ενδιέφερε τίποτα από αυτά παρόλο που τα είχα αγοράσει μόνος μου, ως ένας από τους πιο πετυχημένους δικηγόρους της περιοχής.

Σήκωσα το κεφάλι μου και κοίταξα τη θάλασσα, ρεμβάζοντας. Δεν υπήρχε κανένας άλλος τριγύρω. Περίεργο, σκέφτηκα. Πρώτη φορά μου συμβαίνει. Το μέρος εδώ γεμίζει πάντα με κόσμο τις μεσημεριανές ώρες. Έκανε κρύο, αλλά η ατμόσφαιρα ήταν πεντακάθαρη δίχως ίχνος αέρα. Η θάλασσα έλαμπε από τις αστραποβόλες ακτίνες του ήλιου και ήταν λεία σαν πάγος. Επικρατούσε η απόλυτη γαλήνη. Η θέα αυτή θα ηρεμούσε τον οποιονδήποτε, αλλά όχι εμένα. Όχι εμένα. «Γιατί,γιατί;».

Άρχισα να αναπολώ το παρελθόν. Τότε που πριν από 15 χρόνια απολάμβανα τη ζωή με τους φίλους μου. Παίζαμε, γλεντούσαμε, γελούσαμε. Μάλλον αυτοί κάνουν το ίδιο ακόμη. Εγώ ήμουν αυτός που τα γκρέμισα όλα. Βλέπετε η μητέρα μου έζησε πολύ φτωχικά παιδικά χρόνια και δεν ήθελε να ακολουθήσω την δική της πορεία. «Πρέπει να γίνεις μεγαλοδικηγόρος, να βγάλεις τα δικά σου λεφτά. Να γίνεις πλούσιος, αυτό να θυμάσαι». Κι όντως έγινα. Μολαταύτα αυτό δεν ήταν το δικό μου όνειρο, ακολούθησα τις υποδείξεις της. Άλλωστε μας μεγάλωσε μόνη της, εμένα και την αδελφή μου, και πίστευα ότι της το χρωστούσα. Αυτή μου, όμως, η επιλογή με απομάκρυνε από τους φίλους μου. Έγινα αλαζόνας και υπερόπτης. Δεν είχα χρόνο για τίποτα και για κανέναν ώσπου τελικά μετά από λίγο διάστημα δεν είχαν κι αυτοί χρόνο για εμένα. Δεν τους κατηγορώ. Σε καμία περίπτωση. Αλλά το αποτέλεσμα είναι το ίδιο. Μοναξιά. Εγώ και τα λεφτά μου....

Καθώς τα σκεφτόμουν όλα αυτά ένιωσα μια περίεργη αίσθηση, την αίσθηση που νιώθει κάποιος όταν όλα τα βλέμματα είναι στραμμένα πάνω του. Με παρακολουθούν, είπα στον εαυτό μου και γύρισα να κοιτάξω. Κανείς. Η

απόλυτη μοναξιά, για μια ακόμη φορά. Τι συμβαίνει; Μήπως χάνω τα λογικά μου στα σαράντα; Ίσως αυτή, βέβαια, να είναι η καλύτερη λύση, εφόσον δεν μπορώ να αλλάξω την κατάσταση. Θα μείνω για πάντα μόνος....

Ξαφνικά σήκωσα ψηλά το κεφάλι και ορθώθηκε μπροστά μου το ολόγιομο φεγγάρι. Ήταν τόσο επιβλητική η πανσέληνος που θα ορκιζόμουν ότι δεν την είχα δει ποτέ ξανά πιο φωτεινή. Ούτε που κατάλαβα πως πέρασε ο χρόνος. Μου φάνηκε πως είχαν περάσει μόνο λίγα λεπτά. Ίσως να ήμουν τόσο βυθισμένος στις σκέψεις μου που η εναλλαγή μέρας-νύχτας έγινε τόσο γρήγορα όσο ο χρόνος που έπαιρνε να κοιμηθώ στην αγκαλιά της μητέρας μου όταν ήμουν μικρό παιδί. Δεν της κρατούσα κακία.

Το θέαμα του φεγγαριού ήταν μοναδικής, ασύλληπτης ομορφιάς. Το μόνο, όμως, που κατάφερνε είναι να εντείνει τη μοναξιά μου. Ακόμη και το φεγγάρι έχει ταίρι, τη γη. Έχει κάποιον που είναι συνδεδεμένος μαζί του. Εγώ κανέναν. Ίσως το φεγγάρι να είχε το φίλο του επειδή δεν έδειχνε ποτέ την σκοτεινή του πλευρά. Μήπως αυτό φταίει και με μένα; Μήπως δεν πρέπει ποτέ να δείχνω κι εγώ τη σκοτεινή μου πλευρά; Ρωτάω λες και δεν ξέρω. Τώρα είναι πολύ αργά...

Αποφάσισα να επιστρέψω στο σπίτι, μία βίλα 250 τετραγωνικών μέτρων που στέγαζε μόλις ένα άτομο. Πόσο τραγικό! Έβαλα τα κλειδιά στον μύλο και με αργές κινήσεις άνοιξα την πόρτα και έπειτα τα φώτα. «Έκπληξη!». Ήταν η ωραιότερη λέξη που έχω ακούσει ποτέ στη ζωή μου. Η καρδιά μου άρχισε να πάλλεται με ταχείς ρυθμούς και τα μάτια μου είχαν γουρλώσει όπως ένα παιδί που κοιτάει με απορία κάποιον ξένο να το πλησιάζει. Αλλά δεν ήταν ξένοι. Ήταν η αδελφή μου και οι πρώην φίλοι μου που είχαν έρθει να με δουν μετά από τόσα χρόνια. Ελπίζω το πρώην να γίνει νυν! Έτρεξα να τους αγκαλιάσω και να τους πω συγνώμη από τα κατάβαθα της ψυχής μου. Να απολογηθώ για κάθε εσφαλμένη πράξη που έκανα. Άνοιξα τα χέρια μου τόσο διάπλατα όσο ποτέ άλλοτε για να αγκαλιάσω την αδελφή μου και εκείνη ακριβώς τη στιγμή ακούστηκε ένας οικείος θόρυβος. «Ντριν,ντριν». Ήταν το ξυπνητήρι. Η ώρα είχε πάει 7.

Ακόμη ένας εφιάλτης, σκέφτηκα. Ανακάθισα στο κρεβάτι. Δάκρυα κύλησαν από τα μάτια μου. Γύρισα το κεφάλι μου δεξιά προς το κομοδίνο και είδα τα χρήματα που είχα πάρει από τη χθεσινή νίκη. Τα πήρα στα χέρια μου και ουρλιάζοντας τα έσκισα με μανία. Πάλι μόνος...

ΤΣΙΤΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Η κοιλάδα με τις αμυγδαλιές

Ήταν τέλη του καλοκαιριού στην κοιλάδα με τις αμυγδαλιές! Έφυγε από το σπίτι του τρέχοντας ενθουσιασμένος. Τα υπόλοιπα παιδιά ήταν ήδη εκεί. Έπαιζαν κυνηγητό και έπεφταν ανέμελα στις λάσπες που άφησε η ξαφνική πρωινή μπόρα. Ενώθηκε μαζί τους. Για να πειράξει τον πιο γρήγορο φίλο του, που έτρεχε σαν τον άνεμο, άρπαξε ένα αμύγδαλο από την κοντινή του αμυγδαλιά και του το πέταξε στο κεφάλι με δύναμη. Η κίνησή του ήταν καθοριστική... «Επίθεση!» φώναξαν ταυτόχρονα δυο-τρία από τα παιδιά πίσω του και ένας τρελός αμυγδαλοπόλεμος ξεκίνησε. Έτυχε να είναι στο «μέτωπο» που σχηματίστηκε στο νότιο μέρος της κοιλάδας, όπου βρίσκονταν οι πιο φουντωμένες και μεγάλες αμυγδαλιές. Ένωσε πολύ τυχερός!

Τα παιδιά πετούσαν το ένα στο άλλο τα αμύγδαλα-πυρά με όλη τους τη δύναμη. Έτρεχαν, φώναζαν και γελούσαν με την ψυχή τους. Το παιχνίδι έκανε και τον ίδιο να γελάει τόσο πολύ που δεν μπορούσε να τρέξει άλλο. Έπεσε ανάσκελα στις λάσπες κρατώντας την κοιλιά του, που πονούσε από τα ασταμάτητα γέλια, ενώ οι φίλοι του του χάρισαν μια βροχή από αμύγδαλα που ένωθε να πέφτουν παντού στο πρόσωπο και στο σώμα του. Η επίθεσή τους δεν είχε σταματημό. Είχε κλείσει τα μάτια του, γελούσε και είχε παραδοθεί στον ήχο των χαρούμενων φωνών των φίλων του, των ποδοβολητών και των αμυγδάλων που έπεφταν πάνω του. Ένωσε τα ρούχα του να έχουν μουσκέψει από τις λάσπες σε όλο το πίσω μέρος του σώματός του. Τότε ήταν που άκουσε ακόμα δυνατότερες φωνές γύρω του... Όχι πια παιδικές αλλά αντρικές φωνές... «Επίθεση!»

Άνοιξε σαστισμένος τα μάτια του. Ήταν στην κοιλάδα με τις αμυγδαλιές αλλά αυτές δεν είχαν αμύγδαλα... ήταν άσπρες και ολάνθιστες! Τα υπόλοιπα παιδιά δεν ήταν εκεί! Πού ήταν οι φίλοι του; Πού πήγαν τα παιδιά; Τα ρούχα του ήταν μουσκεμένα. Το σώμα του δεν ήταν πια παιδικό. Ήταν πολύ ψηλός! Γιατί κρατούσε όπλο; «Επίθεση! Λάβετε θέσεις...» άκουσε πάλι τις αντρικές φωνές στα αφτιά του. Σηκώθηκε ταραγμένος... Το παιχνίδι ήταν όνειρο; Αυτό που ζούσε τώρα ήταν σίγουρα εφιάλτης.

Γνώριζε καλά τι έπρεπε να κάνει και πώς, αλλά του έλειπε το γιατί! Δεν ήξερε αν θα κατάφερνε να τρέξει, αν αυτό χρειαζόταν. Τώρα δεν ήταν τα γέλια αλλά ο φόβος που έκανε το στομάχι του να πονάει. Πήρε τη θέση του στην πρώτη γραμμή... Πεσμένος στις λάσπες αλλά μπρούμυτα αυτή τη φορά κοίταξε στιγμιαία τη μεγάλη κοιλάδα με τις ανθισμένες αμυγδαλιές. Βρισκόταν στη νότια πλευρά. Αυτή με τις πιο φουντωμένες και τις πιο μεγάλες. Δεν ένωσε καθόλου τυχερός!

Κάποια μέτρα μακριά απέναντί του ήταν «ο εχθρός», άνθρωποι σαν αυτόν, στην ίδια στάση με αυτόν. Άνθρωποι που κάποτε ήταν παιδιά, που μέσα τους ήταν παιδιά, που είχαν ίσως δικά τους παιδιά... Ένωσαν άραγε και αυτοί σαν εκείνον; Ήξεραν και εκείνοι το τι και το πώς αλλά έψαχναν το γιατί; Ήθελαν και εκείνοι να πετάξουν τα όπλα και να παίξουν κυνηγητό στην κοιλάδα;

Πριν προλάβει να κάνει άλλη σκέψη κάποιοι από τους ανθρώπους αυτούς απέναντί του άρχισαν να πυροβολούν.

Αισθάνθηκε πως δεν πυροβολούσαν προς τον ίδιο αλλά προς τα δέντρα πίσω του. Ήταν ιδέα του ή αλήθεια πυροβολούσαν τις αμυγδαλιές; Γιατί τις αμυγδαλιές; Ο θόρυβος γέμιζε τα αφτιά του και ένιωθε να πέφτει βίαια γύρω από το κεφάλι του μια βροχή από άνθη. Δεν άντεχε αυτό που συνέβαινε μπροστά στα μάτια του. Πώς ήταν δυνατόν να πυροβολούν τις αμυγδαλιές; Έπρεπε να σταματήσουν. Έπρεπε να σταματήσουν τώρα! Ο πόλεμος έπρεπε να τελειώσει τώρα!

Μέσα σε δευτερόλεπτα είχε σηκωθεί όρθιος με τα χέρια ανοιχτά, λες και μπορούσε με το μικρό ανθρώπινο σώμα του να προστατέψει τα μεγάλα φουντωμένα δέντρα της νότιας πλευράς της κοιλάδας. Έπρεπε αυτό το έγκλημα να τελειώσει τώρα! Ο πόλεμος έπρεπε να τελειώσει τώρα! Και τότε τελείωσαν όλα!

Αν οι στρατιώτες δίπλα του επιζούσαν θα μπορούσαν να πουν με σιγουριά ότι, πριν το τέλος του, τον άκουσαν να φωνάζει «Όχι τις αμυγδαλιές! Παίζουν τα παιδιά!». Ήταν τέλη του χειμώνα στην κοιλάδα με τις αμυγδαλιές!

ΧΑΡΗ ΦΩΤΕΙΝΑΚΗ

Ο Επαναστάτης

Ο χιονιάς κοντεύει να κατασπαράξει τα πάντα στο πέρασμά του. Ο αέρας λυσσομανάει σαν πεινασμένος λύκος που από την πείνα και την απόγνωση ξεσκίζει με τα κοφτερά του δόντια το υποτιθέμενο θήραμά του. Η νύχτα δεσπόζει απειλητική και κανείς δεν τολμάει να την αμφισβητήσει και να την αναστατώσει. Ή μάλλον σχεδόν κανείς.

Η φιγούρα δεν διακρίνεται εύκολα. Περικυκλώνεται από ριπές χιονιού που με μανία την διατάζουν να επιστρέψει από εκεί που ήρθε. Τα βήματα δεν αφήνουν ήχο. Οι πατημασιές σκεπάζονται άμεσα και τα ίχνη εξαφανίζονται. Οι ανάσες γίνονται ένα με το ψύχος και όλα τα στοιχεία έχουν ενωθεί για να πολεμήσουν τον αυθάδη αυτόν επαναστάτη.

Το κρύο είναι τόσο έντονο που έχουν εξαφανιστεί οι μυρωδιές. Δεν μυρίζουν τα ρούχα του μα ούτε το κορμί του. Το σκοτάδι, σχεδόν ολοκληρωτικό, έχει αλλοιώσει τα χρώματα: έχουν παραμείνει το μαύρο και το άσπρο. Άσπρο του χιονιά, μαύρο της νύχτας και της φιγούρας.

Δεν γνωρίζει κανείς από πού ήρθε και πότε εμφανίστηκε. Ακόμα και τα στοιχεία της νύχτας εξεπλάγησαν μόλις αντίκρισαν τον επαναστάτη. Προσπάθησαν να δημιουργήσουν μια νοερή γραμμή και ταύτισαν τη διαδρομή του με αυτή. Από κάπου έγινε η αρχή και εκεί στο τέλος του δρόμου όρισαν ότι θα είναι η λήξη.

Ο χρόνος, αυτός ο δυνατός βασιλιάς όλων, είναι υπέρ του επαναστάτη. Του επιτρέπει να διανύσει την απόσταση που έχει οριστεί στον χρόνο που ο ίδιος επιθυμεί. Δεν τον βιάζει, δεν τον καθυστερεί. Είναι ένα ταξίδι όλο δικό του και έχει πλάι του τον καλύτερο σύμμαχο. Σαν άγγελος ο χρόνος τον έχει τυλίξει και έτσι εκείνος βαδίζει ήρεμος.

Τα στοιχεία έχουν εξαγριωθεί, πρέπει να του κάνουν κακό πριν να φτάσει στον προορισμό του. Δεν μπορούν να του επιτρέψουν να αλλάξει τα κατεστημένα. Δεν μπορούν να αφήσουν την ελπίδα ζωντανή. Το σκοτάδι πρέπει να επικρατήσει. Το ταξίδι του πρέπει να τερματιστεί με βίαιο τρόπο.

Νιώθοντας για ακόμα μια φορά σαν θριαμβευτές, επιτίθενται με λύσσα στον επαναστάτη. Του χαστουκίζουν το πρόσωπο με τον πιο ψυχρό άνεμο, του τραβάνε τα μαλλιά και του σκίζουν τα ρούχα. Του βάζουνε εμπόδια στο διάβα του. Εκείνος σταματά. Εκείνα τον παρακολουθούν. Θεωρούν ότι έχουν επιτέλους νικήσει. Του έχουν κόψει την ανάσα, του έχουν σβήσει την ελπίδα. Έχει σκύψει το κεφάλι, γονατίζει θεωρούν, όπου να είναι θα πέσει.

Κάτι ακούν, κάτι ψιθυρίζει. “Δεν τα παρατάω, δεν ξεχνώ”. Ορθώνει αβίαστα το ανάστημά του. Εκεί στην άκρη του δρόμου, σε αυτή τη νοερή γραμμή, κάνει ένα βήμα. Αργό μα σταθερό, σαν βράχος. Την ώρα που το πόδι του ακουμπάει στο παγωμένο οδόστρωμα σκοτώνει ένα στοιχείο που είχε πάει να του βάλει τρικλοποδιά. Τα υπόλοιπα τρελαίνονται, με κατάρες και ανείπωτη βία προσπαθούν να τον τελειώσουν.

Ο χρόνος παρακολουθεί και γελά. Πάρε τον χρόνο σου, φωνάζει στον επαναστάτη. Γελά για τα κακόμοιρα στοιχεία που δεν ξέρουν που έχουν μπλέξει και ποιόν προσπαθούν να πολεμήσουν. Ο χρόνος ξέρει. Γιατί ήταν εκεί και πριν αλλά και μετά. Γνωρίζει τον επαναστάτη, ξέρει την ιστορία του και έχει δει τον προορισμό του. Το ταξίδι αυτό του επαναστάτη είναι ένα από τα πιο ιερά του κόσμου και κανένα στοιχείο δεν πρόκειται ποτέ να τον εμποδίσει όσες δυνάμεις και αν

συγκεντρώσει. Και να που τον βλέπει, για ακόμα μια φορά έχει φτάσει.

Ο νεαρός άντρας στέκεται μπροστά σε ένα εκκλησάκι, εκεί στην άκρη του δρόμου. Αυτό με το που τον βλέπει λάμπει από χαρά. Με παγωμένα δάχτυλα ανοίγει το παλτό του και βγάζει ένα κερί και ένα κουτί σπέρτα. Ανοίγει το τζαμένιο πορτάκι, τοποθετεί το κερί σε μια μικρή βάση και το ανάβει. Η φωτογραφία της αγαπημένης του φωτίζεται. Το χαμόγελό της υπερνικά τον άνεμο, τη νύχτα, την παγωνιά. Εξανεμίζει όλα τα στοιχεία. Το φως για ακόμα μια φορά έχει νικήσει. Και ο επαναστάτης ψιθυρίζει “σ’ αγαπώ”.

ΧΑΛΚΙΔΟΥ ΣΟΦΙΑ

Το ταξίδι

Η χαρά μου δεν περιγράφεται που πηγαίνω στο νησί...αν και όταν μου το πρότεινε ο πατέρας μου προσπάθησα να το αποφύγω...επέμενε όμως, σχεδόν με παρακάλεσε, ένιωσα ότι το είχε ανάγκη και μάλλον το είχα κι εγώ, είμαι τόσο ενθουσιασμένη που θα περάσουμε λίγες μέρες όλοι μαζί!

Το νησί μου, τόση ομορφιά σε ένα τόσο μικρό κομμάτι γης, όχι μόνο τα καλοκαίρια που πλημμυρίζει κόσμος, που χαίρεσαι τον ήλιο, την θάλασσα, τις βόλτες στα σοκάκια με τα φρεσκοβαμμένα λευκά σπίτια και τις ολάνθιστες περιποιημένες αυλές, τις υπέροχες φεγγαρόλουστες νύχτες πλάι στο κύμα! Το ίδιο εντυπωσιακό είναι και το χειμώνα, αλλάζει τελείως το σκηνικό, η ζωή κυλάει σε πιο αργούς ρυθμούς, η επαφή των ανθρώπων γίνεται πιο ουσιαστική, ξανά μαζεύονται οι παρέες. Πόσες όμορφες αναμνήσεις έρχονται στο μυαλό μου, θυμάμαι τις ώρες που περνούσα στη θάλασσα, γαλήνευε η ψύχη μου, ταξίδευε ο νους μου, έχανα την αίσθηση του χρόνου αγναντεύοντας πέρα μακριά στον ορίζοντα, προσπαθώντας να ανακαλύψω τα μυστικά της, τη δύναμη που έχει να κάνει τους ανθρώπους να την αγαπούν και να δένονται τόσο πολύ μαζί της. Μια σχέση μίσους και αγάπης είχαμε πάντα, έπαιρνε μακριά τον πατέρα μου, αλλά όταν ήθελα να νιώσω κοντά του, να του μιλήσω, στη θάλασσα πήγαινα...αυτή μας χώριζε, αυτή μας ένωνε! Ο πατέρας μου ναυτικός, χρόνια ταξίδευε σε κάθε άκρη της γης, τον περισσότερο καιρό έλειπε από κοντά μας. Κάθε φορά που επέστρεφε είχαμε γιορτή στο σπίτι, ήμουν το πιο ευτυχισμένο παιδί του κόσμου, και εκείνος όμως όλο τον χρόνο του τον αφιέρωνε σε εμένα, πηγαίναμε βόλτες, παίζαμε ατέλειωτες ώρες, αλλά η καλύτερη στιγμή ήταν το βράδυ που καθόμασταν όλοι μαζί και ακούγαμε τις ιστορίες που μας διηγούνταν από τα ταξίδια του, κρεμόμουν από τα χείλη του και όσα άκουγα γίνονταν εικόνες, έπαιρναν μορφή και ήταν σαν να τα είχα ζήσει κι εγώ μαζί του. Έπειτα ερχόταν η στιγμή που έπρεπε να φύγει πάλι, έκλαιγα, τον παρακαλούσα να μας πάρει μαζί του, και εκείνος στεναχωριόταν που με έβλεπε έτσι και κάθε φορά μου υποσχόταν ότι μια μέρα θα κάνουμε μαζί ένα όμορφο ταξίδι...έτσι τον αποχαιρετούσαμε και μέναμε ξανά η μαμά μου κι εγώ. Πόσα πράγματα έμαθα από εκείνη, ένας άνθρωπος γεμάτος, αγάπη, δοτικότητα, υπομονή, καρτερικότητα, ποτέ τόσα χρόνια δεν την άκουσα να παραπονιέται, να βαρυγκωμά. Πάντα χαμογελαστή και γλυκιά να είναι δίπλα μου σε κάθε δυσκολία, σε κάθε μου ανησυχία και περνώντας τα χρόνια συνειδητοποίησα ότι με έναν δικό της μοναδικό τρόπο η παρουσία του πατέρα ήταν πάντα εκεί, ακόμα και όταν εκείνος βρισκόταν μακριά. Ένωνε την οικογένεια με έναν τρόπο μαγικό...το απάνεμο λιμάνι και για μένα και για τον πατέρα μου!

Ούτε κατάλαβα πότε φτάσαμε... Τρέχοντας κατέβηκα από το πλοίο και όταν τους αντίκρισα χώθηκα στην αγκαλιά τους, πόσο μου είχαν λείψει, περπατήσαμε μέχρι το σπίτι με γέλια και φωνές, από τη στιγμή που βρέθηκα κοντά τους σταμάτησε ο χρόνος για μένα!

Την επόμενη μέρα πριν ακόμα ο ήλιος ανατείλει, ήρθε ο πατέρας και με ξύπνησε, «σήκω κορίτσι μου, θέλω να πάμε κάπου μαζί», σηκώθηκα σχεδόν αμέσως, ντύθηκα και κατέβηκα κάτω, «μην ανησυχείς για τίποτα έχω ότι χρειάζεται

μέσα σε αυτό το καλάθι» «η μαμά δεν θα έρθει μαζί μας;» ρώτησα, «όχι θα πάμε οι δυο μας», «έλα, μην αργούμε θα περάσουμε ωραία θα δεις».

Φτάσαμε στη προβλήτα μόλις άρχισε να γλυκοχαράζει. «Πού πάμε;» «έλα να σου δείξω, δεν είναι τίποτα σπουδαίο, ένα παλιό καϊκι που το επισκεύασα και το περιποιήθηκα με πολλή αγάπη», «το πρώτο του ταξίδι ήθελα να το κάνουμε μαζί!»! Ανεβήκαμε επάνω και ήταν πραγματικά εντυπωσιακή η δουλειά που είχε κάνει! Ξεκινήσαμε! Τα ήρεμα νερά, η πρωινή θαλασσινή αύρα, ο ήλιος που δειλά έκανε την εμφάνισή του, αλλά τόσα εντυπωσιακά κοκκίνιζε τα πάντα γύρω μας, με μάγεψαν πραγματικά. Έμεινα στη πλώρη και δεν χόρταινα το τοπίο, αυτή η ηρεμία, μου γλύκανε την ψυχή. «Έχουμε και ζεστό καφέ, έλα» καθίσαμε και απολαύσαμε τον καφέ μας και όλα τα καλούδια που φρόντισε να υπάρχουν μέσα στο καλάθι. Μείναμε για ώρα έτσι χωρίς να μιλάμε θαυμάζοντας την ομορφιά γύρω μας. «Ξέρεις», μου είπε «ονειρευόμουν αρκετό καιρό αυτή τη στιγμή» «είναι πολλά αυτά που θέλω να σου πω», «τόσα χρόνια δεν βρήκα το κουράγιο ούτε τις σωστές λέξεις να το κάνω» «αλλά είναι κάτι που με βαραίνει», «τι είναι αυτό μπαμπά μου; Ανησυχώ...», «όχι δεν χρειάζεται να ανησυχείς, πραγματικά» είπε και σηκώθηκε, μετά από λίγο γύρισε κρατώντας στα χέρια του ένα μπαουλάκι. «Τι είναι αυτό;» ρώτησα «θα δεις..» και το άνοιξε, μέσα υπήρχαν γράμματα, φωτογραφίες και κάποια μικροαντικείμενα. «Όλα αυτά μου τα έστειλε η μητέρα σου, τα χρόνια που ταξίδευα και ήμουν μακριά σας», «μέσα σε αυτά τα γράμματα μου περιγράφει την καθημερινότητά σας, πώς περνούσατε, τι κάνατε... Τα πάντα!», «αυτές οι φωτογραφίες είναι όλες δικές σου σχεδόν κάθε μέρα και μία, πως μεγάλωνες, τι φορούσες, πως έπαιζες, όλες οι στιγμές που εγώ ήμουν απών, που δεν ήμουν εκεί να τις δω», «και αργότερα όταν πήγες σχολείο, έχω εδώ τα τετράδια σου, τα πρώτα σου γράμματα, τα άριστα που έπαιρνες», «πόσο περήφανος ήμουν για σένα, αλλά και πόσο με λυπούσε το γεγονός ότι δεν ήμουν εκεί». «Η μαμά σου φρόντισε να μην χάνω καμία στιγμή από τη ζωή σας, την ευγνωμονώ για αυτό και για πολλά άλλα...», «ήσουν ένα μικρό παιδί όμως.. Πώς να μπορέσεις να καταλάβεις και να δικαιολογήσεις την πολύχρονη απουσία μου;», «Περίμενα με λαχτάρα να επιστρέψω και να αναπληρώσω όλα αυτά που χάθηκαν, αλλά μέχρι να έρθει αυτή η στιγμή, εσύ άνοιξες τα φτερά σου, πρώτα οι σπουδές και έπειτα η καριέρα σου», «καμαρώνω για σένα, πάντα σε καμάρωνω», «με πνίγουν οι τύψεις παιδί μου.. Αυτό το βάρος είναι αβάσταχτο, σου ζητώ συγγνώμη, που δεν ήμουν δίπλα σου όσο και όπως θα ήθελες.. Πραγματικά λυπάμαι για αυτό» γυρίζει το βλέμμα του στη θάλασσα προσπαθώντας να κρύψει τα δάκρυα του, δεν χρειάστηκε να σκεφτώ ούτε στιγμή αυτά που μου είπε, τον αγκάλιασα, τον φίλησα με όλη την αγάπη που είχα μέσα μου για εκείνον. «Πότε δεν ήσουν απών, υπήρχες πάντα μέσα στο σπίτι, υπήρχε η αγάπη σου, η φροντίδα σου, η έννοια σου για μας», «έχω κι εγώ ένα τέτοιο μπαουλάκι, γεμάτο κάρτες από κάθε λιμάνι που πήγαινες, γράμματα που μας περιέγραφες πως περνούσες, δωράκια που μας έστελνες», «ήμασταν πάντα μαζί σου, ήμασταν πάντα όλοι μαζί», «μεγάλωσα με πολλή αγάπη, πολλή φροντίδα και σας ευχαριστώ για αυτό», «δεν υπάρχει λόγος να ζητάς συγγνώμη, είμαι ευγνώμων για όλα όσα έζησα» και αγκαλιασμένοι κλάψαμε μαζί, όχι από στεναχώρια, από χαρά, από ανακούφιση!

Επιστρέψαμε με το φως του δειλινού, «ήταν μια υπέροχη μέρα, το χάρηκα πολύ», «εγώ να δεις» μου είπε και μ' αγκάλιασε. «η μαμά σου όμως, νομίζω θα έχει ανησυχήσει λίγο».

Πραγματικά φτάνοντας στο σπίτι ήταν έξω και περίμενε μόλις μας είδε έτρεξε κοντά μας...αντιλήφθηκα την αγωνία της και το καθησυχαστικό νεύμα που της έκανε ο μπαμπάς μου καθώς την αγκάλιασε, πλημμύρισα από συναισθήματα, χαμογέλασα και έτρεξα στην αγκαλιά τους... «Σας ευχαριστώ για αυτό το υπέροχο ταξίδι»!

ΨΗΜΕΝΑΤΟΥ ΝΑΝΣΥ

Η αναγνώριση

Τα λόγια της Έμιλι Ντίκινσον ήταν το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί. Τα επαναλάμβανε σαν προσευχή δοκιμάζοντας με προσοχή, μία – μία τις λέξεις για να ανακαλύψει τη γεύση τους. Αν είχαν κάποια.

«Το Νερό μαθαίνεται απ’ τη δίψα. Η Στεριά απ’ το αρμένισμα στα πέλαγα. Η Έκσταση απ’ την οδύνη. Η Ειρήνη, απ’ των πολέμων της το χρονικό. Η Αγάπη, απ’ του τάφου το ανάγλυφο».

Το σώμα του έκαιγε λες κι είχε πυρετό και η αναπνοή του ήταν γρήγορη και ρηχή. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά στέλνοντας το ζωογόνο αίμα σε όλο του κορμί. Μπορούσε να ακούσει τον παλμό της, καθώς στα μηλίγγια σφυροκοπούσε ο τρελός ρυθμός της, θυμίζοντάς του ότι ήταν «εν ζωή». «Τι ειρωνεία», σκέφτηκε και τα χείλη σφίχτηκαν. «Τι τραγική ειρωνεία να βρίσκομαι εδώ. ». Το παγωμένο λευκό φως τού πόνεσε τα μάτια. Στο μεγάλο δωμάτιο με το ασπρόμαυρο πλακάκι η μυρωδιά που κυριαρχούσε γέμισε τα ρουθούνια του με αηδία και την ψυχή του με φόβο. Το μόνο που ήθελε ήταν να τρέξει μακριά. Του ήταν αδύνατον όμως να τραβήξει το βλέμμα του από το μεταλλικό συρτάρι. Στεκόταν εκεί, ασάλευτο και κρύο ανάμεσα σε άλλα όμοια του. Πόσες ιστορίες να είχαν να διηγηθούν αν αποκτούσαν φωνή; Τι θα έλεγαν αν τα ρωτούσες;»

- «Χρειάζεστε κάτι, κύριε; Μπορώ να κάνω κάτι για σας; Θέλετε μήπως ένα ποτήρι νερό;» Η χωρίς πρόσωπο φωνή ξεπήδησε μέσα από τις σκιές, καθώς το λευκό φως δεν έφτανε παντού μέσα στο δωμάτιο. Έφερε το χέρι του μπροστά στο μέτωπό του και διέκρινε μια φιγούρα. Η φωνή απέκτησε πρόσωπο. Ένας κύριος μέσης ηλικίας τού έγνεψε με το χέρι. Στρογγυλοπρόσωπος, με ρυτίδες που ήταν βαθιά χαραγμένες στο κίτρινο δέρμα του. Μάρτυρας των ωρών που περνούσε μέσα στο υπόγειο. Το εκτυφλωτικό λευκό φως της λάμπας δεν μπορούσε να ανταγωνιστεί το χρυσό ζεστό του ήλιου.

- «Ελάτε. Πλησιάστε. Δεν είναι εύκολο, το ξέρω. Πάρτε τον χρόνο σας κι όποτε είστε έτοιμος ξεκινάμε».

Ο ιδρώτας έτρεξε παγωμένος στην πλάτη του.

«Έτοιμος; Πώς θα ξέρω ότι είμαι έτοιμος; Πώς γίνεται κανείς έτοιμος για κάτι τέτοιο;» Η οργή του επανήλθε

και αλλοίωσε τα χαρακτηριστικά του όμορφου προσώπου του. «Ναι, για πείτε μου πώς θα γίνω έτοιμος; Πώς προετοιμάζεται κάποιος για το κρύο; Για το σκοτάδι; Για τον πόνο;»

Επέστρεψε απελπισμένος μέσα του και στην κατευναστική επίδραση των λέξεων: «Το Νερό μαθαίνεται απ’ τη δίψα. Η Στεριά απ’ το αρμένισμα στα πέλαγα. Η Έκσταση απ’ την οδύνη. Η Ειρήνη, απ’ των πολέμων της το χρονικό. Η Αγάπη, απ’ του τάφου το ανάγλυφο».

Θα ήταν πράξη αγάπης να συναινέσει και να ανοιχθεί το μεταλλικό συρτάρι; Θα καταλάβαιναν όλοι, αν το έκανε, ότι αγαπά πιο πολύ, πιο βαθιά και πιο έντονα μόνο και μόνο αν άνοιγε αυτό το καταραμένο συρτάρι; Ας το κάνει λοιπόν, ας δούνε όλοι πόσο πολύ αγάπησε.

«Άνοιξε το!» φώναξε ή ούρλιαξε ή ψιθύρισε πριν καταρρεύσει.

Έξω από το δωμάτιο πέρασε ο επιστάτης που άκουσε τις φωνές του πατέρα. Έριξε μια λοξή ματιά στην πόρτα. Και το βλέμμα του αιχμαλωτίστηκε από την πινακίδα που έγραφε με μεγάλα έντονα μαύρα γράμματα «Νεκροτομείο» κι έφυγε σέρνοντας το βήμα του.

Την επόμενη μέρα διάβασε στις εφημερίδες ότι ένας νεαρός μόλις δεκαέξι ετών είχε φύγει αναπάντεχα από τη ζωή ως αποτέλεσμα ενός τραγικού ατυχήματος. «Αναπάντεχα» και «τραγικά», αυτές τις λέξεις διάλεξαν οι δημοσιογράφοι για να τραβήξουν την προσοχή του κοινού τους. Να προκαλέσουν συναισθήματα. Ενώ στην πραγματικότητα δεν έκαναν τίποτε άλλο από το να περιγράφουν τη ζωή με τους όρους που η ίδια θέτει.

«Οι άνθρωποι αντέχουν, επιβιώνουν των απωλειών τους» σκεφτόταν ο επιστάτης που είχε βρεθεί σε παρόμοια θέση στο παρελθόν. Να ανοίξει ένα συρτάρι και να δει τι υπήρχε κάτω από το λευκό σεντόνι. «Για να πιστοποιηθεί το άτομο» του είχαν πει οι εκπρόσωποι των αρχών. «Για να ξεκινήσει η διαδικασία του θρήνου» είχαν συμπληρώσει οι ειδικοί της ψυχικής υγείας. «Για να μπορέσω να συνεχίσω να ζω με την αλήθεια» σκεφτόταν εκείνος.

Και ζήτησε να σηκώσουν το σεντόνι.